

ДАНИЕЛ СТИЙЛ СЕМЕЕН АЛБУМ

Превод от английски: Антоанета Янкова, 2003

chitanka.info

*На моето семейство: с цялата ми любов на Беатрис,
Тревър, Тод, Никълъс, Саманта, Виктория и най-вече, с
цялото ми сърце... на Джон*

Д.С.

ПРОЛОГ

Беше едва единайсет преди обяд, а слънцето светеше толкова ярко, че почти всички примижваха. Лек бриз рошеше косите на жените. Денят беше някак тревожно красив, в него се усещаше някаква агония, някаква поразителна тишина, в която се чуваха единствено птиците — тихо цвъртене, неочакван крясък, и всичко това сред завладяващия аромат на цветя... лилии, гардении, фрезии, потънали в килим от мъх.

Но Уорд Тейър не виждаше всичко това, а изглежда, че и не чуваше абсолютно нищо. Очите му останаха затворени за няколко минути, а когато ги отвори, погледът му беше отсъстващ, като на зомби. Изглеждаше безцветен и много различен от образа, който всички си бяха изградили... и запазили през последните четирийсет години. Тази сутрин Уорд Тейър не беше енергичен и вълнуващ, не беше дори хубав. Той стоеше отпуснат под искрящата слънчева светлина, взирайки се в нищото. Отново затвори очи, стисна здраво клепачи и за миг си пожела да не ги отвори никога повече, както и тя не ги бе отворила и нямаше да го направи никога.

Някакъв глас се носеше монотонно в далечината, бърбрейки нещо, но звукът не се различаваше от жуженето на насекомите, които прехвърчаха между цветята. А той не усещаше нищо. Нищо. Питаше се защо не чувства нищо. Нищо ли не е изпитвал към нея? Лъжа ли е било всичко? Усети как паниката го облива... не можеше да си спомни лицето й... прическата... цвета на очите й...

Стиснатите до болка клепачи рязко се отвориха и слънцето го заслепи. Той видя само блясъка на светлината и усети аромата на цветята, докато една пчела бръмчеше лениво около него, а пасторът произнесе нейното име.

Фей Прайс Тейър.

Вляво от него се чу приглушено изщракване, светкавицата на камера избухна в очите му и жената до него стисна ръката му. Той я погледна, очите му отново привикнаха със светлината и изведнъж си спомни. Всичко забравено се отразяваше в очите на дъщеря му. По-младата жена приличаше толкова много на нея, а колко различни бяха... Нямаше друга като Фей Прайс Тейър. Всички те го знаеха, но никой по-добре от него.

Погледна хубавата блондинка до себе си и си припомни всичко, завладян от тих копнеж по Фей.

Дъщеря му стоеше изправена, уравновесена. Беше по-обикновена от Фей — с мека руса коса, стегната здраво на кок. До нея стоеше сериозен мъж, който често докосваше ръката ѝ.

Бяха вече самостоятелни, всички те, всеки един различен, отделен и въпреки всичко — част от нещо по-голямо, част от Фей... а също и от него.

Нима тя наистина си отиде? Изглеждаше невероятно. Сълзите се търкаляха тъжно по лицето му, а дузина фотографии скочиха, за да запечатат болката и да я поставят на първите страници на вестниците по света. Тъгуващият вдовец на Фей Прайс Тейър. Той беше неин сега, в смъртта, както преди беше неин в живота. Те всички бяха част от нея. Всички. Дъщерите, синът, колегите, приятелите... и всички бяха дошли, за да почетат паметта на жената, която нямаше да се завърне.

Семейството стоеше до него, на първия ред. Дъщеря му Ванеса, приятелят ѝ, а до него — близначката на Ванеса — Валери, с коса от пламък, с прекрасно лице и съвършена рокля от черна коприна, която така очертаваше тялото ѝ, че спираше дъха — успехът беше оставил отпечатък върху нея, който не можеше да се сгречи. До нея бе застанал не по-малко вълнуващ мъж. Двойката беше толкова красива, че човек не можеше да не се загледа в тях, и Уорд с удоволствие отбеляза колко много Вал прилича на Фей. Преди не го беше забелязал така отчетливо, но сега видя... и Лайънъл, който изглеждаше като нея, но някак по-скромно. Висок, красив и рус, чувствен, елегантен и деликатен, и в същото време горд. Той стоеше загледан в далечината,

като си припомняше други, които Лайънъл беше познавал и обичал — Грегъри и Джон, загубен брат и скъп приятел. Мислеше и колко добре Фей бе познавала Лайънъл, може би по-добре от всеки друг, по-добре, отколкото самият той се познаваше... толкова добре, колкото той познаваше Ан, която стоеше до него, по-красива отпреди, толкова по-самоуверена и все пак така млада, в остър контраст с посивелия мъж, който държеше ръката ѝ.

Накрая те всички бяха заедно. Дойдоха, за да отдадат почит на всичко онова, което беше тя. Актриса, режисьор, легенда, съпруга, майка, приятел. Там бяха хора, които ѝ бяха завиждали, и хора, от които беше искала прекалено много. Семейството ѝ знаеше това най-добре от всички. Тя очакваше толкова много от тях, но в замяна беше дала също много, беше се борила и стигнала далече. Докато ги гледаше, Уорд си спомни всичко, всичко до тяхната първа среща в Гуадалканал. И ето ги сега тук, след цял един живот, всеки си мислеше за нея, каква е била и как се е отнасяла с тях. Море от лица под блестящото слънце на Лос Анжелис. Целият Холивуд — събран заради нея. Последен поздрав, последна усмивка, нежна сълза и Уорд се обърна да погледне семейството, което бяха съградили двамата, толкова силни и красиви... като нея.

Колко щеше да се гордее с тях, ако ги видеше сега, си помисли той, а сълзите отново заизгаряха очите му... и колко се гордееха те с нея накрая. Отне много време, а сега нея я няма... изглеждаше невероятно, като че вчера бяха в Париж... Южна Франция... Ню Йорк... Гуадалканал.

ГУАДАЛКАНАЛ, 1943

ГЛАВА 1

Горещината в джунглата така потискаше, че дори стоенето на едно място приличаше на плуване в гъст и плътен въздух. Беше като присъствие, което можеш да усетиш, да помиришеш, дори да докоснеш, но въпреки това мъжете се натискаха напред с желанието поне да я видят... да се приближат... да видят повече... Раменете им се притискаха плътно, докато седяха един до друг на земята с кръстосани крака. Отпред, много напред, имаше сгъваеми столове, но те се бяха свършили преди часове. Мъжете седяха там от залез, като се печеха, потяха и чакаха. Имаха чувството, че от сто години седят в гъстите джунгли на Гуадалканал, но не им пукаше. Можеха да я чакат и половин живот. Точно сега тя представляваше всичко за тях — майки... сестри... съпруги... приятелки, които бяха оставили... жени... Жена.

След падането на нощта се носеше почти осезаемо бръмчене, докато те седяха там — говореха и пушеха, ручейчета пот се стичаха по вратовете и гърбовете им, лицата лъщяха, косите бяха влажни, униформите лепнеха по телата, а всички те бяха толкова млади, почти деца... и същевременно бяха вече пораснали. Бяха вече мъже.

До 1943 те бяха престоjali тук по-дълго, отколкото им се искаше да си спомнят, и всеки се чудеше кога ще свърши войната, дали въобще някога ще свърши. Но тази вечер никой не мислеше за войната, само дежурните щяха да се притесняват за това. Повечето от мъжете се бяха откупили от дежурство за тази нощ с всякакви средства за размяна, до които бяха успели да се доберат, всичко от шоколад до цигари и твърдо заплащане в брой... всичко... всичко, за да я видят... биха направили всичко, за да видят Фей Прайс отново.

Когато групата засвири, въздухът бе по-скоро зноен, отколкото плътен, горещината не бе вече потискаща, а чувствена и те усетиха, че телата им потръпват така, както не им се беше случвало отдавна. Не само желание изпитваха към нея, а нещо по-дълбоко и нежно, нещо, което би ги изплашило, ако останеше по-дълго.

Почувстваха първото му раздвижване, докато чакаха... чакаха... всеки момент продължаваше цяла вечност, когато започнаха да се вият звуците на кларинет. Музиката ги изгаряше отвътре, беше почти болезнена, но нито едно лице, нито един мъж не дишаше и не помръдваше.

В мрака сцената оставаше празна. Изведнъж, смътно, те я видяха или си помислиха, че са я видели... беше невъзможно да са абсолютно сигурни, малкото петно светлина я търсеше в далечината. Откри крака ѝ и се появи сребърен проблясък, искра в далечината, като падаща звезда в лятно небе... Докато се приближаваше, трептящата светлина на тялото ѝ ги накара да усетят физическа болка и изведнъж тя вече стоеше пред тях. Ослепително съвършенство в рокля от сребристо ламе. Въздишките на мъжете, които я гледаха, бяха почти осезаеми, вулканична смес от желание, възторг и болка. Кожата ѝ приличаше на бледорозово кадифе в ослепителната сребриста рокля. Дългата руса коса с цвят на зрели праскови беше разпусната. Очите ѝ танцуваха, устните ѝ се усмихваха, ръцете ѝ се протягаха към тях, докато пееше, а гласът ѝ беше по-плътен от гласа на всяка друга жена, за която си спомняха. Беше и по-красива от всички, които познаваха. Когато помръдна, роклята откри безкрайно фина плът — розовото съвършенство на бедрата ѝ. О, боже, промърмори някой на задния ред, а петдесетината млади мъже наоколо се усмигнаха.

Всички я чувстваха по този начин, от години. Не повярваха, когато им казаха, че тя ще изнесе програма за тях. Беше го правила, обикаляйки половината свят. В Пасифика, в Европа, в Щатите. Година след Пърл Харбър^[1] вината я завладя и тя почти непрекъснато пътуваше повече от година. Напоследък спря, за да направи нов филм, но сега отново беше на път... а тази вечер беше тук... с тях.

Гласът ѝ стана скръбен и мъжете на първия ред, ако се вгледаха, можеха да видят пулсиращата вена на шията ѝ. Тя беше жива... беше човек... пресегнеха ли се през сглобяемата сцена, можеха да я докоснат... да я усетят... да вдишат аромата на тялото ѝ. Това ги караше да се изпълват с желание просто да я гледат и Фей Прайс не разочарова никого, защото когато пееше, всеки един имаше чувството, че го гледа в очите.

На двайсет и три години Фей Прайс вече беше легенда в Холивуд. Първия си филм направи на деветнайсет и оттогава се втурна

устремно към успеха. Беше красива, шокираща и така добра във всичко, с което се захващаше! Имаше глас, който се променяше от гореща лава до стопено злато, коси, които блестяха като златен залез, смарагдовозелени очи на лицето ѝ с цвят на слонова кост. Но това, което очароваше света, не бяха чертите, гласът или нежната кожа на високата ѝ, крехка фигура, изненадваща с меко закръглените бедра и пълните гърди. В нея имаше пламък и тя сияеше, интелигентността прозираше в очите ѝ, а когато не пееше, в гласа ѝ се прокрадваше смях.

Тя беше жена в най-добрия и пречистен смисъл на думата.

Мъжете искаха да са с жена като нея, жените се вглеждаха в нея, а децата обичаха да я разглеждат. Тя притежаваше това, от което са направени принцесите от приказките.

Фей измина пътя от малкия град в Пенсилвания до Ню Йорк, след като завърши училище и започна работа като модел. След шест месеца тя започна да печели повече от всяко друго момиче в града. Фотографите я обичаха, лицето ѝ се срещаше върху кориците на всички по-големи списания в страната, но тя тайно призна на приятелите си, че е отегчена. Обясняваше, че в това няма нищо особено, само трябва да стои, за да я снимат. Опитваше се да го обясни, но другите момичета я гледаха като луда.

Двама мъже обаче успяха да открият какво се крие в нея — това бяха бъдещият ѝ агент и Сам Уормън — продуцентът, който, щом попаднеш на златна мина, не я пропускаше. Беше виждал нейни снимки по кориците на списанията и смяташе, че е хубава, но едва когато я видя, осъзна, че е страхотна. Веднага разбра, че тя не си търси мъж за леглото — по походката, начина, по който го гледаше право в очите, докато разговаряше с него, по гласа. Сам инстинктивно подозираше, че тя не иска абсолютно нищо от никой друг, освен от себе си. И всичко, което Ейб, нейният агент, беше говорил за нея, се оказа истина.

Беше страхотна. Единствена. Звезда. Това, което Фей Прайс искаше, го искаше от себе си. Търсеше предизвикателство и много работа, искаше да опита всичко, за което ѝ даваха възможност.

И той ѝ даде шанса, който искаше. Ейб не се затрудни да го убеди. Сам я заведе в Холивуд и ѝ намери роля във филм. Ролята беше малка и така, както беше написана, не изискваше нищо особено. Но тя успя да влезе под кожата на сценариста. Понякога той открито

признаваше, че го подлудява, но тя получи това, което искаше от ролята, а то беше много добро както за нея, така и за филма.

Ролята беше малка, но пълна с енергия, а изпълнението на Фей Прайс беше пронизано от някакво сияние, което спираше дъха. Около нея имаше нещо магическо, полумомиче-полужена, фея и сирена, понякога тя рисуваше цялата гама човешки емоции само чрез изражението на лицето и на несравнимите си зелени очи. Тази роля ѝ донесе още две други, а четвъртата спечели Оскар. За четири години тя направи седем филма, на петия Холивуд откри, че тя може да пее.

И сега правеше точно това, изливаше душата си в песни за войници, разпилени из половината свят. Отдаваше душата, сърцето и живота си на тези мъже така, както правеше всичко друго, с което се захващаше. Фей Прайс не вършеше нищо наполовина. На двайсет и три тя за никого не беше момиче, всички виждаха само жената. Мъжете, които я гледаха на сцената, разбираха това. Да виждаш как се движи Фей Прайс, да я слушаш как пее и да я гледаш пред себе си, беше като прозрение за Божил промисъл, когато е създавал жената. Тя беше безкрайното... върховното... и всеки мъж, който присъстваше тази вечер, копнееше да я докосне поне за миг...

Копнееше да бъде в обятията ѝ с устни, нежно притиснати до нейните, а ръцете му да потънат в копринената руса коса... Искаха да почувстват дъха ѝ върху раменете си... да чуят лекия ѝ стон.

Едно от момчетата изохка и приятелите му се изсмяха, но на него не му пукаше.

— Свети Мойсее... не е ли фантастична! — Очите на момчето светеха като на дете по Коледа, а лъжете наоколо се усмигнаха.

Дълго време гледаха в пълна тишина, но след първия половин час вече не можеха да издържат. Викаха, свиреха, желяеха я, виеха. Когато последната песен свърши, те викаха толкова силно и продължително, че тя изпълни още пет-шест песни за тях. Те не можаха да видят, че когато Фей Прайс напусна сцената, в очите ѝ имаше сълзи. Толкова малко можеше да направи за тях — няколко песни, сребриста рокля, поглед върху краката ѝ, намек за женствеността, споделена сред хиляди мъже в нощната джунгла на пет хиляди мили от дома. И кой можеше да знае колко от тях ще доживеят да се завърнат вкъщи.

Сърцето ѝ се късаше от тези мисли. Затова дойде тук и правеше това за тях. През тези месеци си беше позволила да се появява в образа на сирена много повече, отколкото би го направила у дома. Щеше да умре, ако в Лос Анжелис ѝ се наложеше да облече рокля, цепната почти до чатала, но ако те искаха това, а беше ясно, че е така, тогава тя щеше да им го даде. Нямаше нищо лошо в това да им даде малко въображаемо удоволствие от сигурността на сцената.

— Мис Прайс?

Тя се обърна бързо към един от адютантите на командващия офицер, който я заговори, докато слизаше от сцената. Все още се чуваха виковете на мъжете и тя едва успяваше да чуе гласа на адютанта.

— Да?

Изглеждаше развеселена и разсеяна. Лицето и гърдите ѝ бяха мокри от пот и той си помисли, че по-красива жена не е виждал. Не само че чертите ѝ бяха съвършени, но просто ти се искаше да я докоснеш... да я прегърнеш... Тя излъчваше нещо, което не беше усещал преди, поне не толкова отблизо. Някаква смесица от магия и блясък, чувственост, която те привлича да я целунеш, без да си попитал дори за името ѝ.

Тя се канеше да го остави и да се върне при мъжете, които я искаха обратно, но той инстинктивно докосна ръката ѝ. Всичко в него се ускори и той се почувства като глупак заради реакцията си. Беше лудост. Какво толкова беше тя? Още една филмова звезда, нагласена и издокарана и ако всичко в нея изглеждаше толкова убедително, това означаваше, че тя просто е по-добра в изкуството си. Всичко беше само илюзия, нали?... Но той разбра, че не е само това, когато очите им се срещнаха и тя му се усмихна. Нямаше нищо фалшиво в жената пред него. Тя изглеждаше точно такава, каквато всъщност беше.

— Трябва да се върна там.

Тя махна по посока на оглушителния шум, като се мъчеше да го надвика. Той кимна и извика в отговор:

— Командващият офицер иска да се присъедините към него за вечеря.

— Благодаря.

Очите ѝ се отместиха от неговите и тя го остави, за да подари на мъжете още половин час.

Този път пъхна весели песни, като включи две, които те пъхна заедно с нея, и една балада, която ги просълзи. Напусна ги с поглед, който обгръщаше всеки един от тях като целувка за лека нощ от техните майки... съпруги... момичета у дома.

— Лека нощ, приятели! Бог да ви благослови!

Гласът ѝ беше дрезгав и изведнъж мълчание замени врявата. Почти никой не проговори, докато напуснаха местата си и тихо се отправяха към леглата си. Часове наред думите ѝ звънтяха в ушите им.

Те викаха и аплодираха, но бяха подготвени, че ще ги напусне, и сега искаха да се върнат по леглата си и да мислят за нея, да оставят песните ѝ да блуждаят в ума им... докато те си припомнят лицето ѝ... ръцете ѝ... краката ѝ... устните ѝ, които сякаш ги целуваха, след това избухваха в смях, а после отново ставаха сериозни. Всички помнеха погледа, с който тя ги остави. Щяха да го помнят месеци наред. Точно сега това беше единственото, което притежаваха. И Фей го знаеше. Това беше подаръкът ѝ за тях.

— Това се казва жена...

Думите на сержанта с дебелия врат бяха съвсем непривични за него. Но никой не се изненада. Фей Прайс разкри по нещо особено във всеки от тях. Смелостта, сърцата и надеждите им.

— Да...

Ехо от гласовете на хилядата мъже, които я видяха тази вечер. Тези, които не успяха, защото бяха дежурни, се опитваха да покажат, че не се чувстват засегнати.

Молбата ѝ беше необичайна, но лесно я удовлетвори, въпреки че командващият офицер очевидно се изненада, когато я чу. Дори нареди на адютанта си да я развежда. Тя беше поискала разрешение да обиколи базата и да се срещне с дежурните тази вечер. До полунощ поздрави всички, така че тези, които не видяха представлението ѝ, се срещнаха лице в лице с нея и успяха да погледнат в тези невероятно зелени очи, да стиснат силната студена ръка, която тя им протягаше, като се усмихваха смутено на думите ѝ. Накрая всеки се почувства специален... и тези, които чуха песните ѝ, и тези, които посети лично. Изведнъж мъжете започнаха да съжаляват, че не са били дежурни и тя не е дошла да ги види. Но в крайна сметка всички бяха доволни.

Трийсет минути след полунощ тя се обърна към младежа, който я разведе из базата, и забеляза топлите приятелски пламъчета в очите му.

В началото не беше такъв, но постепенно тя го завладя, както и всички останали. През цялото време искаше да ѝ го каже, но някак все не настъпи подходящият момент. Беше толкова недоверчив към нея, важната мис Фей Прайс от Холивуд... за коя се мислеше, че да идва да се перчи пред мъжете в Гулдалканал? Достатъчно са преживели, всичко това са го виждали. Преживяха Мидуей и Коралово море, а и ужасните морски битки, за да спечелят и запазят Гуадалканал. Какво знаеше тя за това?

Тези мисли минаха през главата на Уорд Тейър, когато я видя за първи път. Но след всичките часове, прекарани до нея, мнението му започна да се променя. Тя се вълнуваше. Наистина много се вълнуваше. Четеше се в очите ѝ. Когато я наблюдаваше как гледа мъжете право в очите, напълно забравила за очарованието си, и как ги докосва с нещо, което те преди никога не бяха изпитвали, той започна да я харесва. Тя излъчваше топлина и съчувствие, които увеличаваха и без това невероятното ѝ сексуално привличане. Имаше хиляди неща, които младият лейтенант искаше да ѝ каже, докато нощта изтичаше, но, изглежда, тя го забеляза едва след като приключи обиколката си. Обърна се към него с уморена усмивка и за миг му се прииска да протегне ръка и да я докосне, за да провери дали е истинска. Почти му се искаше да я успокои. Беше преминала една дълга, изморителна нощ. Но в крайна сметка и те имаха дълга и трудна година... две години.

— Мислите ли, че вашият командващ офицер някога ще ми прости, че не успях да вечерям с него тази вечер? — Тя се усмихна уморено.

— Сърцето му може и да е разбито, но ще оживее...

Всъщност лейтенантът знаеше, че преди час или два командващият офицер е бил извикан на тайна среща с двама генерали, пристигнали с хеликоптер тази нощ. И без това щеше да му се наложи да изостави Фей.

— Мисля, че ще е благодарен за това, което направихте за мъжете.

— Всичко това означава много за мен — каза тя меко, като погледна към него, докато седеше на една голяма бяла скала.

Имаше нещо омайващо в очите ѝ и той усети странно присвиване, когато погледна към нея. Беше почти болезнено да я гледа, предизвикваше чувства, които той искаше да остави зад гърба си, в

Щатите. Тук нямаше място за тях, нито имаше време или човек, с когото да ги сподели. Тук имаше само убийства, страдание и загуби, а понякога и озлобление, но нежните чувства сега причиняваха болка и той отклони поглед от нея, докато тя остана загледана в гърба му. Беше висок, красив рус мъж с широки рамене и дълбоки сини очи, но единственото, което виждаше сега, бяха силните рамене и косата му с цвят на пшеница. Нещо я караше да протегне ръка към него.

Толкова мъка имаше тук, всички бяха така дяволски самотни, тъжни и млади... и все пак само с малко топлина, докосване, ръка върху техните и те се съживяваха, смееха се и пееха. Затова тези обиколки ѝ харесваха въпреки умората, която носеха. Сякаш вливаше нов живот в тези мъже, дори и в този млад лейтенант, така висок и горд. Когато се обърна отново към нея, той очевидно се защитаваше или поне се опитваше, от това, което чувстваше, въпреки че не успяваше напълно да я изолира.

— Знаете ли, че не знам името ви, а прекарах цялата вечер с вас. — Тя му се усмихна отново. Знаеше само ранга му, в действителност не бяха се запознали.

— Тейър. Уорд Тейър.

Името я подсети за нещо, но тя не знаеше защо, а и не се интересуваше. Усмихна ѝ се с някакъв цинизъм в погледа. Прекалено много беше видял през последната годишна и това лесно се усещаше.

— Гладна ли сте, мис Прайс? Трябва да сте прегладнели.

Представлението продължи часове, след това обикаляха базата поне три часа. Тя кимна със срамежлива усмивка.

— Да. Мислите ли, че можем да почукаме на вратата на командващия офицер и да го попитаме дали не е останало нещо?

И двамата се разсмяха на идеята.

— Мисля, че ще изровя нещо за вас на друго място.

Докато той поглеждаше часовника си, тя вдигна очи към него. Какво се криеше в този мъж? Нещо в него продължаваше да предизвиква желанието ѝ да го докосне, да го попита кой всъщност е и да научи повече. Имаше нещо в него, което човек нямаше как да знае, но го усещаше.

Когато ѝ се усмихна, той отново изглеждаше млад.

— Ще се почувствате ли страшно обидена, ако проверим в кухнята? Мисля, че там ще успея да ви намеря нещо за хапване, ако

нямате нищо против.

— Ако има един сандвич, ще бъде чудесно.

— Да видим какво може да се направи.

Върнаха се в джипа и бързо пристигнаха до дългата барака, където приготвиха храната за мъжете, и след двацет минути тя седеше на дълга пейка с чиния пред себе си.

— Точно като „21“^[2], а?

Той я погледна отново с ироничната си усмивка и тя се засмя.

— Горе-долу... освен ако не е от остатъците... — подразни го тя и той ѝ намигна.

— О, боже, не произнасяйте тази дума. Ако готвачът ви чуе, с удоволствие ще го направи.

Двамата отново се разсмяха и Фей изведнъж си припомни за среднощните вечери у дома след завършване на училище и се разсмях, когато го погледна, а той повдигна вежди над хубавите си сини очи.

— Радвам се на веселостта ви. Това място не ми се е струвало смешно повече от година.

Но сега той изглеждаше по-доволен. Радваше се на присъствието ѝ и това си личеше, затова, хапвайки си от яхнията, тя му обясни:

— Знаете ли... също като в ученическите години... закуска в пет следобед в някой вагон-ресторант... не ви ли прилича на нещо такова?

Тя огледа ярко осветената стая. Очите му проследиха нейните, след това отново започнаха да изучават лицето ѝ.

— Къде сте израснали?

Сега бяха почти приятели. Бяха заедно от часове, а имаше нещо особено в това да бъдеш заедно с някого във военната зона. Тук всичко се различаваше. Беше по-бързо, по-лично, по-наситено. Нямахте нищо лошо да се задават въпроси, които човек никога не би задал на друго място.

Тя му отговори замислено:

— Пенсилвания.

— Харесваше ли ви?

— Не много. Бяхме адски бедни. Всичко, което исках, беше да се махна и точно това направих в мига, в който завърших училище.

Той се усмихна. Трудно беше да си я представи човек адски бедна където и да е, а най-малко пък в някакво затънтено градче.

— А вие откъде сте, лейтенант?

— Уорд. Или отново забравихте името ми? — Тя се изчерви, когато той се пошегува. — Израснал съм в Лос Анжелис. — Изглежда, му беше неприятно да говори повече и тя се поколеба за миг.

— Ще се върнете ли там след... след това?

Мразеше думата война, а същото вече се отнасяше и за него. Досега му беше струвала прекалено много, имаше рани, които никога нямаше да зараснат, въпреки че тя не можеше да ги види. Но инстинктивно знаеше, че ги има.

— Да, предполагам.

— Родителите ви там ли са?

Беше ѝ любопитен този тъжен, циничен и хубав младеж с тайни, които не искаше да разкрие, докато ядяха яхнията си в огромната, ярко осветена столова в Гуадалканал. На прозорците имаше плътни защитни капаци, така се създаваше впечатлението, че въобще няма прозорци.

— И двамата ми родители са починали.

Той я погледна спокойно, но нещо в очите му беше мъртво. Беше изричал тези думи прекалено често.

— Съжалявам.

— И без това не бяхме близки.

Но все пак... очите ѝ потърсиха неговите, когато той се изправи.

— Още яхния или нещо за десерт? Казаха ми, че някъде има скрит ябълков пай.

— Не, благодаря. В костюм като този не съм за ябълков пай.

Тя погледна към роклята от сребърно ламе и за пръв път от няколко часа същото направи и той. Беше започнал да свиква с външния ѝ вид.

— Защо жените винаги имат нужда да плащат задължения?

— Не е точно така. Някои мъже също го правят. Не ти ли се е случвало по някакъв начин? Не искаш ли да направиш нещо хубаво за човека до теб, ако ти се е случило нещо хубаво?

Очите му бяха твърди като кремък, когато я погледна.

— Нищо хубаво не ми се е случвало от дяволски много време... поне откакто съм тук.

— Нали си жив, Уорд?

Гласът ѝ беше нежен, а очите ѝ го пронизваха под ярките светлини.

— Понякога не е достатъчно.

— Достатъчно е. В такова място имаш много, за което си благодарен. Оглеждай се... виж ранените и осакатените... тези, които въобще няма да се върнат вкъщи.

Нещо в гласа ѝ успя да докосне сърцето му и за пръв от четири месеца той трябваше да се бори със сълзите си.

— Опитвам се да не мисля за това.

— А може би трябва. Може би това ще те накара да се радваш, че си жив.

Искаше ѝ се да протегне ръка и да докосне болезненото място в него. Чудеше се какво може да е, докато той бавно се изправи.

— Не ме интересува повече, Фей. Все едно ми е дали ще живея, или ще умра, както и на всички останали.

— Ужасно е да се говори така. — Изглеждаше наранена, когато вдигна очи към него. — Какво може да те е накарало да се чувстваш по този начин?

Той се загледа в нея, като се молеше да не се отпусне и да ѝ каже нещо повече. Изведнъж му се прииска тя да си тръгне. Но когато се вгледа в нея, тя като че ли въобще не помръдваше и в този момент престана да се интересува на кого е казал. Какво можеше да промени сега?

— Ожених се преди шест месеца за една медицинска сестра и два месеца след това проклетата японска бомба я уби. Някак си е трудно човек да се чувства добре на това място след такова нещо. Разбираш ли какво имам предвид.

Тя стоеше замръзнала на мястото си. Бавно кимна с глава. Ето какво било! Затова е била празнотата в очите му. Тя се зачуди дали той ще остане все такъв, или ще се съживи отново някой ден. Може би щеше да се промени.

— Съжалявам, Уорд...

Нямаше какво друго да каже. Имаше много такива истории, а някои и по-лоши, но това не беше утешение за него.

— Аз съжалявам — усмихна се леко той.

Нямаше смисъл да си го изкарва на нея. Не беше нейна грешка, а и тя се различаваше толкова много от Кати. Кати беше тиха и обикновена и той я обичаше така безразсъдно! А тази жена беше

изградена от красота и блясък, светска дама до последния лакиран нокът.

— Съжалявам. Нямах намерение да разказвам такива неща, тук има хиляди такива истории.

Тя знаеше, че е така, беше чувала повечето, но това не ги правеше по-приятни за слушане. Чувстваше се ужасно заради него и когато бавно го последва към джипа, си помисли, че въпреки всичко е доволна, че не отиде на вечерята с командващия офицер. Тя му го каза, когато той се обърна към нея с тази негова тиха полуусмивка, която я привличаше много повече от всяка друга усмивка, видяна в Холивуд. Поне през последните година-две.

— Приятно ми е да го чуя.

Пожела си да докосне ръката му, но не посмя. Сега беше и самата себе си, а не просто актрисата Фей Прайс.

— Аз наистина мисля така, Уорд.

— Защо? Няма нужда да ме съжаляваш, Фей. Аз съм голямо момче. Мога да се грижа за себе си. От доста време го правя.

Но тя виждаше повече. Това, което Кати беше видяла, и още нещо. Знаеше колко отчайващо наранен, самотен и шокиран е той от смъртта на хубавата малка сестра... негова съпруга... всичко се беше случило два месеца след сватбата им, на самия ден, но той беше пропуснал тази горчива подробност, докато караше Фей обратно към палатката, в която я настаниха.

— Все още мисля, че е дяволски мило от твоя страна да дойдеш тук заради мъжете.

Той спря джипа и те останаха загледани един в друг дълго време. Всеки имаше да каже нещо повече, но нямаше начин да го каже тук. Откъде да започнат и как? Той беше чел за историята ѝ с Гейбъл преди години и се питаше дали е приключила вече. Тя си мислеше колко ли дълго той ще страда за медицинската сестра, която беше обичал.

— Благодаря за вечерята — каза тя със срамежлива усмивка и той се засмя, докато ѝ отваряше вратата.

— Казах ти, че е също като в „21“.

— Следващия път ще опитам с готвените остатъци.

Отново започнаха да се шегуват, защото това изглеждаше единственият отворен път за тях. Но когато я изпращаше до палатката

и отдръпна отвора, за да влезе, в очите му имаше нещо ново, нещо тихо, дълбоко и живо, което не беше там преди часове.

— Съжалявам, че ти казах всичко това. Не мислех да стоварвам проблемите си върху теб.

Той докосна ръката ѝ, когато тя го погледна.

— Защо не, Уорд? Какво толкова лошо има? С кого друг можеш да разговаряш тук?

— Не говорим за такива неща — повдигна рамене той. — И без това всички знаят.

Изведнъж сълзите, с които се беше борил досега, изпълниха очите му и той се опита да се извърне настрани, но тя грабна ръката му и го дръпна обратно.

— Няма нищо, Уорд... няма нищо.

Следващото нещо, което усети, беше, че го държи здраво в прегръдката си. И двамата плачеха. Той — за мъртвата съпруга, тя — за момичето, което никога не беше срещала, и за хилядите мъже, които умираха и щяха да продължат да умират дълго след като се е върнала у дома. Плачеха заради агонията, загубите и мъката, които не можеха да се избегнат тук.

След малко той я погледна и нежно погали копринената ѝ коса. Тя беше най-красивата жена, която беше виждал, и се изненада, че не се чувства виновен за мислите си. Може би Кати ще разбере... може би вече дори няма значение... тя никога нямаше да се върне при него... той нямаше никога да я прегърне, да я докосне... а може би нямаше да види и Фей след тази нощ. Знаеше това и му се искаше да може да легне с нея. Сега. Преди някой от тях да е умрял или времето да е убило искрата, която и двамата усещаха по-силно и от избухване на бомба.

Тя седна бавно на единствения стол в помещението и се загледа в него, докато той се наместваше върху спалния чувал. Мълчаливо се държаха за ръце, безброй думи останаха неизказани, но и двамата ги усетиха дълбоко в себе си, сред шумовете на събуждащата се джунгла.

— Никога няма да те забравя, Фей Прайс. Надявам се, че го знаеш.

— И аз ще те запомня. Ще си мисля за теб... Ще знам, че си добре всеки път, когато си помисля за теб.

И тя наистина си вярваше. Беше точно такава момиче, въпреки славата, блясъка и роклята от сребърно ламе. Тя я наричаше костюм и не ѝ отдаваше по-голямо значение. Това беше част от красотата ѝ.

— Някой ден, когато се върна, може да те изненадам и да се появя в студиото.

— Направи го, Уорд Тейър.

Гласът ѝ беше тих, но твърд, очите ѝ изглеждаха красиви дори и след сълзите.

— Ще ги накараш ли да ме изхвърлят?

Мисълта като че ли го развесели, но тя изглеждаше сърдита.

— Разбира се, че не.

— Може и да опитам, да знаеш.

— Добре.

Тя му се усмихна отново и той забеляза колко е изморена. Тази нощ раздаде толкова много от себе си на мъжете и на него... А минаваше четири часът. След по-малко от два часа трябваше да става, за да се отправи към следващото представление. Не беше спирала да работи от месеци. Два месеца турне, а преди това три месеца работа върху новия ѝ филм, без нито ден почивка. Чакаше я още един филм, след като се върне. Беше звезда и имаше голяма кариера, но, изглежда, това нямаше значение тук. Тя беше просто едно хубаво момиче с голямо сърце и той щеше лесно да се влюби в нея, ако имаше малко време.

Той се изправи със съжаление, взе ръката ѝ в своята и я повдигна към устните си.

— Благодаря ти, Фей... ако не те видях отново, благодаря ти за тази вечер.

Тя остави ръката си в неговата и задържа погледа му.

— Някой ден пак ще се срещнем.

Искаше му се да ѝ вярва, въпреки че не беше чак толкова сигурен. Не можа да издържи, поиска да си изясни нещата:

— Хващам се на бас, че казваш това на всички момчета.

Тя се засмя и бавно се отправи към отвора на палатката.

— Невъзможен си, Уорд Тейър.

Погледна я през рамо.

— И ти не си лоша, мис Прайс.

За него тя беше просто Фей и не можеше да мисли за нея по друг начин... Фей Прайс... филмовата звезда... актриса... певица... важна личност... сега беше просто Фей за него. Внезапно той се натъжи.

— Ще те видя ли, преди да тръгнеш?

Изведнъж това се оказа страшно важно за него, а и за нея, по-важно, отколкото беше предполагал. Тя също искаше да го види, преди да замине.

— Може би утре сутринта ще успеем да изпием набързо по чаша кафе, преди да стане прекалено напрегнато.

Знаеше, че хората от екипа най-вероятно не са си лягали цяла нощ и са вдигали врява с мъжете или медицинските сестри, а може би и двете, като са пели и свирили с инструментите на състава. Навсякъде беше едно и също, но те имаха нужда да се отпуснат, а и нямаха нищо против да стоят будни цяла нощ. Бъркотията настъпваше на следващия ден, когато трябваше да се организират, за да тръгнат. Всички полудяваха за два часа, преди да се качат на самолета и да отлетят за следващата база. Това се случваше почти всеки ден, в самолета щяха да спят до следващото спиране и магията отново се повтаряше. Тя щеше да има много работа, преди да тръгнат. Трябваше да помогне да се натовари всичко, но може би... само може би... щеше да намери за него свободен миг.

— Ще се оглеждам за теб.

— Ще бъда наоколо.

Но когато в седем часа на следващия ден тя се присъедини в столовата към останалите, го нямаше. Командващият офицер се нуждаел от него.

Стана почти девет часът, преди Уорд да открие Фей, която чакаше заедно с другите самолетът да загрее. Стана му приятно, когато видя безпокойството в очите ѝ, преди да я извика от джипа. След това изскочи от него, за да поговорят.

— Съжалявам, Фей... Командващият офицер...

Шумът от витлото го заглуши, а и ръководителят на групата даде някакви бързи нареждания на останалите около нея.

— Всичко е наред.

Изпрати му замайващата си усмивка, но се виждаше, че е уморена. Едва ли е спала повече от два часа. Той беше спал половината от това време, но вече беше свикнал. Тя носеше червен спортен

костюм и сандали с равна подметка, които предизвикаха усмивката му. Последната мода за Гуадалканал... и изведнъж в съзнанието му се появи лицето на Кати и той усети познатата болка.

Очите му срещнаха очите на Фей, но някой я повика...

— Трябва да тръгвам...

— Знам.

И двамата надвикваха врявата. Той грабна ръката ѝ и я стисна здраво за миг. Искаше да я целуне, но не посмя.

— Ще те видя в студиото.

— Какво?

Изглеждаше развълнувана. При нито едно от пътуванията ѝ сред войниците никой не беше успял да я завладее като този мъж.

— Казах... ще се видим в студиото!

Усмихна му се и изведнъж се замисли дали някога въобще ще го види.

— Пази се!

— Непременно.

Тук нямаше гаранции. За никого. Дори и за нея. Можеше да свалят самолета ѝ по пътя до следващата спирка. Всички приемаха и разбираха това, докато не се случеше нещо с някого, когото обичаха... другар... приятел... Кати... Отново се пребори с образа ѝ.

— Ти също се пази! — Какво можеше да пожелае човек на жена като нея? — Късмет!

Нямаше голяма нужда от него, вече имаше предостатъчно. Дали? Питаше се дали има мъж в живота ѝ, но вече беше прекалено късно да зададе въпроса.

Тя тръгна с другите, като се обръщаше и му махаше. Командващият офицер пристигна неочаквано за последната размяна на благодарности и Уорд я видя да стиска ръката му. След това замина, влезе в самолета, задържайки се на входа, за да му махне за последен път, и червеният спортен костюм изчезна от живота му, навярно завинаги.

Заповяда си да не очаква да я види отново. Беше малко вероятно, си казваше той, докато и Фей се опитваше да се убеди в същото. Откри, че се взира, за да го види, като се чудеше защо той я беше завладял така. Може би беше време да се върне у дома, може би мъжете, които срещаше на турнето, започваха да я привличат, а това

беше опасно... но не беше това... имаше нещо друго в него... нещо, което тя не беше изпитвала. Но сега не можеше да си позволи такива чувства. Напомни си, че той е непознат за нея, а тя има свой живот. Живот, който не включваше него. Той воюваше. А тя имаше достатъчно свои битки... на турне... в Холивуд.

Сбогом, Уорд Тейър, си каза тя, късмет...

После се облегна назад и затвори очи... но лицето му я преследваше седмици наред... тези сини очи... Изминаха месеци, преди да го забрави напълно.

Но накрая успя.

---

[1] Японците нанасят първия си удар срещу войски на САЩ в базата Пърл Харбър, след което САЩ се включва във Втората световна война. — Б.пр. ↑

[2] Известен ресторант в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ХОЛИВУД, 1945

ГЛАВА 2

Всички в снимачното студио пазеха пълна тишина, напрежението висеше във въздуха. Почти четири месеца чакаха този момент, но когато той настъпи, пожелаха да го спрат, да попречат на идването му, да го накарат да дойде някой друг ден. Това беше един от онези омайващи филми, където почти всичко вървеше лесно, изградиха се приятелства, които изглеждаха истински, всички лудееха по звездата, а жените бяха полувлюбени в режисьора. Мъжката главна роля се изпълняваше от Кристофър Арнълд, когото всички смятаха за най-голямата звезда мъж в Холивуд. Лесно се виждаше защо — той беше страхотен. Сега всички стояха загледани в него, в последната му сцена, докато той говореше меко, със сълзи в очите. Муха да бръмнеш, щеше да се чуе чак от Пасадина, когато Фей Прайс напусна за последен път сцената с наведена глава и истински сълзи в очите. Тя си отиваше и Арнълд я гледаше опустошен... ето, това беше... последната сцена... всичко свърши.

— Приключихме — извика един глас.

Последва го миг тишина. След това някой извика и изведнъж всички започнаха да крещат, да се смеят, да се прегръщат и да плачат. Имаше шампанско за целия екип и сцената се превърна в бурно празненство, където всички говореха едновременно и си отправяха най-добри пожелания и на никого не му се тръгваше. Кристофър Арнълд прегърна здраво Фей и след миг се отдръпна, за да погледне в очите ѝ, докато я държеше.

— Много е приятно да се работи с теб, Фей!

— С теб също.

Размениха си дълга усмивка. Преди около три години имаше нещо между тях и тя се колебаеше дали да приеме ролята в този филм. Но нещата потръгнаха чудесно. Той беше свършен джентълмен от началото до края и след първия ден, когато в погледа му проблесна нещо повече от просто разпознаване, това беше първият знак за тяхната отминала връзка. През трите месеца, когато правеха филма, тя

не попречи на работата им. Усмихна ѝ се топло и свали ръцете си от нея.

— Отново ще ми липсваш. Мислех, че съм го надживял.

И двамата се засмяха.

— И ти ще ми липсваш.

Тя огледа останалите от екипа, щастливо вдигащи врява. Режисьорът целуваше страстно сценичния художник, който по една случайност беше и негова съпруга. И с двамата Фей работи с удоволствие. Режисурата я омайваше, откакто започна да участва във филми.

— Какво ще правиш сега, Крис?

— След седмица заминавам за Ню Йорк и след това ще отплавам за Франция. Искам да прекарам няколко дни на Ривиерата, преди да е свършило лятото. Всички казват, че е прекалено рано за Франция, но какво имам да губя? Чувам, че нищо не се е променило, освен че има купони.

Намигна ѝ и малко заприлича на женкар. Беше с двайсет години по-възрастен от нея, но външният му вид ги намаляваше на десет. Най-вероятно той беше най-добре изглеждащият мъж в града и си го знаеше.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

Колкото и привлекателен да беше, тя вече не държеше на него.

— Не, благодаря — усмихна му се безгрижно и помахна с пръст.

— Не започвай отново! Държа се добре по време на филма, Крис...

— Разбира се, работата си е работа. Това е различно.

— Така ли?

Канеше се да му каже нещо, за да го подразни, но изведнъж хаосът сякаш се увеличи и на сцената скочи един от помощниците, като викаше нещо, което Фей не може да разбере. За момент на лицата се изписа паника, след това шок и се появиха сълзите, а Фей още не беше чула какво се е случило. Тя дръпна Крис Арнълд за ръкава, очите ѝ излъчваха загриженост.

— Какво каза той?... Какво?...

Крие говореше с някого отдясно и Фей се напрегна да чуе нещо сред врявата.

— Господи...

Обърна се към нея изумен. И без да мисли, я притисна отново в здрава прегръдка, а гласът му трепереше, когато ѝ заговори.

— Свърши, Фей... войната свърши! Японците са капитулирали.

Само преди месеци войната приключи в Европа, а сега, най-после, свърши навсякъде. Очите ѝ се насълзиха и тя се разплака, когато го прегърна. Изведнъж всички на сцената плачеха и се смееха, присъединиха се и други и започнаха да се отварят нови каси шампанско. Всички викаха: „Свърши! Свърши!“ и това вече се отнасяше не за филма, а за войната.

Имаше чувството, че са минали часове, преди да напусне студиото и да се върне в къщата си в Бевърли Хилс, а мъката, че филмът вече е завършен, отдавна беше изчезнала. Радостта от края на войната напълно я затъмни. Изглеждаше удивително. Беше на двайсет и една, когато бомбардираха Пърл Харбър, а сега ето я — двайсет и пет годишна, пораснала, жена на върха на кариерата си.

Това трябва да е върхът, си казваше тя всяка година. Всеки път мислеше, че не може да се направи нищо по-добро. А и как? Но въпреки всичко продължаваше да се развива с всяка година. Ролите ставаха по-добри, по-големи и по-важни, похвалите — по-щедри, а парите — по-невероятни. Единственото петно върху всичко това се появи, когато родителите ѝ починаха. Ставаше ѝ тъжно, че те не са вече живи, за да се радват с нея.

И двамата починаха миналата година. Баща ѝ — от рак, а майка ѝ — при автомобилна катастрофа на заледен път в Пенсилвания, близо до Янгстаун. Беше се опитала да убеди майка си да се премести в Калифорния след смъртта на баща си, но тя не искаше да изостави своя дом. А сега си нямаше никого.

Миналата година продаде малката къща в Гроув Сити, Пенсилвания. Нямаше сестри или братя. Фей Прайс беше сама, като се изключи двойката, която ѝ беше предана и работеше за нея в хубавата малка къща, която си купи в Бевърли Хилс. Въпреки това рядко се чувстваше самотна, защото около нея винаги имаше прекалено много хора. Радваше се на работата и приятелите си.

И все пак ѝ беше странно да си няма семейство. Нищо, към което да принадлежи.

Успехът ѝ и сега я изненадваше, за толкова кратко време животът ѝ стана така пищен! Дори и на двайсет и една, когато започна войната,

животът ѝ беше различен. Но сега, след последното турне преди две години, нещата се поуспокоиха. Купи къщата, снима се в шест филма за две години, но не ѝ остана време да отиде на още едно турне, въпреки че се канеше да го направи. Животът изглеждаше безкраен кръг от премиери, рекламни филми, приеми за пресата, а когато не се занимаваше с това, тя ставаше в пет сутринта и отиваше да работи върху някой филм.

Снимките за следващия ѝ филм започваха след пет седмици и тя вече четеше сценария по няколко часа всяка вечер, преди да заспи. Сега, когато филмът беше приключил, можеше наистина да се залови за работа. Новият филм със сигурност щеше да донесе Оскар, каза ѝ нейният агент. Но тя винаги се смееше, когато той говореше така... беше безумна мисъл... само че тя вече беше печелила веднъж и беше номинирана още два пъти. Но Ейб настояваше, че от това ще излезе голям филм, и Фей му вярваше. По някакъв странен начин той влезе в ролята на баща за нея.

— Да, Боб. Чу ли новината? — Той изглеждаше учуден. — Войната свърши!

Тя сияеше срещу него и очите му се насълзиха. Беше прекалено стар, за да участва сам в Първата световна война, но загуби единствения си син в нея. И сега тази война му напомняше всеки ден за мъката, която преживяха двамата с жена си тогава.

— Сигурна ли сте, мадам?

— Съвсем. Всичко свърши. — Протегна ръка и разтърси неговата.

— Благодаря на Бога! — Гласът му трепереше и той се извърна да изтрие очите си. Но не ѝ се извини, когато отново погледна в красивото лице. — Благодаря на Бога...

Прииска ѝ се да го целуне заради всичко това, което и двамата изпитваха, но само се усмихна и го изчака да отвори тихо голямата, красива месингова врата, която той поддържаше излъскана до съвършенство по всяко време.

— Благодаря, Боб.

— Лека нощ, мис Прайс.

По-късно той щеше да дойде в къщата, за да вечеря в кухнята заедно с иконома и прислужницата, но Фей нямаше да го види, преди да отпътува на следващия ден. А ако решеше да остане вкъщи, тя

въобще нямаше да го види. Той работеше само през деня, а нощем нейният иконом Артър шофираше вместо нея и отваряше вратата сам със собствен ключ.

През повечето време Фей предпочиташе да шофира сама. Беше си купила разкошен тъмносин линкълн континентал с гюрук и с удоволствие го караше из Лос Анжелис, с изключение на нощите, когато излизаше с ролса и на волана беше Артър. В началото изглеждаше шокиращо, че си е купила нещо такова, и беше доста смутена да признае, че е неин, но машината беше толкова красива, че тя не можа да устои. И все още изпитваше някакво вълнение, когато влизаше в него, с наситения аромат на кожа и дебелия килимчета под краката ѝ. На двайсет и пет успехът не я объркваше, както по-рано. Тя имаше право на него, малко или много, обичаше да се подразни сама, а пък и не нараняваше никого. Нямаше за кого друг да харчи парите си, а ги имаше дяволски много. Трудно е да знаеш какво да ги правиш.

Известна сума инвестира според съвета на агента си, но останалите просто си стояха и чакаха да бъдат похарчени, а и тя не беше така екстравагантна като другите звезди по това време. Повечето бяха обсипани със смарагди и диаманти от главата до петите, самурени палта, хермелини и кожи от чинчила, за да парадират с тях по премиерите на другите. Фей беше много по-сдържана в облеклото и действията си, въпреки че и тя имаше хубави дрехи, на които се радваше, и две-три много красиви кожени палта. Имаше палто от бяла лисица, което обожаваше; когато го облечеше през някоя студена нощ, изглеждаше като изящен рус ескимос. Беше го носила предната зима в Ню Йорк и наистина чу хората да ахкат, когато минаваше покрай тях. Освен това имаше и тъмношоколадов самур, който купи във Франция, и една норка на по-разумна цена, за всеки ден... Просто всекидневната ми норка, се усмихна тя на себе си и изкара линкълна от къщата.

Как се промени животът от времето, когато беше малко момиче! Тогава ѝ се искаше да има втори чифт обувки, за издокарване, но родителите ѝ бяха прекалено бедни. Депресията ги засегна силно и двамата много дълго време бяха без работа. Баща ѝ се захващаше със случайна работа и намрази целия си живот. Най-накрая майка ѝ си намери място като секретарка. Всичко това изглеждаше ужасно за Фей. Затова филмите я омагьосваха. Бяха идеалното място, където да избяга за часове наред. Спестяваше всяко пени, до което се докопваха

малките ѝ пръсти, и изчезваше в тъмнината, замаяна от видяното. Може би точно това е стояло в дъното на нещата, когато замина за Ню Йорк, за да си намери работа като модел.

... И ето я сега, изкачва трите стъпала от розов мрамор на собствената си къща в Бевърли Хилс, а английският иконом със сериозно лице ѝ отваря вратата, но въпреки усилията си не успява да се сдържи и ѝ се усмихва. Не можеше да устои на младата мис, както я наричаше пред жена си. И двамата се съгласяваха, че тя беше най-добрата работодателка, която са имали, и със сигурност — най-младата. И никога не придоби холивудско поведение. Не изглеждаше да е страхотно впечатлена от положението си и винаги беше приятна, мила и загрижена с тях. Те поддържаха къщата с удоволствие, а и работата беше малко. Фей рядко се забавляваше, повечето време работеше и всичко, което трябваше да правят, беше да се почиства и подрежда и нещата да вървят гладко — задача, която беше приятна за Артър и Елизабет.

— Добър ден, Артър.

— Мис Прайс — той изглеждаше изключително официален, — отлични новини, нали?

Предполагаше, че е чула новината, а когато тя го погледна със светнал поглед, разбра, че е прав.

— Наистина.

Фей знаеше, че те нямат синове, за които да се страхуват, но все пак имаха роднини в Англия, които бяха наранени от войната, а Артър винаги беше много загрижен за тях. Говореше за Британските военновъздушни сили като за нещо почти божествено. Бяха дискутирали и Тихоокеанския театър от време на време, но вече нямаше да има война, която да дискутират.

Докато влизаше в кабинета си и сядаше зад малкото английско бюро, за да прегледа пощата, тя се замисли колко ли от мъжете, които беше срещнала, са още живи, и колко от ръцете, които беше държала, ги няма вече. Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато се замисли за това, и тя се обърна да погледне идеално поддържаната градина и басейна по-надолу. Колко трудно беше да си представи бедствието, което съществуваше някъде там, разрушените държави, убитите. Зачуди се, както често се случваше, дали и Уорд е сред тях. Не беше чула нищо за него през тези години, но той никога не изчезваше

съвсем от мислите ѝ. Мисълта за него я караше да се чувства виновна, че не направи друго турне, но все не оставаше време. Никога не оставаше. Особено напоследък. След смъртта на родителите ѝ и непрекъснатите изисквания на кариерата ѝ.

Обърна се с гръб към бюрото, като прегледа набързо пощата — от агента ѝ и разни сметки. Опитваше се да изхвърли образите от миналото, но настоящето ѝ предлагаше толкова малко занимания на мисълта ѝ, освен работата. Предната година имаше сериозна връзка с един режисьор, два пъти по-възрастен от нея, но накрая разбра, че е по-влюбена в работата му, отколкото в него. Приятно ѝ беше да слуша разказите за това, което прави, но след известно време не остана почти никаква тръпка и те се разделиха. Оттогава в живота ѝ нямаше сериозна връзка. Не си падаше по обичайните холивудски афери и не се обвързваше с някого, ако не го харесваше наистина. Не споделяше много, а и публичността избягваше, доколкото може. За голяма звезда водеше изключително спокоен живот. Когато нейният агент и приятел Ейб ѝ се скара, че прекалено много се крие, тя заяви твърдо, че не би могла да работи толкова усилено, ако наистина не си стои вкъщи, за да учи реплики и да подготвя ролите си. И точно това смяташе да прави през следващите пет седмици, независимо от натякванията на Ейб да излезе, за да я видят, и да се повесели с колегите си.

Тя му обеща, че вместо това ще посети за няколко дни приятелка в Сан Франциско — възрастна актриса, която се беше оттеглила от киното.

Фей се сприятели с нея в началото на кариерата си. А по пътя към дома ѝ се канеше да спре в Пибъл Бийч, за да се види с приятели. Беше се съгласила след това да прекара края на седмицата със семейство Хърст в тяхното обширно имение, където имаше дори диви животни и зоологическа градина. А след всичко това щеше да се прибере вкъщи и да си почине, да се отпусне, да учи и да чете, нищо не ѝ беше по-приятно от това да се излежава край собствения си басейн, поемайки слънчевите лъчи, аромата на цветята и жуженето на пчелите.

Притвори очи, замислена за това, и не чу влизането на Артър. Чу го да се прокашля наблизо и отвори очи. Човек никога не можеше да чуе влизането на Артър. За мъж с неговите размери и възраст той се движеше с котешка лекота. Сега стоеше пред нея, на няколко стъпки от

бюрото ѝ, облечен във фрак и раирани панталони, ризата и вратовръзката му бяха старателно колосани. Държеше сребърен поднос, върху който носеше чаша чай.

Фей беше купила порцелановия сервиз в Лимож^[1] и много си го харесваше. Беше чисто бял, тук-там с някое мъничко синьо цветче, което сякаш беше сложено в последния момент.

Когато Артър остави на бюрото чая и бялата кърпа, произведена в Италия преди войната и купена в Ню Йорк, тя видя, че днес Елизабет беше изпратила и някакви сладки.

Обикновено Фей не си угаждаше, но сега имаше цели пет седмици до новия филм и можеше да си го позволи. Усмихна се на Артър, а той се поклони и тихо напусна стаята.

Тя отправи поглед към нещата, които обичаше — рафтовете с наредените по тях книги, някои от които бяха много редки; вазите с цветя; скулптурите, които започна да купува преди няколко години; красивото Aubusson килимче в мръснорозово и бледосиньо с разпръснати по него цветя; внимателно избраните английски мебели; сребърните фигурки, които Артър излъскваше до блясък. От кабинета си тя виждаше и красивия френски кристален свещник, който висеше в преддверието, както и трапезарията с английска маса, столове в стил Чипъндейл и още един висящ свещник.

Всеки ден този дом ѝ носеше удовлетворение не само защото беше красив и в него имаше ценности, а и защото беше пълна противоположност на абсолютната мизерия, в която беше израснала. Това придаваше нова стойност на всяка вещ — от сребърните свещници и дантелените покривки до бляскавите антики. Всичко това беше символ на постиженията ѝ и възнаграждението за тях.

Имаше и уютна всекидневна с камина от розов мрамор и красиво изработени френски столове. Тя беше съчетала английски и френски стил, модерни и класически елементи. Притежаваше и две разкошни картини на импресионисти, които ѝ бяха подарени от много скъп приятел. Малка, елегантна стълба водеше към горния етаж. Тук беше спалнята ѝ, цялата в огледала и бяла коприна, като в мечтите на малкото момиче, очаровано от киното.

Леглото беше покрито с кожи от бяла лисица, на кушетката имаше кожени възглавници, а на шезлонга беше метнала бяла кожа. Камината от бял мрамор не се различаваше от тази в тоалетната стая.

Банята беше цялата в бял мрамор и бели плочки. Имаше и още една малка дневна, която тя често използваше, когато късно през нощта трябваше да учи репликите си или да пише писмо на приятел.

И това беше всичко. Скъпоценност — миниатюрна и съвършена. Точно колкото ѝ беше необходимо. Имаше стаи за прислугата зад кухнята на основния етаж и огромен гараж с апартамент над него, в който живееше портиерът Боб.

Просторна градина, големичък басейн с малка постройка край него и бар, както и тоалетна стая за приятелите ѝ.

Тук имаше всичко, което желаше. Един малък свят, казваше тя често. Вече не обичаше да ходи където и да било и почти съжаляваше, че обеща да отиде следващата седмица до Сан Франциско на посещение при старата си приятелка.

Но времето, прекарано с нея, беше много приятно. Жената, Хариет Фийлдинг, беше бивша актриса, много известна от сцената на Бродуей и Фей хранеше огромно уважение към нея.

Хариет я беше научила на много неща и затова Фей ѝ разказа и за новата си роля. Нямаше съмнение, че тя щеше да е едно ново предизвикателство. Говореше се, че актьорът, който трябваше да играе главната мъжка роля, е труден характер, партньор от най-лошия вид. Фей никога не беше работила с него, а и не бързаше да започне. Надяваше се да не е сгрешила с приемането на ролята, но Хариет настоя, че наистина не е.

В ролята имаше много хляб и изискваше повече вещина от всичко друго, което Фей беше правила.

— Точно това ме плаши! — И двете се разсмяха и се загледаха към залива. — Какво ще стане, ако се проваля?

Имаше чувството, че отново си има майка и може да си говори с нея, въпреки че Хариет се различаваше много от собствената ѝ майка. Беше по-изтънчена, светска дама, знаеше повече за работата на Фей.

Маргарет Прайс никога не разбра нищо от това, което Фей правеше, и от света, в който тя живееше, но със сигурност беше горда с нея. Тя се хвалеше на всички и Фей се вълнуваше, когато се прибираще вкъщи и усещаше, че майка ѝ наистина я обича.

Но сега нямаше дом, където да се върне, нямаше никого в родния си град, когото все още да обича. Вместо това имаше Хариет, която означаваше много за нея.

— Сериозно, какво ще стане, ако съм ужасна?

— Първо — няма да си ужасна. Второ, ако наистина се провалиш, а това може да се случи на всеки, ще трябва да се стегнеш, да опиташ отново и да се справиш по-добре. Какво ти става? Никога преди не си била страхливка, Фей Прайс! — В гласа на старата жена се усещаше раздражение, но Фей знаеше, че това е само игра. — Върши си работата и всичко ще бъде наред.

— Надявам се, че си права.

Старата жена измърмори в отговор и Фей се засмя. Имаше нещо толкова уютно в Хариет. През петте дни те се разхождаха по хълмовете на Сан Франциско и разговаряха за всичко — от живота до войната, от кариерата до мъжете. Хариет беше сред малкото хора, на които Фей се доверяваше. Тя беше толкова мъдра, интелигентна и весела... Една изключителна жена, която Фей беше благодарна, че е срещнала.

Когато разговорът стигна до мъжете, Хариет започна отново да я разпитва защо все няма стабилна връзка с мъж.

— Предполагам, че не съм открила подходящия.

— Все някой трябва да е. — Хариет се вгледа изпитателно в младата си приятелка. — Страх ли те е?

— Може би. Но наистина не намирам, че някой от тях е бил подходящ. Мога да получа всичко, което си поискам — орхидеи, гардении, шампанско, екзотични вечери, страхотни нощи, достъп до някои необичайни приеми, а понякога и скъпи подаръци, но не това търся. Тези неща не ми изглеждат истински. И никога не са били.

— Благодаря на Бога! — Тази беше една от причините Хариет да я харесва толкова. — Наистина не са. Винаги си била достатъчно умна, за да го видиш. Но в Лос Анжелис има и други мъже, не само измамници, лицемери и нехранимайковци.

Но и двете знаеха, че външният вид и положението на Фей привличаха тълпи от лакоми за блясък мъже, както ги наричаше Хариет.

— Може би не съм имала време да срещна подходящите. — Смешното беше, че тя не можеше да си представи да се установи с някой от тези мъже, дори и с Гейбъл. Това, което искаше, беше малко по-изтънчена версия на мъжа, който можеше да срещне у дома, в Гроув Сити. Мъжът, който ще изрива снега в студената зимна утрин, ще отсече коледна елха за децата, ще излиза на дълги разходки с нея или

ще седят край огъня, или ще ходят покрай езерото през лятото... някой истински... някой, с когото може да говори... някой, който ще поставя нея и децата на първо място, дори и пред работата си... не някой, който се опитва да прикачи ремаркетото си към звездата и да грабне голяма роля в нечий нов филм.

Мисълта ѝ я върна към новия филм и тя разпита Хариет за някои от тънкостите на сценария и техниките, които смяташе да пробва. Беше изобретателна и с удоволствие рискуваше при изпълнението на ролите си. Тъй като си нямаше дом и семейство, които да изгражда, най-малкото, което можеше да направи, бе да вложи цялата си съзидателна енергия в кариерата си. И досега тя правеше точно това с огромен успех, както признаваше целият свят.

Но Хариет все пак съжаляваше, че подходящият мъж не се е появил. Тя усещаше, че това ще разкрие Фей в нова светлина, ще я усъвършенства като жена и актриса.

— Ще дойдеш ли да ме гледаш на снимачната площадка?

Фей се обърна към нея с молба в очите и така за по-възрастната жена тя изглеждаше като дете.

— Фей, знаеш колко мразя това място.

— Но аз имам нужда от теб.

В очите на Фей имаше някаква самота. Хариет забелязваше това за първи път и потупа успокояващо ръката на младата си приятелка.

— Аз също имам нужда от теб като приятелка. Но ти не се нуждаеш от съвета ми като актриса, Фей Прайс. Ти имаш повече талант от мен. Сигурна съм, че всичко ще бъде наред. Моето присъствие в студиото само ще те разсейва.

За пръв път от дълго време Фей имаше нужда от морална опора на снимачната площадка. Все още се чувстваше несигурна, когато си тръгна от Сан Франциско, по-късно от планираното, и отпътува по крайбрежния път от имението на семейство Хърст, което те скромно наричаха casa^[2]. През целия път си мислеше за Хариет.

Без да знае защо, тя се чувстваше по-самотна отпреди. Липсваше ѝ Хариет, старият дом в Пенсилвания, родителите ѝ. За пръв път от години тя усети, че нещо липсва в живота ѝ, въпреки че не знаеше какво е то. Опита да се убеди, че просто е изнервена от новата роля, но имаше и още нещо.

Точно по това време нямаше мъж в живота ѝ, не се беше появявал никой от дълго време. Хариет беше права. Лошо е, че не се е установила с никого, но с кого?

Не можеше да си представи дори едно лице, което да ѝ допада в момента. Не гореше от нетърпение да види някого, когато се прибере, а тези, които се забавляваха в имението на семейство Хърст, ѝ изглеждаха по-безинтересни от когато и да било.

Имаше много гости и както винаги много желаещи да я забавляват, но изведнъж осъзна, че няма нищо значимо в живота, който водеше, в хората, които познаваше и срещаше.

Единственото, което имаше смисъл, беше нейната работа и двамата, които обичаше най-много — Хариет Фийлдинг, живееща на петстотин мили от нея, и агента ѝ Ейб Абрамсън.

Накрая, след безкрайното усмихване дни наред, тя с облекчение се отправя към Лос Анжелис.

Когато пристигна, си отключи и се изкачи към белия разкош на собствената си спалня. Толкова щастлива не се беше чувствала от седмици. Чудесно бе да си е отново у дома. Изглеждаше ѝ по-добре от огромното имение на семейство Хърст.

С доволна усмивка се излегна на покривката от бяла лисица, изрита обувките си и се загледа в очарователния малък свещник, като си мислеше с вълнение за новата си роля.

Отново се чувстваше добре. Какво от това, че няма мъж в живота ѝ! Имаше работата си, която я правеше много, много щастлива.

През следващия месец тя изучаваше сценария денонощно, като учеше всяка реплика, нейна или на някой друг. Опитваше различни нюанси, прекарваше по цели дни, обикаляйки из дома си, като си говореше сама. Изпробваше различни похвати, превръщаше се в жената, чиято роля трябваше да играе.

Във филма тя щеше да бъде докарана до лудост от съпруга си. Той щеше да ѝ отнеме детето и тя щеше да направи опит да се самоубие, да убие него и после много бавно да разбере какво ѝ е причинил той. Накрая щеше да го докаже, да си върне детето и да го убие.

Дори и тази последна сцена на насилие и отмъщение щеше да е изключително важна за Фей. Ще изгуби ли съчувствието на публиката? Повече ли щяха да я обичат? Ще ги интересува ли въобще? Ще спечели ли сърцата им? Това имаше огромно значение за нея.

Сутринта, когато снимките започваха, Фей се появи в студиото точно навреме. Носеше сценария в червената папка от кожа на алigator, която винаги беше с нея; в същия тон — комплект гримове; куфар с някои неща, които предпочиташе да са винаги с нея в студиото.

Влезе в гримьорната си тихо и делово. Стил, който беше удоволствие за някои и вбесяваше тези, които не можеха да се мерят с нея. Фей Прайс беше преди всичко професионалист, като към това се добавяше и максимализмът ѝ. Но не изискваше от никого нещо, което не беше поискала първо от себе си.

От студиото беше назначена прислужница, която да се грижи за Фей — за дрехите ѝ и за гримьорната. Някои предпочитаха да си водят сами помощниците, но Фей въобще не можеше да си представи Елизабет тук, затова винаги я оставяше вкъщи. Жените, осигурявани от студиото, се справяха достатъчно добре.

Този път прикрепиха към нея една приятна чернокожа, с която бяха работили и преди. Пърл беше изключително способна, а коментарите и забележките ѝ развеселяваха Фей. Жената беше умна, а и работеше в това студио от години, така че знаеше истории, които можеха да разсмеят Фей до сълзи.

И на двете им беше много приятно да се срещнат отново. Пърл закачи дрехите на Фей, извади гримове ѝ, не се докосна до папката, защото беше правила тази грешка по-рано и знаеше, че Фей не обича някой друг да докосва нейния сценарий. Поднесе ѝ кафето с точната доза мляко, а когато в седем сутринта пристигна фризьорът, за да направи косата на Фей, тя ѝ донесе едно рохко яйце и препечена филия. Всички знаеха, че тя прави чудеса в студиото и се грижи много внимателно за своите звезди, но Фей не се възползваше от това и Пърл го оценяваше.

— Пърл, ти ще ме разглезиш за цял живот. — Фей я погледна с благодарност, докато фризьорът работеше върху косата ѝ.

— Това е целта, мис Прайс — сияеше тя срещу Фей.

Обичаше да работи с това момиче. Беше една от най-добрите и тя с удоволствие разговаряше за нея с приятелите си. Във Фей имаше някакво достойнство, което ѝ беше трудно да опише, но притежаваше и топлина, и ум, и дяволски хубави крака, с усмивка си казваше тя.

За два часа косата на Фей беше готова, нагласена точно така, както бе предвидено, и тя облече дадената ѝ тъмносиня рокля. Гримът ѝ беше поставен точно по указанията на режисьора и Фей застана зад кулисите.

Обичайното вълнение започваше. Камерите се въртяха наоколо, момичетата, които подаваха репликите, стояха наблизо, режисьорът обсъждаше нещо с осветителите. Почти всички други актьори пристигнаха, с изключение на изпълнителя на главната мъжка роля. Фей дочу някой да промърморва както обикновено и се зачуди дали той винаги работи така. С тиха въздишка тя приседна незабелязано на един стол.

Ако се наложеше, щяха да преминат на сцена, в която не се нуждаеха от него, но това, че той закъсняваше още от първия ден, не предвещаваше нищо добро за следващите няколко месеца.

Беше се загледала в баналните сини обувки, дадени ѝ от отговорничката за гардероба, когато я обхвана странното чувство, че някой я наблюдава. Погледна нагоре, направо в силно загорялото лице на изключително красив мъж с руса коса и тъмносини очи. Тя си помисли, че това е някой от актьорите във филма, който искаше да я поздрави, преди да са започнали. Усмихна му се небрежно, но младият мъж не се усмихна.

— Не ме помниш, нали, Фей?

За миг се появи онова примамляване, което изпитват всички жени, ако се изправят срещу мъж, който създава впечатлението, че ги познава, а те не си го спомнят въобще.

Наистина ли познавам този мъж? Забравила ли съм лицето му? Възможно ли е?... Не може да е било нещо сериозно...

Той просто стоеше и я гледаше, изключително напрегнат, дотолкова, че почти я изплаши. Някъде в дъното на мислите ѝ се появи проблясък от спомен, но тя просто не намираще мястото на този мъж. Дали е играла някога с него?

— Не мисля, че има причини да ме помниш. — Гласът му беше тих и спокоен, очите му — толкова сериозни, когато я гледаше, сякаш

беше разочарован, че тя не го позна изведнъж. Започваше да ѝ става страшно неудобно. — Срецнахме се в Гуадалканал преди две години. Ти даде представление за нас. Аз дойдох от името на командващия офицер.

— О, боже мой! — Очите ѝ се разшириха... изведнъж си спомни всичко... всичко... същото хубаво лице, дългия им разговор, младата медицинска сестра, за която е бил женен, а след това я бяха убили...

Двамата се гледаха, докато спомените нахлуваха в мислите им.

Как беше възможно да го забрави! Лицето му я преследваше месеци наред, но тя не очакваше, че някога ще го види отново.

Когато тя стана и му протегна ръка, той ѝ се усмихна. Толкова дълго се беше чудил дали ще си спомни за него.

— Добре дошъл у дома, лейтенант!

Той поздрави енергично, както и преди толкова много време, и направи лек поклон. В очите му се появи нещо палаво.

— Благодаря. Но сега съм майор.

— Извинявам се. — Тя почувства облекчение, че той е жив. — Всичко наред ли е?

— Разбира се?

Той отговори толкова бързо, че тя се зачуди дали това е истина, но все пак изглеждаше достатъчно добре. Всъщност изглеждаше страхотно.

Тя го погледна, но изведнъж се сети къде се намират и за филма, който щяха да започнат, ако партньорът ѝ въобще някога пристигнеше.

— Какво правиш тук?

— Живея в Лос Анжелис. Спомняш ли си? Казах ти го... — Той се усмихна. — Казах също, че ще се появя някой ден в студиото.

Тя се усмихна в отговор.

— Обикновено изпълнявам обещанията си, мис Прайс.

Лесно беше да му се повярва. Изглеждаше по-добре, отколкото си го спомняше; в него имаше нещо много енергично и в същото време някаква сдържаност. Като разкошен жребец, държан със здрави юзди. Знаеше, че би трябвало да е на двайсет и осем и момчешкият му вид беше изчезнал. Беше мъж. Но в главата ѝ имаше други неща... като партньора ѝ, който още не беше пристигнал. Чувстваше се неловко, че първата им среща е точно тук.

— За бога, Уорд, как влезе тук? — Все още помнеше името му. Усмихна му се нежно, докато задаваше въпроса си.

Дяволитостта му отново се върна и той се засмя щастливо.

— Смазах няколко длани, казах им, че съм ти стар приятел... войната... Орден за храброст... медали... Гуадалканал... Знаеш, обикновените неща.

Тя му се смееше открито. Беше се добрал до нея, но защо?

— Казах ти, че бих искал да те видя отново.

Но не й каза колко често си беше мислил за нея през изминалите две години. Хиляди пъти му се приискваше да й пише, но не посмя. Ами ако изхвърляха писмата от почитателите й. Пък и на какъв адрес щеше да изпрати писмото. Фей Прайс, Холивуд, САЩ?

Реши да изчака да се прибере у дома, ако има късмет. Имаше моменти, когато се съмняваше в това. Много, много моменти.

Но сега беше тук. Сякаш сънуваше, че е тук, гледа я, разговаря с нея. Във всичките си сънища помнеше гласа й, този плътен, чувствен глас, който звучеше в главата му цели две години.

— Кога се върна?

Той се засмя отново. Реши да бъде откровен с нея.

— Вчера. Щях да дойда още тогава, но имах да свърша първо някои неща.

Да се срещне с адвокатите си, да попълва разни документи, и къщата, която все още му изглеждаше прекалено голяма за него. Беше отседнал в хотел.

— Разбирам. Всичко е наред.

Изведнъж тя усети радостта, че той е тук, че е оживял, че се е върнал у дома. Беше като жив пример за всички онези мъже, които тя срещна на турнето.

Той стоеше пред нея като в някакъв далечен сън; някой, когото беше срещнала в джунглата преди две години... и ето го сега, усмихва й се, униформата му я няма, изглежда като всички. Само че в него имаше нещо особено, нещо, на което не беше попадала досега.

Внезапно пристигна партньорът й и всичко в студиото избухна. Режисьорът закрещя на всички, а тя трябваше да започне първата си сцена заедно с другия главен герой.

— По-добре си върви, Уорд. Трябва да работя.

За първи път в живота си тя се почувства разкъсвана между работата си и някой мъж.

— Не може ли да погледам?

Изглеждаше като разочаровано дете, когато тя поклати глава.

— Не този път. Първият път е доста труден за всички. Може би след няколко седмици, когато всички се поотпуснем.

Това му звучеше добре. Всъщност и на двамата им хареса... След няколко седмици... Като че ли имаха всичкото време на света и бъдеще, което да споделят. Кой е този мъж, внезапно се запита тя, докато той я гледаше напрегнато. В края на краищата той беше само един непознат.

— Каня те на вечеря.

Той прошепна думите край притъмняващата сцена, а тя се опита да му каже нещо и поклати глава, но режисьорът извика отново. Уорд започна да казва нещо, но тя вдигна ръка.

Очите ѝ срещнаха неговите и тя усети силата му. Беше преминал през една война, бе се завърнал у дома, бе загубил първата си жена и сега идваше да види нея. Може би това беше всичко, което имаше нужда да знае. Поне засега.

— Добре — отвърна тя шепнешком, а той я запита къде живее.

Тя се усмихна и надраска адреса си, раздразнена от това, че той щеше да види колко разточително живее. Не чак толкова, колкото можеше да се очаква, но той не беше свикнал с този начин на живот и вероятно щеше да се стресне. Но сега нямаше време да се измисля друго място за среща. Тя просто му подаде парчето хартия и с усмивка му махна да си тръгва. Пет минути по-късно вече слушаше наставления, а после я представиха на партньора ѝ.

Беше силен, интригуващ и много хубав мъж. Но след като работиха заедно няколко часа, Фей усети, че нещо му липсва. Топлина... чар... тя се опитваше да го определи по-късно пред Пърл, в уединението на гримьорната си.

— Да, знам какво имате предвид, мис Прайс. Две неща му липсват. Сърце и мозък.

Внезапно, избухвайки в смях, Фей осъзна, че тя е права. Точно това не му беше наред. Не беше умен. Освен това беше и страшно самонадеян, което изморяваше в крайна сметка. Имаше цяла тълпа камериери, секретарки, момчета за поръчки, които притичваха, за да

изпълнят всяка негова прищявка на снимачната площадка — от цигарите до джина. А когато приключиха работата за деня, Фей усети, че я разсъблича с поглед. Дори я покани на вечеря.

— Съжалявам, Ванс. Вече имам уговорка за тази вечер.

Очите му светнаха като коледни елхи, а тя имаше желание сама да се ритне. Дори и да нямаше среща през следващите десет години, това не би било от значение. Никога нямаше да излезе с него.

— Утре вечер?

Поклати глава и тихо си тръгна. Нямаше да е лесно да се работи с Ванс Сейнт Джордж, но понякога идваха моменти, когато изпълнението му наистина беше много добро.

А и не за Ванс си мислеше, когато забърза към гримьорната. Часът стана шест, а тя беше от дванайсет часа на снимачната площадка. Всъщност беше свикнала с това.

След като смени дрехите си, тя пожела лека нощ на Пърл и побърза към мястото, където беше паркирала колата си. Караше към Бевърли Хилс възможно най-бързо. Когато пристигна, Боб още беше на портала. Той я пропусна вътре и тя профуча, като остави колата отвън, без да губи време дори за да вдигне гюрука.

Отново погледна часовника си. Той прошепна осем часа, а сега беше седем без петнайсет.

Артър ѝ отвори вратата и тя хукна по стълбите.

— Чаша шери, мис? — извика той след нея.

Тя се спря за миг на стълбите, с усмивката, която винаги стопляше сърцето му. Беше луд по нея, дори повече отколкото си признаваше пред Елизабет.

— Ще имам посетител в осем часа.

— Добре, мис. Да изпратя ли Елизабет да приготви ваната? Тя може да ви донесе и чаша шери.

Той знаеше колко се изтощава тя понякога, но днес не изглеждаше дори уморена.

— Не, благодаря. Ще се оправя.

— Желаете ли гостът да бъде поканен във всекидневната, мис?

Това беше риторичен въпрос, защото знаеше, че ще го покани точно там, но тя го изненада, като поклати глава.

— В кабинета ми, ако обичаш, Артър.

Усмихна се още веднъж и изчезна, като се ядосваше, че не успя да уреди някое място в града за срещата с Уорд.

Колко е глупаво да си играе на филмова звезда с него, горкото дете. Добре е, че все пак беше оцелял от войната. Това беше важното, си каза тя, когато влизаше в тоалетната си стая, отваряйки всички врати на гардероба. След това се втурна към банята и започна да пълни ваната. После извади обикновена рокля от бяла коприна, която ѝ стоеше идеално, без да е прекалено екстравагантна. С нея вървеше сиво копринено сако. Избра сиви перлени обици от кутията с бижута, бални обувки от сива коприна и копринена чанта в сиво и бяло. Всичко заедно изглеждаше малко по-шикозно, отколкото си беше мислила, но все пак не ѝ се искаше да го обижда, като се облече прекалено обикновено. В крайна сметка той знаеше коя е тя. Проблемът беше, че тя не знаеше нищо за него.

Докато затваряше крановете в банята, спря за момент, взирайки се в пространството, замислена за него. Хубав въпрос. Все пак кой беше Уорд Тейър?

---

[1] Известен с производството на висококачествен порцелан. — Б.пр. ↑

[2] Casa (исп.) — къща. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Точно в осем и пет Фей слезе в кабинета си в очакване на Уорд. Беше облякла бялата копринена рокля, а сивото сако праметна върху облегалката на един стол. Нервно направи няколко крачки. Още съжаляваше, че срещата им не е на друго място, но неговото появяване на снимачната площадка беше такъв шок, той пристигна така изненадващо, две години след първата им среща в Гуадалканал.

Странно нещо беше животът. Той бе отново тук и тя щеше да вечеря с него. Сърцето ѝ биеше учестено и тя трябваше да си признае, че е развълнувана. Беше много красив мъж, а и нещо загадъчно имаше в него.

Звънецът прекъсна мислите ѝ и докато Артър отваряше вратата, тя пое дълбоко дъх и опита да се стегне. Само след миг отново гледаше в тъмните очи с цвят на сапфир и усети въодушевление, неизпитвано от години. Когато го гледаше, се чувстваше като в летящо влакче в някой детски парк.

Опита се да не показва емоциите си, докато му предлагаше питие, отбелязвайки колко добре му стоят цивилните дрехи. Носеше обикновен сив костюм в тънко райе, който подчертаваше идеално раменете му. Изглеждаше ѝ дори по-висок отпреди.

Все още се чувстваше малко странно, че той бе тук, с нея — един войник от войната, която току-що беше приключена. Но това беше просто един приятен жест и ако те нямаха нищо общо, не се налагаше да се срещат отново.

Още беше впечатлена от факта, че е дал подкуп, за да влезе в студиото и да я види. А и някакъв чар струеше от този мъж, това го усети и при срещата им в Гуадалканал.

— Моля, заповядай.

Тишината помежду им беше неловка и тя се чудеше какво да му каже, когато го видя да се усмихва. Оглеждаше се наоколо с видимо удоволствие и сякаш забелязваше всяка дреболия в стаята — малките статуетки, килимчето от Aubusson, дори стана, за да разгледа

колекцията ѝ от редки книги, купена отдавна на една разпродажба. Очите му светнаха.

— Откъде ги имаш, Фей?

— От разпродажба, преди години. Всички тези са първо издание и страшно се гордея с тях.

Всъщност тя се гордееше с всичко, което притежаваше. Всяко нещо добиваше нова стойност, защото беше постигнато с много труд.

— Мога ли да ги разгледам?

Погледна я през рамо и се поотпусна, когато влезе Артър с питиетата им на сребърен поднос. Джин с тоник за Фей и уиски с лед за Уорд в красиви кристални чаши от Тифани^[1] в Ню Йорк.

— Разбира се, прегледай ги.

Фей го наблюдаваше от мястото си, докато той нетърпеливо свали две книги — остави едната и отвори другата, проучвайки първия лист и последните страници на старото, подвързано с кожа издание. Тя го видя, че се усмихва, и вдигна поглед.

— Така си и мислех. Тези са на моя дядо. Бих ги познал навсякъде. — Усмихна се и ѝ подаде една от книгите с интересен, ръчно отпечатан знак на последната страница. — Поставяше го на всичките си книги. Самият аз притежавам доста от тях.

Думите му събудиха любопитството ѝ и я подсетиха колко малко знае за него. Докато бърбеха, тя се опита да измъкне нещо, но Уорд ѝ отговаряше доста мъгляво. Говори за интереса на дядо си към корабите, за лета, прекарани на Хаваите, и единственото, което научи, беше, че майка му е родена там. Не каза много за баща си и тя не успя да разбере нищо повече.

— А ти? Ти си от Изток, нали, Фей?

Постоянно връщаше разговора към нея, като че ли детайлите от неговия живот бяха маловажни. Струваше ѝ се, че нарочно се опитва да остане загадка за нея. Хубав и уравновесен, в него имаше нещо страшно светско и тя си умираше от любопитство. Щеше да се наложи да измъква всичко от него по време на вечерята.

Той я гледаше спокойно, с преценяващ поглед.

— От Пенсилвания съм, но имам чувството, че съм тук цяла вечност.

Той се разсмя.

— Мисля, че Холивуд е причината за това. Трудно е да си представи човек, че има и друг начин на живот.

Той отказа второто питие и погледна часовника си. След това се изправи и се пресегна за сакото си.

— По-добре да тръгваме. Направил съм резервация за девет.

Ужасно ѝ се искаше да попита къде, но не искаше да избързва. Остави го да ѝ помогне да си облече сакото, след това се отправиха към преддверието и той отново хвърли един поглед наоколо.

— Имаш прекрасни неща, Фей.

Струваше ѝ се, че той разбира красотата и историята на всичко, което вижда, и лесно разпозна ценната английска маса, поставена близо до вратата. Но той не знаеше причината, поради която домът ѝ значеше толкова много за нея — мизерията, от която излизаше.

— Благодаря. Всичко съм събирала сама.

— Трябва да е било много забавно.

Беше нещо повече от забавление — по онова време това означаваше всичко за нея. Сега нещата ѝ изглеждаха по-маловажни, по-малко истински. Вече не беше така беззащитна.

Очите му срещнаха нейните и той се пресегна да ѝ отвори вратата, преди Артър да успее да ги обслужи. Усмихна се на английския иконом и, изглежда, въобще не се смути от неодобрителния му поглед. Артър чувстваше, че не е редно младият мъж сам да си отваря, но Уорд имаше щастлив и безгрижен вид, когато излязоха навън.

Ноцта беше топла и уханна. Той с лекота изтича по мраморните стъпала и се насочи към колата, паркирана отпред. Беше яркочервен форд с гюрук, доста удрян, но видът му определено беше екстравагантен и това я развесели.

— Имаш страхотна кола, Уорд.

— Благодаря. Заех я за тази вечер — точно така си беше, — моята е на ремонт. Надявам се да тръгне отново.

Тя не го попита каква кола има. Влезе в малкия форд, докато той ѝ придържаше вратата. Колата запали лесно забръмча към портала, където стоеше Артър, за да им отвори вратата. На излизане Уорд му махна приятелски.

— Имате страшно сериозен иконом, мадам — усмихна се той и тя се разсмя.

Артър и Елизабет бяха толкова добри с нея, че тя не би ги сменила за нищо на света.

— Разглезена съм, предполагам.

Изглеждаше леко притеснена и той ѝ се усмихна.

— Няма нищо лошо в това, Фей. Наслаждавай се.

— Това правя — изтърси тя и се изчерви.

Вятърът разбърка гъстата ѝ руса коса и двамата се разсмяха, докато тя се опитваше да я пооправи.

— Искаш ли да вдигна гюрука? — попита я той, когато се насочиха към центъра на града.

— Не, не... добре съм.

И наистина беше. Харесваше ѝ пътуването с него. Имаше нещо очарователно старомодно в това, което правеха. Като среща в събота вечер, в Гроув Сити. Изобщо не се чувстваше като филмова звезда, докато беше с него. Сякаш беше обикновено момиче и усещането ѝ харесваше дори повече, отколкото очакваше. Единственото, което я притесняваше, беше, че трябва да става в пет на следващата сутрин и не ѝ се искаше да остава прекалено до късно.

Той спря пред Сайро и изскочи навън с лекота, докато портиерът се приближаваше. Беше хубав чернокож мъж. Лицето му светна, когато видя Уорд.

— Мистър Тейър! Върнали сте се!

— Със сигурност, Джон, но, повярвай ми, не беше лесно.

Бурно се ръкуваха и си размениха топли усмивки, но изведнъж по-възрастният мъж изгледа с ужас колата.

— Мистър Тейър, какво е станало с вашата кола?

— В ремонт е за известно време. Надявам се, че ще мога да я използвам следващата седмица.

— Слава богу... помислих, че сте я заменила за тази купчина ламарини.

Фей остана леко изненадана от грубата забележка за колата, а също и от това, че така добре го познаваха в Сайро. Когато влязоха вътре, се повтори същата сцена. Главният келнер почти се заплака, докато стискаше ръката на Уорд и го поздравяваше за завръщането му. Изглежда, че всички келнери тук го познаваха и дойдоха да го поздравят.

Дадоха им най-добрата маса в заведението и след като си поръчаха пиететата, той я изведе на дансинга.

— Ти си най-хубавото момиче тук, Фей — прозвуча меко гласът му, а ръцете му я обгръщаха здраво.

Тя му се усмихна.

— Не е необходимо да питам дали преди си идвал често тук.

Той се засмя на думите ѝ и я завъртя умело на дансинга. Досега не беше танцувала с по-добър партньор. С всяка минута интересът ѝ нарастваше и тя се чудеше кой е той в действителност. Просто млад безделник от Лос Анжелис? Някоя знаменитост? Актьор, чието име не беше чувала през войната? Беше очевидно, че Уорд Тейър е някой и тя започна да се замисля сериозно кой е той.

Не че искаше нещо от него, но беше странно да излиза с някого, когото беше срещнала за пръв път в такова отдалечено място и по толкова анонимен начин.

— Нещо ми подсказва, че пазите от мен някакви тайни, мистър Тейър.

Очите ѝ проучваха неговите, но той се засмя и поклати глава.

— Няма нищо такова.

— Добре тогава. Кой си ти?

— Това вече го знаеш. Казах ти. Уорд Тейър от Лос Анжелис.

И той изреди на един дъх чина и номера си и двамата отново се засмяха.

— Това не ми говори нищо и ти го знаеш. Има и още нещо. — Тя се отдръпна леко, за да го погледне. — Това ти доставя удоволствие, нали? Играеш си на загадъчен мъж и ме караш да изглеждам като глупачка. Изведнъж ми се стори, че целият град те познава, Уорд Тейър, освен мен.

— Не, само келнерите... Това е... Бях келнер.

И докато казваше това, на входа се усети раздвижване и след малко влезе жена в прилепнала по тялото черна рокля, с коса като експлозия на жарко червено. Беше Рита Хейуърт, която, както винаги, беше дошла с красивия си съпруг. Тя и Орсън Уелс щяха да танцуват на дансинга, така че той да може да се похвали с хубавата си съпруга. Съвсем не беше трудно да се види защо той толкова се гордее с нея.

Фей веднага си помисли, че това е най-красивата жена, която е виждала. И по-рано ѝ се беше случвало да я види, но само от

разстояние.

Когато премина покрай нея, Фей беше толкова впечатлена, че дъхът ѝ секна. И след миг, сякаш жената я беше чула, тя спря и бързо се извърна. Фей се изчерви под собствената си грива с цвят на зрели праскови и тъкмо се канеше да се извини за грубостта си, когато Рита Хейуърт изведнъж се оказа до нея. Измъкна Уорд от ръцете ѝ и се запрегръщаха бурно. Орсън стоеше на няколко крачки встрани и ги наблюдаваше с интерес, като хвърляше погледи към Фей, а Рита пицеше от възторг.

— Боже мой, Уорд, размина ти се! Къде пропадна бе, човек! През всичките тези години нито вест жив ли си или мъртъв. Всички все ме питаха, а аз не знаех какво да им кажа.

Отново го прегърна с притворени очи и с онази усмивка, която караше зрели мъже да се разплакват от желание. Фей стоеше и гледаше с благоговение.

Рита беше толкова щастлива от срещата с Уорд, че дори и не забеляза Фей.

— Добре дошъл у дома, лошо момче!

Усмихна се, погледна към Фей и кимна. По очите ѝ се виждаше, че се сети коя е, и когато отново погледна Уорд, в тях се появи любопитство.

— Охо, ясно... — подразни го тя. — Знае ли някой тази клюка, мистър Тейър?

— Стига, Рита, за бога... Та аз съм си у дома само от два дни.

— Бърза работа — ухили му се тя, а след това се усмихна открито на Фей. — Беше ми приятно да се видим отново.

Учтиви, но празни думи. Двете жени не бяха близки.

— Грижете се добре за моя приятел.

Потупа го по бузата и се върна при Уелс, който с усмивка поздрави отдалече Уорд. Когато се насочиха към една маса в края на залата, Фей едва не избухна. Уорд я отведе до тяхната маса и отпи от питието си. Фей сграбчи свободната му ръка.

— Добре, майоре. Стига толкова. Истината. — Тя го гледаше с престорена ярост, а той се разсмя, докато оставяше чашата си. — Преди да се посрамя напълно, искам да ми кажеш какво, по дяволите, става. Кой си ти? Актьор? Режисьор? Гангстер... да не си бил собственик на това място?

Двамата се смееха и на него играта започна да му харесва повече, отколкото на нея.

— Какво ще кажеш за жиголо? Как го намираш?

— Измислици, нищо повече. Хайде, дявол да го вземе, кажи ми! И преди всичко, откъде познаваш толкова добре Рита Хейуърт?

— Играех тенис със съпруга ѝ. И всъщност там ги срещнах.

— Като келнер, нали?

Започна да ѝ става весело. Анонимният войник, когото срещна в Гуадалканал, беше изключително интересен. Но тя искаше да узнае повече.

Накара го да я погледне в очите и се опита да не се смее.

— Хайде, стига толкова! Ето ме тук, притеснена, че ме извеждаш на вечеря, и раздражена, че трябваше да видиш дома ми, а се оказва, че познаваш много повече важни личности от мен.

— Не това чувам, хубавице.

— Наистина ли?

Тя се изчерви леко и отметна косата си.

— Какво ще кажеш за Гейбъл?

Изчерви се още повече.

— Не вярвай на всичко, което четеш във вестниците.

— Само на някои неща. Същото чух и от някои от добрите ми приятели.

— Не съм го виждала от години.

Опита се да изглежда незаинтересована, а той беше прекалено възпитан, за да я насилва. Изведнъж тя отново го погледна в очите.

— И не се опитвай да ме отклониш, по дяволите. Кой си ти?

— Самотният странник.

Тя се усмихна. Към тяхната маса се приближи главният келнер с огромна бутилка шампанско и менюто.

— Добре дошъл, мистър Тейър. Хубаво е, че се върнахте.

— Благодаря.

Той поръча вечеря за двамата, вдигна тост за нея с шампанското и продължи да я дразни през цялата вечер. Но накрая, когато седяха в открития форд пред вратите на дома ѝ, той настойчиво взе ръката ѝ.

— Сериозно, Фей. Аз съм просто безработен войник. Нямам работа и не съм имал преди войната. Вече нямам дори и апартамент. Зарязах го, когато бях мобилизиран. А в Сайро ме познават, защото бях

свикнал да ходя там преди войната. Не искам да се правя на важна личност. Не съм. Ти си звездата и аз съм луд по теб от деня, в който те срещнах, но ще те излъжа, ако се преструвам, че съм нещо, което в действителност не съм. Аз съм този, за когото ме мислиш. Уорд Тейър... Мъж без дом, без работа и с взета назаем кола.

Тя му се усмихна нежно. Не ѝ пукаше, дори и да беше истина. От години не беше прекарвала толкова приятна вечер. Радваше се на присъствието му. Той беше умен, весел и изглеждала добре. Танцуваше като в сън и в него имаше топлина, мъжественост и нещо друго, вълнуващо. Притежаваше познания за неща, които тя не беше и сънувала, и се различаваше от всички мъже, с които се беше срещала през годините. Не носеше в себе си холивудската празнота и повърхностност, въпреки че сякаш всички го познаваха.

— Прекарах чудесно, който и да си.

Часът беше почти два и въобще не ѝ се мислеше как ще се чувства на сутринта. Трябваше да става след по-малко от три часа.

— Какво ще кажеш тогава за утре вечер?

Уорд я гледаше в очакване и изведнъж ѝ се стори много млад, докато му се усмихваше и поклащаше глава.

— Не мога, Уорд. Аз съм работещо момиче. Всяка сутрин трябва да ставам в пет без петнайсет.

— Докога?

— Докато свършим филма.

Изглеждала съкрушен. Може и да не е прекарала чак толкова добре. А след като преживя две години, мечтаейки за нея, на него ужасно му се искаше тя да се чувства добре с него. Желаше да я извежда всяка вечер, да я храни и пои, да я завладее както никой преди. Не искаше да чака кротко отстрани, докато тя свърши филма си.

— По дяволите! Не мога да чакам толкова дълго. Какво ще кажеш да се напиш добре утре вечер и да излезем след това? — Той погледна часовника си. — И няма да те задържам толкова до късно. Дори не съм разбрал колко часът е станало. — Очите му потърсиха нейните, гласът му беше плътен и нежен. — Беше прекрасно, Фей!

Беше се влюбил до уши в нея, а едва я познаваше. Но цели две години мечта за нея точно като поразено от някоя звезда хлапе и си беше обещал, че ще ѝ се обади, когато се прибере у дома. Вече го бе направил и нямаше да я остави на мира, докато и тя не се влюби така

отчаяно в него. Това, което Фей не знаеше, беше, че ако Уорд Тейър иска нещо, той го получава. Почти винаги.

Сега очите му я молеха и тя не можеше да му устои.

— Добре. Но ще трябва да ме върнеш вкъщи преди полунощ, иначе ще се превърна в тиква. Съгласен ли си?

Стоеше, загледан в нея. Болезнено желаше да я целуне, но не посмя. Прекалено рано беше. Не му се искаше дори да прилича на всичките ѝ други срещи, с някой, който я обикаля заради положението ѝ.

За него всичко беше много по-важно. Излезе от колата, отиде да ѝ отвори вратата и тя слезе леко, с ръка в неговата.

— Благодаря ти за приятното прекарване.

Погледна го и той я последва по стълбите от розов мрамор. Изкушаваше се да го покани на едно питие, но в такъв случай въобще нямаше да успее да поспи. Нуждаеше се поне от няколко часа сън, преди да се върне на снимачната площадка.

Той стоеше в антрето, гледаше я и се чувстваше като съседското момче. Устните му галеха нежно косите ѝ. Той повдигна с ръка брадичката ѝ, за да може отново да вижда безценните смарагдови очи.

— Ще ми липсваш през следващите дни.

И неочаквано за самата себе си, тя кимна и каза:

— Ти също ще ми липсваш, Уорд...

Както ѝ беше липсвал в началото, след Гуадалканал. Успяваше да намери начин да ѝ влезе под кожата като никой друг, въпреки малкото им срещи. Би се изплашила, ако времето не минаваше прекалено приятно, за да има от какво да се плаши.

Особено пък от Уорд Тейър.

---

[1] Известна верига магазини за луксозни стоки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

На следващата сутрин Фей пристигна точно навреме в студиото и Пърл побърза да ѝ донесе три чаши силно черно кафе.

— Косата ми ще стърчи цял ден, ако изпия всичко това.

— Да, мила, но ако не го изпиеш, може да заспиш в ръцете на онова чучело по време на любовната сцена.

— Това и бездруго може да се случи. — Те се разсмяха, защото и двете не криеха, че още от първия ден мнението им за партньора на Фей не е особено добро.

Той отново закъсна за работа и се държа абсолютно идиотски. Гримьорната му била прекалено гореща, а когато донесоха вентилатора, той се оплака, че става течение. Не харесваше фризьора и гримьора, които му бяха дали, и тъкмо се оплакваше от осветлението и гардероба, когато отчаян, режисьорът даде почивка за обяд.

Когато Фей се върна в гримьорната, Пърл ѝ показа разтворения вестник. Жълтата хроника на Хеда Хопър ѝ даде цялата информация, до която се опитваше да се добере предната вечер.

Прочете думите внимателно и остана загледана в тях за миг, сякаш имаше нужда да ги преглътне. Пърл я наблюдаваше и се чудеше какво става в главата ѝ.

„... Лекомисленият наследник на милионите на «Корабостроителници Тейър» Уорд Канингам Тейър IV се завърна жив и здрав от войната и отново обикаля старите места, както дочухме. Снощи е бил в Сайро, където е получил сърдечно «Добре дошъл» от Рита Хейуърт и нейното мъжле. И като че ли има нова прекрасна дама до него. Фей Прайс — с един Оскар и доста красиви кавалери в сметката си. Сред тях е и един от нашите (и ваши) любимци, както всички знаем. Всъщност ние се чудехме дали самотният вдовец ще опита отново, но изглежда Тейър е късметлия. Бърза работа, Уорд! Той си е у дома само от три дни. Фей, между другото, работи върху нов

филм с Ванс Сейнт Джордж и режисьорът Луис Бърнстейн ще си има доста работа при тази комбинация, но не благодарение на Фей, бихме добавили... е, късмет, Уорд! Всъщност късмет за двама ви. Дали ще има сватбени камбани в бъдещето им? Да почакаме и ще видим...”

— Човече! Бързо работят, а?

Тя се усмихна на Пърл, развеселена и заинтригувана... *Лекомисленият наследник на милионите на „Корабостроителници Тейър“*... Разбира се, тя сега разпозна името, въпреки че преди това не ѝ говореше нищо. *Лекомислен наследник*... не беше сигурна, че това ѝ харесва. Не искаше той да си мисли, че тича след неговите пари, нито пък имаше намерение да бъде бройка в списъка на някой прословут богаташ. Изведнъж той започна да ѝ се струва по-малко привлекателен от предната вечер, по-малко обикновен, не така истински. В края на краищата не беше като мъжете в Гроув Сити. Всъщност беше съвсем различен. Това я притесняваше повече, отколкото бе склонна да признае, и затова след първото споменаване Пърл схвана намека и не каза нищо повече.

И без това денят беше достатъчно труден. Ванс Сейнт Джордж се прави цял ден на глупак и когато всички напуснаха студиото в шест часа, Фей беше безкрайно изтощена. Остави грима на лицето си, обу чифт светлокафяви панталони и бежов кашмирен пуловер; косата с цвят на мед обгръщаше лицето ѝ. Тъкмо запали своя линкълн континентал, когато чу настоятелното изсвирване на клаксон зад гърба си. Погледна в страничното огледало, видя позната червена кола и въздъхна. Нямахше настроение да разговаря с когото и да било, да не говорим пък за лекомислен милионер. Тя беше работещо момиче, беше спала само два часа предната нощ и ѝ се искаше да я оставят на мира, дори и Уорд Тейър. Нямахше значение, че е толкова привлекателен — тя си имаше свой живот, а сега той беше просто лекомислен богаташ.

Той изскочи от малката червена кола и хлопна вратата. Затича се с усмивка към нея, ръцете му бяха пълни с рози, гардени и бутилка шампанско. Тя поклати глава и му се усмихна почти отчаяно.

— Мистър Тейър, нямате ли друга работа, освен да преследвате бедните актриси, когато привършват работата си за деня...

— Слушай, Пепеляшке! Не се вълнувай. Знам, че би трябвало да си труп. Само си помислих, че това може да те развесели по пътя към дома ти... освен ако успея да те отвлека в Бевърли Хилс хотел за едно питие... имам ли шанс?

Той изглеждаше като изпълнено с надежда малко момче и тя едва не изстена.

— Кой е рекламният ти агент, между другото?

В гласа ѝ имаше леко раздражение и той я погледна разтревожен.

— Предполагам, че е работа на Рита. Съжалявам... Много ли ти е неприятно?

Не беше тайна, че Хеда Хопър не харесва Орсън, но винаги се е възхищавала на Рита. И на Уорд, но Фей не знаеше това.

Тя се усмихна. Не беше възможно да му се сърди. Той бе така искрен, щедър и очевидно се радваше да я види. Трябваше да признае, че дори и след като разбра какъв е, той я привличаше страхотно. В него имаше нещо завладяващо, имаше го дори и в Гуадалканал. А сега, когато беше на своя територия, това се забелязваше още повече. Излъчваше увереност и сексапил, а Фей съвсем не беше застрахована против чара му.

— Сега поне знам кой си.

Той повдигна рамене с усмивка.

— Нищо от този боклук не означава кой знае какво, нито пък е съвсем точно, както знаеш.

Той не коментира кавалерите, споменати във вестника, но така ѝ се усмихна, че докосна сърцето ѝ. Правеше го с лекота.

— Ще последваме ли предположението им, Фей?

Имаше нещо весело в погледа му, но тя не го познаваше достатъчно, за да разбере дали е сериозен, или се шегува.

— Какво беше то?

Беше толкова изморена, че не можеше да мисли. Когато ѝ отговори, той внимателно следеше изражението ѝ.

— Сети се за момента със сватбените камбани... можем дяволски да ги изненадаме, като се оженим.

— Страхотна идея — пошегува се тя, погледна часовника си и притвори очи. — Чакай да видим... сега е шест и двайсет и пет...

какво ще кажеш за осем тази вечер, така ще успеем да хванем сутрешните вестници.

— Страхотна идея! — Заобиколи колата ѝ и преди тя да успее да протестира, се намести до нея. — Добре. А сега да тръгваме, малката.

Той се облегна назад невъзмутимо усмихнат и внезапно на нея също ѝ стана забавно. Дори забрави колко е уморена. Всъщност, радваше се да го види. Повече, отколкото беше предполагала.

— Искаш да кажеш, че очакваш аз да карам? Що за брак е това?

— Чела си вестниците. Там пише, че съм лекомислен богаташ, а те не карат сами. Тях ги возят насам-натам.

— Това е, ако си жиголо. Двете неща не са едно и също, Уорд Тейър.

Разсмя се. Той се беше приближил към нея, но тя нямаше нищо против.

— Защо и лекомислените богаташи да не бъдат возени? Уморен съм. Обядвах с трима приятели и изпихме четири бутилки шампанско.

— Сърцето ми кърви за теб, мързеливо псе! Аз работя от шест сутринта, а ти цял ден се наливаш с шампанско.

Опита се да прозвучи сърдито, но успя само да се разсмее. Покрай тях премина една огромна лимузина, в която се возеше Ванс Сейнт Джордж.

— Ето, това ти трябва, Фей. — Звучеше почти сериозно и тя се засмя.

— Кола като тази? Не ставай смешен. Обичам да шофирам.

— Това не е работа за дами. — Придоби сериозно изражение и ѝ хвърли един поглед. — Освен това е неподходящо за жертвата на лекомислен богаташ.

— Аз съм жертва, така ли?

— Да се надяваме, че ще бъдеш. — Погледна първо часовника си, след това нея. — Та кога ще се женим? Каза осем часът... и по-добре да побързаме... или все пак ще предпочетеш да спрем само за по едно питие?

Тя поклати глава, но не така убедително, както по-рано.

— Не, по-добре да си ходя, мистър Тейър. Не ме ли помните, аз съм работещото момиче и случайно съм изтощена.

— Не мога да си представя от какво. Най-вероятно си си легнала снощи в десет часа.

— Нищо подобно. — Тя скръсти ръце и се усмихна. — Имах среща с един лекомислен милионер.

Сега, когато всичко излезе наяве и двамата можеха да се шегуват с това, всичко изглеждаше напълно абсурдно, просто една шега между двамата и Фей не искаше да приема нещата по-сериозно от него.

— Ами, не може да е вярно. — Опита се да изглежда шокиран. — Кой?

— Не мога да се сетя името му.

— Мил ли беше?

— Горедолу. Страшен лъжец, но те са си такива.

— Хубав?

Тя го погледна право в очите.

— Много.

— Ето това си го прихванала от него, отново лъжеш. Хайде, имам няколко приятели, с които трябва да се срещнеш.

Той сложи ръка на раменете ѝ. И тя усети аромата на неговия одеколон за след бръснене, беше мъжествен и секси.

— Нека да отидем да пийнем нещо. Обещавам, че ще те прибера рано тази вечер.

— Не мога, Уорд. Ще заспя на масата.

— Не се притеснявай. Ще те ошипя.

— Сериозно ли говореше за срещата с приятели?

Това беше последното, което би правила тази вечер. Единственото ѝ желание беше да се върне вкъщи. Имаше да учи няколко нови реплики от сценария. Тъй като Сейнт Джордж играеше зле, тя се чувстваше задължена да работи по-упорито, за да компенсира пропуските му. Иначе щяха да оплескат целия филм.

Уорд поклати глава.

— Шегувах се за приятелите. Само ние двамата. Бих те завел у дома, ако нямаш нищо против, но просто нямам такова място — и продължи усмихнат, — така че нещата малко се усложняват.

— Виж ти?

— Щях да отседна в дома на родителите ми, но там отдавна не е живял никой, а е и дяволски голям. Имам апартамент в Бевърли Хилс хотел, докато намеря нещо, което ми хареса. Така че единственото, което мога да ти предложа за момента, е барът на хотела.

Би било страшно неподходящо да ѝ предложи да дойде за едно питие в апартамента му, така че той дори не се замисли над тази възможност. Не беше такава момиче, независимо от положението си на голяма звезда и множеството кавалери, които имаше. В нея се виждаше добре възпитаната млада дама и точно това му харесваше. Предположенията на вестниците не бяха много далече от неговите намерения.

— Е, какво ще кажеш? Само за половин час и ще те закарам къщи. Става ли?

— Добре, добре... Господи, налагаш тежки условия. Радвам се, че не работя за теб, Уорд Тейър.

— О, малкото ми пиленце! — Той я щипна по бузата. — Това може да се уреди. Хайде, премести се сега, аз ще карам.

Той изскочи навън и след това се настани зад волана.

— Няма ли да се нуждаеш от твоята кола?

— Ще взема такси и ще се върна да си я прибера, след като те закарам.

— Това няма ли да ти създаде прекалено много притеснения, Уорд?

Той я погледна развеселен.

— Съвсем не, малката! Защо не се облегнеш назад, за да си починеш по пътя към хотела? Изглеждаш изморена.

Харесваше ѝ тонът, с който ѝ говореше, погледът в очите му... усещането, предизвикано от докосването на ръката му... Тя го наблюдаваше през полупритворените си клепачи, докато пътуваха.

— Как върви работата?

— Ванс Сейнт Джордж ужасно ме дразни. Не знам как е успял да постигне всичко, което е сега.

Уорд знаеше, но нищо не каза. Той беше спал с всичко, което се движи, мъж или жена, и беше искал услуги от почти всеки в града, но все някой ден щеше да си получи заслуженото.

— Добър ли е в работата си?

— Може да бъде, ако престане да се тревожи за теченията и колко много грим носи, а вместо това започне да учи репликите си. Трудно се работи с него, защото никога не е подготвен и това ни забавя с часове.

Тя се изправи и погледна навън, докато приближаваха хотела.

— Чувам, че си страхотен професионалист, мис Прайс.

Той я погледна с възхищение.

Тя се засмя.

— Кой ти каза?

— Видях Луис Б. Майер днес на обяд. Той каза, че си най-добрата актриса в града и, разбира се, аз се съгласих.

— Ти пък много знаеш — разсмя се тя. — Нямало те е цели четири години. Пропуснал си най-добрите ми филми.

Тя изсумтя високомерно и той се засмя. Беше щастлив с нея. По-щастлив не бе се чувствал от години.

— Да, но не забравяй, че те видях в Гуадалканал. — Той я стрелна нежно и докосна ръката ѝ. — Колко хора могат да се похвалят с това?

И двамата избухнаха в смях, като се сетиха за хилядите войници, които тя беше забавлявала.

— Добре, не обръщай внимание...

Той спря колата пред розовия хотел и изскочи навън, докато портиерът притичваше да го обслужи, докосвайки шапка за поздрав и промърморвайки името на Уорд. Но той отиде да отвори сам вратата на Фей. Тя излезе и погледна надолу към памучните си панталони.

— Мога ли да вляза така?

— Фей Прайс? — Той се ухили. — Можеш да влезеш по бански костюм и те пак биха целували краката ти.

— А сега биха ли го направили? — На лицето ѝ се появи усмивка. — Или е така само защото съм с Уорд Тейър.

— Това са големи глупости.

Но както обикновено, главният келнер му даде най-добрата маса. Този път трима души поискаха от нея автограф, а когато след час напускаха хотела, за неин ужас някой се бе обадил на пресата и светкавиците избухваха направо в лицата им.

— По дяволите! Мразя това. — Изглеждаше раздразнена, докато на бегом потърсиха убежище в нейната кола, а фотографите ги следваха по петите.

— Защо не ни оставят на спокойствие? Защо трябва да правят голяма история от това.

Тя харесваше уединението си, а същото нещо вече ѝ се беше случвало преди. Но този път тя дори не беше обвързана все още с

Уорд. Срецаха се едва за втори път.

— Ти си известна, малката. Не можеш да го избегнеш.

Чудеше се дали тя има нещо против да я свързват с него. Може би имаше още някой. Не се беше замислял за това по-рано, но в него имаше смисъл. Докато караше към дома ѝ, той предпазливо запитва:

— Това няма... няма да обърка нещата ти, нали, Фей?

Той изглеждаше загрижен и тя се усмихна, когато видя притеснението в очите му.

— Не по начина, по който предполагаш. Но не обичам да обикалям насам-натам, като рекламирам как прекарвам свободното си време.

Тя все още изглеждаше раздразнена, а и беше уморена.

— Тогава ще се наложи да бъдем по-дискретни, като ходим някъде.

Тя кимна. Но и двамата, изглежда, забравиха обещанието си, когато на следващата вечер той я взе със собствената си кола, правения по поръчка дюзенбург, купен преди войната, който досега беше на ремонт. Точно за тази кола говореше портиерът на Сайро и сега Фей можеше да го разбере. Това беше най-красивата кола, която бе виждала някога.

Тази вечер той я заведе в Мокамбо. Чарли Морисън, сивокосият собственик, се втурна и едва не разцелува Уорд, докато го прегръщаше и потупваше по рамото. Както всички останали и той беше във възторг от благополучието завръщане на Уорд.

Докато Фей оглеждаше присъстващите, отново се появи огромна бутилка шампанско. Вече беше идвала тук, разбира се. Това беше най-бляскавото място в града. Редки птици летяха наоколо, докато двойките танцуват. Постоянно влизаха и излизаха големи филмови звезди, точно както сега влизаха тя и Уорд.

— Не мисля, че идването ни тук тази вечер ще мине незабелязано. Дори е възможно Чарли сам да извика репортерите. — Уорд изглеждаше загрижен. — Много ли ти е неприятно, Фей?

Предполагаше, че не ѝ е много приятна снимката на четвърта страница в Лос Анжелис Таймс, показваща ги и момента, когато излизат от Бевърли Хилс хотел, затичани към колата ѝ. Тя се засмя.

— Уорд, имам чувството, че не знаеш как да бъдеш незабележим. — И двамата знаеха, че това е истина. — А в действителност вече не

съм и сигурна, че ме интересува. Никой от двама ни няма какво да крие. Би било прекрасно, ако можем да запазим уединението си, но изглежда, че не ни е писано.

Беше мислила много за всичко това предната вечер и реши, че няма никакво значение, дявол да го вземе, и двамата нямаха какво да крият.

— Никога преди не съм се притеснявал за това. Той отпи от искрящото вино. Винаги пиеше много шампанско, изглежда, че това му беше като запазена марка.

— Чисто и просто нещата са си такива.

Ако си наследник на богатството от корабостроителница, си мислеше тя, и караш правен по поръчка дюзенбург... И изведнъж се разсмя.

— Какво знаех аз, когато срещнах онзи приятен млад лейтенант в Гуадалканал. Той се оказа съвсем развален, бил свикнал да виси по разни скъпи дупки за напояване, пиейки реки от шампанско...

Тя го дразнеше, а той нямаше нищо против, още повече, че това беше истина. И въпреки всичко в него имаше нещо много по-съществено.

Знаеше, че по някакъв начин е имал полза от войната. Това бяха четирите най-трудни години в живота му и той успя да докаже сам на себе си, че би могъл да преживее почти всичко — трудности, опасности, нещастие и несгоди. През всичките тези четири години той нито веднъж не се беше възползвал от името и връзките си, въпреки че имаше хора, които знаеха кой е.

А и момичето, за което се ожени. В началото си мислеше, че няма да преживее смъртта ѝ. Това беше действителност, с която той не се беше сблъсквал, мъката беше почти нетърпима. И ето я сега Фей, с цялото ѝ очарование и блясък и по-важното — с острото чувство за реалност и огромния талант.

Радваше се, че Фей не знаеше в началото кой е той. Може би щеше да се чувства различно, да си помисли, че е лекомислен. Понякога беше точно такъв, обичаше да се забавлява. Но можеше да бъде и сериозен, както беше започнала да открива Фей. Този мъж имаше толкова много измерения, както и тя. Заедно те бяха страхотна комбинация. И двамата се харесваха един друг заради това, което бяха, а не за това, което имаха. Погледнато от различни страни, те си бяха

подходяща двойка, както успяха бързо да забележат Хеда Хопър и Луела Парсънс.

— Какви са целите в живота ви, мис Прайс? — подразни я Уорд, докато пиеха четвърта чаша шампанско. На него то не му се отразяваше, но Фей усети, че не трябва да прекалява, защото щеше да се напие, а такова нещо досега не ѝ се беше случвало. — Какво бихте искали да правите след десет години?

Докато задаваше въпроса си, той имаше сериозно изражение и тя го погледна и повдигна вежди. Този въпрос беше интересен.

— Сериозно ли питаш?

— Разбира се.

— Не съм сигурна. Когато се замисля за тези неща, винаги виждам две възможности, като два пътя в съвсем различни посоки и никога не съм била сигурна по кой ще поема.

— И накъде водят тези пътища?

Беше заинтригуван от думите ѝ. Вече се интересуваше от всичко, свързано с нея, много повече отпреди.

— Единият път представлява всичко това — тя обходи бързо с очи залата, преди да го погледне отново. — Същите хора, места и неща... кариерата ми... още филми... още слава. — Сега тя беше изключително откровена. — Все повече от същите тези неща, предполагам... — Гласът ѝ постепенно се изгуби.

— А другият път? — Той нежно взе ръката ѝ. — Къде води той, Фей?

Залата около тях се стопи, докато той говореше, и тя се взря в очите му. Там имаше нещо, което много желаше, а все още не беше сигурна какво е то.

— Другият път?... Той отива на съвсем различно място... съпруг... деца... живот, далече от всичко това... прилича повече на живота ми като малко момиче. Вече ми е трудно да си го представя, но знам, че възможността съществува, ако пожелае да направя този избор. Макар че няма да е лесно. — Тя го погледна открито.

— Не мислиш ли, че може да имаш и двете?

Тя поклати глава:

— Много се съмнявам. Двете неща не вървят заедно. Погледни как работя. Ставам в пет, заета съм до шест. Не се прибирам до седем или осем вечерта. Кой мъж ще се примири с това? Години наред съм

гледала холивудски сватби и разводи. Всички знаем как става. Не това искам, ако се установя...

— Какво би искала, Фей... ако се установиш, имам предвид?

Тя му се усмихна. Смешен разговор за трета среща. Но тя започваше да придобива усещането, че го познава добре. Бяха се видели три пъти за три дни, а в Гуадалканал, толкова отдавна, се беше случило нещо странно с тях. Сякаш се беше оформила връзка, която тихо укрепваше през годините. И все още тя съществуваше между тях, обвързвайки ги здраво, сближавайки ги повече, отколкото ако сега се срещаха за пръв път.

Тя отново се замисли над думите му.

— Мисля, че бих искала стабилност. Брак, който ще продължава години наред, с мъж, когото обичам и уважавам, и деца, разбира се.

— Колко? — Той ѝ се усмихна и тя се разсмя.

— О, поне дванайсет! — Сега тя го дразнеше.

— Чак толкова много... Мили боже... какво ще кажеш за пет-шест?

— Може и да стигнат.

— Такъв живот ми звучи добре.

— И на мен, но все пак не мога да си го представя — въздъхна тя.

— Толкова много ли означава кариерата ти за теб?

— Не съм сигурна. С много труд съм я изграждала през последните шест години. Може би ще е трудно да я изоставя... или може би не... — Неочаквано тя се разсмя.

— Само още няколко филма като този, върху който работя, и може да се откажа от всичко, ей така. — Тя щракна с пръсти, а той отново взе ръцете ѝ в своите.

— Бих искал да те видя как някой ден изоставяш всичко това. — Лицето му изведнъж стана толкова сериозно, че тя се стресна.

— Защо?

— Защото съм влюбен в теб и ми харесва вторият път, който описа. Той е, който може да те удовлетвори. Първият е път към самотата. Но мисля, че ти вече го знаеш.

Тя кимна и впери поглед в него. Предложение ли ѝ правеше? Невъзможно. Не знаеше какво да каже и бавно издърпа ръката си от неговата.

— Ти тъкмо си се върнал, Уорд. Точно сега всичко ти изглежда различно. За известно време ще бъдеш по-емоционален...

Искаше да го обезкуражи. Така беше правилно. Действаше прекалено прибързано... За бога, тя едва го познаваше. Но все пак чувстваше, че тези мигове може да не се върнат никога. И двамата бяха подвластни на магията от неговото оцеляване от войната. Омаята на военното време не изчезваше, а в същото време всичко беше много истинско. И много обикновено.

Той отново взе ръката ѝ и докосна с устни пръстите ѝ.

— Говоря сериозно, Фей. Никога през живота си не съм се чувствал така. Знаех го още в минутата, когато се срещнахме в Гуадалканал. Просто там не знаех какво да ти кажа. Можех да съм мъртъв още на другия ден. Но не съм. У дома съм. У дома съм и ти си най-невероятната жена, която съм срещал...

— Как можеш да говориш така!

Изглеждаше разстроена и той пожела да я прегърне, но не смееше, поне не наред ресторанта с дебнещите наоколо фотографии и с другите, нетърпеливи да разпространят всичко, което са видели.

— Ти дори не ме познаваш, Уорд. Виждал си ме на двучасово представление в Гуадалканал... поговорихме след това половин час... виждали сме се два пъти след завръщането ти...

Искаше да го обезкуражи сега, преди да е станало прекалено късно, но всъщност не знаеше защо го прави. Просто ѝ се струваше, че всичко се случва необичайно бързо, но въпреки това я завладяваше невероятното усещане, че тази вечер може да се отпрати, ръка за ръка с него, към края на кариерата си и всичко ще бъде наред до края на живота им. Но нещата не ставаха така! Нали?

Не можеше... Или пък можеше да се случи... може би това е *истинското нещо*, за което всички говорят.

— Прекалено рано е, Уорд.

— Прекалено рано за какво? — Не изглеждаше много развълнуван. — Прекалено рано, за да ти кажа, че съм влюбен? Може и така да е. Но факт е, че съм. Влюбен съм в теб от години.

— Тогава това е илюзия.

— Не, не е. Ти си точно такава, каквато предполагам. Ти си умна, реалистка и практична. Ти си скромна, мила, весела и красива. Не ти пука какво пишат вестниците за теб. Това, което има значение за теб, е,

че обичаш това, което правиш, и се трудиш упорито. Ти си най-прекрасната жена, която съм срещал, и което е по-важно, ти вършиш добре всичко, с което се захващаш, по причини, които вече казах... И ако не те измъкна оттук и не те целуна през следващите пет минути, ще се побъркам, Фей Прайс, затова просто замълчи или ще те разцелувам наред ресторанта.

В очите ѝ имаше объркване, но тя не успя да сдържи усмивката си.

— И какво ще стане, ако след шест месеца откриеш, че ме мразиш?

— Защо ще те мразя?

— Може да имам навици, които не понасяш. Уорд, опитвам се да ти кажа, че не знаеш нищо за мен. И аз не те познавам добре.

— Добре. Тогава ще трябва да се опознаем. — Вече ѝ беше предложил ръката си, но това нямаше значение. — Но смятам да се залепя за теб и да те побъркам, докато не ми кажеш да.

Изглеждаше съвсем удовлетворен от току-що казаното и с доволен вид изпразни чашата си с шампанско. След това я постави на масата и погледна Фей.

— Имаш ли нещо против?

— Нещо ще се промени ли, ако кажа да?

— Съвсем не.

Започваше да обича усмивката му и палавата искра в тъмносините очи. Трудно беше да му се устои, а тя не беше сигурна дали въобще иска да устоява. Просто ѝ се искаше те двамата да постъпят разумно. И преди се беше влюбвала, въпреки че си признаваше, че никой не може да се сравнява с него.

Не ѝ се искаше да бъде от жените, за които пресата постоянно пише, че са влюбени в този, сгодени за онзи и накрая всичко се натрупваше и те съвсем се изчерпваха, като уморени стари холивудски мръсници. Тези неща имаха значение за нея и това беше още една нейна черта, която му харесваше. Всъщност той беше убеден, че харесва всичко у нея, а тя подозираше, че същото се отнася и за нея, но нямаше намерение да се предава, поне не след три дни.

— Невъзможен си...

— Знам. — Изглеждаше доста самодоволен, но изведнъж загрижено се наведе към нея. — Притеснява ли те това, че не работя?

Може би точно в това беше проблемът, вероятно я смущаваше това, че той не работи.

— Предполагам, че не. Щом като можеш да си го позволиш. Но не ти ли доскучава, Уорд?

Стана ѝ интересно какво прави той през свободното си време. Тя работеше толкова упорито, беше го правила години наред и трудно можеше да си представи само да играе тенис и да излиза за обяд. Звучеше ѝ убийствено, но той не изглеждаше недоволен от живота си.

— Фей. — Той се облегна назад и вдигна очи към нея. — Обичам начина си на живот. След като излязох от детството, си поживях добре. Когато баща ми почина, си казах, че за нищо на света няма да работя като него. Умря на четирийсет и шест, от сърдечен удар. Майка ми беше на четирийсет и три. Струва ми се, че тя почина от мъка по него. Дори за минута не се спираха, за да поживеят, по дяволите, та те не отделяха време дори за мен. И се заклекх, че когато един ден имам деца, а и преди това, аз няма да живея така. Няма смисъл. Та аз не мога да изхарча всичките тези пари, дори и да искам, колкото и вулгарно да звучи.

Не че искаше да бъде груб, просто се опитваше да бъде откровен и Фей оценяваше това. Даваше ѝ възможност добре да го опознае.

— Дядо ми направи същото. Умря на петдесет и шест от претоварване. И какво? Кой се интересува колко си работил, след като умреш? Искам да се радвам на живота, докато ме има, и точно това правя. Нека всички говорят каквото си искат. Да ме наричат както решат. Няма да пукна от сърдечен удар на четирийсет и пет или да остана непознат за съпругата и децата си. Ще бъда с тях, заедно ще се радваме на живота, ще ги познавам и ще им позволя да ме опознаят. Дори не познавах истински баща си, Фей. Беше много далече от мен. И аз като теб виждам живота разделен на два пътя. Техният живот, който въобще не искам да повтарям, и този, който живея сега. И той много ми допада. По дяволите, надявам се това да не те притеснява. — Вгледа се замислено в нея и пое дълбоко дъх. — Разбира се, ако пожелаеш, винаги мога да си намеря работа.

Изглежда го шокирана, преди да отговори. Той наистина беше сериозен. Беше ли възможно, само след три дни?

— Не трябва да работиш заради мен, Уорд. Какво право имам аз да искам това от теб?

Ако можеше да си позволи този начин на живот, защо трябваше да се променя? Не нараняваше никого с това. Тя вдигна очи към него и каза меко:

— Не мога да повярвам, че говориш сериозно.

Погледите им се вплетоха за един дълъг миг и той кимна. След това безмълвно я поведе към дансинга, където затанцуваха в мълчание. А когато я съпровождаше обратно до масата, той я наблюдаваше внимателно, будеше се дали не я е разстроил и се молеше да не е.

— Добре ли си, Фей?

Изведнъж тя стана някак безучастна и той се притесни, да не би да я е изплашил, като ѝ каза всичко, което чувства.

— Не знам. — Тя го гледаше открито. — Спря ми дъхът от всичко това.

— Добре.

Прегърна я и притисна раменете ѝ, възхитен от черната атлазена рокля с гол гръб, която тя носеше. Имаше усет да се облича с едва доловима чувственост, която страхотно му допаднаше. Умираще от нетърпение да ѝ купува дрехи, бижута, кожи.

По-нататък вечерта протече в по-леки разговори и Фей се преструваше пред себе си, че той не ѝ е разкрил сърцето си. Уорд изглеждаше много по-весел отпреди, когато тя не знаеше какво изпитва към нея.

След вечеря той я изпрати и този път тя го покани на чаша коняк, въпреки че малко се страхуваше. Сега знаеше мислите му и се чудеше дали не е опасно да го покани вътре. А после, когато му наливаше питието, тя се присмя на себе си. По дяволите, той нямаше да я изнасили! Подаде му чашата и той се учуди на усмивката ѝ.

— Толкова си красива, Фей... дори повече, отколкото си спомнях.

— Трябва да отидеш на очен лекар.

Похвалите му я дразнеха понякога, те я засипваха, а обожанието ясно се четеше в очите му. Той беше безгрижен, щастлив мъж, с малко разочарования или настоящи грижи. И очевидно — много влюбен.

— Какво ще правиш утре? — Тя каза това просто за да каже нещо и той се разсмя.

— Ще ти кажа какво няма да правя. Няма да работя.

Той беше някак безсрамен и това я забавляваше. Със сигурност ѝ беше казал всичко, което мисли по въпроса, докато вечеряха, но изглеждаше така, сякаш се гордееше, че не работи. Дори нямаше нищо против да го наричат лекомислен милионер.

— Искан ми се да не си заета с филм точно сега, Фей, за да можем да излизаме и да се веселим.

Тя веднага си представи накъде щяха да тръгнат нещата. Мързеливи следобеди на плажа, дни на скъпи покупки, а може би и някоя екскурзия. Трябваше да признае, че перспективата беше доста привлекателна, но тя не можеше да си позволи да мисли за това сега.

— Бих искал да те заведа в казиното на Авалън Бей някоя вечер, но ще трябва да пренощуваме на остров Каталина. Не ми се вярва да ти дадат свободни дни, а?

Тя поклати тъжно глава.

— Не и преди да свърши филмът. — Тя му се усмихна над чашата с коняк, вдъхвайки упоиващия аромат, замислена за хубавите неща, които им предстоят.

— Има много места, където искам да те заведа... Париж... Венеция... Кан... Сега, когато войната свърши, можем да отидем, където решим.

Фей се засмя на думите му и поклати глава, докато оставяше чашата си на масата.

— Наистина си разглезен, приятелче, нали? Поне един от нас трябва да работи. Не мога просто да зарежа всичко и да тръгна да обикалям половината свят.

— Защо не?

— Студиото няма да ми позволи. След този филм моят агент ще поднови договора ми и съм съвсем сигурна, че дълго, дълго време ще ми намират достатъчно много работа.

Очите на Уорд светнаха и той се вгледа замислено във Фей.

— Искаш да кажеш, че договорът ти изтича след този филм?

Тя кимна с глава, изненадана от реакцията му.

— Хей, скъпа! Защо не си вземеш една година почивка?

— Луд ли си! Това е равносилно на отказ завинаги, Уорд. Просто не мога да го направя.

— Не разбирам защо. Ти си една от най-големите им звезди, за бога! Не мислиш ли, че можеш да си починеш една година и да

започнеш оттам, откъдето си спряла?

— Съмнявам се.

— Недей се съмнява и за секунда, Фей Прайс! Можеш да си тръгнеш и да се върнеш, когато си поискаш.

— Това е голям риск, Уорд. Не бих си играла с кариерата си.

Той спря очи върху нея. Нещата вървяха по-бързо, отколкото очаквах.

— Отново кръстопътят, нали, Фей? Кой път искаш да поемеш в действителност?... Стария? Или другия, за който говорихме... брак, бебета... стабилност... и истински живот.

Тя отиде до прозореца и се загледа към градината. Не каза нищо, но когато се обърна, той видя сълзи в очите ѝ. Но тя изглеждаше ядосана и това го изненада.

— Искам да престанеш с това, Уорд.

— С кое? — Нямахше намерение да я разстройва и беше шокиран от реакцията ѝ.

— Престани да ме измъчваш с тези глупости. Ние едва се познаваме. Доколкото знам, следващата седмица може да си хванеш някоя звездичка, Рита Хейуърт или някоя друга. Работила съм като куче, за да се добера дотук и още не съм готова да се откажа. Може и никога да не съм готова. Но със сигурност няма да го направя заради някакъв полулуд бивш войник, току-що завърнал се от войната, който си мисли, че бил влюбен в мен цели две години само защото е говорил за малко с мен по време на турне. Човек не захвърля живота си просто така, Уорд Тейър. И пет пари не давам колко си богат, колко безгрижен и дали въобще си работил някога през живота си. Аз съм. Всеки ден, след като навърших осемнайсет, аз съм работила и нямам намерение сега да спра. Стигнала съм дотук и смятам да си остана тук, докато не съм сигурна, че е безопасно да изоставя всичко.

Стана му интересна думата, която тя избра... безопасно... и беше права. Работила е много, за да достигне това, което е искала, и сега, когато го имаше, щеше да е лудост, ако го захвърли. Но с времето той щеше да ѝ покаже, че държи на всяка своя дума... ако тя реши да го изслуша.

— Не искам да чувам това повече. — Сълзите вече се ронеха по лицето ѝ. — Ако искаш да ме виждаш, добре. Извеждай ме на вечеря, танцувай с мен. Разсмивай ме, но не ме карай да захвърлям кариерата

си заради един непознат, независимо колко ми харесва той и колко държа на него...

Тя се разплака вече открито и му обърна отново гръб, раменете ѝ потръпваха във фината вечерна рокля. Той бързо се приближи и я прегърна, гръбът ѝ докосваше гърдите му, лицето му потъна в копринената ѝ коса.

— С мен винаги ще имаш сигурност, скъпа... винаги... обещавам, но те разбирам. Не мислех, че ще те изплаша. Просто толкова се развълнувах... Не успях да се спра. — Той бавно я обърна към себе си и сърцето го заболя, когато видя очите ѝ, пълни със сълзи. — О, Фей...

Той я притисна до себе си и я целуна, но вместо да се отдръпне, всяка частица от нея се стремеше към него. Нуждаеше се от успокоението, което ѝ даваше, от онова, което усещаше в него; желяеше го повече от всеки друг мъж досега.

Целувката им продължи сякаш с часове, ръцете му галеха гръба ѝ, устните му търсеха нейните устни, лице, очи. Ръцете ѝ го бяха обгърнали, след това докоснаха лицето му, докато го целуваше, и тя усети как я напускат страхът и ядът, които я бяха завладели само преди миг. Беше луда по този мъж, а все още не знаеше със сигурност защо. Като че ли започваше да вярва на това, което казваше той, че ще има сигурност с него... винаги... предлагаше ѝ защита, каквато никога не беше имала. Нито с родителите си по време на Депресията, нито когато беше сама или с някой от другите мъже.

Не ставаше въпрос само за парите. Важни бяха видът му, стилът на живот, сигурността му, че живее в съвършен и безгрижен свят. Освен това беше очевидно, че я обожава.

След час те си наложиха да се откъснат един от друг, за да спрат това, което и двамата не искаха да направят все още. Той знаеше, че Фей още не е готова и винаги щеше да съжалява, че е отстъпила прекалено рано. Той трябваше да се отдръпне, защото се страхуваше, че може да загуби контрол. Искаше да я има на пода в кабинета ѝ, пред камината, горе в коприненобялата спалня или във ваната... дори на стълбите... навсякъде... цялото му тяло копнееше за нея, но той знаеше, че е прекалено рано.

Когато се срещнаха на другата вечер, агонията беше още по-сладка. Устните им веднага се срещнаха и те прекараха цял час в

неговия дюзенбург, спрян пред вратата ѝ, целувайки се като две деца. След това и двамата се разсмяха, когато той потегляше към Балтимор Боул.

Тази вечер вървеше едно лудо празненство, а фотографите подивяха, когато ги забелязаха. Но този път Фей не упорстваше. За краткия срок от четири дни тя узна, че няма отърване от Уорд. Не знаеше докъде ще ги доведе тяхната любовна история, но нямаше намерение да се бори повече.

За празненството тя облече дългото до земята палто от бяла лисица върху рокля от сатен в черно и бяло. Изглеждаше изключително изящна, докато влизаше, сложила ръка върху ръката на Уорд.

Вдигна към него поглед, изпълнен с топлина, а той ѝ се усмихна точно в мига, когато фотографите се приближиха — този ден те имаха шанс с Уорд и Фей.

Както беше обещал, той я изпрати рано до дома ѝ. Закъсненията започваха да ѝ се отразяват на сутринта. Но Ванс Сейнт Джордж пристигаше в студиото толкова късно, че обикновено тя имаше време да подремне.

— Хареса ли ти? — Тя беше облегла глава на рамото му, докато пътуваха, и той погледна към нея. — Мисля, че не беше лошо празненство.

Представяха нов филм и всички големи имена бяха там.

— Аз също мисля така. — Все повече започваха да ѝ харесват техните излизания. — Ако не работех над този дяволски филм, можеше наистина да се повеселя.

Той се засмя и подръпна едно кичурче от златистата ѝ коса.

— Виждаш ли! Затова вчера ти казах да не подновяваш договора си. Така е весело, нали?

— Става навик. Но аз съм работещо момиче, Уорд. — Тя се опита да го изгледа неодобрително, но и двамата се разсмяха.

— Изборът е твой, но винаги можеш да го промениш.

Той я изгледа многозначително и тя не отговори. Когато стигнаха дома ѝ, той я целуна страстно и трябваше да се пребори със себе си, за да не я понесе нагоре по стълбите.

— Тръгвам.

В гласа му имаше болезнено отчаяние и тя отново го целуна в преддверието.

Сладкото мъчение продължи няколко седмици, докато най-накрая през един късен неделен следобед, месец след като бяха започнали да се срещат, те се разхождаха в градината и си говореха за войната и за различни други неща. Тя имаше свободен от снимки ден, а Артър и Елизабет почиваха в края на седмицата.

Помежду им цареше спокойствие. Тя му разказваше за детството си, родителите си, колко отчаяно е искала да напусне Пенсилвания, първоначалното вълнение от работата като модел в Ню Йорк и след това отегчението, довери му, че понякога и сега го чувства.

— Струва ми се, че мога да направя нещо повече... с ума си... не само с лицето и репликите. Не ми се иска през целия си живот да уча чужди реплики.

Признанието ѝ беше интересно и го заинтригува.

— Какво би предпочела да правиш, Фей? Да пишеш?

Както обикновено, до болка желаше тялото ѝ, но нищо не можеше да направи. Поне бяха сами. Тя не тичаше от или за работа, а Артър не се навърташе в преддверието с поднос в ръка и те не бързаха, за да излизат някъде. И двамата копнееха да бъдат малко време сами и тя го покани на вечеря. Прекараха прекрасен следобед в мързелуване край басейна и разходки из градината.

— Сценарии ли искаш да пишеш?

Той се обърна към нея и се разсмя на изражението ѝ. Изглеждаше изплашена от тази мисъл, докато поклащаше глава:

— Не мисля, че ще се справя.

— А какво тогава?

— Режикура... някой ден...

Тя сякаш издиша тези думи. Доста амбициозна идея за жена и той не се сещаше да е чувал име на жена режисьор преди.

— Мислиш ли, че някой ще ти даде възможност?

Тя поклати глава с усмивка.

— Съмнявам се. Никой не вярва, че някоя жена може да се справи. Но аз знам, че мога. Понякога, като гледам Сейнт Джордж на снимачната площадка, ми се иска да закрепя. Знам какво искам да го накарам да направи... как бих режисирала изпълнението му... указанията, които бих му дала. Той е такъв елементарен глупак, че

всичко трябва да се сведе до типа емоции, с които той може да се справи и, повярвай ми — тя измъчено погледна Уорд, — те са дяволски малко.

Усмихнат, Уорд откъсна едно яркочервено цвете и го сложи зад ухото ѝ.

— Напоследък казвал ли съм ти, че си възхитителна?

— Не, поне от един час насам. — Усмихна му се с благодарност. — Разглезваш ме, да знаеш. Никой никога не е бил толкова добър с мен.

Тя изглеждаше изключително щастлива и той не устоя на изкушението да я подразни. Чувстваха се удобно и леко, когато бяха заедно, и това ги радваше.

— Дори и Гейбъл?

— Стига!

Направи гримаса и изтича покрай него, а той я последва. Когато я настигна, я грабна в ръцете си и неочаквано те се целунаха с жар и всичко, което бяха таили досега, ги завладя. Уорд чувстваше, че не би могъл отново да отдръпне ръцете и устните си от нея. Почти усети болка, когато се откъсна от Фей.

— Не е лесно, да знаеш...

Изглеждаше измъчен, когато бавно тръгна към къщата, и тя кимна. И на нея не ѝ беше лесно. Но не искаше да направи някаква грешка с Уорд. Още от самото начало той ѝ беше разкрил намеренията си и беше опасно човек да си играе с тези неща.

Той искаше от нея всичко — живота, кариерата, тялото ѝ, децата ѝ. Искаше тя да изостави всичко заради него... и понякога тя се изкушаваше. Дори беше казала на агента си да не избързва с новия договор, въпреки че той мислеше, че е полудяла. Но тя отговори, че има нужда от време да помисли, а ставаше все по-трудно да мисли, когато Уорд беше наоколо.

— Подлудяваш ме — прошепна тя, когато изкачваха стъпалата от розов мрамор и влязоха в кабинета ѝ.

Но там беше много студено, делово и прекалено формално. Отиде да направи чай за двамата и предложи да се преместят в дневната на горния етаж. Тя беше малка, топла и уютна. Уорд запали камината, въпреки че нямаше нужда от нея, но беше красиво и те седяха един до друг, омаяни от пламъка.

— Имам предложение за чудесен филм — каза тя, но в гласа ѝ нямаше вълнение, а пък и не беше сигурна дали въобще иска да се захваща с него.

Всъщност агентът ѝ побесняваше от нерешителността ѝ.

— Кой друг е в него?

— Все още никой, но имат някои ужасно добри възможности.

— Имаш ли желание да го направиш? — Не беше разстроен, просто питаше, но тя се взираше в огъня и ѝ отне доста време.

— Наистина не знам. — Погледна го с чувство на доволство и примирение в живота. — Правиш ме ужасно мързелива, Уорд.

— И кое му е лошото?

Той се сгуши на рамото ѝ, след това започна да я целува, докато едната му ръка бавно галеше гърдите ѝ. Тя докосна нежно ръката му с желание да махне пръстите му оттам, но беше прекалено приятно. Нямаше желание да го отблъсква още от мига, когато се видяха за пръв път, но все пак изглеждаше по-разумно... по-разумно... внезапно единственото, което можеше да усети, бяха тези изгарящи пръсти, устните им се срещнаха и страстта им бликна неудържимо. Като че ли не спираха дори да си поемат въздух, докато ръката му откри бедрата ѝ. Цялото ѝ тяло потръпна, когато ръката му тръгна нагоре, но изведнъж той се отдръпна. Бездиханен и измъчен, я погледна и пое лицето ѝ в двете си ръце.

— Фей... не мога... трябва да си тръгвам...

Не можеше повече да се въздържа, прекалено силно я искаше от много време насам. Вдигна пълни със сълзи очи към нея и отново я целуна, само веднъж и този миг реши бъдещето им.

От целувката ѝ той разбра, че тя не иска той да си тръгне. Мълчаливо стана и го заведе в забележителната бяла спалня и без да чака повече, той я остави на леглото, покрито с кожа от бяла лисица. Свали дрехите ѝ, като поглъщаше плътта ѝ с поглед и нашепваше нещо, докато пръстите ѝ нежно го освобождаваха от неговите дрехи. Няколко мига по-късно те лежаха голи един до друг, обгърнати от богатата бяла кожа, изведнъж телата им потънаха в страстта и никой не помисляше вече да устоява или да е разумен. Фей извика, когато желанието я завладя, и Уорд ѝ отвърна със страст, която повече не можеше да контролира. Те се отдаваха един на друг и за страничен

наблюдател това би изглеждало като агония, но беше най-пречистената страст, която някой от двамата беше изпитвал.

Накрая, когато тя лежеше тихо в прегръдката му върху меката бяла кожа, той я погледна с непозната досега за него любов.

— Фей, обичам те повече от живота!

— Не говори така... — Страстта му я плашеше понякога. Толкова я обичаше... какво щеше да стане, ако някога това свърши? Не би могла да го преживее. Вече беше сигурна в това.

— Защо не! Вярно е.

— И аз те обичам.

Вдигна очи към него със спокойна усмивка. Той се наведе да я целуне отново и учуден усети, че тялото му отново моли за нея, а тя жадно му отвърща.

Часове наред се любиха в леглото ѝ и все не можеха да се наситят, сякаш се опитваха да наваксат годините, прекарани един без друг. Сякаш бяха чакали за това прекалено дълго.

— И сега какво, любов моя?

В полунощ той седна усмихнат на ръба на леглото, докато тя се повдигна бавно, протегна се и се засмя на мъжа, когото толкова обичаше.

— Какво ще кажеш за вана? — Изведнъж тя се сети нещо и с вид на ужасена сложи ръка на устните си. — Боже мой, забравих да ти приготвя вечеря.

— Не, не си. — Той отново я придърпа към себе си. — Това много ми харесва.

Тя леко се изчерви и той нежно отмахна дългата руса коса от лицето ѝ и я последва към бялата мраморна вана.

Тя я запълни с топла сапунена вода и те се плъзнаха вътре заедно. Краката му я галеха, докато си играеше с пръстите на стъпалата ѝ.

— Преди малко те попитах нещо.

Тя леко се намръщи, защото не можеше да си спомни.

— Какво беше то?

— Попитах те сега какво?

Тя му се усмихна загадъчно.

— И аз казах вана.

— Хитро. Но ти знаеш какао имам предвид. Не искам да сме просто любовници, Фей. — Изглеждаше леко притеснен и в същото време изключително доволен от вечерта, прекарана в леглото. — Въпреки че трябва да си призная — изкушаващо е. Но мисля, че заслужаваш повече.

Тя не каза нищо, само го гледаше с разтуптяно сърце.

— Ще се омъжите ли за мен, мис Прайс?

— Не.

Внезапно тя скочи и той беше шокиран. Отказа му бързо, изскачайки от ваната.

— Къде отиваш?

Тя се обърна и го погледна, величествена с красотата на голото си тяло в центъра на банята от бял мрамор.

— Няма да казвам на децата си, че баща им ми е направил предложение във ваната. Как бих могла да им кажа такова нещо?

Той се разсмя и я загледа развеселен.

— Няма проблем.

Изскочи от ваната, грабна я в ръцете си и съвсем мокра я сложи върху покривката от бяла кожа, коленичи в краката ѝ и вдигна към нея очи, изпълнени с обожание.

— Ще се омъжиш ли за мен, моя любов?

Тя се усмихна, дяволита, щастлива и в същото време ужасена от това, което прави. Но знаеше, че вече няма избор. Не само защото беше спала с него, защото точно това искаше тя — другия път... хубав живот... брак и бебета с него... само с него тя имаше смелост да постъпи така. Това означаваше да изостави всичко, но не я интересуваше вече.

— Да.

Шепотът ѝ едва се чу и той притисна устни до нейните, преди да е променила решението си. Когато спряха, за да си поемат дъх, и двамата се разсмяха от удоволствие и вълнение.

— Наистина ли, Фей? — Трябваше да е сигурен... трябваше... преди да се побърка съвсем и да сложи света в краката ѝ.

— Да. Наистина... да... да... да... да!

— Обичам те. О, боже, обичам те!

Той я притисна до себе си и тя се разсмя в прегръдките му. Тя беше по-щастлива от всеки друг път. Внезапно той я погледна, ухили ѝ

се, русата му коса стърчеше на всички страни, а очите му бяха като съвършени сапфири, докато се усмихваше.

— Каж ми, ще трябва ли да обясняваш на децата си с какво си била облечена, когато съм ти правил предложение? Ако е така, имаш голям проблем, мисис Тейър.

— О, скъпи, не помислих за това...

Разсмя се, когато я прегърна, и само миг по-късно той отново се намести до нея в леглото. Минаха часове, преди пак да стигнат до банята, и трябваше да я пълнят наново с топла вода. Вече беше четири часът и Фей знаеше, че въобще няма да може да спи, преди да отиде на работа.

Вместо това поседяха около час във ваната, говориха си за плановете си, за живота, за тайната си и кога ще обявят, че ще се женят. Кискаха се, когато се замисляха колко шокирани ще бъдат всички — не от сватбата, а от това, че тя зарязва цялата си кариера.

Когато го казваше, тя усети някакъв трепет, но това беше повече от вълнение, отколкото от паника.

Сега разбра, че дълбоко в себе си тя тайно е мислила много за този живот. Винаги е знаела какво иска Уорд от нея и колко много иска да ѝ даде. Не съжаляваше за нищо и подозираше, че никога няма да го направи.

Какво толкова изоставяше? Кариера, която ѝ харесваше, но вече беше стигнала върха. Беше печелила един Оскар — значително признание — и беше направила дузина интересни филми. Дойде времето да се оттегли. Имаше да живее друг живот. Него тя искаше повече от филмите.

Изтегна се във ваната, усмихната на бъдещия си съпруг. Усещаше нещо непознато досега. Доверие, спокойствие, сигурност, че е избрала правилния път.

— Сигурна ли си, че няма да съжаляваш? — Изглеждаше леко притеснен, но преди всичко щастлив.

Искаше този следобед да започне да търси къща с нея, но тя го подсети, че трябва да работи поне още около месец.

— Нито за миг няма да съжалявам. — Тя беше абсолютно уверена в това.

— Кога мислиш, че ще свършиш този филм?

— Бих казала — около първи декември, ако Сейнт Джордж преди това не обърка много зле нещата.

— Тогава ще се оженим на петнадесети декември. Къде ще прекараме медения си месец? Мексико? Хаваите? Европа? Къде ти се ходи? — Той сияеше срещу нея, а сърцето ѝ се топеше от любовта, която изпитваше към него.

— Как успях да извадя такъв късмет и да те открия? — Тя никога не се беше чувствала така щастлива, като сега. С него.

— Аз съм късметлията.

Целунаха се и неохотно напуснаха ваната. Няколко минути покъсно тя слезе долу и направи кафе за двамата. Поднесе го, като си напомни да подреди спалнята и да остави празните чаши в дневната, когато тръгнат.

Той я закара на работа с дюзенбърга и през цялото време им се искаше да викат от възторг. Следващите два месеца нямаше да са лесни за тях двамата, но щяха да имат много неща да свършат... да очакват... и да планират за общото си бъдеще.

БЕВЪРЛИ ХИЛС

ГЛАВА 5

Бракосъчетанието се състоя в Холивудската презвитерианска църква на Норд Гауър стрийт, близо до Холивуд булевард. Фей беше облечена в изящна рокля от атлаз с цвят на слонова кост, обшита с подредени в нежни фигурки миниатюрни перли.

Тя се движеше с отмерена грация, с гордо вдигната глава. Косата ѝ бе събрана в атлазена коронка, също украсена с перли. Дълъг фин воал се носеше около нея като шепот, косите ѝ изглеждаха като златни нишки, разпилени от двете страни на коронката, а на лебедовата ѝ шия искреше диамантена огърлица. Тя беше сватбен подарък от Уорд, наследство от неговата прабаба.

Фей бе отведена до олтара от нейния агент, а Хариет Фийлдинг ѝ беше помайчима. Фей преодоля бурните ѝ протести и сега старата ѝ приятелка беше тук и от очите ѝ течаха сълзи, когато Ейб предаде Фей на Уорд пред олтара.

Младата двойка сияеше, бяха по-красиви от филмови звезди. Когато излязоха от църквата, хванати подръка, отвън ги чакаха стотици хора, за да ги поздравят. Почитателите хвърляха цели шепи розови листчета и ориз, млади момичета викаха за автограф на Фей, жените плачеха и дори мъжете се усмихваха меко.

Двойката изчезна в новия дюзенбърг, който Уорд купи преди няколко седмици като сватбен подарък за себе си и своята булка. Отправиха се към рецепцията на Билтмор, където ги посрещнаха Ейб, Хариет и четиристотинте приятели, които бяха поканени.

Това беше най-щастливият ден в живота на Фей и репортерите можеха да снимат колкото си поискат. Но статиите станаха още повече, когато след три седмици се върнаха от сватбеното си пътешествие в Акапулко. Тогава Фей направи изявлението, което шокира дори Ейб, когато му го каза, тъй като тя разумно беше запазила решението си в тайна досега.

Заглавията тази вечер казваха всичко с няколко думи: Фей Прайс изоставя кариерата си заради съпруг милионер. Беше грубо и в самата статия бяха попрекалили, но в общи линии решението ѝ

представляваше точно това. Причината за него не бяха точно милионите, въпреки че с тях очевидно нямаше нужда да работи. Сега тя наистина усети, че успя да го направи, и искаше да се посвети изцяло на съпруга и бъдещите деца. И Уорд със сигурност не се оплакваше от решението ѝ.

Той се ласкаеше, че тя е само негова. Можеха да си лежат в леглото до обяд, да се любят, когато поискат, да закусват в леглото или дори да обядват, ако пожелаят. Можеха да танцуват цяла нощ в Сайро и Мокамбо или в домовете на приятелите си.

Уорд си прекарваше чудесно, докато пазаруваха заедно. Купуваха страхотни нови дрехи и ги прибавяха към и без това изобилния ѝ гардероб. Трите ѝ кожени палта изглеждаха жалки в сравнение с чудесата, които той купуваше — две самурени палта, дълги до земята, с леко различаващи се цветове и кройки, приказна сребърна лисица, червена лисица, миецка мечка; имаше всяка кожа, за която можеше да се сети, а и бижутата бяха повече, отколкото би успяла да използва за цял живот. Не минаваше и ден, без той да изчезне за час-два и да се върне с кутия от магазин за кожи, бижута или дрехи. Сякаш всеки ден беше Коледа. Фей беше поразена от щедростта и любовта, с които той я обсипваше непрестанно.

— Трябва да престанеш, Уорд! — Тя се разсмя, както си седеше гола в новото палто от червена лисица и с огърлица от перли върху обожаваното изящно младо тяло.

— Защо?

Той седна с щастлива усмивка и с чаша шампанско в ръка. На Фей ѝ се струваше, че изпива цели реки от него, но никога не изглеждаше пиян, така че тя не се вълнуваше от това. Усмихна му се нежно.

— Не е необходимо да го правиш. Бих те обичала дори и в сламена колиба, даже ако трябва да се увиваме във вестници, за да се сгреем.

— Ама че ужасна мисъл... — Той направи гримаса, но след това примижа и се загледа в дългите ѝ хубави крака. — Но като се замисля... сигурно ще изглеждаш приказно, ако носиш само спортните страници и нищо друго.

— Глупчо! — Тя се спусна да го целуне отново и той я притегли в скута си, като остави чашата. — Уорд, наистина ли можеш да си го

позволиш? Не би трябвало да харчим всичко това, ако никой от нас не работи.

Тя все още се чувстваше малко виновна за това, че вече не работи, но беше толкова прекрасно да прекарва цялото си време с Уорд, че кариерата всъщност не ѝ липсваше. Както каза на репортерите при оттеглянето си, тя наистина го направи.

Вгледа се загрижено в Уорд. Беше изхарчил цяло състояние за нея през трите месеца след сватбата им.

— Скъпа, можем да харчим десет пъти по толкова.

Щедра мисъл, но тя се разминаваше с това, което казваха неговите адвокати. Но той знаеше колко са консервативни. Те нямаха усета, стила и чувството за романтика. Дразнеха го дребнавите им предупреждения да бъде по-внимателен. Знаеше, че състоянието му е огромно и има достатъчно излишни пари за малко забавления. Можеше да си позволи това, което харчеше, за малко поне, а след това щяха да заживеят по-разумно. И на никого от двамата нямаше да се налага да ходи на работа. На двайсет и осем нямаше намерение да започва работа. Винаги е имал прекалено много забавления, но сега животът му с Фей си беше чисто съвършенство.

— Къде искаш да вечеряме?

— Не знам...

Не искаше да си признае, но ѝ допаднаше сантиментално-екзотичната обстановка на Коконат Гроув, с палмови дървета и прожектираните бели кораби, които се разминаваха в далечината. Все имаше чувството, че ще отплава нанякъде, а палмите ѝ напомняха малко за Гуадалканал, където срещна Уорд за първи път.

— Отново Гроув. Или ти омръзна?

Той се разсмя и извика икономка, за да му предаде да направи резервация. Бяха наели цяла армия нови хора, за да се грижат за дома им.

В крайна сметка Уорд реши да не се нанася в дома на родителите си. Вместо това купи за Фей едно приказно имение, принадлежало порано на звезда от нямото кино. Земите около него бяха оформени като парк. Имаше езеро с лебеди, няколко красиви фонтана, алеи за разходка и къща, която изглеждаше като френски замък. Тук нямаше да е трудно да отгледат десетте деца, които той я заплашваше, че иска.

Изпълниха я с чудесните антики от къщата на Фей, която беше купена почти веднага след обявяването ѝ за продан. Взеха някои красиви неща и от къщата на баща му, а останалото купуваха заедно от разпродажби и антикварните магазини в Бевърли Хилс. Новата къща беше вече почти напълно мебелирана.

Уорд искаше да продаде и къщата на родителите си. Беше прекалено голяма, мрачна и старомодна за техния вкус и нямаше смисъл да я задържат по-дълго. Адвокатите на Уорд го бяха убеждавали да не я продава, тъй като може да има нужда от нея един ден, когато се ожени, а и той беше малко сантиментален по въпроса, но стана очевидно, че никога няма да живеят в нея.

И адвокатите му побързаха да го отърват от нея. Убеждаваха го да инвестира парите в нещо, което ще увеличи доходите им, въпреки че Уорд съвсем не се грижеше за това.

Двамата с Фей се разхождаха бавно из градините, после седяха край езерото, прекарвайки времето си в целувки и разговори. Никога не се изморяваха да са заедно, а и през тези златни дни имаха много теми за разговор.

Фей вдигна поглед с мечтателна усмивка, когато Артър им донесе две чаши шампанско. Радваше се, че Уорд няма нищо против да задържат Елизабет и Артър, а и те изглеждаха доволни от новия си живот.

Артър, изглежда, одобряваше Уорд, но не можеше да отрече, че понякога той се държи лудешки, като хлапак. Един ден купи дори каляска с четири бели коня за разходка из имението, а в гаража имаше шест чисто нови коли, постоянно излъсквани от единия от двамата шофьори.

Такъв начин на живот Фей досега не беше виждала, камо ли да е живяла и понякога се чувстваше доста смутена. Но Уорд превръщаше всичко в такова удоволствие, че това вече не ѝ изглеждаше нередно — просто веселба и така дните незабелязано си отлитаха.

— Не си пиеш шампанското.

Уорд ѝ се усмихна. Никога не е била по-красива от сега, дори и на върха на кариерата си. Беше сложила някой и друг килограм, лицето ѝ излъчваше сияние, а очите ѝ бяха най-бляскаво зеленото нещо, което някога е виждал, особено под слънчевата светлина. Обичаше да я целува в градините... в спалнята... в колата. Обичаше да я целува по

всяко време... навсякъде. Обожаваше съпругата си, а и тя лудееше по него.

Беше по-доволна от когато и да било и лицето ѝ го показваше, когато го погледна и отклони предложеното шампанско.

— Мисля, че предпочитам лимонада.

— Уф.

Той направи ужасена гримаса и я разсмя. Бавно, ръка за ръка, се върнаха в къщата. Любиха се мързеливо, преди да се изкъпят и преоблекат за вечерта. Беше хубав живот, но Фей знаеше, че никога няма да се повтори идилията на тези дни. Щяха да си имат деца, които трябваше сами да отглеждат. Не можеше да прекарат в бездействие целия си живот. Но докато имаха тази възможност, беше весело и дните на медения им месец сякаш се проточваха безкрайно.

Тази вечер в Гроув Уорд ѝ подари разкошен пръстен с три крушовидни смарагда и Фей зяпна, като го видя.

— Уорд! Боже мой... но...

Страшно обичаше възторга и радостта ѝ от нещата, които ѝ купува.

— За нашата трета годишнина е, глупаво момиче!

Ставаха три месеца от сватбата им и те бяха най-щастливите в живота на Фей и Уорд. Нямаха дори и облаче, което да затъмнява небосклона им. Той постави пръстена на ръката ѝ и те танцуваха часове наред. Направи му впечатление, че тя изглежда малко уморена, когато се връщаха на масата. Няколко ноци стояха до късно, няколко месеца всъщност, си призна той с лека усмивка, но това беше първият път, когато той забеляза да ѝ се е отразило.

— Добре ли се чувстваш, скъпа?

— Чудесно.

Усмихна се, но яде съвсем малко, въобще не пи и в единайсет вече се прозяваше, което съвсем не беше в стила ѝ.

— Е, както виждам, меденият месец свърши. — Уорд се престори на съкрушен. — Започвам да те отегчавам.

— Не... колко ужасно... съжалявам, скъпи... просто...

— Знам... няма значение. Не се опитвай да обясняваш.

През целия път до дома той я дразни безмилостно, но след като отиде в банята да се съблече и да измие зъбите си, я намери дълбоко заспала, свита на голямото двойно легло. Беше много привлекателна в

розовата атлазена нощница, но опитите му да я събуди останаха неуспешни. Беше мъртва за света и на другата сутрин стана ясно защо. Събуди се отчайващо болна, особено след като хапна от закуската. За пръв път виждаше да ѝ е зле, страшно се притесни и настоя да извикат веднага лекар въпреки протестите ѝ.

— За бога... това е просто грип или нещо такова. Не може да домъкваш чак дотук горкия човек. Добре съм.

Но не се чувстваше добре.

— Не си, дявол да го вземе. Цялата си прежълтяла. Отивай в леглото и стой там, докато дойде лекарят.

Но когато той дойде, не намери причина мисис Тейър да остава в леглото, освен ако нямаше намерение да остане там и през следващите осем месеца. Според изчисленията му бебето трябваше да се очаква през ноември.

— Бебе! Бебе! Наше бебе!

Уорд съвсем излезе от кожата си от възторг и облекчение и Фей се разсмя, когато той се разтанцува из стаята след заминаването на лекаря. Веднага се настани до нея, като я молеше да му каже какво иска, от какво се нуждае и какво да направи той, за да се почувства тя по-добре.

Тя беше очарована от новината и от неговата реакция. И, разбира се, когато всичко се разчу, вестниците гръмнаха: Бивша кралица на киното очаква първото си дете. Нищо в живота им не оставаше тайна за дълго, но Уорд така или иначе не можеше да си мълчи. Разказваше на всеки, който би го изслушал, и се отнасяше с Фей като с най-фина порцеланова статуетка. По-рано ѝ се струваше, че я засипва с подаръци, но това беше нищо в сравнение със сега. Тя не успяваше да намери достатъчно чекмеджета и кутии, където да държи изключително скъпите дрънкулки, които ѝ купуваше.

— Уорд, трябва да престанеш! Дори нямам къде повече да ги слагам.

— Тогава ще построим къщичка специално за бижутата ти.

Той се разсмя непослушно и смъмрянето ѝ остана напразно. Когато не ѝ купуваше бижута, той харчеше за детски колички, двуколки с понита, торбички за спане от норка и мечета, а вече си имаха дори и въртележка. Той позволи на Фей бавно да се повози, когато през един октомврийски ден тя отиде да я види.

Чувстваше се забележително добре след първите неприятни месеци. Единственото ѝ оплакване беше, че е толкова огромна, като балон, готов за излитане.

— Всичко, от което се нуждая, е един кош, закачен за петите ми, и могат да ме наемат за разглеждане на забележителностите на града — каза тя на един приятел и Уорд побесня. Той смяташе, че е красива, дори и в толкова надутото състояние. Така се вълнуваше, че едва щеше да издържи оставащия месец. Тя имаше резервация за най-добрата болница в града и ходеше при най-добрия лекар.

— Само най-доброто за съпругата и бебето ми — обясняваше той и се опитваше да я напие с шампанско, но тя беше изгубила желание да пие.

Понякога ѝ се искаше същото да се отнася и за него. Струваше ѝ се, че по цял ден не спира да пие, въпреки че не се напиваше. А когато излизаха вечер, минаваше на уиски.

Но тя ненавиждаше оплакванията. Той беше така добър с нея, как да се противи за такава дреболия? Знаеше, че с добри намерения е поръчал да изпратят каса от любимото им шампанско в болницата, за да е готово за големия момент.

— Надявам се, че ще го изстудят.

И когато той нареди на Уесткот, техния иконом, да се обади в болницата и да им обясни как точно го изстудяват, тя му се присмя.

— Предполагам, че може би мислят и за някои други неща, скъпи...

Но в болницата, където отиваше тя, бяха свикнали на подобни искания. Там раждаха всички големи звезди.

— Въобще не ми идва наум какви. Кое може да е по-важно от изстудяването на шампанското за моята любов?

— Е, сещам се за някои неща...

Очите ѝ му казваха всичко, което искаше да знае, и както винаги той я прегърна и се целунаха. Желаше я, дори сега, но лекарят беше забранил да се любят. А и Фей Прайс едва дочакваше да го направят отново. Чакането им се струваше цяла вечност и ръцете му галеха обляя ѝ корем нощ след нощ. Наслаждаваше се дори на това. И я желаше отчаяно.

— Това е толкова лошо, колкото и преди да се любим за пръв път — оплака се той с крива усмивка една вечер, докато ставаше от

леглото, за да си налее чаша шампанско.

Терминът ѝ беше само след три дни, но докторът ги предупреди, че бебето може да закъснее с няколко седмици, било обичайно за първо дете. Така че те бяха подготвени за по-късно раждане, а чакането започваше да им изглежда безкрайно.

— Съжалявам, скъпи...

Изглеждаше уморена, а през последните дни всяко движение я изтощаваше. Дори не поиска да се разходи в градината тези следобед. Не успя да я измъкне навън даже след като ѝ каза за миниатюрното пони, което е купил.

— Толкова съм уморена, че не мога да помръдна.

А след това настоя, че е прекалено изморена дори да вечеря. Отиде направо в леглото в четири следобед и в два през нощта си беше още там, като огромен розов копринен балон с перца на якичката.

— Искаш ли малко шампанско, мила? Може да ти помогне да заспиш.

Тя поклати глава. Гърбът я болеше и от няколко часа се чувстваше прекалено отпаднала. На всичкото отгоре ѝ се струваше, че започва да се разболява от грип.

— Не мисля, че нещо вече може да ми помогне да заспя.

Едно нещо може, предложи тя похотливо след малко, но то им беше забранено сега.

— Предполагам, че ще бъдеш отново бременна още преди да си излязла от болницата. Не вярвам да успея да стоя далече от теб за повече от час, след като родиш.

Думите му я разсмяха.

— Е, поне нещо, което да очаквам с нетърпение.

За пръв път от девет месеца тя изглеждаше натъжена и той я целуна нежно. Но когато отиде да загаси светлината, чу вик и се обърна изненадан. Лицето ѝ беше изкривено от болка, която премина за секунди. Двамата се гледаха учудени.

— Какво беше това?

— Не съм сигурна.

Беше прочела някоя и друга книжка, но ѝ беше доста мъгляво как да е съвсем сигурна, когато родилните болки започнат. А и всички я предупреждаваха, че през последните седмици ще има много фалшиви тревоги, така че и двамата знаеха, че е малко вероятно да е това.

Но болката наистина беше остра и Уорд реши да остави лампите светнати и да видят дали ще се повтори. Двайсет минути по-късно нищо не се беше случило и той стана, за да угаси, но отново чу вик и този път тя сякаш се сгърчи в леглото, а когато се приближи до нея, по лицето ѝ се виждаха капчици пот.

— Ще извикам лекаря.

Усещаше как сърцето препуска в гърдите му, а дланите му се овлажняха. Изведнъж тя му се видя малко бледа и изплашена.

— Не бъди глупав, мили. Добре съм. Не можем да викаме горкия човек всяка нощ през следващия месец. Най-вероятно ще минат седмици, преди да се случи.

— Но ти си определена за след три дни.

— Да, но всички казват, че вероятно ще е по-късно. Нека просто да се отпуснем и да изчакаме до сутринта.

— Да оставя ли лампата да свети?

Тя поклати глава. Той изгаси и се плъзна внимателно до нея в леглото, като че ли се страхуваше, че ако разклати леглото, тя ще се спуска и ще роди бебето. Фей се разкиска в тъмното, но изведнъж той усети как тя задържа дъха си, после се пресегна и стисна здраво ръката му. Трябваше да се бори за въздух, когато болката отмина. След това седна в леглото.

— Уорд...

Той лежеше неподвижен и се чудеше какво да прави, а гласът ѝ стопи сърцето му. Звучеше толкова уплашено, че той инстинктивно я грабна в прегръдката си.

— Скъпа, да извикаме доктора!

— Наистина се чувствам глупаво, че ще го безпокоим по това време...

— Това му е работата.

Но тя настоя да почака и да видят какво ще се случи до сутринта. В седем часа Уорд вече не се съмняваше. Моментът беше настъпил. И пет пари не даваше какво са ѝ наговорили за фалшивите тревоги, контракциите вече бяха през пет минути и тя се стараше да не пици при всяка болка, която я пронизваше. Отчаян, той напусна стаята и се обади на лекаря, който остана доволен от това, което чу, и предложи на Уорд веднага да я закара в болницата.

— Оттук нататък ще отнеме още време, мистър Тейър, но е добре да я откарате в болницата и да я приготвят.

— Може ли да ѝ дадете нещо за болката? — Уорд беше страшно притеснен, след като я гледа как страда цели пет часа.

— Ще мога да реша, когато я видя.

Докторът не беше много загрижен.

— Какво, по дяволите, значи това! За бога, тя едва издържа сега... трябва да ѝ дадете нещо.

Самият Уорд отчайващо се нуждаеше от едно питие, и то доста по-силно от шампанското.

— Ще направим каквото можем за нея, мистър Тейър. Просто се успокойте и я докарайте в болницата възможно най-бързо.

— Ще бъдем там след десет минути. След пет, ако успеея.

Докторът не каза нищо, но самият той нямаше намерение да отива в болницата по-рано от час. Трябваше да вземе един душ, да се обръсне, а и вестника не беше дочел. Знаеше за акушерството достатъчно, за да е наясно, че ще минат часове, преди тя да роди, а можеше да е дори на следващия ден, така че нямаше причина да хуква, независимо от паниката на младия баща. Щеше да му каже каквото трябва, когато пристигне, а сестрите щяха да го задържат след това в чакалнята.

Предната седмица един от мъжете се опита да влезе в родилната зала и се наложи хората от охраната да го измъкнат, като го заплашиха, че ако не се държи както трябва, ще го затворят. Но с Уорд Тейър не се предвиждаха проблеми.

Докторът се чувстваше поласкан, че ще акушира на Фей Прайс Тейър, тя му носеше престиж. Когато Уорд се върна в стаята, той ужасен я намери свита на две над локва вода върху белия мраморен под на банята, а в погледа ѝ се смесваха шокът и болката.

— Водите ми изтекоха. — Гласът ѝ беше по-дрезгав от обикновено, очите ѝ — широко отворени и уплашени.

— О, боже мой, ще извикам линейка.

Тя се усмихна на думите му и седна на ръба на ваната.

— Да не си посмял. Добре съм.

Но тя не изглеждаше чак толкова добре, беше изплашена почти колкото него.

— Какво каза докторът?

— Веднага да те закарам.

— Добре. — Тя погледна съпруга си в очите. — Мисля, че наистина не е фалшива тревога.

След това малко се поотпусна и той я прегърна и ѝ помогна да се върне до гардероба.

— Какво ще облека? — Тя се загледа в рафтовете и той простена.

— О, за бога, Фей... каквото и да е... само побързай, какво ще кажеш за един халат?

— Не ставай смешен. Ами ако там има фотографии?

Уорд я погледна и се засмя.

— Не се притеснявай за това. Хайде.

Той измъкна една рокля от гардероба, помогна ѝ да я облече и внимателно я поведе надолу по стълбите. Искаше да я носи, но тя настоя, че и сама може да върви. След няколко минути беше настанена удобно в дюзенбърга върху няколко кърпи, а краката ѝ топлеше самурена завивка.

Шофьорът паркира пред болницата и Уорд ѝ помогна да излезе. Веднага я поставиха на носилка и я отнесоха, а него оставиха да крачи нервно из залата през следващите шест часа. Непрестанните му молби да види доктора бяха напразни, докато най-накрая го видя да идва към него с висяща на врата маска и с протегнатата ръка.

— Поздравления. Имате дебеличък хубав син.

Докторът се усмихваше, а Уорд изглеждаше шокиран, сякаш случилото се беше съвсем неочаквано. Дори и след всичките тези часове, когато като полудял крачеше по коридорите. Тъкмо си мислеше, че не би издържал и половин час още.

— Тежи три килограма и половина, а жена ви се чувства добре.

— Мога ли да я видя?

Уорд усети как тялото му се отпуска след тези новини. Отдъхна си, че всичко свърши, че Фей и бебето са добре.

— След няколко часа. Сега спи. Не е лесна работа, знаете ли, да се извадят на бял свят тези малки човечета.

Докторът се усмихна отново. Не му каза колко трудно е било за Фей и как едва не ѝ направиха цезарово сечение. Не искаше да ѝ слага упойка, преди главичката да се е показала. Бяха изчакали до самия край на раждането, преди да я упоят, за да я зашие той по-лесно. И сега нямаше никаква причина да я будят. Бе си свършила работата.

— Благодаря ви, сър.

Уорд разтърси ръката му и почти изтича навън. У дома я чакаше подарък — огромна диамантена брошка с подходящи пръстен и гривна, които лежаха в кутийка от синьо кадифе на Тифани. Искаше да вземе подаръка и да ѝ го занесе, но в момента се нуждаеше най-вече от едно питие. Всъщност отчайващо се нуждаеше от него. Каза на шофьора да кара възможно най-бързо и когато пристигнаха, той почти влетя в къщата.

Ама че невероятен ден! След едно двойно чисто уиски той седна и се отпусна, пое си дълбоко дъх и най-накрая наистина усети, че има син. Беше толкова доволен, че му се искаше да се качи на покрива и да изкрещи оттам новината. Нямаше търпение да види жена си. Той гаврътна питието си и си наля второ, преди да изтича нагоре по стълбите, за да погледне подаръка, който я очакваше. Знаеше, че тя ще е довольна, но преди всичко той беше доволен от нея... момченце!... Син!... Първороден.

Уорд си взе душ, избърсна се и се облече, за да се върне при Фей в болницата. През цялото време си мислеше за всички неща, които щяха да правят заедно, за пътуванията и за пакостите, които щяха да измислят. Неговият баща никога не е имал желание да правят нещо заедно, но сега всичко щеше да е различно. Щяха да играят тенис и поло, да ходят на риболов в океана, да пътуват и въобще да си прекарват чудесно.

Той сияеше лъчезарно, когато се върна в болницата към пет часа и помоли сестрата да донесе шампанското в стаята на Фей. Но когато влезе на пръсти, той я намери все още дремеща и унесена. Тя отвори очи и в първия миг сякаш не го позна. После се усмихна, русата коса блестеше като ореол около бледото ѝ лице. Изглеждаше почти нереална, когато му се усмихна сънливо.

— Здравей... какво си имаме?

Гласът ѝ заглъхна, очите ѝ отново се затваряха. Той я целуна по бузата и ѝ прошепна:

— Искаш да кажеш, че още не са ти казали? — Изглеждаше шокиран и Фей поклати глава. Сестрата напусна тихо стаята. — Момче! Малко момченце!

Тя му се усмихна сънливо и отказа шампанското. Нямаше сили да седи, а и все още му изглеждаше прежълтjала. Въпреки думите на

сестрите, че всичко е наред, той беше изключително разтревожен. Дълго седя, стиснал ръката ѝ.

— Беше ли... много... трудно, мила?

Той не намираше думи, а нещо в очите ѝ му казваше, че е било ужасно, но тя смело поклати глава.

— Видя ли го вече? На кого прилича?

— Не знам... не съм го видял още... Надявам се да прилича на теб.

След това я остави отново да заспи. Беше ѝ показал страхотния подарък, който наистина много я развълнува, но тя съвсем не приличаше на себе си. Може би е трябвало да изтърпи много болка, но просто не иска да му го признае.

Той слезе тихо в залата, където можеше да види собствения си син. Сестрата му го показа през прозореца на детската стая. Бебето приличаше на Фей. Беше голямо, закръглено и красиво, имаше лек мъх с цвета на косата на Фей. Докато Уорд го наблюдаваше, бебето нададе един здрав вик и Уорд си помисли, че никога през живота си не се е чувствал така горд. Излезе от болницата и скочи в дюзенбърга.

Отиде да вечеря в Сайро, като знаеше, че там ще се натъкне на всичките си приятели. Хвалеше се на всички, черпеше ги с пури и се напи с шампанско, докато Фей заспиваше в болничната стая, опитвайки се да забрави цялата болка.

Напусна болницата след по-малко от седмица и когато се прибра вкъщи, вече започваше да заприличва на себе си. Тя искаше да се занимава сама с бебето, но Уорд я убеди, че не е практично. Имаше нужда от сън.

Наеха бавачка, която пое работата, докато Фей си възвърне силите, но след две седмици тя беше отново на крак и бебето стоеше в ръцете ѝ почти през цялото време. Уорд забеляза, че сега тя изглежда по-красива отвсякога.

Решиха бебето да се казва Лайънъл. На Коледа го кръстиха в същата църква, в която се ожениха.

— Той е идеалният коледен подарък. — На път за дома Уорд държеше сина си в ръце и го наблюдаваше със светнал поглед. Фей се усмихна. Лайънъл беше почти на два месеца.

— Красив е, скъпа. И толкова прилича на теб.

— Бива си го, на когото и да прилича. — И тя щастливо се загледа в спящото дете.

То почти не заплака по време на кратката церемония, а когато пристигнаха вкъщи, се събуди и въобще не протестира, че го прехвърлят от ръка на ръка. Всеки искаше да го погледне. Всички важни личности и знаменитости на Холивуд бяха на празненството — големите филмови звезди, продуценти и режисьори от предишния живот на Фей, както и някои от светските приятели на Уорд. Списъкът от имена беше поразяващ и всички те дразнеха Фей, че е зарязала кариерата си...

— Фей, нима смяташ просто да продължаваш да раждаш деца до безкрай!

Тя отговори, че точно това смята, а Уорд до нея сияеше. Толкова се гордееше с Фей и Лайънъл. Цял ден шампанското се лееше като Сена, а същата вечер Уорд и Фей отидоха да потанцуват в Билтмор Боул. Тя се възстанови забележително бързо. Отново имаше стройната си фигура, а и се чувстваше добре. Уорд си помисли, че е по-красива отвсякога. Изглежда, и фотографите бяха на същото мнение.

— Готови ли сме да го направим отново? — подразни я Уорд.

Но тя не беше съвсем сигурна, че е готова. Споменът за болката все още не я напускаше, но пък беше си загубила ума по Лайънъл. Може и да не е толкова страшно, ако го направим пак, си помисли тя, въпреки че само няколко седмици по-рано би изпищяла при тази идея.

— Какво мислиш за втори меден месец, в Мексико? — предложи той.

Идеята ѝ допадна. Тръгнаха малко след Нова година и прекараха приказни три седмици в Акапулко. Попаднаха на няколко приятели, но през повечето време предпочитаха да са сами. Дори наеха яхта, за да ловят риба, и прекараха два дни в блаженство. Ваканцията беше съвършена и всичко щеше да е страхотно, ако през последната седмица Фей не се беше почувствала зле. Тя обвини рибата, горещината, слънцето и за друго не успя да се сети. Когато се върнаха вкъщи, Уорд настоя да отиде на лекар и да се прегледа, и когато го направи, новината я зашемети.

Отново беше бременна.

И двамата се развълнуваха, защото точно това искаха от самото начало. Този път всички ги дразнеха безмилостно.

— Не можеш ли да оставиш на спокойствие горкото момиче, Тейър? Какво ви става и на двамата? Не можеш ли да я изчакаш поне да си срещне косата?

Но двамата бяха доволни и този път се любиха почти до края, по дяволите лекарските съвети. Уорд каза, че ако тя има намерение да прекарва девет от всеки десет месеца бременна, то той няма да се откаже така лесно от нея. Този път роди с пет дни по-късно и всичко мина по-лесно. Когато всичко започна през един горещ септемврийски следобед, тя разпозна симптомите. Едва успяха да стигнат до болницата. Болките станаха толкова чести и силни, че Фей пристигна със стиснати зъби и юмруци.

Момченцето се роди за по-малко от два часа. Когато я видя този път, Уорд не се притесни от сънливостта ѝ. Купи ѝ сапфирени обици и подходящ трийсеткаратов пръстен. Нарекоха детето Грегъри. Фей Прайс се справи изключително бързо, но се закле, че вече ще е по-внимателна, поне за малко.

Когато бебето стана на три месеца, те тръгнаха с кораба „Куин Елизабет“ на дълго пътешествие из Европа. Бяха ангажирали отделна кабина за бавачката и двете момчета. Навсякъде, където отиваха, имаха резервирани огромни апартаменти — Лондон, Париж, Мюнхен, Рим.

През март минаха за няколко дни през Кан. Времето беше чудесно. Най-накрая се върнаха в Париж и оттам поеха към дома.

Пътешествието се хареса на всички и Фей беше безкрайно щастлива със съпруга си, когото обожаваше, и с двамата си сина. Няколко пъти я спираха за автограф, но сега това се случваше рядко. Все още беше изключително красива, но нещо в нея се беше изменило. Стана някак по-зряла и не така бляскава, с изключение на вечерите, когато излизаха с Уорд. Но тя се чувстваше изключително доволна, ако можеше да облече панталон и пуловер, да увие шал около златистите си коси и да изведе двете малки момчета. Не можеше да си представи по-съвършен живот, а и Уорд очевидно се гордееше страхотно с тях.

Всичко вкъщи беше наред, когато се прибраха, но клюките в Холивуд бяха ужасни. Преди няколко месеца се беше появил черният списък на Холивуд и цяла армия актьори, режисьори, сценаристи и много други не можеха вече да си намерят работа. Изведнъж думата комунист влезе в устата на всеки, всички станаха подозрителни, посочваха се дори стари приятели.

Беше тъжно време за много хора и Фей дори се радваше, че вече не е част от този живот. Най-лошото беше, че заподозрените внезапно се оказваха без никакви приятели и без работа. Хората се страхуваха да не ги забележат с тях.

Уорнър Брадърс^[1] поставиха огромен плакат пред студиата. На него пишеше: „Да съчетаем добрите филми с добро изпълнение на гражданските задължения“ и там всеки можеше да прочете в какво положение се намира.

Парламентарната комисия за разследване на антиамериканските прояви действаше от десет години, но никога досега не беше се вземала толкова насериозно. Когато през октомври 1947 осъдиха на затвор Холивудската десетка, целият град сякаш полудя.

На Фей ѝ ставаше лошо от историите, които се разнасяха за стари приятели, за хора, които бяха познати на всички. До 1948 много талантиливи хора, които бяха обичани от всички, се принудиха да напуснат Холивуд и да започнат работа като водопроводчици, дърводелци, въобще всяка работа, която биха могли да вършат. Дните им в Холивуд приключваха и Фей с болка разговаряше за тези неща с Уорд.

— Радвам се, че не съм част от това. Не съм си и представяла, че може да стане толкова грозно.

Уорд се вгледа в нея внимателно. Трябваше да признае, че тя изглежда доволна от сегашния си живот. Но понякога се чудеше дали не ѝ липсват дните от филмовата ѝ кариера.

— Сигурна ли си, че не ти липсва, скъпа?

— Дори и за секунда, мили.

Но в последно време тя му се виждаше някак неспокойна, сякаш имаше нужда да върши нещо. Започна работа като доброволец в местната болница, а и с момчетата прекарваше много време. Лайънъл щеше да навърши две години, а Грегъри беше на девет месеца — едно безценно бебе с щастлива усмивка и танцуващи къдрици. Но само няколко дни преди първия рожден ден на Грег, Фей доволна обяви на Уорд, че отново е бременна.

Този път беше по-трудно. Почувства се зле още от самото начало и през следващите месеци постоянно се чувстваше уморена. Все не ѝ се излизаше, а и на Уорд му се струваше, че е по-наедрияла. Въпреки че тя изглеждаше по-слаба от обикновено, коремът ѝ почти изведнъж

стана огромен и до Коледа лекарят вече подозираше защо. Прегледа я внимателно и когато тя стана, той ѝ се усмихна.

— Мисля, че великденското зайче може да има голяма изненада за теб този път, Фей, ако въобще изчака толкова.

— Какво?

Едва се движеше, въпреки че ѝ оставаха още три месеца.

— Имам подозрение, съвсем слабо подозрение, че може да са близнаци.

Тя го зяпна изумена. Въобще не ѝ беше минавала през ума тази възможност. Просто си беше решила, че е по-изморена. Но сега се замисли, че наистина е доста по-едра.

— Сигурен ли сте?

— Не. След известно време ще можем да направим рентгенова снимка, но със сигурност ще знаем при раждането.

И точно това се случи. Изскочиха две хубави момиченца с разлика от девет минути.

Когато видя бебетата, Уорд съвсем се побърка. Този път подаръкът бяха две гривни — диамантена и рубинена. Два рубинени пръстена. Диамантени и рубинени обици. По две от всичко. Дори и Лайънъл и Грег се изненадаха, когато двамата се върнаха вкъщи с две бебета вместо едно.

— По едно за всеки — каза им Уорд и пхна по едно малко розово вързопче в ръцете на момчетата.

Близначките се харесваха на всички. Не бяха абсолютно еднакви, но много си приличаха. По-голямата, която невероятно приличаше на Фей, нарекоха Ванеса. Тя имаше същите зелени очи, руса коса и съвършени черти на миниатюрното личице и беше по-тихата от двете. По-малката близначка беше тази, която пищеше по-силно, когато огладнее, но и първа се усмихваше. Същото съвършено личице и огромни зелени очи, но Валери имаше огненочервена коса още от раждането си, заедно със съответния характер.

— Мили боже, откъде е взела това?

Уорд изглеждаше шокиран, когато червената коса започна да расте, но като порастваше по-голяма, и тя, и косата ѝ ставаха все по-красиви. Беше поразително красиво момиченце и хората често се заглеждаха по нея.

Понякога Фей се тревожеше, че тя затъмнява близначката си. Ванеса беше много по-тиха и изглежда, приемаше да живее в сянката на сестра си, която обожаваше. Тя също беше сладко дете, но по-спокойно, някак ефирно. Разглеждаше щастливо книжките си или наблюдаваше как Валери измъчва момчетата. Лайънъл винаги запазваше спокойствие, но Грег сграбчваше здраво червената коса. Така ако не друго, Валери поне научи изкуството да се защитава сама. Но като цяло децата си живееха добре заедно и хората казваха, че са най-сладкото нещо, което са виждали.

Двете прекрасни малки момиченца щатукаха из имението и си играеха с миниатюрните понита, които баща им беше купил преди няколко години. Двете момчета лудуваха наоколо, катереха се по дърветата и с радост правеха хубавите си копиринени ризки на парцали.

Сега всички се наслаждаваха на въртележката, на ездата с понита и на всички хубави неща, които баща им купуваше. На трийсет и две, той самият изглеждаше като момче. Фей беше доволна от семейството си, а и двамата смятаха, че четири е идеален брой деца. Тя не искаше повече и Уорд нямаше нищо против да спре дотук, въпреки че понякога я дразнеше, че все още желае да има десет. Но само да ѝ го припомнеш и Фей го поглеждаше отчаяно. Обичаше да обръща внимание на всички и нямаше и минутка свободна.

Правеха си чудесни ваканции. Преди година Уорд купи къща в Палм Спрингс и там прекарваха част от зимата. Фей с удоволствие ходеше с него в Ню Йорк на посещения при приятели. Водеха приятен живот, далече, далече от бедността на ранните ѝ години и самотата на неговото детство.

Веднъж той ѝ разказа всичко. Беше водил живота на бедното малко богато момче. Можел да има каквото си поиска, но родителите му никога не били наоколо. Баща му работел постоянно, а майка му не спирала да се занимава с разни доброволни комитети. От време на време заминавали на скъпи екскурзии, но никога не вземали Уорд със себе си. И в резултат на това Уорд се заклел, че никога няма да причини това на семейството си. Вземаха децата навсякъде, където отиваха — в Палм Спрингс, на пътешествия, дори в Мексико. Радваха се на компанията им и децата разцъфтяваха под обгръщащото ги внимание, всяко по свои начин.

Лайънъл беше спокоен, схватлив, сериозен и много близък с Фей. Сериозността му понякога нервираше Уорд. Грег беше по-твърд и палав, можеше с часове да играе футбол с Уорд. Много приличаше на него, когато е бил дете — безгрижен, атлетичен, весел... по-скоро би бил такъв, ако му обръщаха същото внимание.

Валери ставаше все по-красива. От четиримата тя изискваше най-много и осъзнаваше чара си и поради това изглеждаше, като че ли Ванеса не иска абсолютно нищо. Валери ѝ вземаше куклите, играчките, любимите дрехи, а Ванеса дори и не забелязваше. С удоволствие се отказваше от всичко заради близкостта си. Интересуваха я други неща — погледа в очите на майка ѝ, топла дума от Уорд, разходка в зоопарка, хванала ръката на Лайънъл, и нейните скрити мечти, докато разглеждаше книжките, лежеше под някое дърво или се вглеждаше в небето. Тя беше мечтателят в семейството. Можеше да лежи на тревата с часове, загледана към небето с някакви свои мисли, тананикайки си някоя песничка.

— На нейната възраст бях същата — прошепна Фей на Уорд, когато той се загледа в сладкото русо момиченце.

— И за какво мечтаеше, любима? — Целуна я и взе ръката ѝ в своята, а очите му я стопляха като утринно слънце. — Мечтаеше ли да станеш филмова звезда?

— Понякога. Но бях вече доста по-голяма.

Малката Ванеса дори нямаше представа какво е това филм.

— А сега за какво мечтаеш? — усмихна ѝ се щастливо той.

Толкова му беше хубаво с нея. Тя измести самотата от живота му. А беше и толкова весела. Това значеше много за него. Родителите му сякаш никога не се веселяха. Баща му се занимаваше само с работата си, доколкото забелязваше Уорд, а майка му не преставаше да участва в безкрайните си благотворителни дейности. Беше се заклел пред себе си, че никога няма да живее така. Искаше да се радва на живота си. И двамата му родители починаха млади, без въобще някога да са се забавлявали. А с него и Фей съвсем не беше така. Прекарваха времето си чудесно.

Той вдигна очи към нея. Беше толкова уравновесена и красива, изглеждаше като нарисувана, докато обмисляше въпроса му.

— Мечтая за теб, скъпи... и за децата. Имам всичко, което искам... дори повече.

— Добре. Винаги съм искал да е така.

И той държеше на думите си, докато времето минаваше и децата растяха. Все още пиеше много шампанско, но беше безопасен и запазваше доброто си настроение. Фей го обичаше толкова много, независимо от детинщините му, от желанието му за непрестанни забавления, а дори и от навика му да си пийва доста. Нямаше нищо лошо в това.

В последно време адвокатите му го посещаваха доста често във връзка с имението на родителите му, по-скоро на това, което беше останало от него, но тя не се грижеше за тези неща. Парите си бяха негови, а и без това тя си имаше достатъчно работа с Лайънъл, Грегъри, Ванеса и Вал. Но някъде по времето, когато близначките навършиха две, тя забеляза, че той е започнал да пие повече. И то не толкова шампанско, колкото уиски, което наистина я притесни.

— Има ли нещо неприятно, скъпи?

— Разбира се, че не.

Усмихна ѝ се с фалшива безгрижност, а в очите му имаше някаква уплаха, която я накара да се замисли. Той упорстваше в твърденията си, че всичко е наред, но адвокатите продължаваха да ги посещават и да се обаждат. Чудеше се какво ли имат да му казват.

Но всичко това започна да ѝ изглежда маловажно.

Една нощ през април 1957 те забравиха взетите решения. Върнаха се от тържеството на наградите на Академията, страстта ги завладя и те зарязаха всяка предпазливост.

И през последните дни на май Фей вече беше сигурна.

— Отново?

Уорд изглеждаше изненадан, но не неприятно. Все пак не се развълнува много този път. Имаше прекалено много други неща в главата си, въпреки че не беше ги споменавал пред Фей.

— Ядосан ли си? — Тя се притесняваше, но той я грабна в прегръдките си, широко усмихнат.

— Само ако не е мое, глупаво момиче! Разбира се, че не съм ти ядосан. Не мога да ти се ядосвам.

— Пет деца са ужасно много, предполагам...

Тя се чувстваше раздвоена. Семейството ѝ се струваше завършено в този си вид.

— Ами ако отново имаме близначи...

— Тогава ще станат шест! Звучи ми добре. Може дори да достигнем първоначалната си цел в близко време, като ги направим десет.

Но в този момент в стаята влетяха всичките четири деца, като пицяха развълнувано, скачаха едно върху друго, смееха се, крещяха и си дърпаха косите, така че Фей трябваше да извика, за да я чуе Уорд.

— Пази Боже!

Всичко вървеше добре и през януари се роди Ан Уорд Тейър. Тя беше най-дребничкото й дете, изглеждаше толкова мъничка и чуплива, че човек се страхуваше да я вземе в ръце. Всъщност тя беше толкова миниатюрна и изящна, че и Уорд не посмя да я вземе, но изглеждаше доволен. Фей получи огромен смарагдов медальон, но Уорд не се вълнуваше както преди. Тя си казваше, че не би трябвало да очаква от него прекалено много емоции за петото им дете, но се разочарова, че той не е по-развълнуван.

Само няколко дни изминаха и тя разбра какво става. Адвокатите не се и опитаха да говорят с Уорд. Разговаряха с нея, защото разбираха, че е крайно време тя да узнае какво е положението.

... Изминаха седем години след края на войната, а Корабостроителниците Тейър не бяха виждали печалба от почти четири години. Загубите растяха въпреки опитите им да убедят Уорд, че трябва да им обърне внимание, да намали мащаба на операциите и въобще да се постарает да се справи с нещата. Караха го да ходи на работа в офиса, както беше правил баща му. И той твърдо им отказа. Вместо това пренебрегна увещанията им и не само позволи на корабостроителниците да се съсият, но пропиля и имението. Настояваше, че няма да погуби живота си, като работи ден и нощ, че иска да бъде със семейството си. Вече нищо не беше останало, всъщност още отпреди две години.

Шокирана, Фей ги слушаше в мълчание. Спомни си кога Уорд започна да изглежда прекалено зает, загрижен и да пие повече. Но не й беше признал нищо. И през последните две години продължаваха да си живеят все така, без да имат никакви доходи.

Не бяха останали никакви пари. Само огромни дългове, натрупани в резултат на екстравагантния им начин на живот. Фей Прайс Тейър слушаше това, което й говореха, пребледняла, с вкаменено лице. Изглеждаше като че ли е в шок. Всъщност беше в

шок. Адвокатите си тръгнаха и тя напусна стаята зашеметена. Когато Уорд се прибра късно следобед, намери я седнала в библиотеката да го чака мълчаливо.

— Здравей, скъпа? Защо си слязла толкова рано, а не си почиваш?

Да си почива? Да си почива! Как, когато нямаха пукната пара и тя трябваше да започне да си търси работа. Единственото, което имаха, бяха дълговете им. Когато срещна погледа ѝ, той разбра, че се е случило нещо ужасно.

— Фей... Скъпа, какво има?

В очите ѝ напиреха сълзи и тя се чудеше откъде да започне. Сълзите се търкулнаха по бузите ѝ и тя започна да риде. Как е могъл да си играе така? За какво е мислил? Само като си помислеше за всичките скъпоценности, които ѝ беше купил, колите, кожите, къщата в Палм Спрингс, понитата за поло... Списъкът нямаше край... Само Бог знаеше колко големи са дълговете им.

— Скъпа, кажи ми?

Той коленичи до нея, но тя не можеше да спре да плаче. Накрая пое дълбоко дъх и докосна нежно лицето му. Нима можеше да мрази този мъж? Никога досега не се беше замисляла, но той всъщност си беше дете, едно момче с претенции, че е мъж. Беше на трийсет и пет, но шестгодишният им син беше по-зрял от него. Лайънъл вече ставаше практичен и разумен... Но Уорд... Уорд...

В очите на Фей се четеше съжаление по изгубения разкошен живот, докато се опитваше да се успокои, за да поговори с него за нещата, които чу този следобед.

— Уорд, днес следобед идваха Бил Джентри и Лосън Бъфорд.

В гласа ѝ нямаше заплаха, само мъка. За него и за всички тях. Уорд веднага се раздражни, обърна се и се насочи към бара. Наля си едно силно питие. Денят беше преминал забавно, досега. Погледна жена си през рамо, търсейки очите ѝ.

— Не ги оставяй да те тревожат, Фей. И двамата не се търпят. Какво искаха?

— Да наляят малко разум в главата ти, Уорд.

Той пребледня, същото се беше случило и с нея преди часове.

— Казаха ми, че нищичко не ни е останало. Корабостроителниците трябва да се закрият, къщата трябва да се

продаде, за да покрие дълговете ни... всичко ще се промени, Уорд. Ще трябва да пораснем и да престанем да се преструваме, че живеем в страната от приказките и че не сме подвластни на същите затруднения, както всички хора.

Единствената разлика между тях беше, че той никога не беше работил. И имаха пет деца, които да издържат. Само ако знаеше... Никога нямаше да ражда това последно дете. Дори и не се почувства виновна от мисълта си. Нямаше значение, че новото бебе е толкова сладко. В момента животът им беше поставен на карта и тя предчувстваше, че Уорд дори няма да си помръдне пръста, за да промени нещата. Той не беше способен да го направи, но тя беше. И ако той не можеше да докара лодката до брега, щеше да се наложи тя да го направи и толкова.

— Уорд... трябва да поговорим за това.

Той скочи и закрачи из стаята.

— Някой друг път, Фей. Уморен съм.

Тя се изправи въпреки слабостта, която все още чувстваше. Това трябваше да се забрави. Беше забранен лукс. Още едно нещо, което вече няма да си позволят.

— По дяволите! Слушай ме добре! Докога смяташ да играеш театър пред мен? Докато те затворят за неплатени дългове ли? Докато ни изхвърлят от къщата? Според Лосън и Бил пукната пара не ни е останала или ако е останало нещо, то е дяволски малко.

Те бяха брутално прями с нея. Трябваше да продадат всичко и то щеше да им стигне само за изплащане на дълговете. И после какво? Този въпрос измъчваше Фей.

Уорд се обърна към нея.

— И какво предлагаш да направя, Фей? Да започна да продавам колите си? Да изпратя децата да работят?

Изглеждаше ужасен. Светът му се срутваше около него, той не беше подготвен за друг начин на живот.

— Трябва да погледнем действителността в лицето, независимо колко страшна е тя.

Тя бавно се приближи към него, очите ѝ горяха със зелен пламък, но не беше ядосана. Целия следобед размишляваше върху това. Разбираше го, но нямаше начин да го остави да се преструва пред себе си и пред нея. Имаше промени, които трябваше да направят.

— Трябва да направим нещо, Уорд!

— Какво например?

Той потъна бавно, като пукнат балон, в едно кресло. Беше мислил за тези неща и по-рано, но те надхвърляха познанията му. Може и да е било погрешно, че е скрил от нея, но нима можеше да ѝ каже в какво отчайващо положение са? Сърце не му даваше. Вместо това ѝ купуваше някаква скъпоценност, макар да знаеше, че тя не се интересува прекалено много от тези неща. Обичаше децата и него... наистина го обичаше, нали? Точно това го спираше да ѝ каже. Ами ако реши да го напусне? Не би го понесъл.

Когато я погледна, той видя в очите ѝ надеждата. Тя все пак нямаше да го изостави. Изведнъж очите му се изпълниха със сълзи и той зарови лице в скута ѝ, изплаквайки болката от това, което беше сторил.

Тя разроши косата му и му заговори меко. Стоя до него, докато сълзите му пресъхнаха. Нямаше да го напусне, все още не, но нямаше и да му позволи да се крие повече.

— Уорд, ще трябва да продадем къщата.

— Но къде ще отидем? — изрече като изплашено дете и тя му се усмихна.

— Някъде другаде. Ще уволним прислугата. Ще продадем повечето от скъпите неща, редките книги, моите кожи и бижута.

Болеше го от тази мисъл, защото всичко това ѝ беше подарък от него, при всички важни моменти в живота им.

И тя имаше сантиментално отношение към тези неща, но знаеше, че бижутата ѝ струват много, а те не можеха да си позволят да задържат нищо.

— Колко големи са дълговете, как мислиш?

— Не знам.

Беше заровил лицето си в скута ѝ и тя го повдигна към себе си.

— Трябва да разберем. Заедно. Заедно стигнахме до тук, мили, но сега ще трябва да се измъкнем.

— Наистина ли мислиш, че ще можем?

Дори и заедно с нея, пак не беше лесно да погледне истината в лицето.

— Сигурна съм.

Така поне му каза, но вече не беше сигурна в нищо.

Гласът ѝ го накара да почувства облекчение. Веднъж-дваж дори беше замислял самоубийство, между бутилките шампанско. Но си знаеше колко е слаб. Беше напълно неподготвен да посрещне сегашните си проблеми. Без Фей той никога нямаше да го направи. Даже и с нея не беше много по-лесно.

На следващия ден тя го принуди да отидат двамата при адвокатите му. Лекарят я беше предупредил да не излиза все още, но тя пренебрегна съветите му. Това беше петото ѝ дете и вече не се впечатляваше от тях както при първото раждане. Нямаше да остави Уорд да се измъкне. Подкрепяше го през цялото време, но можеше да бъде и безмилостна. Трябваше да се справят. Двамата.

Според адвокатите дългът им възлизаше на три и половина милиона. Уорд беше мъртвешки блед, докато слушаше, а Фей едва не припадна. Адвокатите им обясниха, че ще трябва да продадат всичко и ако са късметлии, може и да им останат малко пари, които да инвестират, но няма да могат да живеят само от тях. Бил Джентри гледаше към Уорд многозначително: ще трябва да работят, или поне единият от двамата. Чудеха се дали Фей би се върнала към кариерата си, но все пак бяха минали седем години от последния ѝ филм. Никой вече не ѝ искаше автограф и вестниците не пишеха за нея както преди. Тя беше остаряла новина. На трийсет и две можеше да успее да се завърне в киното, но нямаше да е същото, а и тя имаше наум нещо малко по-различно. Но беше много рано да се мисли за това.

— Какво ще стане с корабостроителниците?

Въпросите ѝ бяха интелигентни и прями и Уорд си отдъхна, че не се налага той да разпитва. Всичко това го потискаше, имаше нужда от едно питие, докато Фей продължаваше да притиска адвокатите. Те отговориха твърдо:

— Трябва да обявите банкрут.

— А къщата? Колко мислите, че ще вземем от нея?

— Половин милион, ако някой се влюби в нея. Но най-вероятно ще е по-малко.

— Добре... все пак е начало... а имаме и къщата в Палм Спрингс.

Тя извади лист от чантата си. Предната вечер, след като Уорд заспа, тя направи списък на всичко, което притежаваха, включи дори и

кучето. Отбеляза, че с малко късмет биха могли да се съберат пет милиона за всичко, което имат. Или поне четири.

— И после какво? — За пръв път Уорд я погледна с горчивина. — Ще облечем децата в дрипи и ще ги изпратим да просят по улиците. Трябва да живеем някъде, Фей. Имаме нужда от прислуга, дрехи, коли.

— Кола. Не коли. А ако не можем да си го позволим, ще трябва да използваме автобус.

Нещо в лицето му изведнъж я изплаши. Замисли се дали той ще се справи успешно с промяната. Налагаше се, нямаха избор, а и тя щеше да го подкрепя. Единственото нещо, от което нямаше желание да се отказва, беше той.

След два часа адвокатите се изправиха и се ръкуваха с тях. Лицето на Уорд беше мрачно. Изглеждаше състарен с десет години и почти не проговори на път за дома. Едва не се просълзи, като си помисли, че това може да е последният път, когато излизат с дюзенбърга.

Още с влизането им бавачката отиде при тях. Малката Ан имаше треска. Бавачката беше сигурна, че се е заразила от Вал, и се тревожеше. С разсеян вид Фей отиде до телефона и се обади на лекаря, но не пое детето в ръцете си. Когато малко по-късно бавачката отново ѝ предложи да подържи бебето, тя я отпрати с необичайно резки думи.

— Нямам време.

В главата ѝ имаше други неща. Други неща... Преобразяването на целия им досегашен начин на живот. Само от мисълта за това, което имаше да свърши, ѝ приляваше. Но всичко трябваше да бъде направено и тя беше тази, която щеше да се оправя с нещата. Уорд нямаше да се справи.

Беше ѝ благодарен, когато тя се зае с работата. Обади се на всички агенции за недвижимо имущество в града и уговори срещи за оглед на къщата. Отново говори с адвокатите, уреди срещи с няколко търговци на антики и започна да прави списък на това кое ще оставят и кое ще продадат.

На другия ден по обяд тя седна зад бюрото си — делова, експедитивна, замислена. Уорд я наблюдаваше изумен. Той поклати глава. Всичко това го изнервяше.

Тя вдигна очи към него. Беше леко намръщена, но не той бе причина за това.

— Какво ще правиш днес?

— Ще обядвам в клуба.

И това ще се наложи да забрави — всичките тези членства в различни клубове, но сега тя не му каза нищо. Просто кимна с глава и след миг той напусна стаята. Върна се в шест и беше в много добро настроение. Цял следобед играл табла с един приятел и спечелил деветстотин долара. Но какво ще стане, ако загубиш, каза си наум Фей, но си премълча и той тихо се качи на горния етаж. Не й се искаше да го вижда, като си играе с близначките, защото знаеше, че е пиян.

Вече знаеше всичко.

И имаше толкова много работа. Утре се започваше с уволненията на персонала... трябваше да се продадат колите... а когато всичко тук приключи, оставаше къщата в Палм Спрингс...

Очите й се напълниха със сълзи при тези мисли, не толкова от съжаление, а просто защото товарът беше много тежък и лежеше изцяло върху нея. Нямаше спасение. Беше като кошмар, като някакъв странен сън. За някакви си двайсет и четири часа целият им живот се разпадна. Но едва ли можеше да си позволи да се замисля върху това. Ако го направеше, щеше да се разпищи.

Беше толкова странно. Само допреди няколко дни умът й се занимаваше със съвсем различни неща... с новороденото бебе... още един забележителен подарък от Уорд. Мислеха да прекарат няколко седмици в Палм Спрингс. А сега изведнъж, всичко изчезваше... завинаги. Беше абсурдно.

Когато се изкачваше с натежало сърце по стълбите и се чудеше какво ще правят, бавачката отново я пресрещна. През деня беше правила това няколко пъти, но Фей нямаше време за бебето. Прекалено много неща ставаха наоколо.

Жената в бяло стоеше загледана неодобрително във Фей. В едната си ръка държеше шишето с храната, а с другата притискаше до гърдите си новороденото бебе, увито в розово бродирано одеялце, купувано за близначките.

— Искате ли сега да нахраните бебето, мисис Тейър? — Хубавичката английска бавачка я гледаше недоброжелателно или поне така се стори на Фей сега, когато си мислеше за заплатата й, а и за това, че през целия ден тя се опитваше да събуди чувството й за вина.

— Съжалявам, мисис Маккуин, не мога... — Тя се извърна, а вината прониза сърцето ѝ. — Прекалено съм изморена...

Но всъщност искаше да прегледа бижутата си, преди Уорд да се качи. На следващия ден имаше среща с Франсис Клайн и сега трябваше да реши какво иска да им продаде. Тя знаеше, че от тях ще получи добра цена. Вече нямаше връщане назад... нямаше и време за малката Ан... горкото крехко мъничко детенце...

— Може би утре вечер... — прошепна тя на бавачката, избягвайки очите ѝ, и забързана се отправи към стаята си.

Щеше да ѝ е по-лесно, ако не вижда детето, което толкова скоро беше напуснало утробата ѝ. Само допреди седмица-две тя беше най-важното нещо в мислите ѝ. Но не и сега... вече не...

Разплакана, тя побърза да влезе в стаята си и затвори вратата.

Мисис Маккуин я наблюдаваше как се отдалечава, поклати глава и се насочи към детската стая.

---

[1] Една от най-големите холивудски кинокомпани. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

През февруари Кристи прибраха мебелите. Взеха и всички забележителни антики, шестте старинни сервиза от фин порцелан, купени от Фей и Уорд през последните седем години, всички кристални полилеи, персийските килими. Не оставиха нищо друго, освен най-необходимото. Фей нареди нещата така, че децата да бъдат в Палм Спрингс по това време. След това настоя и Уорд да излезе някъде.

— Опитваш се да се отървеш от мен, а?

Погледна я съкрушено над обичайната чаша шампанско, която сякаш беше постоянно в ръката му. Само че сега чашите ставаха по-големи.

— Знаеш, че не е така.

Тя седна до него и въздъхна. Цял ден беше поставяла етикети на мебелите. Червени — за всички, които заминават, сини — за оставащите, а те съвсем не бяха много. Искаше да продадат всичко ценно, което имаха. По-обикновените неща можеха да използват, след като се преместят. Беше потискащо за всеки, но нямаше начин да се избегне. Уорд вече мразеше тези думи, но Фей беше безжалостна. След като научи истината, тя не искаше да му позволи да се крие повече. Правеше всичко възможно, за да му помогне, но не му позволяваше да лъже себе си или нея.

Сега адвокатите контактуваха директно с нея и това я притесняваше. Знаеше, че с това, което прави, тя отнема мъжкото му достойнство. Но какво можеше да направи? Да го остави да продължава с лъжите? Да прави още дългове? Мисълта я накара да потръпне. Според нея беше по-добре да се справят с това сега и след това да си изградят нов живот. Все още бяха достатъчно млади. Бяха заедно, имаха децата си. Понякога и тя се чувстваше ужасена. Сякаш се катереше по стръмен планински склон, но рядко си позволяваше да погледне надолу. Още един лукс, който не можеха вече да си позволят.

Просто трябваше да продължат.

— Вчера продадох въртележката. — Само за това говореха — кое са продали, кое не. С къщата все още нищо не ставаше и това я тревожеше. — Продадох я на един хотел, на прилична цена.

— Колко прекрасно. — Той изведнъж се изправи и отиде да напълни чашата си отново. — Сигурен съм, че тази новина ще развълнува децата.

— Нищо не мога да направя, за да променя нещата...

Но ти можеш, си помисли тя, но побърза да прогони тези мисли от главата си. Не беше нейна вината, че са загубили всичко. Но не би си позволила и да обвинява Уорд. Той никога не е познавал друг начин на живот. Никой не го е научил да поема отговорност. Винаги е бил толкова мил с нея! Въпреки всичко тя все още го обичаше, но понякога ѝ беше трудно да не го обвинява за това, което им се случваше сега. Толкова дълго всичко е било една измама... ако само знаеше.

Тя забеляза, че той стискаше чашата си в ръка, вперил изпълнен с отчаяние поглед в нея. За миг видя как щеше да изглежда, когато остарее. Все още имаше момчешки вид, красив, сърдечен и безгрижен млад мъж. Но през последните два месеца той изглеждаше така, сякаш цялата тежест на света лежи на раменете му, и това го състаряваше. Беше забелязала и няколко сиви косъма в русата му коса, а имаше и нови бръчки край очите.

— Уорд...

Погледът ѝ прекоси стаята и го докосна. Чудеше се какво да му каже, за да намали болката, за да помогне и на двамата да живеят с истината. Въпросите и ужасът гърмяха в главите и на двамата. Накъде да поемат отгук нататък? Какво да правят сега? Какво ще стане, когато някой купи къщата?

— Искан ми се да не бях те въвличал във всичко това. — Той седна. Чувстваше съжаление към себе си и вина спрямо нея. — Нямах право да се женя за теб.

Но така отчаяно я искаше и се нуждаеше от нея, особено след войната, след като първата му съпруга загина на втория месец от сватбата им... Фей беше толкова забележителна. Както и сега. И това затрудняваше нещата. Той се мразеше за това, което ѝ причиняваше.

Тя бавно се приближи към него и седна на облегалката на креслото му. Беше по-слаба, отколкото преди раждането на Ан. Но напоследък имаше много работа, ставаше в зори, пакетираше кутии,

прехвърляше планини от вещи. Вършеше и част от домакинската работа заедно с една от двете прислужници, които оставиха.

Огромният персонал беше намален до две жени, които готвеха и чистеха на всички, бавачката, която гледаше децата през последните шест години, от раждането на Лайънъл, и тази, която наеха да се грижи за Ан. Фей смяташе да останат само две жени, но засега все още ѝ трябваха всички, за да помагат при пакетирането и затварянето на къщата. Останалият персонал отдавна беше заминал. Артър и Елизабет ги напуснаха със сълзи на очи преди около шест седмици. След толкова години трябваше да се разделят с Фей. Уволниха двамата шофьори, иконома, половин дузина прислужници. Най-вероятно нямаше да се нуждаят от нито една, ако успееш да намерят достатъчно малка къща. Още дори и не беше се захванала с това. Първо трябваше да продаде тази. А Уорд я оставяше да прави всичко сама.

— Не предпочиташ ли просто да се разведем? — наблюдаваше я, а чашата му отново беше празна, но не за дълго. Вече не.

— Не. — Отговорът прозвуча силно и ясно в полупразната стая. — Не предпочитам. Доколкото си спомням, свещеникът каза „в добро или зло“ и ако точно сега нещата вървят зле, какво от това. Просто са такива и толкова.

— Просто са такива! Продават килимите изпод краката ни, покрива над главата ни. Адвокатите ни заемат пари за храна и за заплати на прислужниците. И ти просто повдигаш рамене и продължаваш. И какво ще ядем, когато свърши всичко това?

Наля си още едно питие и тя с усилие се въздържа да не му каже да престане. Най-вероятно и това щеше да стане. Всичко щеше отново да се оправи. Някой ден. Може би.

— Ще измислим нещо, Уорд. Имаме ли друг избор?

— Не знам. Предполагам, че смяташ отново да се върнеш към филмовата си кариера, но вече не си чак толкова млада, знаеш, нали?

Той започна да заваля думите и тя разбра, че е пиан. Но думите му не я нараниха.

— Знам, Уорд. — Гласът ѝ беше болезнено спокоен. От седмици обмисляше този въпрос. — Ще измислим нещо.

— За кого? За мен? — Той се приближи заплашително — нещо неприсъщо за него. Но и двамата бяха под такова напрежение, че всичко можеше да се случи. — По дяволите! Никога през живота си не

съм работил. Какво смяташ да работя? Да продавам обувки в Сакс^[1] на твоите приятели?

— Уорд, моля те...

Тя се извърна, за да не види той сълзите ѝ, но той сграбчи ръката ѝ и ожесточен я обърна към себе си.

— Хайде, кажи ми плановете си, мис Реалност. Ти си тази, която така старателно ни караше да погледнем истината. По дяволите, заради теб вече не живеем както преди.

Значи така, той обвиняваше нея, не себе си! Или поне му се искаше да е така. Познаваше го достатъчно добре, но това не я спря да се нахвърли остро върху него.

— Ако бяхме продължили с това, дълговете ни щяха да са пет милиона вместо четири.

— Исусе... звучиш също като двамата досадници Джентри и Бъфорд. Те нищо не разбират. Какво като имаме дългове? — Той изкрещя и се отдръпна от нея. — Имахме приличен живот, нали?

Изглеждаше ядосан, но ядът му беше отправен към самия него, не към нея и изведнъж и тя повиши тон:

— Беше лъжа, дявол го взел! Само въпрос на време беше да ни изхвърлят от къщата и да отнесат мебелите.

Уорд се изсмя горчиво.

— О, да, ясно! А какво си мислиш, че става сега?

— Сами я продаваме, Уорд. И ако сме късметлии, ще ни останат някакви пари. Пари, които можем да инвестираме разумно и евентуално да живеем от тях известно време. И знаеш ли какво? Всичко, което има значение, е, че сме заедно и имаме деца.

Но той не поиска да я изслуша. Излезе от стаята и тресна вратата зад себе си. Половин час след като той излезе, ръцете ѝ още трепереха, но тя продължи с опаковането.

След три седмици продадоха къщата. За всички беше тъжен ден, но нямаше друг изход. Получиха по-малко, отколкото очакваха, но купувачите знаеха, че са отчаяни, а и къщата не изглеждаше както преди. Градинарите си заминаха и паркът имаше малко запуснат вид, а и отнасянето на въртележката остави грозни следи. Всички ценни мебели ги нямаше, огромните стаи изглеждаха голи без полилеи и завеси. Взеха четвърт милион за мястото от известен актьор и жена му. Фей не го харесваше особено, а с Уорд въобще не се бяха срещали.

През цялото време препускаха из къщата и коментираха с агента си, сякаш Фей не беше при тях. Офертата пристигна на следващия ден и след това измина цяла седмица в преговори, за да вдигнат цената поне до толкова.

Бъфорд, Джентри и Фей притискаха Уорд да се съгласи. Настояваха, че няма избор. Накрая, отчаян, той се съгласи с тях, подписа офертата и се заключи в кабинета си с две бутилки шампанско и двеста и петдесет грама джин. Седна и се загледа в окачените на стената снимки на родителите си. Плачеше тихо, замислен за живота на баща си и за живота, с който се сблъскваше.

Фей го видя чак когато късно през нощта той се качи в спалнята. Тя не посмя да го заговори. Гледаше лицето му и при вида му ѝ се доплака. Това беше краят на живота, с който беше свикнал, и тя се страхуваше дали той ще може да преживее промяната.

Тя познаваше бедността. Въпреки че това беше много отдавна, все още си спомняше как е живяла тогава. Ужасът беше по-голям за Уорд, отколкото за нея. Чувстваше се, сякаш от месеци не е спирала да тича насам-натам, и се чудеше дали въобще някога ще може да спре. И дали двамата с Уорд ще успеят да се намерят отново.

Всичко приличаше на най-лошите ѝ кошмари. Всички идилични моменти изчезнаха. Бяха оставени сами с шока от действителността, с трагедията, която той причини, и с ужасната грозота на по-нататъшния им живот. Но тя отказваше да се примири, отказваше да го остави да се измъкне и да се предаде, да избяга в безнадеждното пиянство.

Той стоеше загледал в нея и сякаш четеше мислите ѝ. Изглеждаше съкрушен, когато влезе в стаята и седна.

— Съжалявам, че бях толкова копеле, Фей...

Продължаваше да я гледа и очите ѝ се напълниха със сълзи, когато се опита да му се усмихне.

— За всички ни беше трудно.

— Но грешката е моя... това е най-лошото. Не съм сигурен, че можех да променя нещата, но поне можех да ги забавя.

— Не може да се съживи едно замиращо производство, Уорд. Независимо колко ще се стараете. Не можеш да се обвиняваш в това. — Тя повдигна рамене и седна на ръба на леглото. — Колкото за останалото... — тя му се усмихна тъжно — ... беше ни забавно поне за известно време...

— Какво ще стане, ако се наложи да гладуваме?

Изглеждаше като изплашено малко момче. Беше невероятно човек, който е живял на кредит през всичките тези години, да задава такъв въпрос. Но най-накрая той погледна истината в очите тази вечер и разбра, че колкото и да е ядосан, той безкрайно се нуждае от нея. И тя не го подведе сега.

Когато заговори, изглеждаше спокойна, много по-спокойна, отколкото се чувстваше. Но тя искаше да му даде нещо, което знаеше, че той не притежава. Вярa. Доверие. Това беше най-доброто, което можеше да направи сега за него. Според нея точно това означаваше да му бъде съпруга.

— Няма да гладуваме, Уорд. Ние двамата можем да се справим с това. Никога по-рано не съм гладувала, въпреки че понякога съм била доста близо до това.

Тя му отправи една уморена усмивка. Цялото тяло я болеше от опаковане, местене и преместване на разни неща наоколо.

— Семейството ви не е било от седем души.

— Не. — За пръв път от седмици тя го погледна нежно. — Но се радвам, че сега е.

— Наистина ли, Фей?

Още преди часове осъзна нещастieto и това го отрезви. Тази вечер не успя да се напие и сега се радваше, че е така.

— Не те ли плаши това, че всички сме се хванали за полите ти и най-вече аз. По-изплашен съм дори и от децата.

Тя се приближи и докосна гъстата руса коса. Странно колко много си приличаха с Грегъри. И понякога той изглеждаше по-малкия от двамата.

— Всичко ще бъде наред, Уорд... Обещавам ти — прошепна тя и го целуна по косата.

Когато повдигна лице към нея, в очите му имаше сълзи и той трябваше да потиска риданията си.

— Ще ти помогна, скъпа. Обещавам... Ще направя каквото мога.

Тя кимна и той приближи лицето си до нейното. Сякаш бяха изменили години, откакто я целуна за последен път. След известно време той я последва в леглото, но там нищо не се случи. Както от дълго време насам. Мислеха за прекалено много неща в момента. Но

поне любовта им оставаше — посмачкана, но не разрушена. Тя беше единственото, което имаха сега.

Всичко друго загубиха.

---

[1] Много скъп и престижен магазин за мъжка мода. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

През май напуснаха къщата. И двамата се просълзиха, защото знаеха, че напускат един свят и един живот, в които нямаше да се върнат отново. Лайънъл и Грегъри също се разплакаха. Бяха достатъчно големи, за да знаят, че е завинаги. Това беше домът на тяхното детство — красив, сигурен и уютен. А и нещо в очите на родителите им ги плашеше. Изведнъж всичко някак се промени, но те не бяха сигурни какво точно става. Само Ванеса и Вал не изглеждаха много засегнати от преместването. Бяха само на три години и това не ги притесняваше много, но все пак усещаха, че останалите са напрегнати. Мислеха си, че отиването в Палм Спрингс е наистина вълнуващо.

Уорд закара всички дотам с единствената им кола. Това беше един стар голям крайслер, който се използваше от прислугата, но и сега вършеше добра работа. Дюзенбъргът замина, както и бентлитото на Фей, кадилакът и въобще цялата флотилия коли, които имаха.

Уорд и Фей сякаш оставяха младостта зад себе си завинаги. Трябваше да освободят къщата в Палм Спрингс до юни, но междуременно можеха да оставят там децата за няколко седмици.

Фей имаше предвид няколко къщи, които да огледа. Мебелите щяха да стоят складирани, докато решат коя да наемат. Тя мислеше да отиде с всички до Палм Спрингс, а после да се върне до Лос Анжелис сама, за да търси къща, докато Уорд наблюдава пакетирането в Палм Спрингс. Той настояваше, че това е най-малкото, което може да направи, все пак тя сама беше оправила нещата в Лос Анжелис.

Този път нямаше да се наложи да докосне нищо. Само трябва да открие прилично място за живеене. А тя знаеше, че това съвсем няма да е лесно. Когато продадат корабостроителниците, къщата в Бевърли Хилс, всички мебели, произведения на изкуството, колекцията от редки книги, колите и къщата в Палм Спрингс, с това, което е в нея, те щяха да получат достатъчно, за да изплатят дълговете си. Оставаха им петдесет и пет хиляди, които, ако инвестираха внимателно, щяха да им помогнат да се издържат. Мислеха да наемат къща и Фей се надяваше

да намери нещо евтино. А когато всички се настанят и децата тръгнат на училище през есента, тя щеше да си потърси работа. Разбира се, Уорд също казваше, че ще работи, но тя вярваше повече в своите възможности за намиране на работа, а пък и щеше да ѝ бъде по-лесно. Имала е работа по-рано и въпреки че сега беше на трийсет и две, още не беше пропуснала всички шансове, поне за това, което мислеше да прави.

Лайънъл тръгваше в първи клас, Грег щеше да ходи в детска градина, а близначките — в ясли, така че тя щеше да има доста свободно време. Задържаха само бавачката им, която ги наглеждаше, грижеше се за бебето и помагаше за домакинската работа и готвенето.

Мъничката Ан беше само на четири месеца и все още не притесняваше никого. Това беше идеалният момент Фей да започне работа. Докато размишляваше за тези неща на път към Палм Спрингс, изведнъж отново усети вина пред бебето. Останалите бяха прекарвали толкова много време с нея, когато бяха на възрастта на Ан, но сега тя просто нямаше нито миг свободен. Откакто се роди бебето, тя само едва-едва го поглеждаше. Но разорението ги порази толкова скоро след нейното раждане, че ѝ беше трудно дори да мисли за нея сред другите неща, които имаше в главата си.

Уорд я погледна няколко пъти, докато пътуваха, видя бръчката между веждите ѝ и потупа ръката ѝ. Беше ѝ обещал, че след като се преместят в Палм Спрингс, ще пие по-малко и тя се надяваше да удържи на думата си. Къщата беше по-малка и децата щяха да разберат, ако постоянно е пиан. От друга страна, имаше толкова много работа, че тя се надяваше да е зает през цялото време.

След два дни тя се върна в Лос Анжелис с влака и се нанесе в малка стая в Холивуд Рузвелт хотел. Въобще не ѝ се мислеше за къщите, които видя, бяха изключително потискащи. В лоши квартали, с миниатюрни дворове и малки грозни стаи. Тя прерови вестниците, обади се във всички агенции и в началото на втората седмица успя да намери къща, която не беше чак толкова грозна като другите. Освен това имаше място за всички.

На единия етаж имаше четири доста големи спални. Щяха да сложат в едната стая момчетата, в другата близначките, а в третата — Ан и бавачката. Четвъртата спалня щяха да използват двамата с Уорд. На долния етаж имаше малко мрачна всекидневна с евтина облицовка,

трапезария, която гледаше към малка запусната градинка, и старомодна кухня, която беше достатъчно просторна, за да могат да сложат вътре голямата маса.

Със сигурност децата ще бъдат по-близо до нея, отколкото преди и тя се опитваше да се убеди, че това ще е добре за тях, че Уорд няма да се отврати и да откаже да живее в нея и че децата няма да се разплачат, когато видят ужасните стаи. Най-доброто нещо, свързано с къщата, беше наемът, защото можеха да си го позволят. Тя се намираше до Монтерей парк, в квартал, в който цареше семейна атмосфера и който беше много далече от стария им начин на живот в Бевърли Хилс. Нямахше защо да се лъжат за това и тя въобще и не се опита, когато пристигна в Палм Спрингс. Каза на всички, че ще заживеят там само за малко, че това е едно приключение, в което участват всички те, че всеки ще си има задължения и могат да засадят красиви цветя в градината.

Когато останаха сами с Уорд, той я погледна открито и ѝ зададе въпроса, от който тя се страхуваше:

— И колко лошо е в действителност, Фей?

Тя си пое дълбоко дъх. Единственото, което можеше да му каже, беше истината. И без това щеше да я открие съвсем скоро. Нямахше смисъл да го лъже.

— В сравнение с това, което имахме ли?

Той кимна.

— Някак тъжно е. Но все пак не е чак толкова лошо, стига да направим усилие да не си припомним това, което имахме. Къщата е прясно боядисана и е достатъчно чиста. Малкото мебели, които оставихме, ще се поберат вътре. Можем да я освежим със завеси и цветя. И — тя отново пое дъх, като се опитваше да не забелязва съкрушения му поглед — поне сме заедно. Всичко ще се оправи.

Тя му се усмихна, но той се извърна.

— Постоянно повтаряш все това.

Ядоса ѝ се, като че ли вината за това беше нейна. Тайно в себе си той започваше да вярва в това. Може би не трябваше да го насилва да погледне истината в лицето. Може би беше по-добре да го остави да прави дългове, докато краят дойде сам. Но рано или късно тези проблеми трябваше да се разрешават... нали? Тя вече не намираше

отговорите. Той поне държеше на думата си, че ще пакетира всичко в къщата в Палм Спрингс и няма да започне отново да пие.

Когато се върна, тя отново пое нещата в свои ръце, той можеше да си откъдне. Поне за малко... поне докато се преместят.

Денят, в който напуснаха къщата и се отправиха към Лос Анжелис, беше ужасно горещ. Фей беше пооправила малко нещата в къщата в Монтерей парк, преди да се присъедини към тях в Палм Спрингс. Разопакова това, с което можеше сама да се справи, закачи картини във всички стаи, напълни вазите с цветя, сложи чистите чаршафи по леглата. Направи всичко възможно, за да се чувстват уютно. Децата бяха заинтригувани, когато пристигнаха. Като кученца, които душат новия си дом. Зарадваха се, като откриха стаите си със собствените им играчки и собствените им легла.

Фей ги наблюдаваше обнадеждана, но Уорд изглеждаше сякаш ще припадне, когато влезе в тъмната грозна всекидневна, цялата облицована с дърво. Той присви очи. Хвърли поглед към градината, огледа трапезарията, забеляза масата, която преди беше в кабинета, и инстинктивно вдигна поглед, очаквайки да види познатия полилей. Но той беше продаден преди месец. Поклати глава, когато погледна Фей. Никога не беше виждал подобно нещо. Всъщност никога досега не беше влизал в толкова беден дом. Веднага прекрати огледа си.

— Стига толкова. Надявам се поне да е евтино.

Отново усети как го залива вината за това, което причиняваше на нея, а и на всички. В очите ѝ имаше нежност, когато го погледна наред новия им дом.

— Това не е завинаги, Уорд.

Точно това си казваше тя и преди години, когато копнееше да избяга от мизерията в дома на родителите си. Но онова беше много по-лошо от сега. А и това нямаше да е завинаги. Този път тя беше сигурна. Все някак щяха да си проправят път към по-добро.

Уорд се огледа отново със съжаление.

— Не мисля, че бих могъл дълго да издържа тук.

За първи път от месеци тя усети как гневът закипява в нея и му изкрещя:

— Уорд Тейър, всички в това семейство се опитват да забележат най-доброто тук и по-добре и ти да направиш същото! Не мога заради теб да върна часовника обратно. Не мога да се преструвам, че това е

предишната ни къща. Но това е нашият дом, наш — мой, на децата, а и твой също.

Тя цялата трепереше, когато той я погледна в очите. Беше решена да се справи и той я уважаваше за това, но не беше убеден, че самият той има сили да постъпи така. А когато отиде в спалнята, вече беше почти сигурен, че няма да успее. Стаята миришеше на изгнило, сякаш е била влажна години наред, а и цялата къща беше пропита от мирис на плесен. Завесите бяха от бившата стая на прислугата им и въобще не подходдаха. Сякаш бяха станали слуги в собствения си дом. Като в някакъв невероятен, сюрреалистичен, грозен сън. Но това беше техният дом, беше истина и трябваше да се справят колкото е възможно по-добре.

Той се обърна, за да каже нещо, но тя вече беше заспала дълбоко, свита на малка топка в нейната страна на леглото. Като изплашено дете. И той се почуди дали и тя не се страхува.

Чувстваше се ужасен почти през цялото време, дори и пиенето вече не помагаше. Замисли се какво ще стане с живота им. Завинаги ли беше това? Със сигурност сега не можеха да си позволят нищо по-добро. И той се питаше дали изобщо някога ще могат. Тя казваше, че това е само едно стъпало, междинно място, което някога ще напуснат, но кога, как и накъде? Дори и в най-лудите си сънища не можеше да си представи това тук, в тази грозна плесенясала спалня, боядисана в светлозелено.

ХОЛИВУД... ОТНОВО
1952–1957

ГЛАВА 8

Много години бяха изминали от времето, когато той я представяше. Когато набираше телефонния му номер, ръката ѝ трепереше. Възможно беше да се е оттеглил или пък да няма време да разговаря с нея. Когато се роди Лайънъл, той ѝ телефонира и отново се опита да я убеди да събере каквото е останало от кариерата ѝ, преди да е станало прекалено късно.

Сега, седем години след като изостави кариерата си, със сигурност беше прекалено късно. Нямахше нужда той да ѝ го казва. Тя се нуждаеше от съвета му.

Беше изчакала до септември. Децата тръгнаха на училище, както беше планирано, с изключение на Ан, разбира се. Уорд постоянно беше по срещи със стари приятели, опитвайки се да намери работа, според неговите думи. Но през по-голямата част от времето, изглежда, ходеше на дълги обеда в любимите си ресторанти и клубове. Когато се прибираше вкъщи, ѝ казваше, че установява контакти. Може и така да беше, но ѝ се струваше, че това ще продължи с години и няма да ги доведе доникъде, както и това обаждане... ако той не пожелае да разговаря с нея. Молеше се да се съгласи, докато съобщаваше името си на секретарката.

Казаха ѝ да изчака, последва пауза и изведнъж прозвуча неговият глас... също като едно време, дълго преди да им се случи това.

— Боже мой... глас от далечното минало. Жива ли си още? — избоботи той, както и преди в слушалката и тя се засмя нервно.

Внезапно съжали, че не се е срещала по-често с него през годините. Но винаги беше толкова заета с Уорд и децата, а Холивуд беше част от съвсем друг живот...

— Аз съм, същата Фей Прайс, но с няколко побелели косъма.

— Това може да се промени, но не вярвам то да е причина за обаждането ти. На какво се дължи тази изненада? Децата ти станаха ли вече десет?

Ейб звучеше все така топло и тя беше поласкана, че той все пак намира време да поговори с нея. Преди време бяха толкова добри

приятели. През всичките години на звездната ѝ кариера той беше неин агент, след това изчезна от живота ѝ и сега тя отново чукаше на вратата му.

Думите му извикаха усмивка на лицето ѝ.

— Не десет, Ейб, само пет. На половината път съм.

— Исусе, луди деца! По блясъка на очите ти навремето разбрах, че наистина искаш това, и тогава се отказах от теб. Но беше страхотна, докато беше на върха, Фей! Можеше да останеш там много дълго.

Не беше много сигурна, че е прав, но ѝ стана приятно да го чуе. Най-вероятно един ден щеше да започне да се плъзга надолу. С всички се случваше рано или късно, но Уорд ѝ го беше спестил, а сега... трябваше да събере кураж и да го попита за това, което искаше от него. Въпреки че той най-вероятно се е досетил в мига, когато е чул името ѝ. И той като всички останали четеше вестници и знаеше колко големи проблеми имаха. Къщата беше продадена, вещите им се предлагаха по разпродажби, корабостроителниците бяха закрити. Набързо бяха стигнали до дъното, както се случваше и с някои от звездите. Но тези неща не променяха отношението на Ейб към хората, които му харесваха. Адски много съжаляваше Фей за положението ѝ сега. Без пари, със съпруг, който никога нищо не е работил, и с пет деца, които да издържа.

— Липсват ли ти старите дни, Фей?

Както винаги тя беше откровена с него.

— Не. Ако трябва да кажа истината.

Досега не бяха ѝ липсвали, а и тя имаше нещо друго наум в момента.

— Не ми се вярва да имаш свободно време с тези пет деца.

Но ѝ се налагаше да ходи на работа отново. Той знаеше това прекалено добре и реши да мине направо на въпроса, за да ѝ спести неудобството да пълзи пред него.

— На какво дължа честта и удоволствието от това обаждане, мисис Тейър?

Въпреки че се досещаше... участие в пиеса... малка роля във филм. Познаваше я прекалено добре и не мислеше, че ще иска невъзможното от него.

— Искам една услуга, Ейб.

— Казвай.

Винаги ѝ е казвал всичко направо, така че, ако можеше, щеше да ѝ помогне.

— Може ли да дойда и да се видим някой път?

Звучеше като развълнувана новачка и той се усмихна.

— Разбира се. Кажы кога.

— Утре?

Изненада се, че тя толкова бърза. Положението наистина трябва да беше отчайващо.

— Добре. Ще обядваме в Браун Дърби.

— Чудесно.

За миг се сети, изпълнена с копнеж, за отминалите дни. От години не се беше замисляла за това. Когато затвори телефона, тя се качи на горния етаж с потайна усмивка на устните си. Молеше се само да не ѝ каже, че си е загубила ума.

Когато се срещнаха на следващия ден, той не ѝ каза нищо такова. Просто седеше и мислеше за това, за което го бе помолила. Остана шокиран, когато научи подробностите за събитията в живота им и за новия дом в Монтерей парк. Това беше страшно далече от мястото, където започнаха, и въпреки че лесните времена бяха отлетели, тя се държеше. Както и преди беше адски смело момиче и достатъчно умна, за да направи това, което искаше. Но той се чудеше дали въобще някой ще ѝ даде този шанс.

— Ейб, четох някъде, че Айда Лупино е режисирала филм за Уорнър Брадърс.

— Знам. Но не всеки би ти дал този шанс, Фей. — Говореше ѝ съвсем откровено. — Всъщност малцина биха го направили. Какво казва съпругът ти за това?

Тя си пое дълбоко дъх и погледна своя бивш агент и очите. Не се беше променил много през годините. Все още беше закръглен, сивокос, умен и възискателен, но и много мил и безкрайно честен. А и все още беше неин приятел. Тя го усети още в началото на срещата им. Щеше да ѝ помогне, ако имаше някаква възможност.

— Той още не знае, Ейб. Мислех първо да поговоря с теб.

— Мислиш ли, че ще се противопостави на завръщането ти в Холивуд?

— Не и ако е по този начин. Може да е против, ако се опитам да играя отново. Но истината е, че съм прекалено стара и от дълго време никой не е чувал за мен.

— На трийсет и две това са наистина големи глупости. Не си прекалено стара, но ще е трудно да се завърнеш отново, след като те е нямало толкова време. Хората забравят. А младежите си имат свои звезди сега. И знаеш ли — той се облегна назад и дръпна бавно от пурата си, — твоята идея е много по-добра. Наистина ще излезе нещо, ако успея да я продам на някое студио.

— Ще опиташ ли?

Той насочи пурата към нея.

— Питаш ме дали отново ще ти стана агент, така ли, Фей?

— Да.

Очите им се срещнаха и той се усмихна.

— Тогава приемам. Ще започна да душа наоколо и ще видим какво ще стане.

Но тя го познаваше достатъчно добре и ѝ беше ясно, че той ще търси под дърво и камък, докато не ѝ намери нещо. А ако не успееше, то това значеше, че наистина не може да се намери нищо.

И се оказа права. Той ѝ се обади чак след шест седмици и поиска да се срещнат отново, а тя не посмя да го попита по телефона за какво точно става дума. Просто взе автобуса от Монтерей парк до Холивуд, който страшно я изнерви с друсането си. След това хукна по стълбите към офиса му. Пристигна задъхана, но все така красива и той не пропусна да забележи това, докато тя се наместваше на стола. Беше облечена в поразителна червена копринена рокля и лек жакет от черна вълна. Изглеждаше чудесно. Едва не се разтрепери в очакване на отговора му. Той се пресегна през бюрото и стисна ръката ѝ. Знаеше, че гори от нетърпение.

— Е?

— Успокой се. Не е кой знае какво, но става за начало може би. Ако ти допадне. Работата е на помощник-режисьор срещу неголямо възнаграждение. Към МГМ. Приятелят ми Дор Шери хареса идеята ти и иска да види как ще се справиш. Наясно е колко много е направила Лупино за Уорнър Брадърс и му се иска също да има жена в екипа си.

Отдавна се знаеше, че Шери е един от най-напредничавите директори на студиа, както и най-младият от всички.

— Как ще разбере дали работата ми е добра, ако съм помощник на някого?

Притесняваше се за това, но, от друга страна, ѝ беше ясно, че никой няма да я остави да режисира сама още от първия път.

Ейб ѝ кимна в отговор.

— Дор знае, че режисьорът не го бива, но той има подписан договор. Ако филмът стане поне горе-долу приличен, то ще е благодарение на теб. Режисьорът и без това няма да е на снимачната площадка поне през половината време, защото е изключително мързелив и пие много. Ще можеш да правиш каквото решиш, но от този филм няма да получиш нито много пари, нито слава. Това ще стане следващия път, ако се справиш добре сега.

— Добър ли е филмът?

— Би могъл да е. — Говореше ѝ открито. Нахвърли набързо сценария и спомена главните изпълнители. — Фей, това е една възможност, а ти точно това искаш. Ако наистина си решила да се занимаваш с режисура, мисля, че трябва да направиш този опит. Нищо няма да загубиш.

— Предполагам, че си прав. — Погледна го тъжно, като обмисляше думите му. Предложението ѝ хареса. — Кога ще започна?

Искаше да има време, за да проучи сценария. Ейб преглътна, знаеше колко обича тя работата си, колко прецизна и старателна е. Усмихна ѝ се малко притеснено.

— Другата седмица.

Фей простена:

— О, боже!...

Нямаше много време и за намиране на подходящ начин, по който да съобщи идеята си на Уорд. Но тя искаше да се занимава точно с това, а беше и единственото, с което знаеше как да се справи. Всъщност не беше съвсем сигурна, че знае как, но страхотно ѝ се искаше да опита. От месеци си мечтаеше тайно за това. Погледна Ейб Абрамсън в очите и кимна.

— Приемам.

— Не съм ти казал колко са парите.

— Няма значение. Така или иначе ще приема.

Той ѝ каза какво ще бъде заплащането ѝ. И двамата знаеха колко е нищожно, но най-важното бе, че ѝ се даваше шанс.

— Ще трябва да си в студиото от шест или по-рано, ако се наложи. Може да работиш до осем или девет вечерта. Не знам как ще се оправяш с децата. Може би Уорд ще ти помогне.

Въпреки че Ейб съвсем не си го представяше. Уорд не беше такъв човек. Прекалено беше свикнал с армията от хора, които задоволяваха всяка негова нужда. Ейб се чудеше дали той помага на Фей сега.

— Все още имам една жена.

— Добре.

Той стана. Всичко си беше като едно време... почти... Тя му се усмихна.

— Благодаря ти, Ейб.

— Няма защо. — В очите му се четеше жалост и уважение към нея. Все някак тя щеше да се справи. Точно такъв човек си беше.

— Ако можеш, ела утре, за да подпишем договора.

Това означаваше още едно дълго пътуване с автобуса, но то въобще не можеше да се сравнява с това, което я очакваше. Всеки ден трябваше да изминава пътя от източния до западния край на града, до Калвър Сити и МГМ. Но за тази работа и за Ейб тя би вървяла дори и върху натрошено стъкло. Знаеше, че той взема десет процента, а десетте процента от парите, които тя щеше да получи, бяха нищожна сума за него. Но той, изглежда, нямаше нищо против. Както и тя. Беше страшно развълнувана.

Имаше си работа! Искаше ѝ се да викне от радост, докато слизаше по стълбите. През целия път към дома се усмихваше и влетя в къщата, както правеха децата. Намери Уорд в дневната, очевидно под влиянието на поредния обяд с приятели, обилно полят с шампанско. Седна в скута му и го прегърна.

— Познай!

— Ако ми кажеш, че отново си бременна, ще се убия... но преди това ще убия теб.

Той се разсмя и тя поклати глава, а очите ѝ излъчваха самодоволство, което той не беше виждал преди.

— Глупости! Опитай пак.

— Предавам се.

Очите му бяха зачервени и заваляше думите, но в момента тя не даваше и пет пари за това.

— Намерих си работа. — Той я изгледа шокиран и тя продължи.
— Като помощник-режисьор във филм на МГМ, започвам следващата седмица.

Той се изправи така рязко, че тя щеше да падне на пода, и се втренчи в нея.

— Да не си откачила? Защо го направи? Затова ли излизаше? Да търсиш работа? — Той изглеждаше ужасен и тя се замисли как ли си представя той, че ще се издържат. Едно вложение от петдесет и пет хиляди едва ли можеше да стигне за издръжката на пет деца, двама възрастни и прислужница. — Защо, по дяволите, ти трябваше да правиш такава нещo!

Той ѝ крещеше, а децата ги гледаха.

— Поне един от двамата трябва да го прави, Уорд.

— Казах ти. Всеки ден установявам контакти.

— Чудесно. Значи скоро ще се появи нещо интересно за теб. Но междувременно аз искам да направя това. Би могло да е страхотно преживяване.

— Защо? Това ли искаш? Отново Холивуд?

— Само по този начин, не както едно време.

Искаше да е честна с него, но едва се сдържаше да говори спокойно. Искаше децата да се приберат и да престанат да ги гледат, но когато махна с ръка към стаите, те не помръднаха. Уорд пък въобще не им обърна внимание, както често се случваше през последните дни.

— Мисля, че е по-добре да поговорим, когато сме сами.

— По дяволите! Ще говорим сега. — Изглеждаше погрознял, когато беше вбесен. — Защо не ме попита, преди да направиш това?

— Изскочи изведнъж.

— Кога? — хвърляше думите към нея, сякаш бяха камъни.

— Днес.

— Добре. Кажи им, че променяш решението си. Вече не се интересува.

Изведнъж нещо в нея се срути и тя усети как гневът ѝ избликва.

— Защо да правя такава нещo? Уорд, аз искам тази работа. Не ми пука, че е зле платена и какво точно си мислиш. Искам да се занимавам с това. Някой ден ще се радваш, че съм го направила, някой трябва да ни измъкне от тази бъркотия.

Веднага съжали за думите си.

— И това си ти? Така ли?

— Може и така да е. — Можеше да продължи, злото вече беше сторено.

— Чудесно. — Очите му пламтяха, когато отиде и грабна сакото си от облегалката на стола. — В такъв случай ти не се нуждаеш от мен.

— Разбира се, че имам нужда от теб...

Но той беше излязъл, затръшвайки вратата, още преди да чуе думите ѝ. Валери и Ванеса се разплакаха, а Грегъри я погледна тъжно.

— Ще се върне ли пак?

— Разбира се.

Тя се качи при тях и изведнъж усети умората. Защо той трябваше да затруднява така нещата? Защо трябваше да се чувства лично засегнат? Вероятно защото пиеше прекалено много, си помисли тя с въздишка и целуна Лайънъл и Грег по главичките. След това се наведе и взе момичетата в ръце. Имаше достатъчно сили да носи и двете. Всъщност имаше достатъчно сила за много неща и може би тъкмо тук беше проблемът с Уорд. Не му се искаше да е така, а ставаше все по-трудно да се прикрива този факт. Искаше ѝ се да го запита защо ѝ причинява всичко това, но вече знаеше отговора. Той не можеше да се справи с проблемите и беше предпочел да обвинява ту себе си, ту нея. И в двата случая тя плащаше сметката. Като тази вечер, когато го чака да се върне до четири часа, молейки се да не е блъснал колата и да се е наранил.

Прибра се в четири и петнайсет, вонящ на джин, и едва успя да се довлече до леглото в тъмната стая. Сега нямаше смисъл да говори с него. Щеше да почака до сутринта и да му каже плана си. Но когато го направи, той съвсем не се впечатли.

— За бога, Уорд, изслушай ме!

Тя бързаше да отиде в офиса на Ейб в Холивуд да подпише договора и да вземе сценария, а той имаше такъв махмурлук, че едва я виждаше.

— Не искам да слушам тези идиотщини. Ти си по-откачена, отколкото бях аз. Празни илюзии. Това е. Побъркала си се. За режисура знаеш толкова, колкото и аз, а аз нищичко не разбирам. — Гледаше я с пламнал от гняв поглед.

— И аз също. Но ще се науча. Точно това е целта на този ангажимент, а може би и на следващия... може би и на още десет

филма след това, но после ще съм научила нещо. Предложението ми не е чак толкова глупаво.

— Глупости!

— Уорд, изслушай ме! Продуцентите са хора, които имат много връзки и познават хора с много пари. Не е необходимо самите те да са богати. Дори не е задължително да харесват филма, въпреки че е по-добре, ако се правят, че е така. Те са посредници. Те уреждат сметките. Каква по-хубава работа искаш? Виж само хората, които познаваш, контактите, които имаш. На някои от приятелите ти ще им хареса да инвестират във филм и да се почувстват част от Холивуд. И някой ден, ако се справим както трябва, можем да работим заедно. Ти ще си продуцент, а аз режисьор.

Той я изгледа така, сякаш тя полудяваше пред очите му.

— А защо просто не ни ангажираш в някое вариететно представление? Съвсем откачаш и ще станеш за смях.

Най-накрая тя го остави. Все още не беше готов да повярва. Той дори не обръщаше внимание на възможностите, но тя ги виждаше. Виждаше ги, но и той трябваше да се поразмърда и да опита.

Тя грабна сакото и чантата си и го погледна.

— Смей ми се, щом ти харесва, Уорд Тейър? Все някой ден ще признаеш, че съм била права. И ако някога събереш смелост и започнеш да се държиш като мъж, можеш да пробваш идеята ми. Помисли си някой път, ако имаш време между питиетата.

С тези думи излезе и затвори вратата. А през следващите два месеца почти не се виждаше с Уорд. Той спеше дълбоко, когато тя напускаше дома им, за да вземе автобуса, с който отиваше на работа. Трябваше да тръгва около четири и ѝ отнемаше цяла вечност, за да стигне до МГМ. А докато се прибере вкъщи, вече беше станало десет, децата спяха и в повечето случаи Уорд беше излязъл. Никога не го питаше къде ходи. Просто падаше в леглото след една гореща вана, бързо хапване и поглед върху сценария. На следващия ден всичко се повтаряше. Това би убило всеки, но тя не се предаваше.

Режисьорът, с когото работеха, все не харесваше направеното от нея и я затрудняваше по всеки възможен начин на снимачната площадка, но за късмет той почти не се мяркаше там. А тя не се интересуваше от него. Това, което ставаше между нея и актьорите, си беше чиста магия. Успяваше да ги накара да направят неща, които друг

не би измъкнал от тях. Всичко това си личеше при ежедневната възбуда в студиото и най-вече на лентата, която показаха на Дор Шери.

Вечерта, когато приключиха снимките, тя се прибра вкъщи и откри, че Уорд е заминал за няколко дни. Казал на прислужницата, че отива в Мексико да посети приятели. Без въобще да се обади.

Когато ѝ го съобщиха, тя усети някаква студена тръпка, но си каза, че всичко е наред, и се опита да се концентрира върху децата, с които едва успяваше да се види, откакто филмът започна.

Една вечер в края на януари, седмица след това, Ейб ѝ се обади у дома. Точно в този момент тя си играеше с Ан.

— Фей? — познатият глас избумтя в ухото ѝ и тя се усмихна.

— Да, Ейб?

— Имам добри новини. — Тя спря да диша. О, Боже, моля те да са харесали работата ми! Струваше ѝ се, че умира в очакване на думите му. — Шери казва, че си фантастична.

— О, Господи... — В очите ѝ се появиха сълзи.

— Иска отново да те ангажира.

— Този път сама?

— Не. Пак като помощник-режисьор, но при по-високо заплащане. И иска да работиш с някой, който е наистина добър. Мисли, че ще можеш много да научиш от него.

Той спомена едно име, което я зашемети. Преди време беше режисирал играта ѝ и тя знаеше, че думите на Дор Шери са верни. Щеше да я научи на много неща. Искаше ѝ се самостоятелно да работи над някой филм, но трябваше да бъде търпелива, напомни си тя. Ейб ѝ каза новите условия и на нея ѝ се сториха добри.

— Какво мислиш?

— Отговорът е да.

И без това се нуждаеха от парите, а само Бог знаеше къде се намира сега Уорд. С тази мексиканска екскурзия той наистина преля чашата и тя смяташе да му го каже, когато се върне. Както и много други неща. Искаше да му разкаже за новия ангажимент. Всичко беше чудесно, а тя нямаше с кого друг да сподели. Без него се чувстваше отчайващо самотна.

— Кога започвам?

— След шест седмици.

— Добре. Ще имам още малко време за децата.

Забеляза, че тя не спомена Уорд. От известно време беше така, но той не се учуди. Не би заложил и пукната пара, че бракът им ще оцелее. Уорд очевидно не се приспособяваше към обстоятелствата, според малкото, което чуваше от Фей, а тя рано или късно щеше да си пробие път напред и да го изостави. Беше ѝ написано на челото, поне Ейб така си мислеше. Той не знаеше, че тя е абсолютно привързана към Уорд. Без семейство и много близки приятели, изоставила живота на звезда заради него и децата, тя беше напълно зависима от него години наред, както и сега. И двамата имаха нужда един от друг, поне тя така смяташе.

Завръщането му от Мексико беше един огромен шок. Той беше загорял, свеж, доволен, с дълга и тънка кубинска пура между зъбите. Държеше в ръка куфар от кожа на алигатор и носеше един от старите си бели ленени костюми. Създаваше впечатлението, че само да погледне и ще види дюзенбърга, паркиран отвън. Смути се съвсем леко, когато я погледна при влизането си. Мислеше, че ще я завари в леглото по това време. Беше доста след полунощ, но тя изучаваше новия сценарий.

— Добре ли мина екскурзията?

Хладният ѝ тон скриваше самотата и болката, които изпитваше след заминаването му, но беше прекалено горда да му позволи да ги види... все още.

— Да... Извинявай, че не ти писах...

Нещо в изражението му изведнъж събуди гнева ѝ. В гласа ѝ имаше сарказъм, гняв и горчивина. Той въобще не съжеляваше за постъпката си. Веднага се виждаше и тя бързо се досети за причината.

— Кой беше с теб?

— Някои от старите приятели.

Той остави чантите си и седна на канапето, осъзнавайки, че положението е по-деликатно, отколкото си го беше мислил.

— Колко интересно! Странно, че не спомена нищо, преди да тръгнеш.

— Изникна доста неочаквано — в очите му просветна нещо злобно. — А и ти беше заета с твоя филм.

Значи в това била цялата работа. Отмъщението му за това, че тя имаше ангажимент, а той — не. Но не беше честно от негова страна.

— А, да. Наистина те разбирам в този случай. Следващия път, когато решиш да заминеш за три седмици, може да се опиташ да ми звънеш на работа, преди да тръгнеш. Ще се учудиш колко е лесно да ме намериш по телефона.

В очите му тя прочете истината. Само не знаеше какво точно да му каже. Но вестниците я улесниха на следващия ден. Всичко си беше написано. Единственото, което ѝ оставаше, беше да захвърли вестника до него на леглото.

— Пресагентът ти е много добър, вероятно и агентът, организирай тази екскурзия. Само дето нямам високо мнение за избора ти на жени, както и за преценките ти кого да вземеш по екскурзии.

Изпитваше такава болка, сякаш щеше да умре на място. Но нямаше да се остави той да го разбере. Не искаше да знае колко много я е наранил с тази скандална история. Ясно ѝ беше, че това е неговият начин да се справи с това, което им се случи. Като претендира, че все още е част от този свят, който беше загубил. Но колкото и да се преструваше, за тях всичко това беше свършило... освен ако не се оженеше отново за някоя от този свят.

Уорд зяпна, когато прочете написаното:

„Банкрутираният милионер Уорд Тейър IV и Мейзи Абърнети се очаква да пристигнат от Мексико. Три седмици те се излежаваха на яхтата ѝ край Сан Диего, след това се отправиха към Мексико, за да се видят с приятели и да поиграят с рибите. Двамата изглеждаха страшно щастливи и всички се чудят какво е направил той с бившата кралица на киното...“.

За пръв път Фей го гледаше, изпълнена с ужас и омраза.

— Можеш да им кажеш, че се отказвам. Това вече няма да е кой знае каква новина, но поне ще разчисти нещата за теб и мис Абърнети, копеле такова! Така ли смяташ да се справиш с това, което ни се случи? Като обикаляш наоколо с хора като нея? И двамата ме отвращавате.

Мейзи Абърнети беше разглежена самонадеяна наследница, която беше спала с почти всички мъже, които я познаваха... „освен мен“,

обичаше да я дразни той.

Списъкът вече включваше и него.

Фей излезе от спалнята, тръшвайки вратата. Когато той слезе долу, видя, че е заминала да заведе четирите по-големи деца на училище. Сега тя прекарваше повечето време с тях, за да навакса за месеците, през които работеше. Страшно ѝ липсваха, когато беше на работа, но не за тях си мислеше на връщане към къщи.

Уорд я чакаше, облечен в син копринен халат, купен в Париж преди години. Изглеждаше много изплашен, но тя мина покрай него, без да му обърне внимание, и се насочи към стълбите. Щеше да си чете необходимите неща в обществената библиотека.

— Няма за какво да говорим. Можеш да си тръгваш, когато пожелаеш. Ще си намеря адвокат и той ще се свърже с Бъфорд.

Вече започваше да ѝ се струва, че историята с Мейзи Абърнети е не само истинска, но и завинаги.

— Съвсем просто е, нали? — Той грабна ръката ѝ, докато тя се опитваше да мине покрай него, без да го погледне. Изплаши се, когато тя обърна поглед към него. Никога не беше срещал такова презрение, нито пък беше го изпитвал и нещо в него се пречупи, като разбра какво е направил. — Фей, изслушай ме... това беше една глупава грешка. Просто трябваше да се махна отгук... децата вдигаха врява през цялото време... теб те нямаше, къщата е толкова потискаща... не можах да издържа.

— Добре. Тогава можеш да се махнеш завинаги. Можеш да се върнеш в Бевърли Хилс с Мейзи. Сигурна съм, че ще е доволна да те приеме.

— Като какъв? — Той погледна жена си с горчивина. — Като неин шофьор? По дяволите! Аз дори не мога да си намеря работа, а ти по цял ден все работиш. Какво можеш да знаеш за това, което чувствам! Не мога да понасям този живот. Не съм свикнал на това... Не знам...

Той пусна ръката ѝ и тя го погледна без капка съчувствие. Този път беше прекалил. Пиенето, самосъжалението, неспособността му да работи, лъжите, докато е пропилявал и последните си пари, преди тя да разбере всичко. Тези неща можеше да му ги прости, но не и това. Дотук беше.

Но той я погледна жалостиво.

— Нищо не мога да направя. Ти си по-силна от мен. Имаш нещо, което аз не притежавам. Не знам какво е.

— Казва се кураж. И ти ще го имаш, ако си дадеш шанса да останеш трезвен достатъчно дълго, за да успееш да стъпиш здраво на краката си.

— Може би не мога. Не ти ли е идвало наум. На мен — да. Всъщност всеки ден, преди да замина. И може би точно това трябва да направя, и то завинаги.

— Какво? — Тя изглеждаше удивена, но усещаше как ужасът я сграбчва.

Той изглеждаше някак странно успокоен сега, сякаш беше разбрал какво трябва да направи.

— Имам предвид да се махна от живота ти, Фей.

— Сега? Ама че отвратително нещо си намислил. — Въпреки казаното тя се изплаши. Все още го обичаше. Той и децата бяха единственото нещо, което имаше значение за нея. — Как можеш да ни причиниш това?

В очите ѝ имаше сълзи и той се опита да не я гледа, както се беше опитвал да не мисли за нея през последните няколко седмици. Не можеше да понесе вината си. Всичко, което се случи, беше негова грешка, а сега не можеше да помогне с нищо. Нямахме какво да ѝ предложи, а тя се оправяше съвсем добре и сама. Поне така си казваше той, повтаряше си го и сега, без да я погледне. Ако го направеше, щеше да види агонията в очите ѝ, докато тя се взираше в него.

— Уорд, какво става с нас?

Гласът ѝ беше глух и дрезгав. Той въздъхна и прекоси стаята, за да погледне към несъществуващата гледка през прозореца. Можеше да види само небоядисаната къща на съседа си и боклуците в двора.

— Мисля, че е време да се махна оттук, да си намеря работа и да те оставя, за да забравиш, че някога сме се срещали.

— С пет деца? — Би се разсмяла, само да не ѝ се плачеше толкова. — И тях ли смяташ да забравиш?

Гледаше невярваща гърба му. Това не можеше да се случи с тях, като се изключи това, че точно с тях се случваше. Приличаше на кошмар. Или на много лош сценарий.

— Ще ти пращам всичко, което мога да си позволя. — Той бавно се обърна и погледна към нея в другия край на стаята.

— Мейзи ли е? Това с нея сериозно ли е?

Трудно беше за вярване, но сега всичко беше възможно. Може би старият живот му липсваше отчайващо, а Мейзи със сигурност беше част от него.

Но Уорд поклати глава.

— Не е това. Мисля, че просто имам нужда да изляза оттук за малко. — В погледа му имаше горчивина, докато казваше това. — Чувствам, че трябва да те оставя на мира, за да си изградиш нов живот. Вероятно ще се омъжиш за някоя преуспяваща филмова звезда.

— Ако исках това, можех да го направя още преди години. Но исках теб.

— А сега?

За пръв път от години той усети изблик на смелост. Беше стигнал дъното. Вече можеше да се движи само нагоре, нямаше какво повече да губи, ако беше изгубил нея.

Очите ѝ бяха празни и тъжни.

— Вече не знам кой си Уорд. Не разбирам как можа да отидеш в Мексико с нея. Може би трябва да се върнеш при нея. — Това беше доста фалшиво поощрение, но той се хвана на въдицата.

— Може и това да направя.

Той измарширува нагоре по стълбите разгневен и след и след миг тя го чу да обикаля из стаята им и да прибира вещите си.

Тя седна в кухнята, вперила невиждащ поглед в една чаша за кафе. Разплакана, мислеше за изминалите седем години, докато най-после дойде време да прибере децата от училище.

Когато се върнаха вкъщи, него вече го нямаше. Децата така и не разбраха, че си е идвал, затова нямаше нужда да им обяснява. Сготви им вечерята, но агнешкото беше прегорено, печените картофи станаха като камъни, спанакът загоря. Не беше кой знае каква готвачка, но поне се опитваше, но единственото, за което можеше да мисли тази вечер, беше къде ли е сега Уорд. С Мейзи Абърнети, несъмнено! И дали беше права така да се нахвърли върху него.

Тази нощ лежа замислена за всичко, чак до Гуадалканал за хубавите времена, които споделяха... нежността, мечтите. Плака дълго, докато накрая се изтощи и заспа, изпълнена с копнеж по него.

ГЛАВА 9

Вторият филм, върху който работи Фей, беше много по-труден от първия. Режисьорът присъстваше постоянно като непрекъснато искаше нещо от нея, даваше ѝ нареждания и критикуваше работата ѝ. Имаше моменти, когато с удоволствие би го удушила, но когато всичко свърши, той ѝ направи един наистина рядък и скъп подарък. Научи я на всички трикове, от които тя се нуждаеше в новото си поприще. Изискваше много от нея, но получаваше още повече. Понякога я оставяше да поеме юздите, а след това я поправяше. Когато приключиха филма, тя беше научила повече, отколкото би могла за десет години и затова му беше благодарна. Той ѝ направи страхотен комплимент, преди да напусне снимачната площадка, и тя се просълзи, докато го наблюдаваше как се отдалечава.

— Какво ти каза? — прошепна един от сценичните работници.

— Каза, че ще му е приятно да работи с мен отново, но знае, че няма да има тази възможност, защото следващия път ще режисирам сама. — Тя въздъхна дълбоко и огледа актьорите, които се прегръщаха и целуваха, празнуваха края на тежката работа. — Надявам се да е прав.

Точно така и стана. Два месеца по-късно Ейб ѝ предложи първия ѝ ангажимент като режисьор, отново в МГМ и този път тя не беше помощник на никого. Дор Шери и даде големия шанс и тя доказа, че го заслужава.

— Поздравления, Фей!

— Благодаря, Ейб!

— Заслужила си го!

Новият филм щеше да започне през есента. Беше истинско предизвикателство и това я радваше. Децата щяха да са тръгнали на училище дотогава. Лайънъл тръгваше във втори клас, Грег — в първи, а близначките за последна година бяха в детска градина. Ан още нямаше две години, изоставайки зад другите, нетърпелива да ги догони, но те винаги някак я изпреварваха.

Фей все се канеше да прекарва повече време с нея, но то все не стигаше. Останалите постоянно вдигаха врява за нея. Сега щеше няколко месеца да чете и изучава сценария, а след това вероятно щеше да прави филма. Не беше лесно да се спре отново и да се занимава с бебе. Ан се различаваше от останалите. Не само беше по-малка, но и общуваше много по-трудно. Беше по-лесно да я остави с бавачката, която толкова я обичаше, или с Лайънъл, който винаги е бил много привързан към нея.

Фей се вълнуваше за новия филм, но не можеше да спре мислите си за Уорд и къде ли е той сега. От деня, в който ги напусна, не бяха чули нищо за него. Веднъж прочете нещо за него от Луела Парсънс, но там нямаше нищо съществено. Поне не се споменаваше Мейзи Абърнети.

Новият филм ѝ даваше възможност да отвлече мислите си в друга посока. Трябваше да намери нещо, с което да се занимава след завършването на този филм. Преди няколко месеца беше попитала Ейб за някой адвокат, но не ѝ оставаше време да му се обади, въпреки че си беше обещала да го направи. А и всеки път нещо се случваше и спомените я заливаха отново.

Изведнъж един юлски ден Уорд се появи на входната врата. Децата играеха отзад в двора, където всички старателно засадиха цветя. Бавачката им направи люлка, горда от старанието и изобретателността им.

И ето сега Уорд внезапно се появяваше, облечен в бял ленен костюм и синя риза, по-красив отвсякога. За миг тя почувства познатото привличане, но си напомни, че той я беше изоставил и само Бог знаеше с кого има връзка сега. Когато го видя, тя се почувства някак срамежлива и сведе очи, преди отново да отправи поглед към него.

— Да?

— Мога ли да вляза?

— Защо? — Гледаше го притеснено, а и той се чувстваше неудобно, но беше ясно, че няма да си тръгне, преди да е разговарял с нея. — Децата ще се разстроят, ако те видят тук.

Едва напоследък спряха да разпитват за него, а тя смяташе, че той се кани отново да ги напусне.

— Почти четири месеца не съм виждал децата си. Не мога ли поне да им кажа едно здравей.

Тя се колебаеше. Забеляза, че е отслабнал, и от това изглеждаше още по-млад. Не ѝ се искаше да признае пред себе си колко е хубав. Нямаше никакъв смисъл отново да се влюбва в него.

— Е?

Той не се отдръпна и най-накрая тя му отвори вратата. Сега, когато гледаше с неговите очи, къщата ѝ изглеждаше по-грозна отвсякога. Той влезе и се огледа.

— Тук нищо не се е променило. — Каза го просто така, но тя веднага се подразни.

— Предполагам, че отново живееш в Бевърли Хилс. — В гласа ѝ имаше острота, която го преряза като нож, но тя целеше точно това. Беше я наранил ужасно, когато ги напусна, а сега вероятно отново идваше да я измъчва. Тя веднага предположи най-лошото.

Той се обърна кротко към нея.

— Не живея в Бевърли Хилс, Фей. Наистина ли мислиш, че бих ви изоставил на такова място, докато сам си живея в Бевърли Хилс?!

Ужасен, той наблюдаваше Фей, но тя просто стоеше и гледаше. Точно това си мислеше!

— Не знам какво би направил, Уорд.

Не беше им изпращал никакви пари, но се справяха с нейната заплата и доходите от неголемия им влог. Всъщност тя се чудеше от какво ли живее той през последните няколко месеца, но нямаше и никакво желание да разпитва.

В този момент децата пристигнаха тичешком. Лайънъл спря шокиран пред градинската врата и започна да се приближава бавно, с широко отворени очи. Но когато Грег забеляза баща си, той профуча край Лайънъл и се хвърли в ръцете му. Близначките последваха примера му. А Ан само стоеше и го гледаше, без да разбира кой е този човек. Тя не си го спомняше. Погледна Фей и протегна ръчички, за да я вземат. Майка ѝ я пое, загледана към четиримата, накачулили Уорд, които се смееха и пицяха, докато той ги гъделичкаше. Само Лайънъл проявяваше някаква предпазливост и поглеждаше от време на време към Фей, сякаш имаше нужда да разбере какво мисли тя за това.

— Всичко е наред, Лайънъл — каза му тя нежно. — Можеш да си играеш с татко си. — Но той остана настрана, наблюдавайки

останалите.

Накрая Уорд ги убеди да се измият, като им обеща, че ще ги изведе да хапнат хамбургери и сладолед.

— Имаш ли нещо против? — попита я той, след като децата се качиха по стайте си.

— Не — тя го гледаше внимателно, — нямам.

Сега, лице в лице с него, тя изглеждаше нервна, а и той се притесняваше. Четири месеца бяха дяволски много време. Бяха почти като непознати.

— Имам работа, Фей...

Каза го така, сякаш очакваше овации и тя едва сдържа усмивката си.

— О!

— В една банка... не е кой знае каква работа. Даде ми я един приятел на баща ми. Просто си седя на едно бюро по цял ден, а в края на седмицата си прибирам чека. — Изглеждаше изненадан, като че ли беше очаквал, че ще е по-болезнено, почти като хирургическа операция.

— О!

— Е, няма ли да кажеш нещо, по дяволите! — Отново ѝ се ядоса. Толкова беше трудно да ѝ угоди, а преди не беше такава. Може би работата ѝ се отразяваше. Той знаеше, че тя не седи по цял ден зад бюрото в очакване на петъчния чек. Пое дълбоко дъх и опита отново. — Сега работиш ли?

Не му се вярваше. Иначе нямаше да е вкъщи с децата. Поне докато той си беше тук, нещата бяха такива.

— Не. След месец. Сама ще режисирам този път.

Изведнъж се ядоса на себе си, че е казала прекалено много. Вече не беше негова работа какво прави тя, но ѝ беше приятно да сподели с него. Винаги се чувстваше добре, когато можеше да споделя с него.

— Чудесно. — Пристъпваше от крак на крак, загледан в нея, без да е сигурен какво трябва да ѝ каже. — Има ли големи звезди в него?

— Няколко.

Той запали цигара. Преди не пушеше.

— Адвокатът ти още не се е обаждал.

— Нямах време да се занимавам с това. — Но не беше точно така. От няколко месеца тя беше по-свободна, въпреки че той нямаше

как да го знае. — Ще се обади.

— О!

В този момент децата слязоха долу с гръм и трясък. Той предложи на четирите по-големи деца да ги закара с новата си кола — форд. Изглеждаше почти нова и Уорд погледна извинително.

— Не е дюзенбург, но ме вози до работата и обратно.

Тя устоя на желанието си да му каже, че все още използва автобус. Преди месец старата кола съвсем се потроши, така че те останаха без абсолютно никакъв транспорт.

— Ще дойдеш ли да обядваш с нас, Фей?

Тя понечи да откаже, но децата започнаха да я молят и беше по-лесно просто да се предаде и да тръгне с тях, а пък и част от нея проявяваше любопитство към него. Къде е бил, какво е правил, къде живее сега. Чудеше се дали връзката му с Мейзи Абърнети продължава, но си каза, че това не я засяга повече. Почти беше убедила себе си в това, когато забеляза начина, по който сервитьорката го гледа, и усети, че се изчервява. Той все още си беше хубав млад мъж и жените сигурно го заглеждаха повече, отколкото мъжете забелязваха нея. Но все пак тя носеше винаги халката си, а навсякъде водеше със себе си и петте деца.

— Чудесни са — похвали я той по пътя към дома, докато четирите деца се бутаха и закачаха на задната седалка на тъмносиния форд. — Добре си се справила с тях.

— За бога, Уорд, не си заминал преди десет години...

— Понякога се чувствам сякаш са толкова. — Помълча за миг, след това я погледна и продължи, докато изчакваха червения светофар. — Много ми липсвахте.

Щеше да каже: „И ти ни липсваше“, но се спря и замълча. Изненадана усети ръката му върху своята.

— Никога не съм преставал да се осъждам за това, което направих, ако въобще има някакво значение.

Гласът му беше толкова тих и децата вдигаха такава врява, че нямаше как да ги чуят.

— Това не се е повтаряло. Не съм излизал с друга жена, след като напуснах дома ни.

Странно беше да чуе, че той нарича дома ни онова ужасно място. Думите му я развълнуваха и очите ѝ се изпълниха със сълзи, когато

вдигна поглед към него.

— Обичам те, Фей!

За тези думи беше копняла цели четири месеца и инстинктивно протегна ръце към него. Бяха спрели пред къщата и децата слизаха от колата. Уорд им каза да влязат вкъщи, а той ще дойде след малко.

— Скъпа... дори не можеш да си представиш колко те обичам!...

— И аз те обичам! — Изведнъж тя се разплака и се отдръпна, отправила към него поглед, изпълнен с болка.

— Толкова ужасно беше без теб, Уорд...

— И за мен не беше по-леко. Мислех, че ще умра без теб и децата. Внезапно осъзнах това, което притежаваме, дори и без стария живот и огромната къща...

— Не се нуждаем от това. — Тя подсмръкна и се усмихна. — Но наистина имаме нужда от теб.

— Но не толкова, колкото аз се нуждаю от теб, Фей Тейър! — Погледна я колебливо. — Или отново Фей Прайс?

Тя се засмя през сълзи.

— Няма шанс!

Изведнъж забеляза, че и той все още носи халката си. Точно в този момент Грег ги извика.

— Идвам, синко. Само минутка — извика той в отговор.

Имаха още много да си кажат, но Фей бавно слезе от колата.

— Отивай. Липсваше им.

— Те ми липсваха още повече! — И с отчаян поглед, той се пресегна и стисна ръката ѝ. — Фей, моля те... нека опитаме отново. Ще направя всичко, което поискаш. Спрях да пия в мига, когато ви напуснах. Разбрах какво абсолютно нищожество съм бил. Имам отвратителна работа, но поне е нещо... Фей... — В очите му се появиха сълзи и той вече не успяваше да сдържа чувствата си към нея. Сведе глава и се разплака. После я погледна открито. — Не знаех какво да правя със себе си, когато ти тръгна на работа. Имах чувството, че вече не съм мъж... че никога не съм бил... но, о, Господи, не искам да те изгубя, Фей... моля те... скъпа, моля те...

Той я взе в прегръдките си и Фей почувства, че сърцето ѝ отново намира своя дом. В действителност тя никога не беше се отказвала от него. Дори не беше сигурна, че е способна да го направи. Отпусна глава на рамото му и сълзите ѝ рiekнаха отново.

— Толкова много те мразех в един момент... или поне ми се искаше...

— И аз исках да мога да те мразя, но знаех, че грешката е моя.

— Може би и моя. Вероятно това, че започнах работа, не е било най-доброто решение, но не знаех какво друго да направя.

Той поклати глава.

— Беше права — усмихна ѝ се той през сълзи. — Ти и твоите луди идеи да направиш продуцент от мен...

Отправи ѝ нежна усмивка. Колко добра жена беше тя и какъв късметлия е, че отново я държи в прегръдките си. Дори това да е само за час-два.

— Съвсем не беше луда идея. Възможно е, Уорд. Мога да те науча на всичко, което ти е необходимо да знаеш. Можеш да идваш на снимачната площадка по време на следващия филм.

Тя го наблюдаваше, изпълнена с надежда, но той поклати глава.

— Не мога. Сега съм работещ мъж. От девет до пет и разни такива неща.

— Добре, но все пак някой ден може да станеш продуцент, ако поискаш — каза тя с усмивка.

С въздишка прегърна жена си.

— Струва ми се, че това са въздушни кули, приятелче.

— А може и да не са.

Гледаше го и се чудеше какво ли ще им донесе животът. Поне се беше върнал отново. Стоеше пред грозната къща в Монтерей парк и я гледаше с надежда.

— Ще се опитаме ли отново... Не... По-точно ще ми дадеш ли още един шанс, Фей?

Очите ѝ за дълго се спряха на него, без да трепнат, и в тях бавно изгря усмивка, родена от мъдростта, разочарованието и болката. Вече не беше малко момиче. Животът не беше същият, както преди години. Целият ѝ свят се срути, но тя оцеля. Сега този мъж я молеше отново да тръгне редом с нея. Беше я наранил, изоставил, излъгал и предал. И все пак вътре в себе си тя знаеше, че той е неин приятел и я обича. Както и тя го обича, завинаги. Той не притежаваше същите инстинкти като нея и не беше толкова добре подготвен да оцелее. Но вероятно един до друг, ръка за ръка... може би... всъщност беше сигурна, че ще успеят. И по-важното, отново вярваше в него.

— Обичам те, Уорд!

Усмихна му се с усещането, че е отново млада. Месеците без него ѝ се сториха безкрайни. Не искаше никога вече да преживяват това. Можеше да надживее всичко, дори мизерията, но не и това.

Те стояха и се целуваха, а децата ги гледаха и изведнъж започнаха да им се смеят. Грег ги сочеше с пръст и се смееше най-гръмко, докато Уорд и Фей не се разсмяха заедно с тях. Животът отново беше чудесен, както преди много време, беше дори по-прекрасен оттогава.

И двамата бяха преминали през ада и отново се завръщаха, почти като Гуадалканал. Но те спечелиха войната. Най-накрая. Сега животът можеше отново да започне за всички тях.

ГЛАВА 10

Уорд се отказа от мебелираната стая в Западен Холивуд и веднага се върна в грозната къща, която така ненавиждаше. Но този път не забеляза колко е потискаща. Изглеждаше му чудесно, когато внасяше вещите си в стаята.

Прекараха три прекрасни седмици, преди децата да тръгнат на училище и Фей да започне новия си филм. Уорд настоя тя да използва колата, а той да ходи на работа с автобус. Това ѝ спестяваше часове и тя му беше благодарна.

Сега се отнасяше с нея много по-мило отпреди. Вече нямаше огърлици от смарагди и рубинени брошки. Сега я изненадваше с вечери, приготвени със собствените му ръце, с малки подаръци, когато получаваше заплата — книга, радио, топъл пуловер, който да носи на работа. Оставяше ѝ мили бележници, когато тя беше толкова уморена, че ѝ се плачеше. Или пък ѝ приготвяше ваната и слагаше ароматно масло, което сам беше купил.

Месец след месец той доказваше голямата си любов към нея и тя му отвърщаше със същото. От пепелта на стария им живот се роди една по-здрава връзка и спомените за тежките месеци започнаха да избледняват. Все още не си позволяваха да се връщат към старите дни. И за двамата беше болезнено.

В много отношения новият живот се харесваше на Фей. Като режисьор на първия си филм се справи добре и през 1954 ѝ дадоха още три филма, в които участваха все големи звезди. Всички те имаха голям касов успех. Тя започваше отново да си създава име в Холивуд, но вече не като едно хубаво лице или актриса, а като режисьор с бистър ум, голям талант и възхитително въздействие върху звездите, с които работеше.

Можеше да изтръгне сърцераздирателно изпълнение дори и от скала, както казваше Ейб Абрамсън, а и Дор Шери се съгласяваше с това. И двамата се гордееха с нея. Когато Фей получи първото си предложение за 1955, тя поиска нещо, за което мечтаеше отдавна. Беше подготвяла Уорд за това от самото му завръщане и той вече го

беше приел. Когато обясни условията си на своя агент, той щеше да падне от стола.

— И ти искаш да кажа това на Дор!

Гледаше я шокиран. Та той съвсем нищо не знаеше за киното. И доколкото Ейб можеше да прецени, Фей вече се побъркваше. Смяташе, че не е с ума си, когато го прибра обратно. Тогава за пръв път не беше съгласен с нея, но нищо не й каза. Тогава не. Но сега не си премълча:

— Ти си полудяла! Никога няма да купят такова предложение. Той не е направил нищо досега. На трийсет и осем е, Фей, а не знае за продуцентството повече, отколкото моето куче.

— Това, което казваш, е отвратително и аз не давам пет пари какво мислиш. Научил е някои неща за финансирането през последните две години, има остър ум и влиятелни приятели.

Но по-важното беше, че Уорд успя да порасне най-после и Фей се гордееше истински с него.

— Фей, аз просто не мога да продам твоето предложение. — Ейб беше сигурен в това.

— Тогава няма да продадеш и мен, Ейб. Това са условията ми. — Беше непоклатима като скала и на Ейб му се искаше да се пресегне през бюрото и да я удуши.

— Правиш голяма грешка. Ще пропилиеш всичко. Ако се провалиш сега, никой няма да ти обърне повече внимание. Знаеш колко трудно е в началото да се намери ангажимент за жена режисьор. А всички само чакат да се изложиш. Никой друг няма да ти даде шанса, който ти даде Дор, втори път не...

Аргументите му се свършиха, а тя само повдигна ръката си, където нямаше друг пръстен, освен обикновената златна халка, която не беше сваляла от сватбата си. Всички останали бижута, получени от Уорд, отдавна бяха продадени. Вече дори не й липсваха, бяха част от друг живот и друго време.

— Знам всичко това, Ейб. А ти знаеш какво искам аз. — Тя се изправи и го погледна. — Ако се опиташ, можеш да го направиш. Зависи само от теб. Но това са условията ми.

Страшно му се искаше да замери с нещо вратата, през която тя излезе. Но остана абсолютно вцепенен, когато МГМ приеха условията й.

— Те са по-луди и от теб, Фей!

— Съгласиха ли се? — Шокирана, тя стискаше телефонната слушалка.

— Вие двамата започвате следващия месец. Всъщност той започва. А когато се уредят нещата покрай филма, започваш и ти. Продуцент и режисьор. Ще имате собствени офиси в МГМ. — Той все още не можеше да преодолее изненадата си. Седна зад бюрото си, поклащайки глава. — Късмет!... И чуй ме. По-добре се вдигайте и двамата и пристигайте бързо тук да подписвате договорите си, преди да им е дошъл умът в главите и да променят решението си.

— Ще дойдем следобед.

— Дяволски си права — изръмжа той.

Когато пристигнаха, Фей отново усети колко се гордее с Уорд. Ужасно беше да се мислят такива неща, но тежките дни се бяха отразили добре на Уорд. Сега от него се излъчваше спокойна зрялост и интелигентност. Ейб започваше да се замисля дали той все пак няма да успее да се справи, а и Фей щеше да му помага, доколкото можеше.

Всичко приключи с ръкостискане и целувка по бузата на Фей. Пожела им успех и когато си тръгнаха, отново поклати глава. Човек никога не знае... беше възможно...

Филмът имаше огромен касов успех и оттук започна истинската им кариера. Продуцираха и режисираха по два-три филма на година. През 1956 най-после имаха възможност да напуснат къщата, която Уорд ненавиждаше. Въпреки че вече нямаха време да забелязват такива неща. Наеха друга къща за две години. А през 1957 отново се завърнаха в Бевърли Хилс, пет години след като напуснаха това място.

Не живееха сред грандиозния разкош от предишния живот. Имаха приятна, добре поддържана къща с градина, скромен басейн и пет спални, което им даваше възможност да си имат офис и вкъщи. Децата бяха омагьосани от къщата. Ейб Абрамсън се радваше за тях. Но не толкова, колкото самите Фей и Уорд Тейър. Бяха успели да се завърнат. Имаха чувството, че отново се връщат от войната. Държаха много на работата си, която им осигуряваше хубав живот, и се наслаждаваха на всеки миг.

БЕВЪРЛИ ХИЛС... ОТНОВО
1964–1983

ГЛАВА 11

От офиса му в МГМ нямаше кой знае какъв изглед и той зарея отнесен поглед през прозореца, докато диктуваше. Фей влезе и отпрати очи към профила на съпруга си. Усмивка огря лицето ѝ. На четирийсет и седем той беше толкова красив, колкото и преди двайсет години. Може би дори и повече. Косата му беше побеляла, но очите му запазваха прекрасния си тъмносин цвят. Имаше бръчки по лицето си, но тялото му си оставаше все така елегантно и мускулесто.

Докато говореше, той си тактуваше с един молив. Ставаше дума за следващия им филм, върху който щяха да започнат работа след три седмици, и всичко ставаше почти навреме. Точно това го притесняваше. Продукциите на Уорд Тейър бяха готови навреме, затова се очакваше и да започнат навреме. И Бог да е на помощ на онези, които го подвеждаха. Никога повече не работеха за него.

За последните десет години беше научил много, а и Фей се оказва права. Той беше гений в продуцирането, много по-голям, отколкото можеше да предположи някой в началото. Беше се научил да определя от самото начало бюджета за всяко нещо и успяваше да намери пари от източници, които изненадваха всички. В началото инвестициите бяха от негови приятели, но след това той започна да използва фондове на различни корпорации или пък привличаше конгломерати, които искаха да разширят обхвата от мероприятия, в които влагаха парите си. За Уорд Ейб Абрамсън казваше, че той би могъл да омае птиците така, че да напуснат топлите си гнезда, и това се повтаряше непрестанно.

През първите няколко години двамата с Фей трябваше да работят по цели нощи, за да подредят най-добре нещата. Но след първите шест филма Уорд вече се чувстваше в свои води. Той продуцираше нейните филми, подготвяше ги и ги организираше дълго преди тя да се включи с режисьорското си умение и така те двамата създаваха хит след хит. Често ги наричаха Златния тим на Холивуд. И въпреки че си имаха и своите провали, повечето пъти не грешаха.

Фей се гордееше с Уорд дяволски много, от дълго време беше така. Вече не пиеше, в живота му от онзи далечен момент през 1953,

когато се бяха разделили, нямаше други жени. Той работеше много, справяше се добре и тя беше доволна заради него. Чувстваше се пощастлива дори и от първите им години, които повече приличаха на приказка. Те вече не ѝ изглеждаха реални, а и Уорд рядко говореше за тях. Знаеше, че все още му липсва този живот, безгрижен и лесен, пътешествията, имението, дузините прислужници... колите... но и сега си имаха хубав живот. Кой би се оплакал? Обичаха работата си, а и децата бяха поотраснали.

Тя се усмихна леко и погледна часовника си. Скоро ще се наложи да го прекъсне. Сякаш усетил присъствието ѝ в стаята, той се обърна и ѝ изпрати една усмивка, а погледите им се срещнаха и се вплетоха — нещо, за което много хора им завиждаха.

Между Уорд и Фей Тейър имаше нещо съвсем специално, любов, която все още грееше ярко. В живота си не пропуснаха болката, но и придобивките бяха наистина ценни.

— Благодаря, Анджела, останалото можем да довършим следобед. — Той стана, заобиколи бюрото си и целуна жена си. — Време ли е вече?

Тя го погледна усмихната и той ѝ залепи една целувка по бузата. Все още използваше същия одеколон за след бръснене и по това можеше да се познае, че е в стаята. Затвореше ли очи, ароматът събуждаше в нея романтичните спомени от миналото, но днес нямаше време за това. Лайънъл завършваше гимназията в Бевърли Хилс. Трябваше да са там след половин час, а останалите деца чакаха вкъщи да ги вземат с колата.

Фей погледна красивия си златен часовник от Поаже, инкрустиран със сапфири. Уорд ѝ го беше подарил преди година.

— Мисля, че трябва да тръгваме, скъпи. Децата сигурно са полудели досега от очакване.

— Едва ли — ухили се той, когато грабна сакото си и я последва, — само Валери.

И двамата се разсмяха. Добре познаваха децата си или поне така си мислеха. Валери беше като опъната тетива на лък — темпераментна и избухлива, с ужасен нрав и нетърпящи възражения изисквания. Тя достойно поддържаше репутацията на пламтящата си коса, в рязък контраст с по-свитата си сестра. И на Грег не му липсваше енергия, но той я използваше по друг начин. Всичко, за което мислеше, беше

спортът, а в последно време и момичетата. Накрая идваше Ан, тяхното невидимо дете, както казваше Фей понякога. Тя прекарваше по-голямата част от времето си в своята стая, като четеше или пишеше стихове. Винаги изглеждаше, сякаш е отделно от другите. От самото начало беше така. Само когато беше с Лайънъл, се проявяваше и друга черта от характера ѝ. Тя се смееше, шегуваше се и дразнеше другите, но ако я притиснеха малко повече, отново се скриваше в себе си. Фей имаше чувството, че постоянно ѝ се налага да пита къде е Ан, а понякога дори забравяха да питат. Трудно беше човек да я опознае и Фей съвсем не беше сигурна, че я познава. Въпреки че беше доста странно да мисли така за собственото си дете. Но за Ан това си беше вярно.

Уорд и Фей изчакаха асансьора в МГМ. Сега имаха собствен комплекс от офиси, красиво обзаведени в светлосиньо и хром. Фей се погрижи сама за това преди две години, когато Тейър Продакшънс Инкорпорейтид официално установи постоянни офиси в МГМ.

В началото те имаха там само временни офиси, а до кантората си трябваше да преминат половината град и в резултат прекарваха голяма част от времето си в колите, на път за срещи с персонала на МГМ. Но сега и двамата бяха независими и в същото време — част от МГМ. Всеки две години подписваха договор с тях, но работеха както върху свои проекти, така и върху тези на МГМ.

Положението беше идеално и Уорд беше доволен от начина, по който се наредиха нещата. Но тайно в себе си той мислеше, че всичко е заслуга на Фей. Веднъж сподели това с нея, но тя бурно се възпротиви и му каза, че той сам не знае цената си.

Така си и беше, разбира се. Тя винаги е била звездата, винаги се е справяла много по-добре с всичко. Познаваше всички в тази индустрия и те я уважаваха. Но сега уважаваха и него, независимо дали той си го признаваше или не. На Фей ѝ се искаше той да го разбере. Той като че ли никога не беше съвсем сигурен в себе си. Но това беше и част от чара му, тази момчешка чистосърдечност, която не го напусна дори и в зрялата му възраст и все още запазваше момчешкия му вид и очарование.

Колата им беше долу на паркинга — черен кадилак с гюрук, който купиха преди две години. Вкъщи държаха микробус, който

използваха за излизанията с децата, а Фей си имаше бутилковозелен ягуар, който шофираше с удоволствие.

Колите обаче някак все не стигаха. Сега Лайънъл и Грег също имаха книжки и постоянно се караха за микробуса. Но неочаквано за Лайънъл положението щеше да се промени този следобед. Щеше да получи последен модел мустанг като подарък за рождения ден и завършването. Беше яркочервен, с гюрук и тапицерия в бяло и червено.

Фей се вълнуваше повече и от Уорд, когато я взеха и се промъкнаха тайно в гаража на съседите. Умираха от нетърпение да дойде моментът, в който ще му я подарят. Всички щяха да отидат на празничен обяд в Поло Лаундж, а след това в негова чест организираха празненство вкъщи.

— Изглежда невероятно, нали? — Фей хвърли един поглед на Уорд, докато пътуваха към дома си, и му се усмихна с носталгия. — Той става на осемнайсет... завършва училище... а сякаш вчера беше едно мъничко същество, което се опитва да ходи.

Думите ѝ събудиха образи от миналите дни и Уорд остана замислен по време на пътуването им. Преди дванайсет години всичко това изчезна завинаги и той понякога тъгуваше за онзи живот. Хубав живот беше, както и този, но вече му изглеждаше нереален, един изгубен свят. Погледна към Фей:

— Въобще не си се променила оттогава, знаеш ли? — Усмихна ѝ се доволно.

Още беше красива, косата ѝ запазваше цвета на зрели праскови, боядисваше я и сивите коси не личаха. На четирийсет и четири фигурата ѝ беше стегната, кожата ѝ — чиста и нежна, а в зелените ѝ очи гореше смарагдов пламък.

Той изглеждаше доста по-възрастен от нея, но причината беше в бялата му коса. Тя побеля рано, но това му отиваше. Контрастираше рязко с младежкото лице и тя често си мислеше, че така той ѝ харесва дори повече. Изглеждаше по-зрял.

Наведе се и го целуна по врата.

— Прекрасно лъжеш, скъпи. Остарявам с всяка година, но ти все още си доста обаятелен, знаеш ли?

Той ѝ отправи една усмивка и развълнуван я притегли към себе си.

— Дори и след трийсет години ще бъдеш страхотна, ясно ти е, нали? Да ме целуваш, докато карам... може би ще ми се натиснеш... да използваме набързо задната седалка...

Тя се разсмя при тази мисъл, а очите му се спряха на дългата грациозна шия, която толкова обичаше. Учудващо беше, че там все още нямаше нито една бръчка. Често си мислеше, че тя не трябваше да се отказва от актьорството. Красотата ѝ се беше запазила, а и знаеше толкова много за него. Като я наблюдаваше, докато режисира, непрестанно го забелязваше. Но беше адски добра и в това. Много малко бяха нещата, с които Фей Тейър не можеше да се справи. Когато го осъзна, започна да се дразни, но сега беше горд с нея. Тя просто беше от хората, които имаха множество способности. Същото се отнасяше и за него, но той не го усещаше и би се възпротивил, ако Фей му го споменеше. Той не притежаваше нейната увереност в собствените си сили, дори и сега. Нямаше сигурността, която ѝ позволяваше да се захване с всичко, без да се съмнява дали ще го постигне.

Тя отново хвърли едно око на часовника от Поаже.

— Закъсняваме ли?

Уорд се намръщи, когато я погледна. Не искаше да разочароват Лайънъл. С него не бяха така близки, както с Грег, но в края на краищата Лай беше най-големият му син, днес завършваше училище, а само като видеше колата...

Уорд отново се усмихна.

— Още не сме закъснели. На какво се смееш? — изгледа го Фей с любопитство.

— Представям си физиономията на Лай, когато види колата.

— Господи, сигурно ще се побърка. — Тя се изкиска и на устните на Уорд отново се появи усмивка.

Беше луда по момчето, винаги е била. Може би малко прекалява, мислеше си понякога той, искаше да го защити от абсолютно всичко. Никога не му позволяваше да поема физически рискове като Грег, или пък да се подлага на някакви изпитания. Според нея той не притежаваше физическата сила на Грег и умението му да поема тежки удари, емоционални или някакви други, но Уорд не беше съвсем сигурен, че е така. Може би щеше да стане по-издръжлив, ако Фей му дадеше шанс. Защото той приличаше много на нея. Притежаваше

същата тиха упоритост, целеустременост и самоувереност за нещата, с които искаше да се справи на всяка цена. Дори изглеждаше като нея. Бяха като близнаци, не само външно, но и духовно, понякога контактуваха по начин, който изключваше всички останали. Ако си го признаеше открито пред себе си, Уорд щеше да я ревнува от него. Откакто момчето порасна, те станаха толкова близки, споделяха толкова много и това оставяше другите извън техния свят. Уорд го усещаше най-силно и подсъзнателно му се противопоставяше. Лайънъл винаги се отнасяше учтиво и мило с него, но никога не прекъсваше заниманията си, за да излезе с него, да отидат някъде... за разлика от Грег, който се залепяше за Уорд още в мига, когато се прибереше вкъщи. Това се повтаряше всяка вечер през последните шестнайсет и половина години. Или поне от деня, в който се научи да ходи. Дори веднъж Уорд го намери заспал от неговата страна на голямото двойно легло. Грег имаше спешно да му разказва за едно приключение и искаше да е сигурен, че ще се събуди, когато те се приберат вкъщи. Светът започваше и свършваше с татко му и Уорд трябваше да си признае, че на такова страстно одобрение не е лесно да се устои. И тогава му се струваше, че е още по-трудно да проникне зад скромната сдържаност на Лайънъл. Пък и защо да си прави труда, щом като дете като Грег постоянно се мотае в краката му... Но знаеше, че има нещо, което дължи на най-големия си син. Но все не беше сигурен какво точно.

Колата беше идея на Фей. Така щеше да му бъде по-лесно всеки ден, от тази есен, да пътува до UCLA. А и за работата му през лятото щеше да е по-удобно. Щеше да започне при Ван Клийф & Арпълс — бижутери на Родео драйв, които работеха по поръчка в единични бройки и той се чувстваше поласкан. Не такава работа би искал Уорд за сина си, а Грег нямаше да я понесе, но Лайънъл сам си беше открил мястото, яви се на интервю с току-що подстригана коса и най-хубавия си костюм. Очевидно ги беше впечатлил повече, отколкото се очакваше за възрастта му, а може и да знаеха кои са родителите му. Нямаше значение как е станало, но той имаше вече работа и когато обяви новината пред семейството си, изглеждаше почти като развълнувано момченце. Нещо, което рядко му се случваше. Обикновено беше позатворен и по-зрял. Грег не се впечатли особено, а и близначките не се развълнуваха от новината. Но Фей с особено задоволство го изслуша.

Знаеше колко много му се иска да има работа. А тази си я беше намерил съвсем сам. Наложил си да подсеца Уорд да го поздрави и той го направи, но си признаваше, че не е кой знае колко доволен.

— Сигурен ли си, че не предпочиташ да отидеш с Грег в Монтана?

Той щеше да работи шест седмици в едно ранчо, но преди това щеше да прекара известно време в Йелоустоун парк с група момчета и учители от училището му. Но точно тези неща мразеше по-голямото момче.

— Тук ще бъда много по-щастлив, татко. Честно...

Имаше огромните зелени очи на Фей, които изведнъж се изплашиха, че няма да му разрешат да работи там, а той беше положил толкова усилия... но баща му се отказа да настоява, след като видя изражението на лицето му.

— Просто исках да попитам.

— Благодаря, татко.

Лайънъл изчезна в уединението на стаята си.

Преди няколко години направиха пристройка на къщата.

Вече нямаха стая за гости, а прислужницата спеше в малък апартамент над гаража. Но сега всяко от децата си имаше стая, дори и близначките. Най-накрая и те спяха отделно. Отдъхнаха си, въпреки че не си го признаваха в началото.

Уорд и Фей завиха по Роксбъри драйв и видяха, че близначките вече ги чакат пред къщата. Ванеса беше облечена в бяла ленена рокля, със синя панделка в дългите руси коси. Беше обула нови сандали, а в ръка носеше бяла сламена чанта. И двамата й родители си помислиха колко хубава изглежда. Същото се отнасяше и за Вал, но по много пошокиращ начин. Беше облякла яркозелена рокля, толкова къса, че се приближаваше по-скоро до чатала ѝ, отколкото до коленете. Беше изрязана на гърба и очертаваше съблазнителната ѝ фигура. За разлика от близначката си, тя съвсем не изглеждаше на петнайсет. Вече използваше грим почти постоянно, ноктите ѝ бяха току-що направени. Обула беше в страхотни сандали с високи токчета.

Фей въздъхна и погледна Уорд, когато той спря колата.

— Ето я отново... нашата сирена се появява...

Уорд се усмихна добродушно и потупа ръката на Фей.

— Остави я, Фей. Не се карай днес с нея.

Уорд я огледа преценяващо, докато беше още в колата, и се разсмя.

— Казвай на хората, че ти е племенница — погледна той нежно жена си. — Един ден тя ще бъде красавица.

— Тогава ще съм прекалено стара и изкуфяла, за да го оценя.

— Просто я остави на мира.

Винаги казваше така. Това беше отговорът му за всеки от тях, с изключение на Лайънъл, разбира се. На Лайънъл все трябваше да му се натяква, да го мърмят, да го принуждават да се примирява. От него Уорд очакваше да е идеален. И това беше прекалено много според Фей. Уорд никога не успя да разбере колко особено е момчето, колко изобретателен и чувствителен е. Нуждаеше се от съвсем различни неща.

Но Вал... тя беше друго нещо... твърдоглава, претенциозна, войнствена. Със сигурност беше най-трудното им дете... или пък Ан, така отдръпната в себе си... Понякога Фей се чудеше кое е по-лошото.

Когато излезе от колата, Ванеса заподскача към нея с чистата си искрена усмивка и тя реши, че точно днес ще се чувства благодарна за детето с по-лек характер, а така беше по-лесно. Каза ѝ колко добре изглежда, прегърна я и я целуна по бузата.

— Брат ти ще е много горд с теб.

— Алиса в Страната на чудесата ли е тук? — Вал разсеяно се приближи, като кипеше вътрешно при вида на ръката, прегърнала сестра ѝ. Беше наблюдавала съсредоточено, когато майка им целуна Ванеса.

— Не мислиш ли, че е малко големичка да се носи така?

Валери се обличаше крайно модерно, за разлика от Ванеса, която изглеждаше като самата невинност.

Когато Вал се приближи, Фей забеляза дебелията черна линия на клепачите ѝ и вътрешно потръпна.

— Скъпа, защо не махнеш малко от грима си, преди да тръгнем? Малко е рано за толкова силен грим.

По-лесно беше да обвини часа, отколкото годините ѝ. Петнайсет изглеждаха достатъчно за очи на Клеопатра, а и този стил никога не ѝ беше допадал. Но Валери не беше приела нищо от стила на Фей или Уорд. Сякаш си имаше свои идеи за всяко нещо и само Бог знаеше откъде са дошли. Но със сигурност не от някого от тях. Изглеждаше

като извадена от тийнейджърски филм за Холивуд, като най-лошите особености бяха дотолкова преувеличени у нея, че на Фей ѝ се искаше да закрепши. Но сега си наложи да запази спокойствие, докато наблюдаваше Вал, която изглеждаше готова да рие земята с малките зелени сандали.

— Много време ми отне да го сложа, майко. Няма да го махам сега.

— Бъди разумна, скъпа. Изглежда малко прекалено.

— Кой каза?

— Хайде, келеш, разкарай тази глупост.

Грег изскочи отнякъде, облечен в панталони цвят каки и тъмносиня риза, с изкривена вратовръзка, която изглеждаше сякаш е прекарала няколко години под леглото. Мокасините му бяха видели доста, а косата му не успяваше да стои пригладена, така както му се искаше, но въпреки контраста с много по-елегантния си баща той изглеждаше като точно негово копие. Фей се усмихна, когато той погледна Вал, повдигна рамене и ѝ каза:

— Наистина изглежда тъпо.

Но думите му само вбесиха още повече Вал.

— Гледай си работата... и без това не си нищо друго, освен един тъп скокльо.

— Добре, но ще ти кажа, че не бих излязъл с момиче, което има всичките тези дивотии по лицето си — той я огледа и явно не я одобри. — И роклята ти е прекалено тясна. Циците ти изглеждат щръкнали. — Тя се изчерви леко, но на мига побесня. Тя искаше точно това, но нямаше желание омразният ѝ брат да ѝ го навира в лицето.

— Така изглеждаш като проститутка.

Той го изрече безразлично, но тя го изгледа с широко отворени очи и му зашлеви един шамар точно в мига, в който Уорд се показва от къщата. Той им викна:

— Хей, вие двамата! Дръжте се прилично. Това е денят, в който брат ви завършва училище.

— Той ми вика проститутка!

Валери изглеждаше ядосана, а Ванеса се отегчаваше. Това се повтаряше постоянно. Тайно и тя беше съгласна с Грег, не че нещо можеше да повлияе на Валери. Беше толкова твърдоглава и инат, че или щеше да прави каквото си иска, или щеше да им трови живота

през целия ден. Беше се случвало с всеки един от тях и преди, поне десет хиляди пъти.

— Точно така изглежда, нали татко? — Грег се защитаваше срещу бурната ѝ реакция и Фей, която стоеше близо до него, чу как смачканата тъмносиня риза изпращя.

— Престанете!

Знаеше, че е безсмислено, но я изтощаваха с това си поведение. Обикновено се случваше в дни, когато тя се връщаше преуморена или пък денят на снимачната площадка е бил отвратителен.

Отминаха дните, когато можеше да им се чете тихо край камината вечер. Но тя и без това беше пропуснала много от това време. Детегледачките и прислужниците постепенно я заместиха и тя се чудеше дали това не е цената, която трябва да плати. Понякога бяха извън всякакъв контрол, като сега.

Но Уорд се зае с положението. Хвана рамото на Вал и тонът му я накара да млъкне.

— Валери, отивай да измиеш лицето си. — Думите му бяха недвусмислени. Нямаше място за спорове, но тя се поколеба за миг. Той погледна часовника си.

— Тръгваме след пет минути. Със или без теб. Но мисля, че би трябвало да си там. — С тези думи той приключи разговора с нея и се обърна към Фей. — Къде е Ан? Не можах да я открия горе.

Тя нямаше как да знае нещо повече от него. Заедно бяха пристигнали от офиса.

— Беше тук, когато се обадох. Ван? Знаеш ли къде е отишла?

Ванеса вдигна рамене. Невъзможно беше да се контролира това дете, влизаше и излизаше, не говореше с никого, през по-голямата част от времето си четеше в стаята си.

— Мисля, че е горе.

Грег се замисли за малко:

— Струва ми се, че я видях да прекосява улицата!

— Накъде?

Уорд започваше да става нетърпелив. Всичко това му заприличваше на онези непоносими семейни почивки, които предприемаха на места като Йоземайт например. Докато най-последно можеха да си позволят да ги изпращат на лагери и да останат за малко

на спокойствие. Не че не се радваха на семейството си, но имаше моменти, когато наистина го подлудяваха, като сега.

— Видя ли къде отиде?

Той забеляза, че Вал е изчезнала в къщата, и се надяваше, че тя ще махне част от грима, а може би дори щеше да смени роклята, но беше прекалено да се очаква чак толкова. Видя я да идва забързана, докато всички те все още търсеха Ан. Дебелата черна линия беше намалена наполовина. Роклята си оставаше все така тясна и зелена.

— Валери, знаеш ли къде е отишла Ан? — Гледаше я раздразнен, готов да ги убие всичките.

— Да. Отиде до семейство Кларк.

Съвсем просто. Най-накрая. Това дете постоянно се губеше. Спомни си как прекараха три трескави часа в търсене на Ан из магазините Мейси в Ню Йорк, за да я открият дълбоко заспала на задната седалка на наетата лимузина.

— Имаш ли нещо против да изтичаш да я извикаш?

Виждаше се, че модната кралица на красотата се кани да протестира, но не посмя, след като видя физиономията на баща си. Кимна и хукна през улицата, а късата пола очертаваше хубавия ѝ задник.

Уорд се обърна към Фей с въздишка:

— Може да я арестуват в това облекло.

Фей му се усмихна.

— Отивам да запаля колата.

С крайчеца на окото си видя Валери, която се приближаваше с по-малката си сестра. Тя беше облечена най-подходящо от всички — в приятна розова рокля спортен модел, идеално изгладена, точно толкова дълга, колкото трябва. Косата ѝ блестеше от чистота, очите ѝ сияеха, червените ѝ обувки бяха току-що излъскани. Беше удоволствие да я гледаш, за разлика от много по-крепящо облечената ѝ сестра. Тя се вмъкна в микробуса на най-вътрешното място. Не че се сърдеше на някого, просто това място ѝ харесваше.

— Какво прави там? — попита я Грег, когато влезе и седна пред нея, а близначките се настаняха от двете му страни.

Ан седеше сама, въпреки че обикновено Лайънъл или Ванеса седяха до нея. Не беше тайна, че с Вал не се разбираха, а с Грег нямаха почти нищо общо.

Лайънъл беше обожаваният брат, а Ванеса се грижеше за нея, когато нямаше кой друг. Фей винаги казваше: „Ванеса, наглеждай Ан“.

— Исках да видя нещо.

Не каза нищо повече... но беше го видяла... подаръка по случай завършването на училище... красивия малък червен мустанг... и толкова се радваше за него. Не издаде нищо на никого по пътя към училището. Искаше да си остане изненада. И затова, докато слизаха от колата, Фей се чудеше дали е разбрала. Но тя не каза нищо, само ги последва в залата и седна в края на реда.

Това беше един от най-хубавите дни в живота ѝ, но и един от най-тъжните. Знаеше, че през есента Лайънъл ще се премести в апартамент в района на UCLA заедно с приятели. Мама мислеше, че е прекалено малък, но татко каза, че може да му се отрази добре. Тя знаеше защо той говори така, защото ревнуваше, че мама и Лайънъл са толкова близки. Но сега той ще си отиде. Не можеше да си представи, че няма вече да живеят заедно. Само с него можеше да разговаря. Винаги Лай се грижеше за нея, дори ѝ приготвяше обяда за училище, и то с неща, които тя обичаше. Не с изсъхнал стар салам или останало сирене. Така щяха да постъпят Ванеса или Валери. Но Лайънъл ѝ правеше сандвич с яйце, печено говеждо, пиле или пуйка. Носеше ѝ книги, които харесваше. Разговаряше с нея до късно през нощта, показваше ѝ как да си реши задачите. Беше най-добрият ѝ приятел. Винаги е бил... завиваше я нощем, когато мама и татко работеха. Влизаше в ролята на родител много по-често от тях двамата. И когато изведнъж той се появи на сцената с шапката и бялата мантия, очите ѝ се насълзиха. Сякаш го гледаше как се жени... почти... също толкова лошо беше. Женеше се за новия живот. И денят, когато щеше да я напусне, приближаваше.

Грег гледаше със завист, толкова му се искаше той да завършва тази година. Но се съмняваше дали въобще някога ще успее. Оценките му през последната година не бяха добри, но беше обещал на татко си, че ще се напрегне следващата година... Късметлия... заминава в колежа... въпреки че Грег нямаше високо мнение за избора му. Мислеше, че UCLA е тъпо училище. Искаше да отиде в някое място като Техническото училище в Джорджия, където можеше да стане голяма футболна звезда. Въпреки че татко му говореше за нещо като Йейл. Ако въобще успееше да влезе, и там щеше да има възможност да

играе футбол... Направо му потекоха лигите при тази мисъл... а и момичетата!...

Валери се заглеждаше по едно момче от третия ред. Преди няколко седмици Лайънъл го води вкъщи. Това беше най-готиното момче, което някога е виждала. Висок, с мека черна коса, тъмни очи и гладка кожа, той танцуваше като мечта. Но освен всичко друго си имаше и някаква тъпа сериозна приятелка от горните класове. Обаче Вал си знаеше, че е много по-красива от приятелката му. Само да можеше да поговори един-два пъти с него... но Лай, разбира се, нямаше да помогне. Той никога не я запознаваше с никого. А освен това тук беше и Джон Уелс, най-добрият приятел на Грег. Беше готин, но и срамежлив. Всеки път, когато го заговореше, той се изчервяваше. И той се канеше да учи в UCLA. Наистина щеше да е върхът, ако успееше да си свали някое момче, което учи в колеж, но досега успехите ѝ се ограничаваха в рамките на три момчета от собствения ѝ клас. Само че те бяха мухльовци и единственото, което искаха, беше да ѝ пускат ръка. Останалото тя пазеше за колежанин. Като този на третия ред.

Ванеса наблюдаваше близначката си и почти четеше мислите ѝ. Познаваше я прекалено добре. Дори знаеше кого ще си хареса. Направо се чудеше как може да е толкова луда по момчетата, такава си беше още от седми клас. Ванеса също ги харесваше, но не беше така обсебена от мисълта за тях. Повече се интересуваше от писане на поезия и четене на книги. Момчетата си бяха готини, но тя все още не си беше избрала никого. Вече започваше да се чуди докъде е стигала Вал. Надяваше се да не е до края. Това щеше да ѝ съсипе живота. Разбира се, че имаше хапчета... само че не ги даваха, ако не си на осемнайсет или нещо такова или пък не си сгодена. Знаеше, че едно от момичетата от долните класове си е взело, като се е направило, че е на двайсет и една, но тя въобще не си представяше да направи такова нещо или дори да го поиска.

Фей би си отдъхнала, ако можеше да чете мислите ѝ. И тя се притесняваше за тези неща. Но сега умът ѝ не беше заедно с Грег или Ан, нито с близначките. Тя мислеше само за най-големия си син, така висок, красив и невинен. Той пееше химна на училището с диплома в ръка, а слънчевата светлина струеше в стаята. Тя го гледаше и си мислеше, че този миг никога няма да се повтори, той никога вече няма

да бъде така млад и пречистен. Животът сега започваше за него. Сълзите се стичаха по бузите ѝ, докато си мечтаеше за хубавите неща, които ѝ се искаше да му се случат. Уорд мълчаливо ѝ подаде носната си кърпа. Тя се обърна и го погледна с усмивка, изпълнена едновременно с тъга и радост. Какъв дълъг път изминаха... и колко ѝ бяха скъпи... особено Уорд... и това момче... Болезнено ѝ се искаше да го предпази от всички грижи... всички разочарования, от мъката. Инстинктивно, Уорд я прегърна и я притегли към себе си. И той се гордееше с момчето, но искаше съвсем други неща за него.

— Толкова сладък изглежда — прошепна тя на Уорд. В нейните очи той все още си беше малко момченце.

Уорд ѝ прошепна в отговор:

— Изглежда вече като мъж.

Поне се надяваше, че това някой ден ще бъде така. Засега той имаше леко женствен вид на младостта и Уорд понякога се чудеше дали някога ще се промени. Приличаше толкова много на нея... и в мига, когато си го помисли, той видя как Лайънъл се оглежда из тълпата, докато намери очите на Фей. Двамата се гледаха обичливо, като изключваха целия свят около себе си. Уорд изпита желание да я отдръпне, за нейно и на момчето добро, но те не можеха да бъдат докоснати от външния свят. Винаги са споделяли нещо недосегаемо за останалите.

— Такова чудесно момче е...

Уорд се почувства двойно по-доволен, че Лай ще се мести есента. Той имаше нужда да се махне от нея. Мнението му се затвърди, когато видя как Лайънъл се втурна да прегърне Фей след церемонията. Другите младежи стояха наоколо, хванали за ръце попритеснени момичета.

— Свободен съм, мамо! Вече не съм някакво хлапе в училище!

Очите му виждаха само нея, а тя така се вълнуваше заради него.

— Поздравления, скъпи!

Тя го целуна по бузата, а Уорд стисна ръката му.

— Поздравления, сине!

Повъртяха се там още малко и се запътиха към Бевърли Хилс хотел, за да обядват в Поло Лаундж. По пътя натам той седна до Ан на последната седалка, точно както тя очакваше. Това не се стори странно

на никого. От години той си сядаше там, до нея, както и Фей и Уорд седяха най-отпред, а Грег и близначките — по средата.

Както винаги по обяд в Поло Лаундж имаше цяла тълпа. Издокарани, сложили коприни, златни верижки и миниполи режисьори, сценаристи и актьори, както и хора, молещи за автографи. Телефоните хвърчаха от една маса на друга и всеки се правеше, че има страшно важен разговор.

Фей излезе навън и потърси по телефона Лайънъл, за да го поздрави. Всички се разсмяха на шегата, освен Уорд. Понякога се държаха като любовници и това го притесняваше. Но необузданата им групичка си прекарваше съвсем добре. След обяда всички се прибраха у дома и поплуваха в басейна.

По някое време дойдоха приятелите на децата, така че никой не усети, когато Уорд и Фей се измъкнаха и отидоха до къщата на семейство Кларк. Уорд докара колата почти до басейна, като натискаше клаксона. Фей се смееше седнала с все още мокрия си бански костюм върху няколко кърпи. Децата ги зяпаха неразбиращо в началото и си мислеха, че родителите им са се побъркали. Уорд изскочи навън, отиде при сина си и му подаде ключовете. Очите на Лайънъл се насълзиха и той се хвърли на врата на баща си, като се смееше и плачеше едновременно.

— Искаш да кажеш, че е моя?

— Честито дипломиране, сине!

И Уорд се просълзи. Разчувства се от възторга на сина си в този единствен миг, който вече нямаше да се повтори. Лайънъл извика от задоволство и отново го прегърна, а Ан стоеше встрани и ги наблюдаваше сияеща.

Той покани всички вътре и Уорд и Фей се отдръпнаха. Децата се накачулиха един върху друг по седалките и по капака.

— Внимателно, Лай — предупреди го Фей, а Уорд я хвана за ръка и я отведе няколко крачки встрани.

И за миг, само един миг преди да запали колата, Лайънъл срещна очите на баща си и двамата мъже си размениха по една усмивка. За първи път се разбраха без думи и вече нямаше нужда от други благодарности.

Когато колата се отдалечаваше, Уорд се почувства така, сякаш за пръв път успя да установи контакт със сина си.

Най-после.

ГЛАВА 12

Тази вечер поне сто души, повечето деца, бяха поканени на празненството по случай завършването на Лайънъл. Имаше направена палатка, където се разполагаше рок съставът, който Уорд и Фей бяха ангажирали за вечерта. Това беше най-голямото празненство, което правеха от години. И цялото семейство се вълнуваше.

Грег носеше смачкана фланелка на райета и джинси, косата му стърчеше несресана, а краката му бяха боси. Фей се канеше да го върне да се оправи, но той избяга. Когато спомена нещо пред Уорд, той ѝ отговори с вечното: „Остави го да прави каквото иска, скъпа, всичко е наред“.

Жена му го изгледа неодобрително.

— За мъж, който е сменял по три пъти на ден ризите си и е носил бели ленени костюми, ми се струва, че не си много взискателен към сина си.

— Може би точно затова е така. Това беше преди двацет години, а дори и тогава не беше на мода. Хората вече не живеят така, Фей. Ние сме щастливи динозаври. Грег има да мисли за по-важни неща.

— Като например? Футбол? Момичета? Плаж?

Тя очакваше нещо повече от Грег, нещо подобно на това, което правеше Лайънъл. Но Уорд изглеждаше по-щастлив със своя син спортист, отколкото с детето им, което имаше по-интелектуални наклонности. Все не успяваше да го разбере, а и изглеждаше нечестно, че той очаква толкова малко от Грег, а никога не оценяваше изключителните постижения на Лайънъл. Но нещата не можеха да се променят само за една нощ. Това различие винаги стоеше между тях и понякога се проявяваше доста бурно, но на този ден тя не искаше кавги. Всъщност те се караха много рядко, и то само заради децата. Тогава спореха бурно и си разменяха тежки думи... особено заради Лайънъл... но не тази вечер... само не тази вечер, помисли си тя и реши да се откаже от препирнята за Грег.

— Добре... няма значение...

— Остави го да се радва тази вечер. Няма значение какво е облякъл.

— Надявам се да мислиш същото и по въпроса за Вал.

И за двамата беше огромно предизвикателство да си премълчат. Тя беше облякла абсолютно прилепнала минирокля от бяла кожа с ресни на полата. Обута беше с бели ботуши, очевидно заети от приятелка.

Уорд се наклони към Фей и ѝ прошепна, докато ѝ наливаше питие на бара:

— На кой ъгъл работи приятелката ѝ? Спомена ли тя?

Фей се разсмя и поклати глава. Струваше ѝ се, че от толкова отдавна има тийнейджъри край себе си, че вече нищо не може да я изненада. Това беше добра подготовка за работата ѝ с актьорите в МГМ. Никой от тях не можеше да е по-невъзможен, труден, непредсказуем и увещаващ от едно дете в тази възраст. Въпреки че някои от тях се опитваха.

— Мисля, че горката Ванеса се опитва да противодейства на ефекта на Вал — каза Уорд на Фей.

Тя беше облякла рокля в бяло и розово, която изглеждаше по-подходяща за десетгодишно дете, обута беше с розови пантофки и косата ѝ отново беше в стил Алиса и Страната на чудесата. Двете бяха пълна противоположност и Фей си мислеше, че това не е случайно.

Тя ги огледа отново. Лайънъл — в светлобежов летен костюм, хубав и горд, облечен със светлосиня раирана риза и с една от вратовръзките на баща си. Стараеше се да изглежда съвсем пораснал, с усещането за новата кола, така очебийно оставена в предния двор. Грег — с неговите смачкани дрехи... Валери — с бялата си кожена рокля... и Ванеса — в детските си дрехи... абсолютно различни личности. Всичко това я подсети за нещо и тя погледна Уорд.

— Виждаш ли си Ан?

— Преди малко беше с приятели край басейна. Всичко е наред. Лайънъл още ѝ хвърля по едно око.

Така ставаше винаги, но това си беше неговата голяма вечер. Уорд дори се направи, че гледа встрани, когато го забеляза, че си налива чаша бяло вино. Трябваше да позволи на момчето да се поразтовари, пък и не беше кой знае каква беда, ако се напиеше тази вечер. Това щеше да понащърби безупречния му образ и най-вероятно

щеше да му се отрази добре. Само трябваше да ангажира вниманието на Фей, за да не го наблюдава непрекъснато. Затова я покани на танц. Валери ги изгледа ужасена, Ванеса се развесели, а по едно време Лайънъл ги прекъсна и самият той танцува с Фей. Уорд отиде да побъбри с приятели, като наблюдаваше децата да не излязат от контрол. Някои бяха доста пийнали, но те бяха на годините на Лайънъл, така че това беше и тяхната тържествена вечер. Уорд си признаваше, че имат право да попрекалят, стига да не шофират до домовете си. Беше дал твърди разпореждания на момчетата, които се занимаваха с колите, никой да не получава ключовете си, ако е в пияно състояние. Независимо дали е дете или възрастен.

Забеляза, че Ан седи край басейна и разговаря с Джон Уелс, приятеля на Грег — симпатично момче, което обожава дори земята, по която ходи Грег. Уорд подозираше, че тя е влюбена в него, но имаше малка вероятност чувствата ѝ да са споделени, като се има предвид, че тя беше само на дванайсет. Имаше още да расте, въпреки че Лайънъл се отнасяше с нея като с голяма. Понякога беше наистина учудващо зряла. Много повече от близначките, а дори и от Грег.

Чудеше се за какво ли разговарят, но тя беше толкова дива и срамежлива, че той не посмя да се приближи, за да не я изплаши и тя да избяга. Изглежда, се чувстваше добре. Малко по-късно Лайънъл се присъедини към тях и Уорд видя как усмихнат, Джон вдига изпълнен с възхищение поглед към него. Както и Ан... Децата бяха чудесни...

Уорд се засмя и се насочи към група съседи и приятели, за да си вземе Фей оттам. Искаше отново да танцува с нея. Смяташе, че тя е по-красива от всички момичета наоколо, и това се четеше в очите му, когато ръката му се плъзна около кръста ѝ.

— Ще танцуваме ли?

Той я потупа по рамото и тя се разсмя, когато го забеляза.

— Непременно.

Съставът беше добър. Децата си прекарваха добре. Ан се развличаше заедно с Лайънъл и Джон. И двамата се отнасяха с нея като с възрастна, обръщаха ѝ повече внимание от другите деца. Беше висока за възрастта си и имаше същата коса, с цвят на зрели праскови, като Фей. Един ден щеше да стане хубаво момиче, но никога не се чувстваше такава. Тя си мислеше, че не е така красива като Фей, нито пък забележителна като Вал. А за Ванеса смяташе, че се отличава с

тихата си хубост. Но Лайънъл винаги ѝ казваше, че е най-красива от всички тях, и тя му отвръщаше, че това са глупости. Показваше му кокалестите си колене и това, което тя наричаше „необикновено скучната ми коса“, защото обграждаше лицето ѝ в мек облак. Гърдите ѝ тъкмо започваха да се развиват и тя се чувстваше доста глупаво. Всъщност почти винаги се чувстваше глупаво, с изключение на времето, което прекарваше с Лайънъл. С него се чувстваше прекрасно.

— Харесва ли ти новата кола?

Джон се усмихваше на по-големия брат на приятеля си, като тайно се възхищаваше на стегнатия възел на вратовръзката му. Страшно харесваше начина му на обличане, но никога не би посмял да му го каже.

— Майтапиш ли се? — Лайънъл се ухили по момчешки. — Луд съм по нея. Нямам търпение да дойда утре и наистина да я изпробвам.

Той се усмихна на приятеля на Грег. От години Джон се мотаеше наоколо и винаги му е харесвал. Беше по-интересен от другите приятели спортисти на Грег. Това той откри съвсем случайно, когато Грег беше излязъл някъде и те двамата си поговориха. Джон се правеше, че е същият като останалите, но Лайънъл усети, че това е само маска. Той се интересува не само от футбол, мотори и разни други неща, които не значеха много за Лайънъл.

— Другата седмица започвам работа и ще бъде страхотно да си имам своя кола.

— Къде ще работиш?

Джон звучеше заинтригувано, а Ан следеше разговора, без да продума, както винаги. Но тя слушаше брат си и наблюдаваше лицето на Джон. Винаги е смятала, че той има красиви очи.

— Ван Клийф&Арпълс. Бижутери, в Бевърли Хилс.

— Мислеше, че има нужда да му се обясни. Никой от приятелите на Грег не можеше да има някаква идея какво е това.

Но Джон се разсмя и Ан се усмихна, като продължаваше да ги наблюдава.

— Знам. Майка ми постоянно ходи там. Имат хубави неща. — Лайънъл го изгледа изненадан и поласкан. Джон не му се присмя. — Струва ми се, че е добра работа.

— Наистина е. Нямам търпение да започна. — Сияещ, той погледна към колата. — Особено сега.

— И UCLA през есента. Късметлия си, Лай! До гуша ми е дошло от гимназията.

— Не ти остава още много. Само една година и край.

— Струва ми се, че е цяла вечност — въздъхна Джон и Лайънъл се засмя.

— И после какво?

— Не знам още.

Не беше необичайно. Повечето му приятели също не бяха решили все още нищо.

— Аз ще уча кинематография.

— Звучи чудесно.

Лайънъл повдигна рамене скромно. От четиринайсетгодишен той печелеше фотографски награди, а преди две години започна да се занимава и с филми. Беше готов за всичко, което можеше да предложи UCLA, и се вълнуваше от перспективите там въпреки думите на баща си. На него му се искаше да изпрати сина си в някое известно училище на Изток. Имаше достатъчно висок успех, но нямаше никакво желание да ходи там. Идеята му можеше да бъде продадена на Грег.

Усмихна се приятелски на Джон:

— Ела ми някой път на гости в училището. Ще можеш да го поогледаш, докато се чудиш къде да учиш.

— Това е добра идея.

Джон напрегнато се вгледа в него и за миг погледите им се срещнаха и задържаха, но Джон се извърна бързо и като забеляза Грег, се отдалечи. Лайънъл покани Ан да танцуват. Тя се изчерви при тази мисъл и отказа да танцува с него, но след като той настоя, тя се поколеба и го последва на дансинга.

— Какво е това?!

Момчето, което се мотаеше из къщата заедно с Вал, я последва в кабинета. Съвсем определено се канеше да пусне ръка под полата ѝ, което съвсем не изглеждаше трудно. Но очите му се спряха на една вещ, поставена върху рафта на барчето, за която така копнееше.

— Това, което си мисля ли е? — Беше впечатлен. Тази беше първата къща, в която виждаше едно от тези неща, въпреки че за тях се говореше доста из Лос Анжелис.

— Да. И какво от това? Много важно!

— Как да не е важно. — Той зяпаше, изпълнен със страхопочитание, а след това протегна ръка и го докосна. После щеше да разказва на татко си, когато той дойде да го прибере. — На кого е? На майка ти или на баща ти?

Отговорът като че ли й струваше доста усилия.

— На майка ми. Искаш ли бира, Джоуи?

Той щеше да припадне, когато видя и другия. Те имаха два!

— Боже мой! Тя има два. За какво?

— За бога! Не си спомням. Все пак искаш ли бира, или не искаш?

— Да. Да. Добре. — Но много повече се интересуваше за какво е получила майка й Оскарите. Баща му щеше да го разпитва после, да не говорим за майка му, но Вал не изглеждаше в настроение да разговаря за това.

— Преди е била актриса, нали?

Знаеше, че сега е режисьор. Всички го знаеха. А баща й беше сред големите продуценти на МГМ. Но Валери със сигурност не разговаряше с желание за тези неща. Повече се интересуваше от пиене и момчета. Поне репутацията й беше такава. Когато тя седна, му се струваше, че ще успее да види всичко под полата й. Но всъщност видя само доста голяма част от бедрата й.

— Пушил ли си опиум?

Не беше го правил, но не искаше да си признае пред нея. Той беше на петнайсет години и половина, срещна я в училището тази година, но не беше я канил на среща. Не му стигна смелост. Тя беше толкова красива и ужасяващо зряла.

— Да. Веднъж. — Но отново не успя да скрие любопитството си. — Нека да поговорим за майка ти.

Това беше краят. Тя скочи с пламтящи от ярост очи.

— Не, няма да си говорим!

— Не се стягай толкова, за бога! Просто съм любопитен, това е.

Вал го изгледа с презрение и тръгна навън, но се обърна и му изсъска:

— Тогава питай нея, мекотело!

И тя изчезна с едно последно припламване на червената грива. Той се втренчи в празния коридор и отчаян прошепна на себе си:

— По дяволите!...

— О! — Грег провря глава да види кой е вътре и момчето се изчерви и скочи.

— Съжалявам... Просто исках малко да се отпусна тук... Ще изляза навън.

— Всичко е наред. И аз го правя тук постоянно. Няма проблем.

Той се ухили и изчезна, преследвайки едно тъмнокосо момиче, а Джоуи се измъкна навън.

Накрая късно през нощта всички завършиха в плувния басейн, независимо дали бяха с дрехите, с бански, с костюми, с гуменки, с обувки или боси. Повеселиха се чудесно и часът стана три, преди да изпратят и последния гост.

Когато всички си отидоха, Лайънъл се прибра с Уорд и Фей. И тримата се прозяваха полузадрямали.

— Доста жива група бяхме... и хубав празник стана, нали?

— Страхотен.

Лайънъл целуна с усмивка майка си за лека нощ. И когато седна на ръба на леглото си, облечен в мъхеста хавлия над банския, той остана загледан за минута в стената, замислен за този ден... дипломата... бялата мантия... колата... приятелите... и музиката... И странно защо, но се усети, че мисли за Джон и това колко приятно хлапе е той. Харесваше го повече дори и от някои свои приятели.

ГЛАВА 13

Денят след празненството започна като всеки друг работен ден за Фей и Уорд. Децата можеха да си отспят до обяд, но те трябваше да стигнат в студиото преди девет. Скоро започваше следващият им филм и двамата имаха да свършат цели планини от работа. Изискваше се огромна дисциплина, за да продължат напред, да работят, независимо от умората, особено когато Фей започнеше истинската работа с актьорите. Тогава тя пристигаше в студиото преди шест часа, често актьорите още не бяха дошли. Но тя трябваше да е там, да поеме въздуха и да придобие истинското усещане.

Всъщност винаги ѝ беше трудно да се откъсне от снимачната площадка по време на снимките и понякога дори и не го правеше. Спеше в някоя гримьорна, вживяла се напълно в сценария. Той ставаше част от нея, докато накрая така опознаваше всеки от характерите, че се чувстваше като че ли е в някакво друго време, сякаш е била родена в тяхната кожа.

Точно това я правеше толкова възискателна към актьорите, които работеха за нея. Но пък ги научаваше на дисциплина, която те не забравяха никога, и затова повечето от тях говореха за Фей Тейър със страхопочитание. Талантът ѝ беше истински дар и сега се чувстваше много по-щастлива, отколкото когато самата тя играеше. Точно това удовлетворение търсеше тя.

Уорд обичаше пламъчето, което се появяваше в очите ѝ само в миговете, когато мислеше за работата си. Понякога се чувстваше малко ревнив, защото и той обичаше това, с което се занимаваше, но не със същата страст и същия огън, които изпълваха нея. Тя вливаше душата си в своята работа. Като се замисли за тези неща, се сети, че скоро отново щеше да я изгуби заради следващия им филм. Но и двамата знаеха, че той е най-добрият от всички, които са правили досега, и затова бяха страшно възбудени.

Фей постоянно се сещаше за Ейб Абрамсън и за това колко жалко беше, че вече не е между живите. Щеше да се влюби в този филм. Но той почина преди няколко години. Доживя да види успеха

им, да я види как получава втория си Оскар, този път за режисура. Но след това почина и тя все още чувстваше липсата му. Тя се облегна на седалката, загледана в Уорд, и потъна в мисли за предишната вечер.

— Радвам се, че децата прекараха добре.

— Аз също. — Той опита да се усмихне, но имаше неприятен махмурлук, а в последно време това му се случваше рядко. Често се чудеше как е могъл да пие толкова много. Вече не можеше да поема такива количества, без да заплати огромна цена. Младост... подсмихна се той... доста неща се променят, когато понатрупаш някоя и друга годинка и някой и друг побелял косъм... но имаше и неща, които не се изменяха. Въпреки махмурлука двамата с Фей се любиха тази сутрин, след като той си взе един душ. Това беше добър старт за деня и той нежно постави ръка на бедрото ѝ.

— Все още ме подлудяваш, знаеш ли...

Тя леко се изчерви, но думите му ѝ доставиха удоволствие. И сега беше влюбена в него. Вече деветнайсет години, дори и повече, ако се броеше времето от срещата им в Гуадалканал през четирийсет и трета... ставаха двайсет и една.

— Взаимно е, да знаеш.

— Чудесно.

Изглеждаше някак тъжен, докато вкарваше колата в паркинга в МГМ. Пазачът им се усмихна, когато ги видя, и им махна да влизат. Човек може да си сверява часовника по тези двамата, си мислеше той... приятни хора... имат симпатични деца... и здраво работят. Трябваше да им се признае.

— Май трябва да сложим врата между нашите офиси и да поставим ключалка на моята врата — предложи Уорд.

— Не звучи лошо — прошепна тя в ухото му и закачливо го гризна по врата, преди да се измъкне навън. — Какво ще правиш днес, скъпи?

— Нямам прекалено много работа. Почти всичко е уредено. А ти?

— Имам срещи с три от звездите. — Каза му имената им. — Чувствам, че ще трябва доста да си поговорим с тях, преди да започнем, за да бъдат всички подготвени. Да знаят какво точно целим с този филм.

Този филм беше най-голямото предизвикателство от всички направени досега. Разказваше се за четирима войници, участници във Втората световна война, и съвсем не можеше да бъде наречен приятен филм. Беше груб, болезнен, разтърсващ душите. Повечето директори на студиа биха сложили мъж режисьор, но Дор Шери и сега ѝ имаше доверие, а тя нямаше намерение да го разочарова. Него или пък Уорд. Съвсем не му беше лесно да осигури парите за филма въпреки големите им имена. Хората се страхуваха, че никой няма да гледа потискащ филм. След покушението над Джон Кенеди миналата година всички искаха комедии, за да си отдъхнат, а не някакъв сериозен филм. Но още след като прочетоха сценария, Фей и Уорд се съгласиха, че точно това им трябва. Филмът беше разкошен, сценарият — чудесен, както и самата книга, по която беше написан. Фей наистина искаше да направи нещо хубаво от него. Уорд беше сигурен в нея, но знаеше колко е изнервена.

— Всичко ще бъде наред.

Усмихна ѝ се бегло пред вратата на нейния офис. И двамата знаеха, че е така, но тя се нуждаеше и той да ѝ го каже. Отговорът ѝ го убеди, че е така.

— Страхувам се до смърт.

— Знам. Просто се отпусни и се наслаждавай.

Но тя не можеше да го направи, преди да са започнали филма. След това му се отдаде напълно. Никога не се прибираше преди полунощ или един, в пет излизаше отново, а често се случваше въобще да не се върне.

Уорд си знаеше, че месеци наред ще е все така, и затова ѝ обеща, че ще наглежда децата вместо нея, и наистина се опита. Винаги работеше по този начин. Докато режисираше, се посвещаваеше изцяло на филма, а когато свършеше — прекарваше живота си в сгъване на ризи, пране или пък се редуваше със съседите, когато децата трябваше заедно да се закарат някъде. Особено много се гордееше с това, но точно сега дори и децата бяха далече, далече от ума ѝ.

Късно една вечер Уорд се върна в студиото, за да я прибере. Не искаше тя да шофира, когато е толкова уморена и така потънала в работата си. Страхуваше се да не се блъсне в някое дърво край магистралата, затова дойде да я вземе и тя се свлече на седалката като

парцалена кукла. Той се наведе и я целуна и тя отвори сънливо очи и му изпрати една усмивка.

— Този филм може и да не го преживея...

Гласът ѝ беше дълбок и дрезгав. Беше изпила литри кафе и не беше спирала да говори през целия ден. Насърчаваше, умоляваше да дадат още от себе си и нейните актьори не я разочароваха. Тя погледна към Уорд.

— Ще стане страхотно, скъпа. Цяла седмица преглеждам лентите.

— Какво мислиш? — И тя беше гледала, но забелязваше само грешките. Все пак през последните два дни се появи лъч надежда. И актьорите, и тя се трудеха упорито, за да извлекат всичко от себе си. — Мислиш ли, че ще се получи?

Изглеждаше някак ужасена от въпроса си. Разчиташе на неговата преценка много повече, отколкото на нечия друга и му вярваше абсолютно. Сега видя, че той се усмихва, преди да ѝ отговори.

— Ще полети направо към звездите, скъпа. А в ръцете ти отново ще долети Оскар.

— Това няма значение. Просто искам да се получи добре. Искам да се гордеем с него.

— Ще стане.

Беше сигурен в това и се гордееше с нея, както и тя с него. Успя да постигне толкова много за човек, който не е работил дори един ден до трийсет и петата си година. Това, което той направи от себе си, беше едно чудо и тя не го забравяше никога. Гордееше се с него много повече, отколкото той предполагаше. Много, много повече.

Тя отново облегна глава на седалката.

— Как са децата?

— Добре.

Сега тя не трябваше да се занимава с дреболии. Чистачката искаше да напусне, Ан и Вал се скараха ужасно, Грег блъсна колата, но с тези проблеми може и сам да се оправи. Но изпитваше благодарност, когато тя приключваше филма си и отново се заемаше с къщата. Често се чудеше как тя може да издържи ежедневно напрежение на всичко това. Той подлудяваше, но не искаше да ѝ го казва.

— Всички са заети. Близначките всеки ден гледат бебета, а Грег заминава другата седмица за ранчото.

Наум прибави: „Благодаря на Бога“. Поне щеше да е по-тихо без постоянния звън на телефона, блъскането на врати и половината дузина приятели на Грег, които играеха кеч с най-красивата им ваза... Почти не се виждаше с Лайънъл заради тази негова работа.

— Харесва ли му? — Тя отвори очи. Канеше се да го пита сама, но не беше го виждала от седмица.

— Така мисля. Във всеки случай — не се е оплаквал.

— Това не означава кой знае какво. Лай никога не се оплаква... — Изведнъж се сети за нещо друго. — Трябваше да измисля нещо за Ан. Просто не мислех, че ще започнем толкова скоро. — Но щом имаха парите и снимачната площадка беше свободна, всичко си идваше на мястото. Така вместо в края на септември те започнаха през юни. Това не беше обичайно, затова Фей реши да не прави проблем, като каже, че не е свободна. Нещата се усложняваха, защото децата оставаха сами за през лятото. Ан твърдо отказа да отиде на лагер. — Какво прави тя по цял ден?

— Всичко е наред. Мисис Джонсън я наглежда, докато се прибера у дома. Идват и някои нейни приятели и се мотаят край басейна. Казах им, че ще ги заведе в Дисниленд другата седмица.

— Ти си светец.

Тя едновременно се прозина и му се усмихна.

Докато крачеха към къщата, се бе отпуснала на рамото му.

Момичетата още бяха будни. Косата на Вал беше навита на огромни ролки, а самата тя се разхождаше по бикини, които биха накарали Фей да зяпне, ако имаше сили да го направи. Тя реши да й каже на следващия ден, ако намери време и успее да види детето. В кабинета беше пусната музика. Ванеса по нощница разговаряше с приятелка по телефона, без да обръща внимание на шума, който вдигаше Валери.

— Къде е Ан?

Фей запита Вал, но тя вдигна рамене, както си тананикаше песента. Преди Валери да отговори, се наложи да повтори въпроса си.

— Горе, предполагам.

— Заспала ли е?

— Вероятно.

Но Ванеса поклати глава. Имаше странната способност да слуша едновременно няколко разговора. Фей тръгна нагоре, за да целуне за

лека нощ най-малкото си дете.

Знаеше, че Грег вече е излязъл с приятели, а една бележка в кухнята съобщаваше, че Лайънъл е на вечеря с колеги. Тя се успокои, че всички са наред. Държеше да знае къде са децата ѝ и често се притесняваше за това, когато беше на работа. Уорд ги оставяше да правят каквото си искат. Тя предпочиташе той да ги държи по-изкъсо, но той ги отпускаше доста. Щеше да полудее, ако трябваше да ги контролира постоянно, а се налагаше да наглежда и как вървят нещата из къщи.

Отвори тихо вратата на стаята. Докато изкачваше стълбите, би се заклела, че е видяла светлина, но сега беше тъмно. Ан легеше свита на леглото с гръб към вратата. Фей се загледа за миг в нея, после се приближи и докосна меката ѝ коса.

— Лека нощ, малката ми — прошепна тя и се наведе да целуне бузата ѝ.

Затвори отново вратата и заедно с Уорд тръгнаха към тяхната стая, като му обясняваше нещо за филма. Натопи се в горещата вана, преди да се запъти към леглото. След няколко минути чу момичетата, които се качваха по стаята си.

Те почукаха на вратата и ѝ изкрещяха лека нощ. Но тя не видя как Ванеса се насочва към стаята на по-малката си сестра. Лампата отново беше светната и Ан четеше „Отнесени от вихъра“.

— Видя ли мама? — Ванеса я гледаше изпитателно и видя нещо странно в очите ѝ, нещо скрито и далечно, което изчезваше само когато тя беше с Лай.

Ан поклати глава.

— Кога? — Не искаше да си признае, че е изгасила лампата и се е престорила на заспала, но Ванеса се досети.

— Правила си се на заспала, нали? — Последва дълго колебливо мълчание и момичето попита: — Защо?

— Бях уморена.

— Измислици. — Ядоса се. Това беше вбесяващо и така типично за нея. — Постъпваш грозно. Тя попита за теб в мига, когато прекрачи прага. — Лицето на Ан не издаде нищо, както и очите ѝ. — Беше отвратително от твоя страна.

Тя се обърна и тръгна навън, но когато стигна вратата, чу гласа на Ан.

— Нямам какво да ѝ кажа.

Ванеса я изгледа и излезе. Не беше разбрала нещо, което Лайънъл знаеше толкова добре. Ан се страхуваше, че майка ѝ няма какво да ѝ каже. Никога не е имала. Докато беше малко момиче, нея все я нямаше. Наоколо бяха бавачки, прислужници или пък някое от другите деца я гледаше, докато майка ѝ работеше, излизаше или правеше нещо друго. Винаги беше изморена, мислеше за нещо, трябваше да чете сценария или се налагаше да поговори с татко. Така че какво можеха да си кажат сега? Коя си ти? Коя съм аз? Беше полесно да си говори с Лайънъл и да я избягва... както тя избягваше Ан от толкова отдавна. Сега си плащаше за това.

ГЛАВА 14

Когато Лайънъл започна занятията си в UCLA и се премести в един апартамент с четирима свои приятели, Фей беше дълбоко погълната от филма. След седмица той се отби в студиото да я види. Изчака търпеливо, докато решат да прекъснат за малко. Винаги с удоволствие я наблюдаваше как работи.

Най-накрая след три повторения на една изтощителна сцена, които продължиха цял час, тя ги освободи за обяд и когато се огледа, видя сина си. Преди това беше така вгълбена, че дори не го забеляза. Радостта смекчи изражението ѝ и тя забърза към него да го целуне.

— Как вървят нещата, скъпи? Как намираш апартамента и училището? — Чувстваше се сякаш не се бяха виждали от години и изведнъж усети липсата на семейството си, особено на него. Все още не беше изпитала напълно удара от отсъствието му. Беше свикнала с присъствието му, с чудесните разговори с него, но сега той си отиваше. В момента тя беше толкова заета с работата си, че все още не беше забелязала истински, че го няма. — Харесва ли ти мястото?

Очите му светнаха ентузиазирани.

— Доста добро е, а и другите момчета си ги бива. Благодаря на Бога, че няма някой като Грег — той се ухили и тя се разсмя, като се сети за познатия хаос в стаята на Грег. Всичко си беше непроменено.

— Идвал ли си вкъщи, след като се изнесе?

— Само един-два пъти да си взема някои неща. Видях татко и той каза, че си добре.

— Така е.

— Страхотно изглежда. — Той кимна към сцената, която тя току-що беше напуснала, и тя се зарадва. И той също като баща си имаше око за успешните филми. Тя се ангажираше с детайлите до такава степен, че не успяваше да види цялото. Те се справяха по-добре. Можеха да огледат нещата отстрани. Това беше наистина добра сцена.

— Работим върху нея от седмица — погледна го тя с усмивка.

В този момент към тях се приближи голямата им звезда Пол Стийл, чиято беше тази сцена. Докато вървеше бавно към тях, той

хвърли поглед на Лайънъл и се вгледа сериозно във Фей. Също като нея и той беше перфекционист и тя изпитваше удоволствие от работата с него. Вече втори филм правеха заедно и беше много доволна от играта му. Той беше една от най-многообещаващите звезди на Холивуд.

Пол седна до Фей.

— Какво мислиш?

— Мисля, че се справихме последния път.

— Аз също. — Той се радваше, че и тя го е усетила. — Вчера бях започнал да се притеснявам. Струваше ми се, че никога няма да успея да го направя както трябва. Работих върху това цяла нощ.

Той я впечатляваше, както винаги.

— Личеше си. Благодаря ти, Пол. Точно това себеотдаване помага на нещата да потръгнат. — Но дяволски малко актьори имаха желание да работят така.

Той се изправи и погледна усмихнато Лайънъл.

— Ти трябва да си синът на Фей.

Хората винаги го забелязваха и те двамата се разсмяха.

— Как позна?

Ухилен, Стийл присви очи.

— Ами, да видим... косата... носът... очите... Слушай, хлапе, единственото, от което се нуждаеш, е същата прическа и една рокля и може да минете за близнаци.

— Не съм сигурна, че това ще ми допадне. Всъщност още сега мога да ти кажа — няма да ми допадне.

— Добре. Стига за това — усмихна се Пол.

— Впечатлен съм от последната ви сцена, мистър Стийл.

— Лайънъл го гледаше с дълбоко уважение и това поласка Стийл.

— Благодаря.

Фей ги представи един на друг и Пол стисна ръката му.

— Майка ти е най-твърдият режисьор в града, но е толкова добра, че резултатът си заслужава кръвта, потта и сълзите.

— Е, е. Чак такива комплименти... — Фей погледна часовника си. — Имаме около час, господа. Мога ли да ви поканя на обяд в бюфета.

Пол се нацупи.

— Боже, няма ще има още мъчения. Не може ли да направим нещо по-добро? Аз каня. Колата ми е точно зад студиото.

Но и тримата знаеха, че нямат много време, а наблизно нямаше нищо по-добро.

— Добре, добре. Предавам се. Лошо храносмилане, ние идваме при теб!

— Не е чак толкова зле — Фей се опита да ги убеди безуспешно.

Пол и Лайънъл бурно отрекоха думите ѝ и тримата се запътиха към бюфета. Пол запита дали Лайънъл учи нещо и той му обясни, че тъкмо е започнал в UCLA и ще учи кинематография.

— И аз съм бил там. Успя ли вече да решиш дали ти харесва?

— Изглежда ми страхотно.

Лайънъл се засмя щастливо и Пол се развесели. Та той беше толкова млад! Но докато разговаряха по време на обяда, му стана ясно, че хлапето е доста умно. Беше интелигентно и чувствително момче и знаеше много за избраната си специалност. Двамата разговаряха съсредоточено, докато Фей не им каза, че е време да се връщат.

Когато бяха вече в студиото, Лайънъл пообиколи наоколо с желанието да усети атмосферата. Пол го покани в гримьорната си, докато си сложи грима отново и фризьорът се погрижи за косата му. В следващата сцена той беше военнопленник и Лайънъл си умираше да присъства на снимките, но се налагаше да се връща в училище. Имаше още три лекции следобед.

— Лошо. Беше ми приятно да си поговорим. — Пол го погледна с искрена усмивка на устните. Не му се искаше той да си тръгва. Момчето му харесваше... може би прекалено много... но нямаше да си позволи да го покаже, от уважение към Фей и това много младо момче. Нямаше навика да покварява когото и да било, да не говорим пък за девственици! Но за голяма изненада на Пол Лайънъл също искаше да се видят отново.

— Бих искал да дойда пак и да погледам още. В края на седмицата имам свободен следобед. — Гледаше Пол Стийл с надежда, като дете, в очакване на Дядо Коледа. И Пол не беше съвсем сигурен дали той се вълнува за филма или за нещо друго. Така че реши да бъде внимателен. — Ще може ли да дойда тогава? — Очите на Лайънъл изучаваха неговите и Пол вече не беше сигурен дали пред него стои момче или мъж.

— Това зависи от майка ти. Тя командва парада. Тя е шеф и на мен.

Двамата се разсмяха и Лайънъл се съгласи.

— Ще я попитам какво мисли.

Пол се притесни за момент, защото тя можеше да си помисли, че той му е внушил това. Пол не криеше предпочитанията си.

— Довиждане. До петък, надявам се...

Лайънъл го погледна с надежда и Пол се извърна. Не искаше да започва нищо... искаше... но не беше правил — но... това беше синът на Фей Прайс.

Господи, понякога животът ставаше толкова объркан! След като момчето си тръгна, той запали една цигара марихуана, като се надяваше тя да го успокои. Но тя само засили копнежа по него. Той се върна към сцената, но желанието и самотата му причиняваха почти физическа болка. Това се предаде и на изпълнението му. Този път сцената се получи отведнъж, нечувана победа, за която Фей го поздрави. Но той остана някак хладен към нея и тя се почуди защо. Не се усъмни в приятелското му поведение спрямо Лайънъл. Тъй като го познаваше достатъчно добре, за да знае, че няма защо да се страхува от него. Беше свестен мъж и каквото и да правеше през свободното си време, той едва ли щеше да се възползва от сина ѝ.

Сигурна беше в това и въобще не се притесни, когато в петък следобед синът ѝ дойде отново на снимачната площадка. Когато беше по-малък, той често се отбиваше да я погледа, докато работи. Не беше тайна, че той обича да наблюдава правенето на филма, но напоследък нямаше достатъчно време. Започваше да изгражда кариерата си. В действителност тя се радваше да го види. Същото се отнасяше и за Пол Стийл, въпреки че той не го показва отначало.

— Здравей, Пол — поздрави Лайънъл колебливо и веднага се замисли дали не е трябвало да каже мистър Стийл.

Пол беше само на двайсет и осем години, но имаше голямо име и Лайънъл, който беше на осемнайсет, се чувстваше като дете край него.

— Здравсти.

Пол го погледна бегло, докато минаваше покрай него на път за нечия гримборна. Само се молеше пътищата им да не се пресекат отново. Но късно следобед Фей го покани на чаша вино, когато

прекъснаха за почивка. Лайънъл също беше там, очевидно обзет от възторг и уважение, и Пол не можа да сдържи усмивката си.

— Радвам се да те видя отново, Лайънъл. Как върви училището?

Може би щеше да е по-лесно, ако се преструва пред себе си, че той е просто дете. Но когато погледна очите му, нищо вече не беше лесно. Невъзможно беше да не им се поддаде. Толкова много приличаха на нейните, но бяха някак по-дълбоки, по-неустоими, тъжни и мъдри. Сякаш в душата му се криеше някаква тайна. Инстинктивно Пол разбра тайната му. На неговата възраст същото нещо се криеше и в него. Самотата е огромна, докато не се намери някой да ти подаде ръка. Дотогава си един особняк, живеещ в самотния си ад, изплашен от мислите си и какво ще стане, ако другите научат.

— Какво мислиш за днешните снимки? — Нямахме смисъл да се държи с него като с дете. Вече беше мъж. И двамата го знаеха. Пол погледна в очите му.

— Смятам, че бяха много добри.

— Искаш ли да изгледаме лентата заедно?

Пол обичаше да прави това, когато има време, за да може да поправи грешките си. Това беше важно за работата му и Лайънъл се почувства изключително поласкан, че Пол го кани в своя свят. Очите му се разшириха от възторг и Фей и Пол се разсмяха.

— Хей, слушай! Няма да ти разреша да гледаш, ако не скриеш този поглед. Трябва да знаеш, че по-голямата част от това е боклук, но пък така се учим.

— Страшно искам да видим лентата заедно.

Отидоха в залата около шест часа. Когато заеха местата си и лампите угаснаха, Пол усети докосването на крака на Лайънъл до коляното си. Заболя го от усилието да устои на желанието, преминало през него. Но той внимателно отмести крака си и си наложи да гледа какво става на екрана. После, когато светнаха лампите, двамата обсъдиха видяното и за тяхно учудване мнението им съвпаднаше. Момчето имаше страхотен усет за филмите. Беше интелигентен, имаше интуиция и инстинкт за стил и техника. Не беше чудно, беше израснал сред тези неща. Но въпреки това Пол се впечатли. Умираще си да поговорят още малко. Фей започваше да се приготвя за тръгване. Днес трябваше да се прибере рано — седем и половина беше средата

на следобеда за нея. Тя погледна двамата развеселена, докато те продължаваха да бърбят.

— С кола ли дойде, скъпи? — попита тя. Тази вечер изглеждаше уморена. Копнееше да се прибере вкъщи и да се отпусне. Седмицата беше изтощителна, а на следващия ден трябваше да снимат при изгрев-слънце. Налагаше се да стане преди три.

— Да, мамо. Шофирах дотук.

— Добре. Тогава ви оставям да се изприказвате, момчета. Старата жена си отива вкъщи, преди да е припаднала от умора. Лека нощ.

Тя целуна Лайънъл по бузата, махна на Пол и забърза навън към колата си. Уорд си беше тръгнал по-рано, за да вечеря с децата. Когато Пол погледна часовника си, изненадан видя, че е станало девет. На снимачната площадка нямаше никой друг, освен тях. Не беше ял от обяд, а и Лайънъл спомена нещо такова. Нямаше нищо лошо в това да хапнат заедно.

— Искаш ли да си вземем отнякъде хамбургери? Сигурно си прегладнял. — Въпросът беше съвсем безопасен, а синът на Фей остана поласкан.

— Ще ми бъде приятно, ако нямаш друга работа.

Той беше толкова млад, скромнен и притеснен, че Пол се усмихна и сложи ръка на раменете му, когато се отправиха към колите си. Нямаше никой наоколо, който да тълкува зле жеста му.

— Повярвай ми, разговорът с теб е най-забавното нещо, което ми се е случвало от седмици, дори и от месеци...

— Приятно ми е да го чуя. — Той се усмихна на Пол, когато стигнаха колата му. Пол караше сребристо порше, а Лайънъл беше с червения мустанг, с който толкова се гордееше.

— Страхотна кола!

— Получих я за дипломирането си през юни.

— Това се казва подарък!

Пол беше впечатлен. На неговите години той си беше купил една таратайка за седемдесет и пет долара. Но родителите му не бяха Уорд и Фей Тейър и не живееха в Бевърли Хилс. Беше дошъл от Бъфало в Калифорния, когато стана на двайсет и две и оттогава животът му вървеше добре, особено през последните три години. Кариерата му започна бляскаво благодарение на случайна връзка с един от големите

продуценти на Холивуд. Но след това всичко постигна със собствените си сили и способности. Това не можеше да му се отрече и малцина го правеха. Беше дяволски добър, независимо от всичко. Повечето от хората, които бяха работили с него, не можеха да кажат нищо лошо за него. Беше свестен мъж и беше приятно да се работи с него. Не общуваше много с другите, но ако човек го опознаеше, той можеше да бъде и изключително забавен.

Между филмите понякога ставаше доста буен — пушеше много опиум, смъркаше по малко кокаин, имаше си огнестрелно оръжие. Чуваха се слухове за оргии и извратен секс в дома му, но той от никого не се възползваше и никой не беше наранен. Работеше усилено и трябваше да се поотпуска по някакъв начин. В края на краищата все още беше млад.

Заведе Лайънъл в Хамбургер Хамлет на Сънсет, като го накара да следва колата му, шофирайки внимателно. По някаква причина се чувстваше отговорен за хлапето. Харесваше го повече от всеки друг напоследък. Просто беше дяволски неприятно, че той е едва на осемнайсет. Лош късмет. Беше толкова красив и адски млад. Докато се хранеха, не можеше да свали очи от него. Когато свършиха и излязоха навън, Лайънъл не знаеше как да му благодари за честта, която му оказваше. А Пол страшно искаше да го покани в дома си, но не знаеше как ще му прозвучи това, така че и двамата просто стояха там, малко глупаво и накрая Пол го погледна. Искаше му се да знае какво е узнал Лайънъл за себе си, все още не беше сигурен в това. Ако момчето беше наясно, щеше да е по-различно, но ако все още не подозираше... само като го гледаше, Пол беше почти сигурен, но дали същото се отнасяше и за Лайънъл. И там, на паркинга, Пол изведнъж разбра, че е най-добре да хване бика за рогата. Може би е по-добре да го попита. Възможно е да е сгрешил. Може просто да си останат приятели. Но не можеше да го остави да си тръгне... все още не... не сега... не толкова скоро.

— Знам, че звучи тъпо, но искаш ли да дойдеш вкъщи за едно питие? — Толкова му беше трудно да изрече тези думи, но очите на Лайънъл се разшириха от възторг.

— Ще бъде чудесно!

Може би той все пак знае... Пол полудяваше, опитвайки се да разбере, но нямаше как да познае.

— Живея в Малибу. Ако искаш, последвай ме с твоята кола или пък я остави тук. После мога да те върна.

— Няма ли да ти е неудобно?

Малибу беше на час път оттук.

— Не, няма. Никога не си лягам рано. А тази нощ може би съвсем няма да спя. Ще снимаме в четири сутринта. По-лесно ми е, ако не си лягам въобще.

— Колата ми на безопасно място ли е?

Огледаха се и решиха, че е така. Закусвалнята беше отворена цяла нощ и хората постоянно влизаха и излизаха, а никой нямаше да посмее да я краде при толкова народ наоколо. Това реши нещата. Лайънъл седна в поршето на Пол и на мига почувства, че е умрял и отлетял и рая. Сякаш се бе прехвърлил в друг свят. Седеше на меката седалка от черна кожа и като че виждаше командното табло на самолет. С едно превключване на скоростта те потеглиха. Пол включи касетофона и песента „Кралят на пътя“ на Роджър Милър изпълни слуха им. Пътуването до Малибу се превърна почти в чувствено преживяване. Пол умираше за марихуана, но не искаше да пуши пред момчето. А пък и малко се страхуваше от това, което би направил. Така че се въздържа и двамата поговориха по време на пътуването, слушаха музика, както си летяха по шосето, и накрая, когато стигнаха къщата на брега, Лайънъл се почувства съвсем свободен с новия си приятел.

Пол отключи и те влязоха. Цялата обстановка беше в унисон с настроението им. Мястото беше меко осветено и нищо не закриваше гледката към океана. Дневната беше изпълнена с кушетки, меки възглавници и огромни цветя. Приглушената светлина попадеше на няколко произведения на изкуството, които Пол обичаше. Имаше красиво барче, цяла стена с книги и стереоуредба, която сякаш изпълваше целия свят с нежна музика. Лайънъл седна и се огледа. Пол захвърли коженото си яке на кушетката, наля по чаша вино за двамата и седна до него.

— Е — усмихна се той, — харесва ли ти? — Трябваше да си признае, че се гордее с всичко това. Бедното момче от Бъфало беше изминало дълъг път и беше щастливо тук.

— Господи... толкова е красиво...

— Нали! — прие той комплимента.

Можеха да наблюдават брега, морето. Целият свят лежеше в краката им. Когато изпиха виното си, Пол предложи да се поразходят. Обичаше да върви по брега през нощта, а сега беше едва единайсет. Изрита обувките си и Лайънъл го последва. Излязоха на мекия бял пясък, а Лайънъл се замисли, че никога не е бил по-щастлив от сега. Чувстваше нещо непознато досега, чувстваше го всеки път, когато погледнеше този мъж. И това го смущаваше. Той се смълча и на връщане към къщата Пол спря и седна на пясъка. Погледна океана, след това Лайънъл и думите изведнъж сами дойдоха:

— Притеснен си, нали, Лай?

Беше чул майка му да го нарича така и се чудеше дали той ще се възпротиви на фамилиарността, но Лайънъл не каза нищо. Кимна с глава, почти облекчен, че може да признае усещанията си пред този мъж, който се превръщаше в негов приятел.

— Да. — Искаше да бъде откровен. Може би тогава сам щеше да прозре какво чувства. Сякаш едновременно беше много млад и много стар. — Така е.

— И аз се чувствах така. Преди да дойда от Бъфало тук. — Той въздъхна в нощта. — Мразех онова място.

Лайънъл се усмихна:

— Сигурно е било доста по-различно оттук.

Те се разсмяха и когато смехът им замря, Пол го погледна.

— Искам да съм честен с теб. Хомосексуалист съм. — Изведнъж се ужаси. Ами ако Лайънъл го намрази за това?... Какво ще прави, ако той скочи и си замине?... За пръв път от години се страхуваше да не го отритнат и това наистина го изплаши. Сякаш направи една огромна крачка назад... към Бъфало... към времето, когато беше влюбен в мистър Хулихан, преподавателя по бейзбол, а не можеше да му каже нищо... просто го гледаше под душа и отчаяно желаше да докосне лицето му... рамото... крака му... да го докосва навсякъде... там... Обърна се към Лайънъл със страх в очите. — Знаеш ли какво означава това?

— Да, разбира се.

— Нямам предвид само секса. Смятам, че ще ме разбереш. Искам да кажа, познаваш ли онази особена самота, която носи това на мъжа? — Душата на Пол струеше пред очите му и Лайънъл кимна, без

да отмести погледа си от него. — Мисля, че я знаеш... Мисля, че изпитваш същото като мен тогава. Нали?

Сълзите се стичаха по лицето на Лайънъл, той кимна отново и изведнъж вече не успяваше да понесе погледа на тези очи. Стисна лице в ръцете си и се разплака. От него се изливаха хилядите години самота.

Пол го прегърна и го задържа, докато сълзите му пресъхнаха. После повдигна брадичката му, за да може да гледа отново в очите му.

— Започвам да се влюбвам в теб. И не знам какво да сторя. — Никога не беше се чувствал така свободен. Беше чудесно да признае пред него. Лайънъл усети как цялото му тяло пламва. Изведнъж разбра нещата, които му бяха неясни преди... нещата, които не искаше да научи... Или се страхуваше да мисли за тях... узна всичко, когато се вгледа в очите на този мъж. — Девствен си, нали?

Лайънъл кимна, гласът му беше прегракнал.

— Да.

И той се влюбваше, но все още не знаеше как да му го каже. Молеше се след време да успее да намери начина. Само Пол да не го отпрати... да му позволи завинаги да остане с него...

— Спал ли си с момиче? — Мълчаливо поклати глава, никога не му се е искало. Просто желанието го нямаше.

— И аз.

Въздъхна и легна на пясъка, като хвана нежно ръката на Лайънъл, целуваше отново и отново дланите му.

— Така може би е по-лесно. Съдбата е избрала това за нас отдавна. Винаги съм вярвал в това за хората като нас. Знаем, че не бихме могли да направим нищо за този избор, всичко си е било същото дори и когато сме били малки момченца. Мисля, че още тогава съм го усещал, но съм се страхувал да го узная.

Сега Лайънъл се чувстваше по-смел.

— И аз... страхувах се, че някой ще разбере... ще знае... ще прозре мислите ми... Брат ми мисли само за спорт, баща ми иска и аз да съм такъв. Но не мога... Не мога... — Сълзите отново изпълниха очите му и Пол стисна ръката му.

— Някой от семейството ти подозира ли?

Лайънъл поклати глава.

— До днес дори и пред себе си не съм го признавал.

Но сега знаеше. Със сигурност. И искаше да стане по този начин. С Пол и никой друг. Беше го чакал през целия си живот и нямаше да си позволи да го загуби сега.

Но Пол го наблюдаваше внимателно.

— Сигурен ли си, че сега си готов да го признаеш? Няма да има път назад. Не може да промениш мислите си... някои го правят, предполагам, но се чудя доколко си вярват... Не знам... — Той погледна към Лайънъл, както си лежаха един до друг на пясъка. Беше се излегнал на една страна, облегнат на лакът. Наоколо нямаше абсолютно никого. Прозорците на къщите далече зад тях блестяха като скъпоценни камъни. Хиляди годежни пръстени, които той му предлагаше... корона... — Не бих искал да направим нещо, за което все още не си готов.

— Готов съм... Знаем, че съм готов, Пол... Бях толкова самотен досега... не ме оставяй отново сам...

Пол го пое в ръцете си и го прегърна здраво. Вече не можеше да издържи. Беше сторил това, което мислеше, че е правилно. Предложи му избор. Никога не беше се възползвал от когото и да било и нямаше намерение да започва с това момче.

— Хайде да се прибираме.

Той се изправи грациозно и подаде ръка на Лайънъл, който скочи с лекота. С безгрижна усмивка Лайънъл го последва към къщата. Ръка за ръка, те разговаряха някак по-оживено. Сякаш от плещите му се беше смъкнал огромен товар. Вече знаеше кой е, какъв е и накъде е поел. Изведнъж всичко отиде на мястото си. Нямаше нищо страшно.

След няколко минути влязоха в къщата, освежени от нощния въздух. Пол наля отново по чаша вино, отпи от своята, запали камината и изчезна в другата стая, като остави Лайънъл сам с виното и мислите си. Когато се върна, светлината беше приглушена, стаята тънеше в мрак, огънят пламтеше. Стоеше гол в средата на стаята, изпълнен с очакване. Не каза нищо, а Лайънъл не се поколеба. Изправи се и го последва.

ГЛАВА 15

Пол го върна обратно до закусвалнята в четири сутринта. Двамата стояха на паркинга и се гледаха. Чувстваха се странно, че са отново тук. Откакто се нахраниха на това място, се бяха случили толкова много неща. Наистина забележително. Лайънъл имаше усещането, че ще полети.

Това беше най-прекрасната нощ в живота му и той изпита непознато досега облекчение. Най-после знаеше какъв е, а с Пол не изглеждаше грешно... дори повече от това. Той направи нещата красиви. И Лайънъл не знаеше как да му благодари сега.

— Не знам какво да ти кажа... как да ти благодаря... — каза той, като се прехвърляше от крак на крак и се усмихваше срамежливо на приятеля си.

— Не се притеснявай. Искаш ли да се видим довечера?

Лайънъл едва дишаше от вълнение и усети как възбудата отново обхваща тялото му. Не беше предполагал, че ще бъде толкова невероятно, но с Пол беше точно така.

— Много ще ми е приятно.

Пол присви очи, замислен къде могат да се срещнат.

— Какво ще кажеш да се видим тук в осем? Просто изчакай в колата си и като дойда, ме последвай с нея до дома. Ако не съм прекалено скапан, ще си направим нещо за ядене, а може и да спрем някъде. Става ли? — Обикновено не ухажваше мъжете си по този начин, но точно в този момент работеше дълги часове над филма.

— Звучи страхотно. — Лайънъл сияеше. Прозина се сънливо и Пол се засмя, като разроши косата му.

— Върви да поспиш... късметлия. Аз ще се сбъркам от работа днес.

Лайънъл го погледна със съчувствие.

— Поздрави майка.

Изведнъж шокиран осъзна какво е казал. Пол се усмихна.

— Точно сега мисля, че е по-добре да не го правя.

Дали въобще някога ще е възможно да го направи.

Съвсем не беше сигурен за реакцията на Фей, когато разбере, че по-големият ѝ син е обратен.

— Ако попита нещо, ще ѝ кажа, че сме хапнали по един хамбургер и ти си се прибрал.

Лайънъл кимна. Ами какво ще стане, ако се изтърве? Ако каже нещо пред някого някой ден? Страхуваше се от тази мисъл, но дали беше толкова страшно?... Все някога хората ще разберат. Не му се искаше да живее, като се крие цял живот. Но от друга страна, точно сега не искаше да казва на никого... все още не... искаше това да си бъде тяхната тайна с Пол.

— Лек ден!

Искаше му се да го докосне и да го целуне насред паркинга, но не смееше и Пол нежно докосна лицето му, а от погледа му струеше топлина.

— Пази се... и си почивай, скъпи!

Лайънъл усети обичта в думите му и сърцето му се сви, когато той си тръгна. Махна на сребристото порше, преди то да потегли, и се мушна в своята кола със собствените си мисли.

Нямаше търпение да дойде нощта и когато това стана, той седеше в колата си и чакаше, облечен с чиста риза и пуловер, в безукорни панталони, със старателно сресана коса и нов одеколон за след бръснене, купен същия следобед. Пол се развълнува, когато забеляза всички тези приготовления. Той дори не беше успял да си вземе душ, преди да напусне студиото, но пък не му се искаше да закъснее. Прегърнаха се. Беше съвсем очевидно, че момчето се радва да го види отново. Лай тръпнеше от възбуждане.

— Как мина денят ти, Пол?

— Добре. Благодарение на теб. — Усмихна се широко и момчето засия. — Помнех всичките си реплики, не сгрехих никъде, но направо се скапахме от работа този следобед. Хайде да отидем у дома, за да се поизмия и преоблека.

Искаше му се да го заведе в някой бар за хомосексуалисти, където да вечерят или поне да пийнат по нещо. Но той все още не беше подготвен да влезе в този свят. Усети го инстинктивно. Искаше му се това да е нещо специално, нещо, което съществува само между тях, и Пол нямаше нищо против. Известно време щеше да постои само с него, далече от обичайните си приятели.

Лайънъл реши отново да използват неговата кола. Спряха на някакъв пазар по пътя за Малибу и купиха шест бири, малко вино, продукти за салата, свежи плодове и две пържоли. Това беше достатъчно за вечеря за двама. Лайънъл каза, че може да готви.

Оказа се, че това не са празни приказки. Когато Пол излезе от банята с кърпа около кръста, Лайънъл му подаде чаша вино и се усмихна.

— Вечерята ще бъде готова след пет минути.

— Чудесно. Умирам от глад.

Пол остави чашата си, приближи Лайънъл и го целуна. Когато се отдели от него, очите им не се откъсваха и Лайънъл усети болка в сърцето си.

— Липсваше ми днес.

— Ти също.

Кърпата се плъзна бавно надолу и Пол започна да нашепва нещо на момчето, докато се бореше с колана му.

— Ще загорят ли пържолите, ако почакаат?

Не че наистина се интересуваше от това. Нищо нямаше значение сега, освен тази млада плът... Лайънъл беше един от най-възбуждащите любовници, които е имал от много време насам. Беше така възторжен и неопитен, всеки милиметър от него миришеше приятно и сладко, тялото му беше толкова младо и стегнато... Той дръпна панталоните надолу, докато откри това, което търсеше. Лайънъл простена, когато устните му го намериха. След миг те лежаха на влажния под с вплетени тела, забравили вечерята, обладани от страстта.

ГЛАВА 16

Историята продължи през цялата есен и Лайънъл се чувстваше безкрайно щастлив. Справяше се добре в училище, а Пол все още работеше върху филма на Тейър. От дъжд на вятър Лайънъл минаваше през студиото, но им беше много трудно да се преструват. Страхуваше се, че майка му ще забележи как се заглежда по Пол.

— Тя не знае абсолютно всичко — подразни го Пол веднъж. — Въпреки че ти е майка. Но мисля, че ще го приеме, ако узнае.

Лайънъл въздъхна.

— И аз така мисля... — обаче само като си помислеше за Уорд... — Но баща ми няма да може. Никога няма да разбере.

Пол кимна в знак на съгласие.

— Мисля, че си прав за това. За бащите е по-трудно да го преглътнат.

— Родителите ти знаят ли за теб?

Пол поклати глава.

— Все още не. А съм и достатъчно млад, за да не се чудят защо съм все сам. Но след десет години ще ме спипат.

— Може би дотогава ще си женен и ще имаш пет деца.

И двамата се разсмяха на абсурдността на това предложение. Това въобще не привличаше Пол. Никога не е бил бисексуален. Жените просто не го възбуждаха. Но Лайънъл успяваше.

Прекарваха повечето от нощите си, като се любеха в огромното легло, на кушетката пред камината... на пода... или на брега. Връзката им беше изключително чувствена и еротична, всичко в тях ги възбуждаше. Лайънъл вече имаше ключ от къщата на Малибу и понякога отиваше там направо от училище. Или пък се връщаше у дома си и се срещаше с Пол по-късно, когато той приключеше работа. От месеци не беше прекарвал в апартамента си дори и една нощ. Съквартирантите му го дразнеха при всеки удобен случай.

— Хайде, Тейър... коя е тази мадама? Как се казва? Кога ще можем да ѝ хвърлим по едно око? Или е някоя от онези лесните, които

никога не показваш пред приятелите си и просто си ги чукаш?... Голям майтап.

Опитваше се да се измъкне. Примиряваше се с шегите им, с възхищението и ревността им, като се чудеше какво ли щяха да кажат, ако знаеха истината. Отговорът на този въпрос беше съвсем ясен. Щяха да го нарекат шибан гаден малък педераст и най-вероятно щяха да го изхвърлят.

— Казал ли си на някои от приятелите си? — попита Пол една вечер, когато лежаха голи пред камината, след като се бяха любили.

Лайънъл поклати глава.

— Не.

Сещаше се единствено за съквартирантите си. Типични първокурсници, спортисти или интелектуалци, които умираха от желание да си легнат с някого и старателно работеха по въпроса. Сексуалният им живот не беше така активен като неговия, а и обектите на тяхното желание бяха други. Щяха да се ужасят, ако можеха да го видят сега. Но той беше щастлив. Погледна нежно Пол, който внимателно го наблюдаваше, сякаш имаше желание да прочете мислите му.

— Цял живот ли ще се криеш, Лай? Неприятна работа. Доста дълго време и аз го правех.

— Още не съм готов да го призная пред другите. — И двамата знаеха.

— Знам.

Пол не настояваше. Не го извеждаше никъде, въпреки че момчето беше страхотно красиво и приятелите му щяха да се пукнат от завист. Но не искаше да тръгват слухове. А беше само въпрос на време, след като веднъж е излязъл с него, да открият кой е. Синът на Фей Тейър... и щеше да се започне с гадните преувеличения. Пол искаше да спести това и на двамата и това изглеждаше разумно. Особено за Пол, чиято кариера щеше да бъде наистина застрашена, ако Фей и Уорд побеснеят, когато научат. А това не беше трудно да се случи. Момчето беше едва на осемнайсет, а Пол тъкмо навърши двайсет и девет. Историята наистина можеше да се размирише и това нямаше да донесе нищо добро на Пол. Пресагентът му все още успяваше от време на време да свърже името му с това на някоя актриса. Хората се

интересуваха от тези неща. На никого не му се искаше да научи, че идолът му е обратен.

Денят на благодарността Лайънъл прекара със семейството си, но сега се чувстваше някак далечен, пораснал, странен и различен от тях. Докато ги слушаше, откри, че няма какво да им каже. Грег се държеше детински, момичетата му изглеждаха като от друг свят. Сега не знаеше как да разговаря с родителите си и единствено Ан можеше да изтърпи някак, докато изчакваше денят да отлети. Отдъхна си, когато след вечеря вече можеше да си тръгне и да се върне при Пол. Каза на родителите си, че ще ходи с приятели на Лейк Таху, въпреки че отиваше да прекара една тиха вечер с Пол. На него му оставаха само още няколко седмици снимки, така че и двамата се чувстваха облекчени.

Сякаш изневиделица дойде и Коледа. Лайънъл напазарува всичко необходимо след училище и се отби в студиото. Пол беше в гримьорната си.

Тъй като не видя никъде родителите си, Лайънъл се мушна в малката стая, която беше опознал доста добре досега, и се отпусна на един стол. Пол пушеше марихуана. Предложи на Лай, но той никога не изпитваше такава наслада като Пол. Дръпна веднъж и върна цигарата. Двамата мъже седяха и се усмихваха един на друг. Пол докосна бедрото на Лайънъл.

— Ако не бяхме тук, щях да имам страхотна идея...

Двамата се разсмяха. Чувстваха се толкова леко един с друг. Понякога дори забравяха, че имат нещо, което да крият. Пол се наведе напред и те се целунаха.

Никой от тях не чу стъпките при отварянето на вратата, но Лайънъл беше сигурен, че чу някакво възклицание. Отдръпна се и видя Фей, замръзнала, шокирана, със сълзи в очите. Лайънъл скочи веднага на крака, Пол бавно се изправи и тримата стояха и се взираха един в друг.

— Мамо, моля те...

Лайънъл протегна ръка към нея. И неговите очи се напълниха със сълзи. Чувстваше се сякаш току-що е забил нож в сърцето ѝ, но никой от двамата не се помръдваше. Тя просто стоеше и ги гледаше, после бавно се отпусна на един стол. Не мислеше, че краката ѝ ще я издържат още дълго.

— Не знам какво да кажа. Откога продължава всичко това? — Тя премести поглед от Лайънъл към Пол.

Пол не искаше да усложнява нещата. Лайънъл заговори, като отпусна ръце със съкрушен поглед.

— Няколко месеца... Съжалявам, мамо...

Той се разплака. Сърцето на Пол се късаше и той застана до него, за да го подкрепи. После погледна към Фей. Трябваше да бъде до момчето сега, дължеше му го, независимо от цената, която можеше да заплати. Ако реши, тя може да съсипе кариерата му... лудост беше да се забърква със сина ѝ. Сега съжаляваше, но вече беше много, много късно. Злото бе сторено.

— Фей, никой не е наранен и никой не знае. Не сме излизали никъде. — Знаеше, че тя ще е по-спокойна, ако ѝ го каже.

— Твоя ли беше идеята, Пол? — Искаше ѝ се да го убие, но нещо в нея ѝ казваше, че грешката не е само в него. Тя погледна към обляното в сълзи лице на сина си.

— Лайънъл... това... случвало ли се е преди?

Не знаеше какво да попита и дали въобще има право да задава въпроси. Той вече беше мъж и ако Пол беше момиче, дали щеше да пита за подробности? Но тази история я плашеше. Знаеше много малко за хомосексуализма, а би искала да знае още по-малко. В Холивуд имаше доста мъже с такива наклонности, но тя никога не се е интересувала кой какво и с кого го прави. И сега изведнъж, ето го сина ѝ... Преди малко синът ѝ се целуваше с мъж... Тя избърса сълзите си и отново ги погледна. Лайънъл въздъхна и се отпусна на стола срещу нея.

— Мамо, това беше за пръв път... Имам предвид с Пол. Но вината не е негова. Винаги съм си бил такъв. Мисля, че инстинктивно съм го знаел от години, но нямах представа какво да правя, а той... — Той се поколеба и погледна към Пол почти с благодарност, а Фей си помисли, че ще припадне. — Той ме подготви толкова нежно за всичко това... Нищо не мога да направя, такъв съм. Може и да не е това, което си искала, може би никога повече — той потисна хлипането си — няма да ме обичаш... но се надявам да не е така...

Той отиде при нея и я прегърна, като зарови лицето си в роклята ѝ. Дори в очите на Пол имаше сълзи. Никога не му се беше случвало нещо подобно, дори и с неговото семейство.

Лайънъл отново погледна Фей.

— Обичам те, мамо... но обичам и Пол...

Това беше изключително важен момент в живота му и може би никога повече нямаше да му се налага да прояви такава зрелост. Но точно сега трябваше да отстоява правото си да бъде такъв, какъвто е, независимо от болката, която ѝ причинява.

Тя прегърна сина си, като целуваше косата му. Накрая взе лицето му в ръцете си и го погледна твърдо. Той си беше все същото момче като преди и тя го обичаше толкова много.

— Обичам те такъв, какъвто си, Лайънъл Тейър! И винаги ще е така. Запомни го! — Тя го погледна право в очите. — Няма значение какво ще ти се случва и какво ще правиш. Винаги ще съм с теб. — Тя погледна Пол, докато Лайънъл се усмихваше през сълзи. — Просто искам да си щастлив, това е. Ако това е животът ти, приемам го. Но искам да си внимателен и разумен в това, което вършиш, с кого се виждаш и как се държиш. Избрал си труден начин на живот. Не се самозалъгвай.

Той подозираше, че е така, но с Пол беше по-леко, а и не му тежеше така, както самотата през всичките тези години.

Тя се изправи отново и се вгледа в Пол с още мокри от сълзите очи.

— Моля те само за едно нещо. Не казвай на никого за това. Не съсипвай живота му. Може би някога ще реши друго, дай му този шанс. — Пол кимна, без да промълви и дума и тя се обърна отново към сина си. — И не казвай нищо на баща си. Няма да те разбере.

Лайънъл преглътна.

— Знам, че няма... Аз... Аз не мога да повярвам, че си толкова страхотна, мамо...

Изтри сълзите си, а тя му се усмихна през своите.

— Случайно много те обичам. Както и баща ти. — Тя въздъхна тъжно. За всеки би било трудно да разбере. И двамата бяха толкова красиви, така млади и изпълнени с живот. Това беше ужасно разхищение. Няма значение какво се говореше, но тя никога не беше смятала, че това е весел живот. Със сигурност не и за нейния син. — Независимо колко те обича баща ти, никога няма да разбере. Това ще разбие сърцето му!

Лайънъл изхълца отново.

— Знам.

ГЛАВА 17

Свършиха филма пет дни след Нова година. Празненството по случай приключването беше най-голямото, което е виждал от години. Продължи цяла вечер и накрая всички си тръгнаха, като се целуваха, прегръщаха и плачеха. Самият той се чувстваше облекчен. Въпреки че тя прояви разбиране, не му беше лесно да работят заедно през последните седмици. И това се отрази на работата му, независимо че най-важните сцени бяха вече заснети.

Той предполагаше, че и тя усеща напрежението. Нервно размишляваше дали отново някога ще му даде роля. Обичаше да работи с нея, но имаше чувството, че я е предал този път. Може би си беше точно така. Може би трябваше да не закача хлапето, но то беше дяволски красиво, свежо и младо, а той беше успял да убеди себе си, че се влюбва в него. Сега мислеше по-различно. Момчето беше симпатяга, но беше прекалено младо. Малко грубичък и наивен, той щеше да бъде страхотен след десет години, но сега не можеше да задоволи напълно мъж на годините на Пол. През повечето време се чувстваше като негов баща, а и започваха да му липсват старите приятели, събиранията, оргиите, които посещаваше понякога, за да се отпусне. Ужасно скучно беше да си седят у дома нощ след нощ и да се взират в огъня. Сексът беше приятен, особено напоследък с помощта на малко наркотик, но той знаеше, че това не може да продължава още дълго. Никога не можеше да бъде постоянен и после щеше да се чувства гузен заради вината си. Животът понякога става страшно объркан, си мислеше той на път за къщи.

Но когато се прибра и го намери свит на леглото, с вид на спящ бог, в главата му дойдоха други мисли. Помисли, че това може да продължи още доста дълго време. Той тихо се съблече, седна на ръба на леглото и погали дългия крак на Лайънъл, докато той спеше. След малко се размърда и отвори очи.

— Изглеждаш като спящ принц... — прошепна той в тъмната стая, осветявана само от луната.

Лайънъл се усмихна и протегна сънливо ръце към него. Повече от това не можеше да иска никой мъж, помисли си Пол и се отдаде на насладите на плътта. Те спаха до късно на другия ден и се разходиха по брега. След това си говориха за живота, но в този момент той отново осъзна колко млад е Лайънъл. Усмихна се някак покровителствено и Лайънъл се раздразни.

— Мислиш си, че съм едно бебе, нали?

— Не, не мисля. — Но лъжеше. Точно това си мислеше.

— Е, не съм. И доста съм видял.

Пол се разсмя и това ядоса Лайънъл още повече. Това доведе до една от редките им караници и Лайънъл се върна в апартамента си. Докато се пъхаше в собственото си легло за пръв път от седмици, той се чудеше дали нещата ще се променят сега, когато Пол няма да е на работа. Той щеше да е свободен през цялото време, а Лайънъл трябваше да ходи на училище. В това отношение беше много старателен въпреки връзката си Пол.

Само за няколко седмици се разбра, че нещата някак се объркват.

През повечето време Пол четеше сценарии, като се опитваше да реши какво му се иска да прави, все още се чувстваше изнервен по отношение на Фей, а през пролетта усети умора от детинската любовна история. Просто не получаваше всичко, от което се нуждаеше. Тя продължи шест месеца — прекалено дълго за него.

Лайънъл го усети още преди Пол да е споменал нещо. И за двамата беше болезнено, когато всичко свърши. Но Лайънъл повдигна въпроса пред Пол. Не издържаше напрегнатото мълчание помежду им. Изведнъж къщата в Малибу се оказа потискаща и за двамата.

— Всичко свърши, нали, Пол?

Пол си помисли, че е прекалено млад, въпреки че вече не изглеждаше точно така. Той нямаше още деветнайсет. Господи! Имаха единайсет години разлика. А той тъкмо беше срещнал четирийсет и две годишен мъж, от когото краката му се подкосяваха. Никога не бе имал толкова възрастен любовник и нямаше търпение да прекара повечко време с него. Но не можеше да го направи, докато Лайънъл висеше на врата му. Вгледа се в момчето, но не съжали за нищо. Чудеше се дали той съжالياва, но през всичките тези месеци не си личеше да има нещо такова. Беше намерил мястото си в живота. Беше

щастлив, успехът му се беше повишил. Сякаш беше намерил себе си. Може би си струваше все пак.

Пол му се усмихна тъжно. Дойде денят, когато трябваше да бъдат откровени един към друг.

— Може би, приятелю. Понякога в живота става така. А на нас ни беше хубаво заедно, нали?

Лайънъл кимна натъжен. Не искаше да си тръгва. Но от известно време нещата не вървяха, освен в леглото. Там винаги се получаваше, но все пак те бяха млади и здрави, така че нямаше причина да имат проблеми с това. А сега искаше да научи истината.

— Има ли някой друг?

Пол беше искрен.

— Още не.

— Но скоро ще има?

— Не знам. И не това е причината. — Пол се изправи и започна да обикаля стаята. — Просто искам да съм свободен за малко. — Той се обърна към Лайънъл. — Нещата не са като в другия свят, Лай. Не можеш да се влюбиш, да се ожениш и да живееш цял живот щастливо с тринайсетте си деца. За нас е доста по-сложно. Доста рядко се случва хората да се задържат заедно по-дълго време. Да, случва се, но в повечето случаи е само за една-две нощи, за седмица или пък, ако имаш късмет, за шест месеца... като нас... но после няма накъде да продължаваме и всичко свършва.

— Не ми харесва. — Лайънъл изглеждаше потиснат. — Искам нещо повече.

Пол се усмихна. Беше прекалено разумен въпреки начина си на живот.

— Късмет. Може и да успееш да го откриеш. Но в повечето случаи няма да успееш!

— Защо не!

Пол повдигна рамене.

— Не е в стила ни, предполагам. Всички ние се интересуваме прекалено много от хубава външност, красиви тела, стегнати малки дупета, тяло, младо като твоето... и всеки от нас знае, че някой ден вече няма да сме млади.

Вече започваше да го усеща.

— Какво ти се иска да правиш сега?

— Не знам. Може би ще попътувам малко.

Лайънъл кимна.

— Ще мога ли да те виждам понякога?

— Разбира се... — Внезапно вдигна поглед към момчето. —
Чувствах се чудесно, Лайънъл... Надявам се, че знаеш това...

Лайънъл го изгледа напрегнато.

— Никога няма да те забравя, Пол... Никога... през целия си
живот...

Той се приближи до него и те се целунаха. Лайънъл остана с него
тази нощ, но на следващия ден Пол го закара до дома му и Лайънъл
знаеше, без да му се казва, че никога повече няма да се видят!

Или поне за много дълго време.

ГЛАВА 18

През юни 1965 година цялото семейство Тейър отново седеше на същия ред, както и предната година в аудиторията на гимназията в Бевърли Хилс.

Този път завършваше Грег. Но липсваше тържествеността от предната година. Този път Фей не се разплака, въпреки че и двамата с Уорд се вълнуваха.

Лайънъл изглеждаше съвсем пораснал в новия си костюм. Щеше да започне втората си година в UCLA и там наистина му харесваше.

Близначките също изглеждаха доста по-големи, отколкото през миналата година, когато бяха само на петнайсет.

Ванеса престана да се облича по детински. Сега носеше червена минипола, обувки с ток и блуза в червено и бяло, която Фей ѝ беше купила от Ню Йорк. Носеше и малка червена лачена чанта. Изглеждаше млада и свежа с разпуснатата по раменете ѝ златиста коса. Само Валери направи неодобрителна забележка за дрехите ѝ, но това беше обичайно. Промърмори, че изглежда чудесно, стига да няма нищо против, че има вид на ментово бонбонче.

Тя си мислеше, че се е облякла по-скромно. Също носеше минипола, само че нейната беше черна, а пуловерът ѝ отново беше прекалено тесен. Прелъстителната фигура, гримът — по-лек сега, червената коса, която затъмняваше почти всичко наоколо. Действително изглеждаше много симпатична, но дрехите ѝ подхождаха повече за коктейл в Бевърли Хилс. Беше малко прекалено официално облечена за тази училищна зала в девет часа сутринта, но досега всички бяха вече свикнали с това. Фей беше благодарна, че тя не е избрала да облече нещо с огромно деколте, а пък полата беше една от по-скромничките.

— Да сме благодарни на Бога и за малкото — прошепна тя на Уорд, докато влизаха в колата, и той се ухили.

Бяха страхотна групичка.

Децата им вече порастаха. Дори и Ан, която тъкмо навърши тринайсет, имаше добре оформени гърди и закръглени бедра. Тази

година тя не се загуби, преди да тръгнат. Подаръкът на Грег не беше изненада. Той ги врънка толкова упорито, че Уорд се предаде и предната седмица го представи в целия му блясък — жълта корвет стингрей с гюрук. Той се вълнуваше повече и от Лайънъл предната година, ако въобще беше възможно.

Наистина колата беше по-люксовна от малкия червен мустанг на Лайънъл, но идеята беше на Уорд. Грег фучеше нагоре-надолу по тяхната улица, а после изчезна, за да повози приятелите си. Уорд беше сигурен, че или ще се блъснат някъде, или ще ги приберат полицаите, но някак си те всички оцеляха и девет от най-близките му приятели пристигнаха, като свиреха и крещяха, докато летяха по улицата. Гумите изсвистяха, когато завиха по алеята, и след миг те изскочиха от колата и хукнаха към басейна.

Уорд се чудеше дали не е направил ужасна грешка. Грег не беше така внимателен като Лайънъл.

Уорд само се молеше той да кара разумно, когато отиде в университета в Алабама. Беше спечелил футболна стипендия и нямаше търпение да тръгне за там. Отново щеше да работи един месец в ранчото в Монтана. След това щеше да се отправи към университета, а от първи август започваше тренировки с футболния отбор и известния му треньор Мечока. Уорд нямаше търпение да отиде да гледа първия му мач. Фей си знаеше, че ще ѝ се наложи доста пъти да прави това през тази година, но нямаше нищо против. Беше обещала, че ще ходи, когато може, въпреки че започваха филм през есента, а следващият ги чакаше за първи януари. Но щеше да направи каквото може.

Всички те наблюдаваха Грег, когато той вземаше дипломата си, като Лайънъл предната година, но той просто се усмихваше глуповато, за разлика от по-уравновесения си брат. Махна на семейството и приятелите си и седна отново на мястото си, а широките му рамене без малко да изместят приятелите му от техните места.

Той беше големият герой на училището, тъй като беше спечелил футболната стипендия, и Уорд си умираше от гордост. Хвалеше се на всеки, когото срещнеше. Когато научи новината, изгледа едва ли не осъдително Лайънъл, който в момента правеше експериментален филм за балета и танците. Имаше моменти, когато Уорд се чудеше какви ли мисли минават през главата му. Със сигурност се отличаваше от по-

малкия си брат, но поне се справяше добре с училището. И като че ли с Фей се срещаха доста често за обяд.

Самият той не намираше много време. Точно сега опитваше да направи сделка с един друг филм и в главата му имаше един куп неща. Поне никое от децата им не беше полудяло по тези глупости за децата на цветята, никое не се занимаваше с наркотици, въпреки че той често предупреждаваше Фей да хвърля по едно око на Вал. Това дете беше прекалено съблазнително, а имаше и слабост да се мъкне с по-големи момчета.

Беше се появила с някакъв индивид през май, който си призна, че е на двайсет и четири, и той прекъсна набързо тази история. Но не можеше да се отрече, че не е лесно човек да я контролира. Беше чувал, че във всяко семейство си има по една черна овца, и Вал беше тяхната. Но все пак, въпреки шантавото облекло, грима и по-големите момчета, тя успя да остане в границите на приличието.

Празненството, което дадоха в чест на Грег, се различаваше безкрайно от това на Лайънъл предната година. До полунощ всички не само че се напиха с бира, но и наскачаха голи в басейна. Фей искаше да ги изхвърли навън, но Уорд я възпря и ѝ каза да ги остави да се веселят. Той искаше да изпрати близначките и Ан да спят, но Фей му заяви, че е невъзможно. Или трябваше да приключат цялото празненство, или да ги оставят да правят каквото си искат. Но полицията ускори решението им малко след два. Казаха им да спрат музиката. Всички съседни на тяхната улица се бяха оплакали, особено двойката до тях, когато в двора им се появиха дузина яки певци, които малко след това скочиха в басейна им.

Уорд си мислеше, че цялата история е голям майтап, но за него всичко, което Грег правеше, се оказваше много весело. Фей не беше чак толкова развеселена. Предната година никой не се оплака.

Когато полицията дойде, Грег се беше проснал на един шезлонг с кърпа около кръста, а ръката му прегръщаше гаджето му — и двамата пияни и дълбоко заспали. Никой от двамата не се събуди, когато останалите гости си тръгнаха, като си говореха колко страхотно е било празненството.

Фей беше благодарна, че никой не беше влизал в къщата. Само една двойка се беше вмъкнала в стаята на Грег и здраво се натискаха, но Фей ги забеляза, когато се промъкваха, и им нареди веднага да

излязат навън. Смутени, те излязоха и си тръгнаха рано с няколко от гостите, които искаха да се посвалят по-сериозно, преди да се приберат по домовете си. Но повечето се интересуваха най-вече как да се набутат един друг в басейна и как да изпият възможно най-голямото количество бира, преди да си тръгнат.

Когато и последният гост замина, Лайънъл и Джон Уелс все още седяха недалече от басейна на удобна двойна люлка. Говореха си за UCLA и Лайънъл му разказваше за любимите си предмети и за идеите си за филми. Мечтата на Джон се беше изпълнила, бяха го приели там.

Люлееха се и наблюдаваха гостите. Лайънъл се беше измъкнал доста рано и Джон го намери на люлката.

— Много мислих за изящните изкуства — каза Джон.

Той все още си беше най-добрият приятел на Грег, официално, но през последната година прекарваха все по-малко време заедно. Джон също играеше във футболния отбор, но не се интересуваше чак толкова много от това, а сега се почувства облекчен, че се освобождава от тези неща. Не искаше повече да играе футбол, въпреки че телосложението му беше идеално за това. Грег му каза, че е полудял, когато отказа футболната стипендия за Техническия университет в Джорджия. Странно, но приятелството им отслабна след това, Грег не можеше да разбере как е възможно да се отблъсне такъв шанс. Той беше изгледал приятеля си от детинство с неприязън и неверие. Сега всеки път, когато се срещаха, Грег имаше чувството, че трябва да се обяснява отново, сякаш беше извършил неппростим грях. В очите на Грег си беше точно така. Но за Лайънъл като че ли нямаше значение. Той винаги е имал слабост към Джон.

— Факултетът по изящни изкуства е добър. А и драматургичният също. — Лайънъл знаеше, че той още не е направил избора си.

— Не мисля, че това ми харесва. — Джон се усмихна скромно на по-голямото момче. Винаги му се възхищаваше.

— На квартира ли ще живееш догодина?

Джон се колебаеше.

— Не съм сигурен. Майка ми мисли, че трябва да живея в общежитието, но на мен не ми се иска. Мисля, че ще предпочета да остана вкъщи.

Лайънъл гледаше разсеяно, докато се люлееха.

— Мисля, че един от съквартирантите ми се изнася.

Той погледна замислено Джон, като се чудеше дали ще си подхожда с тях. Беше много млад, но беше добро момче. Не пушеше, не пиеше, не вдигаше много врява, по нищо не си приличаше с Грег. По-скоро изглеждаше като съквартирантите на Лай, а те му допадаха. От време на време откачаха през съботните вечери, но не прекаляваха, а и за разлика от другите предпочитаха да не живеят като прасета. Поддържаха апартамента относително чист, двама от тях си имаха приятелки, които често оставаха, но това не пречеше на никого, а Лайънъл влизаше и излизаше, когато му се прииска. Никой вече не му задаваше въпроси. Понякога се чудеше дали знаят, но никой нищо не каза, нито пък попита. Беше добра групичка и Джон подхождаше за петия човек там.

— Интересува ли те, Джон? Наемът е доста нисък. — Погледна го. — Как ще се почувстват родителите ти, ако не си в общежитие тази година? Всъщност намира се на отсрещната страна на улицата. — Той се ухили и страшно заприлича на Фей. През тази година се бе превърнал в красив млад мъж. Хората често се заглеждаха по него, с неговото телосложение, дълги крака, огромни зелени очи и златиста коса. Носеше скромни дрехи, които правеха красотата му поприглушена. Можеше да играе във филми, стига да го искаше, но точно този край на камерата не го привличаше. Той погледна Джон и по-младото момче потръпна. — Какво мислиш?

Очите му се запалиха от ентузиазма му.

— Човече, ще се радвам да си намеря такова място! Първото нещо, което ще направя утре, е да ги питам.

Лайънъл се засмя.

— Не е спешно. Просто ще кажа на другите, че познавам някого, който се интересува. Мисля, че все още никой не се притеснява за това.

— Колко е наемът? Баща ми ще иска да знае.

Родителите на Джон живееха удобно, но и внимателно. Той беше най-голямото от четири деца, така че през следващите четири години всичките щяха да отидат в колеж. Не се различаваха много от Тейър, но бащата на Джон се притесняваше повече. Но пък Уорд пускаше по два-три успешни филма на година, за разлика от бащата на Джон. Той се занимаваше с пластична хирургия в Бевърли Хилс, а майка му декорираше домовете на приятелите им, когато намираще време за

това. Но изглеждаше страхотно. Беше си правила пластични операции на очите и носа, а се канеше това лято да си направи и на бюста. Въпреки това изглеждаше много добре в бански костюм. Сестрите му бяха хубавички и изглеждаха свестни. Грег беше излизал с две от тях, а едната от години беше хвърлила око на Лайънъл. Но той не ѝ обръщаше внимание, а Джон въобще не се запитваше защо.

— Разделен на петима, наемът е само шейсет и шест долара на месец. Това е къща с пет спални в Уестууд. А собственичката е достатъчно сваятна и не ни виси постоянно над главите. Няма басейн и в гаража има място само за две коли. Ще имаш голяма спалня в предната част и обща баня с още две момчета. Вземаш стаята с легло и бюро. Останалото си осигуряваш сам, освен ако Томпсън не реши да продаде вещите си. Заминава на Изток, в Йейл, през следващите две години.

— Хей! — Очите на Джон светеха от въодушевление. — Почакай само да кажа на татко!

Лайънъл се засмя.

— Искаш ли утре да го огледаме? Само двама сме през лятото, което доста качва наема, но е много неприятна работа да се местя отново тук. — Той повдигна рамене, загледан нанякъде. — Не знам... много по-лесно е така. Ако веднъж се изнесеш, вече е трудно да се върнеш вкъщи.

Особено в неговия случай. Щеше да има прекалено много въпроси, на които не му се отговаряше. А и се радваше на свободата си. Само с още едно момче. Щеше да е почти като собствен дом. Нямахше търпение да дойде това време.

— Да, знам... Може ли да дойда и да го видя утре?

Беше събота и Лайънъл нямаше никакви планове. Само искаше да поспи до по-късно и да поизпере. Имаше покана за едно празненство вечерта, но през деня беше свободен.

— Разбира се.

— Девет часът?

Джон изглеждаше като петгодишно дете в очакване на Дядо Коледа и Лайънъл се разсмя.

— Какво ще кажеш за обяд?

— Чудесно.

Те оставиха люлката и Лайънъл закара Джон до тях. След като го остави пред миниатюрния френски замък в Бел Еър, където живееха, с кадилака и мерцедеса паркирани отпред, той потегли бавно към дома си, замислен за Джон. Чувстваше нещо, което не би могъл да отрече, но не знаеше дали е подходящо за този случай. Предполагаше, че не е, а и нямаше намерение да се възползва от него. Предложението за стаята беше съвсем искрено. Не подмамваше Джон. Трябваше да признае, че ако той е така близо, ще бъде трудно или пък... и когато мислите му се завъртяха, той се зачуди дали и Пол се е чувствал по този начин.

Той паркира пред къщата, която делеше с другите четири момчета.

Имаше някаква отговорност в това да посягаш на някого като Джон... особено ако е за първи път... а Лайънъл подозираше, че ще е така... Прииска му се някой да го разтърси. Какви глупости мислеше! Какво ще стане, ако Джон не е такъв? Трябва да е луд да посяга на него. Напомни си го няколко пъти, докато миеше зъбите си и си лягаше. Лудост беше въобще да се замисля за това, си казваше той, когато лежеше в тъмната стая, опитвайки се да не мисли за него. Но невинното младо лице на Джон връщаше отново и отново в ума му... силните му крака... широките рамене... тесните бедра... усети, че се възбужда само като си мислеше за него...

— Не! — каза той на глас в тъмното, като се въртеше в леглото и се опитваше да изгони Джон от мислите си. Но беше невъзможно. Цялото му тяло пламваше от желание само като се сетеше как Джон се гмуркаше в басейна днес... И през цялата нощ Лайънъл сънува него... как бяга по плажа... плува в дълбоко тропическо море... целува го... излежава се до него...

Той се събуди завладян от тъпа болка, която не си отиваше, затова грабна велосипеда си и го подкара на една дълга разходка много преди другите да са се събудили.

Нетърпеливо чакаше да дойде обяд, като си обещаваеше, че ще каже на Джон, че стаята е вече заета. Това беше единственият изход. Можеше да му звънне по телефона, но не искаше. Щеше да му каже, когато дойде тук на обяд... Щеше... така беше най-добре... да му каже в лицето... това беше единственият изход.

ГЛАВА 19

Когато Грег се събуди на другата сутрин след данданията по случай дипломирането му, той беше с най-отвратителния махмурлук в живота си. В главата му нещо бумтеше, а стомахът му се бунтуваше. Два пъти се събужда през нощта и повръща, единия път върху пода на банята. Когато се опита да стане на другата сутрин в единайсет, си помисли, че умира. Но баща му го видя, като се мъкне надолу по стълбите и му даде чаша черно кафе, препечена филия и доматен сок с разбъркано сурово яйце в него. Само като го погледнеше и отново му се повдигаше. Но баща му настоя, че трябва да се насили да го изпие.

— Направи усилие, сине. Ще ти помогне.

Изглежда, че говореше от опит, и Грег му се довери и направи всичко възможно да го изпие. Учуди се, че наистина се почувства малко по-добре след това. Уорд му даде два аспирина за болката в главата и той ги глътна.

До обяд се почувства почти като човек и се излегна на слънце край басейна. Погледна Вал, която беше пъхнала съблазнителното си тяло в бански, който Фей ѝ забраняваше да носи, когато има някой наоколо. Но само със семейството нямаше нищо против. Банският представляваше почти само една ивичка плат, но Грег трябваше да си признае, че тя изглежда страхотно.

— Празникът беше страхотен, нали, сестричке?

— Аха. — Тя отвори едно око и го погледна. — Ти здравата се напи.

Не изглеждаше впечатлен.

— Мама и татко ядосаха ли се?

— Мама щеше да се ядоса, но татко не спираше да ѝ говори, че това е твоето празненство. — Вал се ухили. Тя също си пийна, доста бира, а и музиката си я биваше. Всички добре си потанцуваха, преди да излязат от строя.

— Само почакай да дойде твоят ред. Най-вероятно ще се побъркаш.

— Аз съм наред сега.

Само че ще трябва да дели всичко с Ван. Това беше лошото да си близък. Винаги трябва да делиш с някого. А Фей никога не разбираше, че тя иска да е самостоятелна, да прави нещата сама, да си има свои приятели. Тя винаги се държеше сякаш са един човек и Валери прекара целия си живот, опитвайки се да се пребори с това, да докаже колко различни са, на всяка цена. Но никой не разбираше. Това разваляше всичко. Добре че остана още малко.

Само още две години вкъщи и после се изнасяше. Ванеса говореше за колеж на Изток, но тя си знаеше какво ще направи. Ще ходи на актьорски курсове. Не в драматичния факултет на UCLA, а там, където ходят актьорите между ангажиментите си. И щеше да започне да си търси работа. Ще излезе на квартира. Нямаше да си губи времето с колежи. Кой ли се нуждаеше от това? Щеше да стане актриса. И то много по-добра от майка си. Беше си поставила тази цел още преди години и не се отклони от това си желание.

— Защо си се стегнала така?

Грег я наблюдаваше. На лицето ѝ се беше появило онова изражение, което предсказваше, че замисля как да свали някой нещастник, на когото е хвърлила око. Но сега тя само отметна дългата червена коса и вдигна рамене. На никого не беше споменавала какво мисли да прави. Само ще ѝ тровят живота. Грег се опита да я убеди да стане физиотерапевт или акробат или да спечели някоя тъпа атлетическа стипендия. Ванеса ще ѝ говори за училище на Изток, а Лайънъл щеше да измисли някоя друга идиотска идея, като UCLA например, само защото той учи там. Мама ще държи речи за образованието, а татко ще ѝ разправя колко е вреден гримът за кожата. Ан пък щеше да я гледа като че ли е влечуго. Познаваше ги достатъчно добре, след тези шестнайсет години с тях.

— Мислех си за снощи — излъга тя и се отпусна под парещото слънце.

— Да... беше страхотно...

Сети се да попита какво е станало с гаджето му.

— Татко я закара до тях. Щеше да повърне в колата. — Вал се ухили и той се разсмя.

— Господи, той не каза нищо.

— Има късмет, че никой от нас не изглеждаше така.

Те и двамата се разсмяха и забелязаха Ан, която мина покрай тях с книга в ръка на път към люлката.

— Накъде, мъник?

Грег присви очи заради слънцето и забеляза, че фигурата ѝ започва да се оформя страхотно. Кръстчето ѝ сякаш се смалвяваше с часове, можеше да го обхване с двете си ръце, а гърдите ѝ бяха почти толкова големи, колкото и на Вал. Сестра им ставаше голямо момиче, но с нея не можеше да се говори за тези неща. Тя беше най-сдържана от всички тях и винаги създаваше впечатление, че не харесва никого от тях особено много, освен Лайънъл, разбира се. На Грег му се струваше, че никой не я е чувал да продума от времето, когато Лайънъл излезе на квартира.

— Къде отиваш, хлапе? — повтори той въпроса си, докато тя отминаваше покрай тях.

Тя нямаше за какво да си говори с Грег. Не си падаше по спорта, а и приятелките му смяташе за тъпи. А най-големите ѝ караници бяха с Вал, която сега я гледаше многозначително. Мислеше за банския на Ан, който изглеждаше подозрително подобен на един от нейните, но не беше съвсем сигурна. Ан усещаше изучаващия ѝ поглед.

— Никъде. — Тя ги отмина, без да продума повече, стиснала здраво книгата си.

Когато се отдалечи, Грег прошепна на Вал:

— Странно хлапе е, нали, Вал?

— Да, и на мен така ми се струва. — Вал не се интересуваше от въпроса. Тя тъкмо беше открила, че това не е нейният бански, този имаше жълти ивици отстрани.

— Доста е пораснала. Виж какви цици — той се разсмя. — Големи са почти колкото твоите.

— Да? И какво от това? — Вал глътна и без това плоския си корем и се изпъчи, когато се изправи. — Все пак краката ѝ са къси.

Тя не приличаше на никого от тях. Не беше така забележителна като другите четирима. Вал погледна към краката си, като се опитваше да реши дали се е пекла достатъчно за деня. Ако стои прекалено много, ще изгори, въпреки че не беше така уязвима като повечето червенокоси. Забеляза, че Грег е започнал да изгаря.

— По-добре внимавай. Започваш да се зачервяваш.

— След малко влизам вътре. Джон каза, че ще се отбие, а после искам да сляза в града да си купя допълнителни постелки за колата.

— А Джоун? — така се казваше дребната блондинка, която баща им закара до тях. Вал си мислеше, че по-големи гърди от нейните не е виждала никога. Направо бяха неприлични. А всички в училище казваха, че не е трудна за сваляне. За Грег точно това положение на нещата беше идеално.

— Ще я видя довечера. — Спеше с нея от два месеца, откакто се разбра за футболната му стипендия от университета в Алабама.

— С Джон ли ще бъдете? — Тя знаеше, че той си няма приятелка, и все се надяваше, че ще я поканят да излезе с тях, но Грег никога не беше предлагал нещо такова, както и Джон.

— Не. Каза, че си имал други планове. — Той погледна към Вал. — Защо? Да не си хлътнала по него, сестричке?

Умееше да я дразни ужасно и през изминалите години бяха преминали през няколко почти смъртоносни битки. Обичаше да ѝ пуска въдицата и тя винаги се хващаше, както и сега.

— По дяволите, не! Просто се чудех. Имам си среща — излъга тя отново.

— С кого? — Той знаеше, че не е така.

— Не ти влиза в работата.

— И аз това си мислех — отпусна се той назад ухилен, а на нея ѝ се прииска да го удуши. Ан ги наблюдаваше мълчаливо от старата люлка, която ѝ служеше за скривалище. — Нямах никаква среща, маце!

— Така си мислиш. Имам среща с Джек Барнс.

— Измишльотини. Той ходи с Линда Хол.

— Добре. — Лицето ѝ се беше зачервило, и то не от слънцето. Отдалече Ан можеше да познае, че тя току-що е излъгала... толкова добре ги познаваше, по-добре, отколкото те нея. — Може би той я мами.

Грег се изправи и погледна внимателно сестра си.

— Няма да го направи, освен ако не му пускаш това, което той взема от нея, сестричке! Кое то ме навежда на въпроса, който се канех да ти задам... правиш ли го?

Лицето на Вал изглеждаше сякаш ще пламне.

— Майната ти!

Тя се завъртя на пета и изхвърча към къщата, а Грег се разсмя, излегнат под слънцето. Страшно маце беше неговата малка сестричка. Това го беше чул от някои свои приятели, чиито по-големи братя бяха излизали с нея. Но предполагаше, че би направила всичко, освен истинското нещо. Знаеше, че е девствена, поне така си мислеше, знаеше и че е излъгала за Джак Барнс. Предполагаше, че винаги си е падала по Джон Уелс, но Джон не се интересуваше от нея и беше доволен от това. Познаваха се прекалено добре, но тя не беше подходящият тип за Джон. Той харесваше по-скромни, не така забележителни момичета. Беше много срамежлив и Грег знаеше, че той също не го е направил още. Горкото хлапе! По-добре да побърза. Беше може би последният от техния клас, който не беше лягал с момиче. Поне според думите им, всички други го бяха правили. И Грег започваше да се дразни, че има такъв приятел. По дяволите, хората щяха да започнат да си мислят, че Джон е педи и още по-лошо — ще заговорят същото и за него, ако продължат да излизат заедно.

Но той се подсмихна. Нямаше шанс, при това, което правеха с Джоун.

— Хей, това е чудесно местенце! — Джон ентусиазирано разглеждаше къщата, сякаш това беше Версай или снимачна площадка в Холивуд, а не някаква си студентска квартира срещу UCLA. — Татко мисли, че наемът е нисък. Майка се притеснява малко, че няма да съм в общежитията, но татко ѝ каза, че щом ти си тук, ще ме наглеждаш. — Той се изчерви, почувствал се глупаво заради думите си. — Искам да кажа...

— Всичко е наред.

Лайънъл се бореше да потисне сънищата си от предишната нощ. Завладяваше го усещането, че пред очите му преминава вече гледан филм, само че сега той беше в ролята на Пол. Като вариация на *deja vu*^[1]. Не успя да избяга от мислите си, докато развеждаше Джон наоколо. Стаята на Лайънъл беше на другия край на къщата, но той беше сигурен, че ако има желание да отстъпи единствената стая със собствен душ, би могъл да има стаята до тази на Джон. Другите момчета биха се избили за тази стая, а той би се отказал от нея, ако...

той пропъди мисълта и се насили да се концентрира върху обиколката из къщата.

— В гаража има пералня. Седмици наред никой не я поглежда, а след това изведнъж всички искат да я използват в една и съща вечер...
— усмихна се Лайънъл.

— Мама каза, че мога да нося прането си вкъщи.

Лайънъл не можеше да не забележи колко различен е той от Грег. Странно беше, че са приятели. Но те ходеха заедно на училище от тринайсет години и той предполагаше, че това, е по-скоро навик, отколкото нещо друго. Ако се замислеше върху това, Джон щеше да признае, че е прав. През последните години нямаха много общи неща с Грег, особено пък през последните месеци. Мненията им за всяко нещо, изглежда, се различаваха, като се започне с футболната стипендия и се стигне до курвата на класа, с която спеше Грег. Джон не можеше да я понася около себе си, така че двамата с Грег се виждаха все по-малко. Прекарваше много време сам и беше облекчение да поговори с Лайънъл, който беше разумен и дори ходеше в същото училище, което и той щеше да посещава.

— Наистина ми харесва тук, Лай! Страхотно е...

Дори и хамбар да беше, пак щеше да се влюби в него... Тук се чувстваше пораснал, уравновесен, част от нещо, а и беше спокоен, защото Лайънъл щеше да е тук. И без това се притесняваше, че не познава никого в училището. Идеята за общежитието му беше страшно неприятна, след като беше живял осемнайсет години заедно с четири сестри. Всичко щеше да бъде така непознато, но не и сега, след като Лайънъл е тук.

— Ще искаш ли да си тук през лятото, Джон? Или ще се нанесеш през есента, преди да започне училището?

Лайънъл усещаше как сърцето му бие напрегнато и се мразеше за това. Какво значение имаше кога ще се премести тук хлапето? Остави го на мира, му се искаше да си изкрещи и изведнъж съжали, че въобще се е захванал с цялата работа. Само щеше да си усложни живота. Идеята беше глупава, но вече нямаше как да се измъкне. Беше казал за Джон на две от момчетата. Радваха се, че е намерил някого. Това им спестяваше главоболията с пускането на обява или обажданията на приятели.

— Мога ли да се нанесе следващата седмица?

— Толкова скоро? — Лайънъл беше шокиран.

— О, не... — Джон се изчерви притеснено. — Не, ако ти е неудобно. Просто си мислех, че вторник се пада първи и ще е по-лесно от гледна точка на наема... и си намерих работа за лятото при Робинсън. Мога да живея тук, докато работя.

Това бяха верига магазини и Лайънъл си припомни работата във „Ван Клийф&Арпълс“. Беше му харесало и съжаляваше, че не може отново да поработи там, но искаше да се захване с един филм през тази година. В това имаше повече смисъл. А ако имаше късмет и проектни му вървяха добре, може би щеше да получи и кредит от UCLA за работата си.

— Не, не... прав си, Джон. Не помислих за това. А и стаята е свободна. Просто предполагах, че ще си помислиш малко... — Вече беше твърде късно, беше предложил стаята на Джон и той я искаше. Трябваше да се примири с това, което сам беше сторил, каквото и да му струваше то.

— Няма нужда да мисля, Лай. Смятам, че стаята е страхотна.

По дяволите! Лайънъл се вгледа във високото тъмнокосо момче с прекрасно тяло, което така го измъчи през изминалата нощ. Нямахше какво друго да се каже.

— Добре. Ще кажа на другите момчета. Ще се радват. Спестяват им се доста главоболия. Имаш ли нужда от помощ при преместването?

— Не искам да те притеснявам... Мислех да взема колата на татко и да докарам някои неща утре.

— Ще дойда да те взема.

Лицето на Джон светна отново.

— Наистина ще ти бъда много благодарен, Лай. Сигурен ли си, че няма да те притеснявам много?

— Въобщо.

— Мама каза, че има покривка за леглото, лампи и някои други неща.

— Чудесно. — Лайънъл усети как сърцето му потръпва само при мисълта за историята, в която се набути.

Джон вдигна изпълнен с възхищение поглед към него.

— Искаш ли да излезем за вечеря, Лай, за да ти благодаря за всичко?

Изведнъж Лайънъл се притесни и развълнува от чистосърдечността на момчето.

— Всичко е наред, Джон. Не е необходимо да правиш нищо такова. Радвам се, че всичко се нареди.

Но не се радваше. Страхуваше се. Какво ще стане, ако загуби контрол? Ако направи нещо тъпо? Ако Джон открие, че е обратен. Внезапно усети ръката на Джон върху своята и по гърба му пролазиха тръпки. Искаше му се да каже на Джон да не го докосва отново, но той би си помислил, че е откачил.

— Не знам как да ти благодаря, Лай! Това е цял един нов живот. — Испита огромно облекчение. Най-после щеше да се раздели с хлапетата от гимназията в Бевърли Хилс, просто вече се чувстваше съвсем различен. От години беше така и той трябваше да се крие прекалено дълго. Сега можеше да започне нов живот, с различни хора. Няма да му се налага да проявява такова упорство, да слуша спортисти, да бяга от момичетата или да се прави на пиян през съботните нощи... Дори съблекалнята беше се превърнала в кошмар... всички тези спортисти... дори Грег... особено той... а си знаеше, че е различен от тях. Но с Лайънъл нямаше усещането, че нещо не е наред с него. Беше така спокоен и разбиращ. С него беше толкова уютно. Дори и да не се виждат често в новата квартира, беше приятно да знае, че той е там понякога, че може да се срещнат и да поговорят.

Прииска му се да заплаче от облекчение, когато погледна в очите му.

— Толкова мразех училището, Лай... Нямам търпение да се махна оттам.

Лайънъл беше изненадан.

— Мислех, че ти харесва, Джон. Ти си голяма футболна звезда.

Влязоха в кухнята и Лайънъл му подаде една кока-кола, която той пое с благодарност. Добре, че не беше бира. Щеше да е, ако насреща беше Грег.

— Мразех го през последната година. Не мога да понасям всички тези неща. — Той отпи от колата и въздъхна. — Мразех всеки миг, прекаран в проклетия футболен отбор.

— Защо? — Лайънъл беше удивен.

— Не знам. Никога не ми е пукало за това. Бива ме, знам, но в действителност не ме интересува. Другите плачеха в съблекалнята, ако

загубехме мача. Като че ли имаше кой знае какво значение. А цялата работа е просто бой на големи момчета на игрището. Никога не ме е ентузиазирило.

— А защо играеше?

— Това имаше голямо значение за татко. Играл е в колежа, преди да започне да учи медицина. И винаги се майтапеше, че ако ми размажат физиономията, той ще ме оправи безплатно. — Джон изглеждаше отвратен от тази мисъл. — Това не ме накара да заобичам футбола повече. — Той се усмихна бавно. — Струва ми се, че сънувам, че съм тук.

— Радвам се, че стаята ти хареса. Ще ми е приятно да си наоколо, въпреки че не съм много често тук. Но ако мога да ти помогна с нещо...

— Вече направи достатъчно, Лай...

Верен на думите си, Лайънъл отиде да го вземе на другия ден. Свалиха гюрука и направиха три курса, докато закарат всичките неща. Бяха цели планини, но в неделя вечерта Лайънъл не можа да познае стаята. Джон беше направил чудеса. Спря се пред вратата и се загледа.

— Господи, какво е това?

На едната стена имаше някаква тъкан, висяха цветя, имаше простички пердета. И над леглото висеше една картина. На пода имаше малко бяло килимче.

— Майка ти ли го направи?

Лайънъл знаеше, че майка му се занимава с такива неща, а и не можеше да си представи, че Джон е направил това само за няколко часа. Имаше дори кошнички за плодове, изработени от същата тъкан, и кошчета за списания. Възглавнички бяха пръснати и създаваха илюзията за ниша до прозореца. Това беше един малък рай и Лайънъл се впечатли наистина.

— Сам се справих.

Възхищението на Лайънъл му достави удоволствие. Всички казваха, че има талант за вътрешен дизайн. Винаги можеше да преобрази една стая само за няколко часа, като използва каквото има подръка. Дори и майка му казваше, че трябва да направи нещо с вродените си способности — беше по-добрият от двамата според нея. На нея ѝ отнемаше месеци да постигне желанния ефект.

— Обичам да се занимавам с такива неща.

— Може би трябва скоро да размахаш магическата пръчка и над моята стая. Все още изглежда като затворническа килия, въпреки че живея цяла година в нея.

— Когато кажеш — разсмя се Джон и се огледа. — Всъщност останаха ми две растения и щях да те питам дали ги искаш.

— Искам ги, но те сигурно ще загинат още при влизането ми в стаята. Не може да се каже, че имам подход към зеленината.

— Аз ще се грижа за тях вместо теб. Ще ги поливам заедно с моите.

Двамата младежи се усмигнаха един на друг и Лайънъл погледна часовника си. Беше станало седем.

— Искаш ли да отидем някъде и да си вземем по един хамбургер?

Думите прокълтяха в главата му и отново му напомниха за Пол. Изглеждаше някак свръхестествено, когато Джон се съгласи и предложи съвсем същото заведение, в което бяха ходили с Пол първия път. Това накара Лайънъл да се чувства притихнал и потиснат. Мислеше за тази първа вечер, когато отиде с Пол в Малибу. Не беше чувал нищо за него от месеци. Веднъж го забеляза в един преминаващ кафеникав ролс на Родео драйв. Возеше го някакъв по-стар красив мъж. Лайънъл наблюдаваше оживения им разговор, докато те се усмихваха един на друг, а след това Пол се разсмя на нещо, което другият мъж каза.

И ето сега с Джон... най-добрия приятел на по-малкия му брат. Имаше странно усещане. И то се засили, когато се върнаха в къщата, която сега споделяха. Другите двама бяха при приятелките си, а останалите се изнесоха след края на учебната година.

— Благодаря за вечерята.

Джон се усмигна, когато се настаниха удобно в дневната и Лайънъл пусна някаква плоча. Две от крушките изгоряха преди време и светлината беше приглушена.

Джон запали една свещ и се огледа.

— Тази стая може да се пооправи.

— Ти ще подредиш това място за нула време, но мисля, че другите ще те обезкуражат. Когато са тук, стаята изглежда като че ли в средата ѝ е хвърлена бомба.

— И сестрите ми правят същото със стаите си. — Той изведнъж стана сериозен. — Никога досега не съм живял с мъже, освен с баща ми, разбира се. Така съм свикнал да има момичета около мен, че ще се чувствам доста странно в началото. — Отново се усмихна. — Това може и да ти звучи малко шантаво.

— Не е така. И аз имам три сестри.

— Но и Грег е бил наоколо. А аз винаги съм бил така близък с мама и с момичетата. Сто процента ще ми липсват, поне в началото.

— Да имаш толкова жени наоколо е добра тренировка за семейния живот...

Лайънъл му се усмихна, но се замисли дали с думите си не се опитва да го изпита. Каза си, че това не е честно, та Джон е просто едно хлапе... но самият той беше на същата възраст, когато срещна Пол... но пък Пол имаше много по-голям опит... а сега той играеше ролята на опитния. Но откъде се започва? Как можеш да попиташ някого нещо такова? Опита се да си припомни думите на Пол, но те му бяха... Спомни си, че се разхождаха дълго по плажа... и Пол го попита дали е объркан. Но тук нямаше плаж, а и Джон не изглеждаше объркан. Беше малко срамежлив, не така груб като Грег, но си беше щастлив приятел младеж... въпреки че Лайънъл не си спомняше да е чувал за някаква негова сериозна връзка с момиче.

Побъбриха си малко и най-накрая Лайънъл стана и каза, че ще си вземе душ. Джон му отвърна, че и той ще направи същото. След десет минути Джон почука на вратата на банята, като се извиняваше, надвиквайки шума от водата. А Лайънъл стоеше под вадичките гореща вода, които прочистваха мозъка и плътта му, и се опитваше да не мисли за него.

— Съжалявам, Лай... имаш ли шампоан? Забравих моя.

— Какво? — Лайънъл отдръпна завесата, за да чува по-добре, и видя Джон, който стоеше гол, само с една кърпа около кръста. Почувства как тялото му подлудява и дръпна плътно завесата, за да не забележи Джон.

— Питах имаш ли шампоан?

— Разбира се. — Вече не му трябваше. Косата му беше чиста и влажна. — Заповядай.

Подаде шампоана на Джон и той изчезна с благодарности и усмивки, а след малко дойде пак, за да му го върне. Сложил беше

кърпата отново, тъмната му коса бе влажна, а мускулите му играеха. Лайънъл се мотаеше гол из стаята, като си тананикаше, докато изваждаше разни неща.

— Благодаря.

Той като че ли се поколеба на вратата и Лайънъл се извърна, като се молеше той да си върви. Не искаше да започва нещо или да нарани някого. Начинът му на живот си беше лично негов и не си търсеше някого, когото да въвлече в него. Но изведнъж почувства ръката на Джон на гърба си и сякаш цялото му тяло се наелектризира. Цяла агония щеше да бъде да крие тайната си с това момче наоколо. Без да се обръща, той грабна една хавлия от гвоздеа на стената и се напъха в нея. Тогава се обърна. Никога не беше виждал по-красиво лице от това на Джон. По него се четяха и болка, и тъга, и откровеност. Само няколко сантиметра разделяха лицата им, когато Джон го погледна.

— Лай, искам да ти кажа нещо, което трябваше да спомена по-рано. — Очите му излъчваха страдание и Лайънъл го съжали, чудейки се какво толкова може да е.

— Нещо не е наред ли?

По-младото момче кимна и приседна бавно на ръба на леглото с тъжен поглед.

— Знам, че трябваше да ти го кажа предварително, но се страхувах, че ти няма... че ще се ядосаш. — Той вдигна поглед, изплашен, но искрен. Каза без всякакви заобикалки: — Мисля, че трябва да знаеш, че съм обратен.

Изглеждаше така, сякаш току-що е признал, че е убил най-добрия си приятел. На Лайънъл направо му увисна ченето от изненада.

Колко просто беше! И колко смело от негова страна да го сподели, без да знае какво ще каже или направи Лайънъл. А той седна на леглото до него и започна да се смее. Джон гледаше нервно, докато той се смееше така, че сълзи се появиха в очите му. Може би го е хванала истерията или пък си мисли, че това е отвратително до безсмислие? Почувства облекчение, когато той престана да се смее.

Лайънъл го изненада, когато постави ръце на раменете му.

— Само да знаеш какви мисли минават през главата ми, откакто си се нанесъл... Изтезавах се... — Ясно беше, че Джон не разбира нищо. — Скъпи, и аз.

— Ти си обратен? — Джон изглеждаше ужасен и Лайънъл отново се разсмя. — Наистина? Но аз никога не съм си мислил...

Но това не беше точно така. През последната година помежду им съществуваха леко, колебливо привличане, но никой от двамата не предполагаше, че другият разбира.

Разговаряха за това през следващите два часа, излегнати на леглото. Най-после станаха приятели. Лайънъл разказа за Пол, а Джон му призна за две кратки ужасни връзки. В тях нямаше любов, само ужасно, мъчително, изтерзано, смазано от вината сексуално облекчение. Едната с учител, който го беше заплашил, че ще го убие, ако проговори, а другата с по-възрастен мъж, когото срещна на улицата. Единственият резултат от тези две връзки беше, че той осъзна какво представлява. От дълго време го подозираше, но винаги си беше мислил, че това е най-лошото, което може да му се случи. Хора като Грег Тейър никога вече не биха му проговорили. Но Лайънъл беше различен, разбираше всичко това.

Той погледна със съчувствие по-младия мъж от позицията на своите деветнайсет години. А Джон беше любопитен за едно нещо.

— Грег знае ли?

Лайънъл побърза да поклати глава.

— Само майка ми. Откри го миналата година. — Разказа случката на Джон. Все още с болка си припомняше колко шокирана беше тя. Но оттогава тя наистина беше чудесна — разбираща, съчувстваща, приемаше го такъв, какъвто е. — Всеки, който има майка като нея, е късметлия. — Тя далече надмина надеждите и мечтите му.

— Не мисля, че майка ми би могла да го приеме... или пък баща ми... — Потръпна при тази мисъл. — Той толкова искаше да съм големият спортяга. Играех футбол заради него и не спирах да си мисля, че все някога ще ми избият зъбите. А толкова мразех това. Истински. — Очите му бяха пълни със сълзи, когато погледна Лайънъл. — Правех го заради него.

— Аз не се справих така добре като теб. Но моят баща си имаше Грег, на когото да възлага надеждите си. Винаги съм му прехвърлял топката, така да се каже. — Усмихна се на новия си приятел, когото познаваше от години. — Това отне част от напрежението, предполагам, но си платих. Баща ми все не одобряваше това, което правех. А ако узнае... ще умре.

Носеха голямата си вина от години. Вина за това, което не са и никога не са можели да бъдат. А през последната година имаха и угризенията за стореното. Понякога им се струваше нетърпимо.

Лайънъл се замисли за това и се вгледа в очите на Джон.

— Предполагаше ли за мен?

Джон поклати глава.

— Не мисля. Но понякога много ми се искаше.

Той се усмихна искрено на Лайънъл, който разроши влажната черна коса, обградила лицето му.

— Ти, малко копеле! Защо не си казал нищо?

— Да, и да ми избиеш зъбите или да извикаш полицаите, да не говорим пък... да вземеш да кажеш на Грег. — Той потръпна от мисълта, но се сети за друго. — Всички тук ли са такива?

Лайънъл побърза да поклати глава.

— Никой от тях. И съм съвсем сигурен. Когато живееш с някого, можеш да придобиеш усещане за нещата. А и достатъчно често си водят тук момичетата.

— Знаят ли за теб?

Лайънъл го гледаше замислено.

— Дяволски се старая да не заподозрат нещо. Добре е и ти да го правиш, защото ще ни изхвърлят и двамата оттук.

— Ще внимавам. Кълна се...

Лайънъл отново се улови, че мисли за размяна на стаите, но когато погледна Джон, излегнат на леглото, забрави за това. Изведнъж го заляха облекчение и желание, когато си спомни сънищата си от предишната нощ.

Пресегна се да докосне Джон, който лежеше в очаквано на устните и милувките на Лай, а младата му плът тръпнеше от желание и молеше за него.

Лайънъл го откри с устните си, а езикът му подпали огън по бедрата му. Простена от непознатото усещане, което му носеха ръцете на Лайънъл. Този път нямаше нищо потайно, плашещо или потискащо в любовта, с която го обсипваше Лайънъл през следващите часове.

Накрая, успокоени и задоволени, те заспаха в прегръдките си. Всеки от тях беше открил нещо, към което от дълго време несъзнателно се беше стремил.

[1] Deja vu (фр.). — Вече видяно. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Училището започна през есента без някакви по-значителни събития. Лайънъл и Джон се чувстваха по-щастливи от когато и да било, но никой от другите не научи тайната им. Лайънъл смени стаята си още преди другите да се върнат от лятната ваканция и всичко се намести идеално. И двамата заключваха вратите си нощем, така че никой нямаше представа кой в кое легло прекарва нощта. Те се промъкваха крадешком от едната стая в другата, шепнеха си до късно през нощта и приглушаваха стоновете си. Позволяваха си малко повече свобода само през редките вечери, когато всички останали бяха по домовете на приятелките си или пък отиваха да покарат ски в края на седмицата. И двамата внимаваха никой да не научи и като никога Лайънъл не спомена нищо дори на Фей. Казваше ѝ само, че се справя добре с училището. Не ѝ съобщаваше новини от емоционалния си живот, а и тя не искаше да любопитства, но по щастливия му вид се досещаше, че има някой в живота му. Надяваше се да е свестен човек, който няма да го нарани. Според това, което знаеше за света на хомосексуалистите, изглежда, там имаше прекалено много нещастие, измяна и безразборност. Не ѝ се искаше най-голямото ѝ дете да е осъдено на такъв живот. Но осъзнаваше, че той няма избор, и го приемаше.

През ноември тя покани Лайънъл на премиерата на най-новия си филм. Той прие с удоволствие, но я изненада, като доведе и Джон със себе си. Знаеше, че и двамата са наели стаи в една и съща къща, че и двамата учат в UCLA. Но когато към края на вечерта се отправиха към Чейзън, за да вечерят заедно с близначките и някои съдружници и приятели, тя изведнъж се зачуди дали не забелязва нещо по-особено да протича между тях. Не беше сигурна, но усещаше нещо. Джон ѝ изглеждаше много по-зрял, отколкото през юни, сякаш беше преживял много през последните месеци. Заподозря нещо, но разбира се, си премълча.

Стресна се, когато Уорд ѝ зададе един неочакван въпрос. Тя тъкмо му говореше оживено за филма, за отзвуката на публиката и за

предполагаемите положителни рецензии, когато той я накара да замръзне от изненада, като я прекъсна, сбърчил чело, както си стоеше само по панталони.

— Мислиш ли, че Джон Уелс е педераст?

— Джон? — Изглеждаше изненадана, но си знаеше, че просто се опитва да печели време. — Господи, Уорд, как можеш да кажеш такова нещо... разбира се, че не. Защо?

— Не знам. Изведнъж ми се стори по-различен. Нещо в него не ти ли направи впечатление тази вечер?

— Не — излъга тя.

— Не знам... — Той се приближи бавно до гардероба и закачи сакото си, но бръчката не слизаше от лицето му.

— Просто имам някакво странно усещане за него. — Фей усети как тялото ѝ изстива. Чудеше се дали подозира и сина им. И тя също като Лайънъл не вярваше, че той може да преживее истината. Въпреки че все някой ден щеше да му се наложи. Но междувременно тя имаше намерение да крие истината от него. — Може би трябва да кажа нещо на Лайънъл. Да го предупредя... Може да си помисли, че съм откачил, но ако съм прав, някой ден ще ми е благодарен. Грег също си помисли, че нещо не е наред, когато той отказа футболната стипендия за Техническото училище в Джорджия. Може да е бил прав.

Изведнъж Фей се раздражни.

— За бога! Това, че не иска да играе футбол, не значи, че е педераст. Може да го интересуват други неща.

— Никога не сме го виждали да излиза с момичета.

И Лайънъл не излизаше с момичета, но Фей не му го изтъкна. Според нея Уорд предполагаше, че Лайънъл просто не споделя с тях интимния си живот. Не му минаваше през ума, че той си пада по мъже, само защото не е виждал неговите момичета. Но тя и за това не спомена.

— Мисля, че си несправедлив. Та това е като лов на вещици, за бога!

— Просто не искам Лайънъл да живее с някакъв проклет педал и да не го знае.

— Мисля, че е достатъчно голям да открие това сам. Ако въобще има нещо такова.

— Може и да не е. Толкова е вгълбен в идиотските си филми. Понякога си мисля, че е потънал в някакъв свой свят.

Е, поне това е забелязал, си каза тя.

— Той е изключително изобретателен — бързаше да отклони Уорд от темата за Джон. Но трябваше да признае, че наистина тази вечер в него се забелязваше нещо по-различно.

Инстинктивно в нея се породиха нуждата да го закриля. Подозираше, че има нещо между него и Лайънъл. Лайънъл все още нямаше вид на хомосексуалист, а на Джон едва започваше да му личи. Просто говореше много за декорация и вътрешен дизайн. Може би е дошло времето да спомене нещо на Лайънъл за него. — Гледа ли последния филм на Лай, скъпи? Чудесен е.

Уорд въздъхна и седна на леглото. Все още беше красив мъж. На четирийсет и осем той изглеждаше също така добре сложен, както и синовете му.

— Да си остане между нас, Фей, но трябва да ти кажа, че не е лъжица за моята уста.

— Абсолютно новаторски е, мили!

— Това не го прави по-разбираем.

Тя му се усмихна. Толкова добре вършеше работата си, но рядко приемаше новите идеи! Продуцираше нейните филми, но никога не се интересуваше от по-екзотичните стилове в киното. Въобще не хареса филмовия фестивал в Кан тази година. Но обичаше да присъства при раздаването на наградите на Академията и страшно се разочарова, че тя не спечели още една. За утешение той ѝ купи красив пръстен със смарагд и това ѝ напомни за дните преди 1952, преди целият им живот да се промени.

— Трябва да дадеш шанс на филмите на Лай, скъпи. В съвсем близко време той дяволски ще те изненада, като спечели награда за някой от тези странни малки филми. — Тя беше убедена в това, но Уорд не се впечатли.

— Това ще е добре за него. Днес чувала ли си се с Грег? Каза, че ще се обади, защото иска да отидем там за края на седмицата.

— Не, не се е обаждал, а пък и не съм сигурна, че ще мога да дойда. Имам срещи с новия сценарист всеки ден през следващите три седмици.

— Сигурна ли си?

— Почти. Защо не попиташ Лайънъл дали не иска да дойде с теб?

Уорд се поколеба, но накрая го попита, като покани и Джон. Това му даде идеалния повод за разговора, който желаше.

— Не мислиш ли, че е педи, Лай?

Лайънъл се постара да го погледне неразбиращо. Мразеше тази дума и трябваше да събере и последната капка сдържаност, за да не се развика в защита на приятеля си.

— За бога! Откъде ти дойде наум.

— Изглеждаш също като майка си — каза усмихнат той, но изведнъж стана сериозен. — Не знам. Внезапно ми се стори толкова различен, а и не спираше да говори за декориране.

— Това е смешно! То не го превръща в хомосексуалист.

— Наистина, но тичането след мъже ще го направи. Гледай да не хукне след теб. И ако забележиш нещо страшно, изхвърли го навън. Не му дължиш нищо.

За пръв път в живота си Лайънъл пожела да удари баща си, но си наложи да запази спокойствие, докато напусне къщата на родителите си. По целия път обратно кара с осемдесет мили в час, като му се искаше да убие някого и по-точно баща си. Когато стигна вкъщи, той тресна входната врата, след миг блъсна и вратата на своята стая и я заключи. Това беше един от малкото моменти, когато съквартирантите му го виждаха да загуби контрол и затова го наблюдаваха шокирани. След малко и Джон се прибра в стаята си и я заключи. Той бързо премина през банята, която свързваше стаята им.

— Какво е станало, скъпи?

Лайънъл изгледа Джон с пламтящи очи, но трябваше да признае пред себе си, че Джон наистина започва да изглежда обратен. Въпреки развитата мускулатура и физиката му в лицето му имаше нещо меко и чисто, носеше косата си по нов начин, а дрехите му бяха прекалено добре подбрани, прекалено стилни и безупречни. Но той обичаше това момче, обичаше таланта, горещото му сърце и начина, по който се раздаваше. Обичаше тялото и душата му. Обичаше всичко в него и ако той беше момиче, вече щяха да са сгодени и никой не би се изненадал. Но той не беше момиче, така че всички го наричаха педи.

— Какво има — седна на един стол и зачака Лайънъл да се разприказва.

— Нищо. Не ми се говори за това.

Джон погледна към тавана, а след това отново към приятеля си.

— Така не можеш да оправиш нещата. Защо не си излееш болката. — Изведнъж усети, че е нещо, свързано с него. — Аз ли съм те разстроил с нещо, Лай? — Изглеждаше така тъжен и наранен, че Лайънъл се приближи и докосна лицето му.

— Не... няма нищо общо с теб... — Но имаше, а той не знаеше как да му го обясни. — Няма нищо, просто баща ми ме вбеси.

— Нещо за нас ли каза? — Джон беше загрижен. Какво ще стане, ако каже нещо и на семейството му. Толкова много трябваше да крият! Какво ще стане, ако го арестуват и изпратят нанякъде, или пък... Ужасяваше се от мисълта за тези неща, но Лайънъл го целуна и му заговори успокоително. Усещаше колко е притеснен.

— Отпусни се. Просто приказва каквото му дойде на устата. Не знае нищо.

— Мислиш ли, че ще каже нещо на баща ми?

— Не бъди такъв параноик! Просто подпитваше и ме вбеси, това е всичко, не е настъпил краят на света.

Но за успокоение на Уорд Лайънъл отиде с него до Алабама, за да гледа играта на Грег. Това бяха най-оттегчителните дни в живота му. Мразеше футбола не по-малко от Джон и нямаше за какво да разговаря с Грег. Още по-лошо беше безкрайното болезнено мълчание между него и баща му. Той се побърка, когато една от звездите на отбора се контузи и треньорът вкара в игра Грег през последните две секунди и половина. Точно навреме, за да успее Грег да забие победния гол. Лайънъл се опита да прояви същия ентузиазъм като баща си, но просто не можеше.

Отдъхна си, когато се качиха в самолета и се отправиха към къщи. Разговаряха за филми и той се опита да му обясни какво иска от новата си работа. Баща му изглеждаше като паднал от луната, докато той описваше най-новия си авангарден филм. А той се чувстваше по същия начин, докато гледаха играта на Грег.

— Наистина ли си мислиш, че можеш да забогатееш от такива филми?

Лайънъл го изгледа неразбиращо. Такава цел не си беше поставял никога. Опитваха нови техники, като се стараеха да разширят

до краен предел изразните средства на киното. На кого му пукаше за пари? Двете неща нямаха нищо общо.

Двамата мъже се гледаха невярващи и притеснени. Всеки от тях смяташе другия за глупак, но се чувстваше длъжен да се прави, че уважава гледната му точка. Напрежението беше ужасно и за двамата.

Отдъхнаха си облекчено, когато най-последно забелязаха Фей, която ги чакаше на летището.

Уорд не спираше да говори за невероятния удар на Грег. Чувстваше се страшно разочарован, че тя не го е гледала по телевизията. А Лайънъл изглеждаше така, сякаш не би издържал и минута повече. Усети, че ѝ става смешно, защото ги познаваше достатъчно добре и знаеше колко са различни. Въпреки това ги обичаше, тях, другия си син и момичетата. Просто бяха различни и имаха нужда от различни неща.

Тя остави Уорд вкъщи и каза, че ще закара Лайънъл до тях, а после ще се върне за едно питие с Уорд. Така спечелваше няколко минути разговор със сина си. Като компенсация за отвратителните събота и неделя, които той беше прекарал.

— Ужасно ли беше, скъпи?

Тя се разсмя на изражението му. Той простена, когато се облегна назад. Никога не се беше чувствал така изтощен.

— Още по-лошо. Сякаш бях на друга планета и се опитвах да говоря техния език през цялото време.

Тя се замисли дали причината беше само отегчението от спорта, или се прибавяше и напрежението да се преструва, че е като тях, но нищо не го попита.

— Горкият! Как е Грег?

— Все така.

Нямаше нужда от други обяснения. Знаеше колко малко общи неща има помежду им. Не беше за вярване, че и двамата са нейни синове. Най-накрая го запита за това, което я притесняваше през цялото време:

— Пита ли те нещо за Джон?

Лицето на Лайънъл се изопна и той отново се изправи.

— Не. Защо? Казвал ли ти е нещо? — Опитваше се да разчете погледа ѝ. Все още не ѝ беше разказал нищо, но знаеше, че е наясно и без да ѝ се казва. Само не беше сигурен какво точно си мисли по

въпроса. Вероятно смяташе, че Джон е прекалено добър познат на всички останали от семейството, и донякъде беше права.

— Мисля, че трябва да внимаваш, Лай...

— Знам, мамо.

Стори й се някак много млад и сърцето я заболя за него.

— Влюбен ли си в него? — За пръв път тя питаше нещо такова и той кимна.

— Да.

— Бъдете внимателни, казвам го за доброто и на двама ви. Семейството на Джон знае ли за него?

Лайънъл поклати глава.

Когато пое обратно към дома, Фей усети как страхът пропълзва към нея. Един ден всичко щеше да се разкрие и някой ще бъде наранен... а може би и не само един... Джон, Лайънъл... семейство Уелс... Уорд... Не се вълнуваше чак толкова за Джон и семейството му, въпреки че ги харесваше... но се ужасяваше от пораженията върху Уорд и Лайънъл... Смяташе, че Лайънъл ще може да понесе удара. Той съзряваше, като несъзнателно се подготвяше да се сблъска с това някой ден. Не само с баща си, но и с всички останали. Лайънъл не беше човек, който може да се прикрива цял живот. Но Фей се притесняваше, че Уорд няма да издържи шока. Нещо в него щеше да се разруши, знаеше го и се ужасяваше от последствията. Но тя не можеше да промени нищо.

Лайънъл й обеща да бъдат дискретни.

ГЛАВА 21

За Коледа Лайънъл се присъедини към семейството си за традиционната коледна вечеря. Грег си беше дошъл за няколко дни, въпреки че се налагаше да се върне по-рано заради някакъв мач. Уорд щеше да го придружи дотам, а после отлитаха за Суперкупата.

На Уорд му се искаше и Лайънъл да дойде, но той настоя, че има други планове. Уорд, изглежда, се раздразни, но Фей ги разсея с една огромна пуйка и шампанско.

Валери си пийна повечко.

Но всички дразнеха Ван заради новата прическа и рокля. Така тя изглеждаше страшно хубава. Беше се влюбила за пръв път в едно момче, което срещнала на училищна забава преди няколко седмици. И сякаш изведнъж порасна.

Дори и Ан се промени много през тази година. През последните месеци се източи и вече беше висока колкото близначките.

Лайънъл вдигна тост за нея и напомни на всички, че след няколко седмици тя става на четиринайсет. Това я накара да се изчерви. След вечеря двамата седнаха край камината да си побъбрят. Искаше му се да я вижда по-често, но не можеше, и то не толкова, защото не живееше с тях, колкото заради новия си филм. Но очевидно я обожаваше. Всъщност това беше взаимно. Тя го изненада с един въпрос за Джон, а в очите ѝ имаше нещо особено, като че ли беше влюбена в него. Той остана учуден, че досега не е усетил, но тя беше така потайна, че нямаше нищо странно в пропуска му.

— Добре е. Мисля, че се оправя добре в училище. Но не се виждаме много често.

— Но все още живеете в една къща, нали? Преди няколко дни видях Сали Уелс и тя ми каза, че много му харесва там.

Сали Уелс беше на възрастта на Ан, но много по-зряла и той се молеше тя да не е усетила какво става и да го е разказала на Ан. Но сякаш нямаше нищо такова. В очите на Ан все още имаше невинност и надежда.

— Да, там си е.

— Отдавна не съм го виждала. — Тя отправи към Лайънъл поглед, изпълнен с копнеж. Изглеждаше толкова сладка, че му се прииска да се разсмее, но не го направи.

— Ще го поздравя от твое име.

Тя кимна. След малко влязоха останалите и Уорд запали огъня. Всички се зарадваха на подаръците си, а Уорд и Фей се погледнаха над главите им и се усмихнаха един на друг. Добра година беше.

Лайънъл си тръгна пръв. Същото направи и Джон от дома на родителите си. Другите момчета си бяха отишли за празниците. Цялата къща беше на тяхно разположение и не се налагаше да се заключват и крият. Отпуснаха се, бяха такива, каквито са и това им създаваше чудесно усещане. Да се криеш всеки ден не бе леко, особено за Джон, който придобиваше все по-женствен вид. Сега можеше да изпълни цялата къща с цветя и да прекарва дълги часове в леглото с Лайънъл, който имаше почивка за празниците.

Двете момчета се разхождаха дълго, разговаряха и се прибираха вкъщи да си сготвят и да пийнат горещ пунш или бяло вино край огъня.

Джон се шегуваше, че всичко е така, сякаш са вече възрастни. Бяха се успокоили дотолкова, че не си направиха труда дори да заключат входната врата.

Когато на следващия ден Уорд дойде, те така и не чува влизането му. Беше решил да наминае и да се опита да убеди Лайънъл да дойде с него на юг за мача на Грег, а след това и за Суперкупата. Но мисълта излетя от главата му, когато влезе вътре, тъй като никой не отговори на почукването му. Намери двете момчета изтегнати до огъня, напълно облечени, но главата на Джон беше в скута на Лайънъл, а Лай се беше навел и нашепваше някакви нежни думи.

Уорд спря и издаде някакъв животински звук, а двете момчета скочиха и се втренчиха в него. Лицето на Лайънъл пребледня. И на двамата им се подкосиха краката, а Уорд, без да се замисли, пристъпи към Джон и му зашлеви един шамар. След това замахна към Лайънъл, но той хвана ръката му, преди тя да го докосне. В очите му имаше сълзи, а баща му плачеше от ярост и крещеше обиди и на двамата.

— Ти, малко копеле... курва... — Думите му бяха отправени към Джон, но той крещеше не само на него, но и на собствения си син; беше като ослепял от гнева и сълзите си. Не можеше да повярва на

очите си. Искаше му се да не е видял нищо, да му кажат, че не е вярно, но нещата бяха такива и повече не можеха да се скриват.

Лайънъл усети, че му се повдига, а Джон се разплака. Като сцена от някакъв кошмар. Лайънъл се опита да се успокои. Имаше чувството, че целият му живот е под въпрос и че се налага да му обясни. Може би щеше да разбере... Трябваше да му обясни колко по-различен от Грег е бил винаги... от всички тях... как се чувства... дори не усети сълзите, които се стичаха по бузите му, нито пък удара, когато баща му най-сетне освободи ръцете си.

— Татко, моля те... трябва да говоря с теб... аз...

— Нищо не искам да слушам! — Той трепереше целият и Лайънъл се изплаши, че ще получи сърдечен удар. — Не искам повече да те виждам! Педераст! Измет! Ти, малък педераст, не си вече мой син! Няма да дам пукната пара за теб. Излизаш от живота ми отсега нататък, ясно ли е? И стой настрана от семейството ми. — Той крещеше и ридаше. Започна да се приближава отново към Джон. Всичките му мечти се срутваха в този миг. По-големият му син беше педераст. Не можеше да го понесе, това беше по-голям удар от загубата на богатството или от заплахата, че жена му ще го напусне... в неговите очи това беше по-лошо дори и от смъртта. Не можеше да разбере тази загуба, а и несъзнателно се обвиняваше за нея. — Това е краят! Ясно ли е?

Лайънъл кимна замаян с глава. Уорд се запъти несигурно към вратата, през която беше влязъл само преди няколко минути. Щеше да се срути надолу по стълбите. Шокът беше прекалено силен за него.

Влезе в първия бар, който видя, и си поръча четири чисти уискита.

В осем часа Фей позвъни притеснена на Лайънъл. Не искаше да го безпокои, но не можеше да разбере какво става. Бяха поканили гости за шест часа, а Уорд не се прибра. Казаха, че си е тръгнал рано от студиото, и тя не можеше да си представи къде е отишъл.

— Скъпи, баща ти обаждал ли ти се е днес?

Лайънъл все още беше замаян. Джон хлипаше от часове на кушетката, поразен от казаното, от страха, че Уорд ще каже и на родителите му. Лайънъл се опита да го успокои. Накара го да сложи лед на подутата си буза и на носа. А в сърцето си усети огромно страдание, което никой не можеше да премахне. Когато вдигна

телефона, гласът му все още трепереше и в началото не можа да отговори.

Изведнъж тя разбра, че се е случило нещо, и я полазиха ледени тръпки.

— Лай... скъпи, добре ли си?

— Аз... въ... аз — Думите му бяха неразбираеми и след малко и той се разплака. Джон се изправи и се втренчи в него. Той беше така спокоен, така силен, а изведнъж се разпадна. — Мамо... аз... не мога...

— О, Господи... — Нещо ужасно му се е случило... Може би Уорд е наранен и са се обадили на Лайънъл. Усети, че започва да се паникьосва. — Успокой се. Хайде сега... кажи ми какво стана...

— Татко намина... — От гърдите му се откъснаха сдържани хлипания. — Той... аз... — И тя изведнъж разбра.

— Видя ви двамата с Джон?

Тя си представи най-лошото, че ги е сварил в леглото, и само от мисълта ѝ прилоша. Дори и тя не би се зарадвала на такава сцена въпреки толерантността си. А Лайънъл нямаше сили да ѝ обясни какво е видял баща му. Успя да изрече една-единствена дума, преди да се срути напълно.

— Да... — Измина доста време, преди отново да заговори. — Каза, че не иска да ме види повече... че не съм негов син...

— О, боже... Скъпи, успокой се. Знаеш, че не е вярно и рано или късно той ще разбере.

Говори му повече от час. Гостите им си бяха тръгнали след няколко коктейла. Тя предложи да намине и да поговорят, но той искаше да останат сами с Джон и това я улесни. Искаше да си е вкъщи, когато Уорд се прибере.

Когато това стана, тя се ужаси от състоянието, в което беше той. Отбил се беше в още няколко бара след първия и сега се връщаше пиян и пелтечещ, но все още помнеше видяното и това, което вече знаеше за Джон и Лайънъл. Погледна Фей с омраза и отчаяние. Нахвърли се и върху нея.

— Ти знаеше, нали?

Не искаше да го лъже, но и не искаше той да си мисли, че от години са крили нещо от него.

— Подозирах за Джон.

— Зарежи малкото копеле... — Той се олюля срещу нея и тогава тя видя кръвта по ризата му. Беше паднал, когато излизаше от последния бар, и беше порязал ръката си. Но нямаше да ѝ позволи да се измъкне. — Искам да кажа, че си знаела за нашия син... или трябва да го наричам нашата дъщеря! — Вонеше на алкохол и тя се отдръпна, когато той се приближи и хвана ръката ѝ. — Той е точно това, знаеше ли? Знаеше ли?

— Уорд, той е наше дете, каквото и да прави. Той е човешко същество и е добро момче... не е негова грешката, че се е родил такъв.

— Чия е грешката тогава? Моя?

Точно това го притесняваше. Защо Лайънъл се оказа такъв? Измъчваше се сам, докато се местеше от бар на бар, но не хареса никой от отговорите, които идваха на ума му... Беше позволил на Фей да го разглези... самият той не прекарваше достатъчно време с него... беше го изплашил... Не беше го обичал достатъчно... Винаги е предпочитал Грег...

Обвиняваше се в куп неща, но всичко водеше до едно. Синът му беше педераст. Как го е научил? Как се е случило? Как можеше да му се случи точно на него? Това си беше лична обида към мъжествеността му... Синът му беше сбъркан...

Думите го изгаряха и той се огледа в очите на Фей. Неговите бяха пълни със сълзи.

— Престани да се самообвиняваш, Уорд. — Тя го прегърна и го заведе до леглото. Седнаха един до друг и той се облегна тежко на нея.

— Не е моя грешката — проплака той като изплашено дете.

Тя си задаваше същия въпрос миналата година, но за него може би беше по-трудно. И тя знаеше, че ще е така. Той не беше толкова силен и сигурен в себе си и в това, което е дал на децата си.

— Никой не е виновен. Нито ти, нито аз, дори и Джон не е. Той просто е такъв. Длъжни сме да приемем това.

Но той я отблъсна и се изправи несигурно, стискайки рамото ѝ до болка.

— Няма да го приема. Никога! Разбираш ли? Точно това му казах. Вече не ми е син.

— Син ти е! — Сега вече тя побесня и се дръпна от него.

— Той е наш син, независимо дали е куц, сакат, ненормален, глух, ням, луд, убиец или какъвто и да е... И, слава богу, в крайна

сметка той е просто хомосексуалист. Той ми е син до моята и неговата смърт, а е и твой син дотогава. Независимо дали го харесваш и одобряваш това, което прави. — Сега и тя се разплака, а Уорд стоеше шокиран от думите ѝ и от страстта, с която ги изрече. — Не можеш да го изхвърлиш от живота ни. Той е наш син и по-добре дяволски се постарай да го приемеш такъв, какъвто е, или се продъни в ада, Уорд Тейър! Няма да ти позволя да тормозиш повече момчето. И без това е прекалено измъчен. И така му е достатъчно тежко.

Очите на Уорд пронизаха нейните.

— Ето, затова е такъв! Защото цял живот си го закриляла. Винаги му намираще оправдание и му позволяваше да се крие в полите ти.

Седна на един стол и отново се разплака.

— Сега вече носи полите ти, дявол да те вземе. Имаме късмет, че не се разхожда в рокля наоколо.

Думите му разкъсваха сърцето ѝ и тя не се сдържа и го удари през лицето, но той не помръдна от мястото си. Просто седеше и я гледаше със студени, нетрепващи очи, така че тя се изплаши.

— Не искам да го видя повече в тази къща. Ако дойде, ще го изхвърля със собствените си ръце. Казах му, казвам на теб, ще кажа и на другите. И ако някой не е съгласен, може и той да си ходи. Лайънъл Тейър не съществува повече. Ясно ли е?

Тя остана безмълвна, но в яда си би го убила със собствените си ръце. За пръв път в живота си съжали, че се е омъжила за него. Това не ѝ се беше случвало никога преди, въпреки големите им премеждия. Каза му го, преди да излезе от стаята и да затръшне вратата.

Тази нощ тя спа в стаята на Лайънъл, а на следващата сутрин, когато закусваха, Уорд отново разби сърцето ѝ. Изглеждаше с десет години по-стар и тя си припомни думите, казани на Лайънъл. Страхуваше се, че истината ще убие Уорд, и сега това изглеждаше твърде вероятно. Но до края на закуската ѝ се прииска да стане точно така.

Той изпи в мълчание чаша кафе, загледа се във вестника, без да го докосне, и след това заговори на всички с глас, който сякаш идваше от робот. Странно, но за пръв път от месеци те се бяха събрали всички на закуска. Грег имаше още някой и друг ден, преди да се върне обратно за големия си мач, по някакво чудо и двете близначки бяха

станали вече, а Ан слезе малко след тях. Всички те седяха, втренчили очи в Уорд, докато той им говореше, че от този ден нататък Лайънъл не съществува за него, че е хомосексуален и е завъртял история с Джон Уелс. Момичетата го гледаха с ужас, Ванеса се разплака, а Грег изглеждаше така, сякаш всеки миг ще повърне. Той скочи на крака и кресна на баща си, а Фей стискаше облегалката на стола.

— Това е лъжа! — Думите му бяха по-скоро в защита на стария приятел, отколкото на брат му, с когото бяха почти като непознати. — Това не е истина!

Баща му сякаш щеше да го удари всеки миг, но се сдържа и посочи към стола му.

— Сядай и млъквай. Истина е. Спипах ги вчера.

Лицето на Ан пламна, а Фей усети как семейството ѝ, целият ѝ живот се разпада. Мразеше Уорд за това, което причинява на всички тях, но най-вече на най-голямото им дете.

— Лайънъл не е желан вече в този дом. За мен той не съществува. Ясно ли е? Забранява ви се да се срещате с него и ако разбере, че някой от вас го прави, може да си върви също. Повече не искам да му давам никакви пари, нито да го виждам или да разговарям с него. Разбраха ли всички?

Те кимнаха вдървено, с насълзени очи и след миг той изчезна.

Скочи в колата си и потегли към Боб и Мери Уелс. Фей и децата останаха седнали на масата, загледани един в друг. Грег се опитваше да не заплаче, замислен за това, което ще кажат приятелите му, когато разберат. Не можеше да измисли нещо по-лошо от това и се молеше да умре. Но преди всичко му се искаше да убие Джон Уелс, това скапано малко лайно... Трябваше да се досети, когато той се отказа от стипендията за Техническото училище в Джорджия... шибан глупак...

Той стисна юмруци и загледа безпомощно, а Ванеса проучваше очите на Фей.

— И ти ли смяташ така, мамо? — попита Ванеса.

Нямаше смисъл да се пита истина ли е, колкото и невероятно да звучеше. Баща им каза, че ги е заварил двамата и никой не можеше да си представи нещо по-лошо. Звучеше мистериозно, плашещо, ужасно и те си въобразяваха, че е видял някакви отвратителни сцени, а не просто две момчета пред огъня, като едното бе поставило главата си в скута на другото. Но вече всичко излезе наяве и по това не се спореше.

Фей ги огледа, а след това погледът ѝ се върна отново върху Ванеса. Заговори им тихо, а в себе си усещаше непозната досега болка. Той разруши всичко, което тя изгражда почти двацет години. Какво щеше да стане сега с тези деца? Какво ще си мислят за Лайънъл? За себе си? За баща си, който изхвърли големия им брат от техния живот, и за майка си, която му позволяваше да направи това?... Трябваше да им каже. По дяволите Уорд!

— Не, не мисля така. Аз обичам Лайънъл, както и преди. Той си е все същият достоен мъж и няма никакво значение какви са сексуалните му предпочитания. — Време беше да е откровена с тях. — Винаги ще съм с него. И искам да знаете отсега нататък, каквото и да правите, където и да ходите, както и да грешите, каквито и да станете, дали добри или лоши, дали ще ви одобрявам или не, аз винаги ще съм ваша майка и приятел. Винаги може да дойдете при мен. Винаги ще има място за вас в сърцето и дома ми.

Тя целуна всяко от четирите деца, а те плачеха заради загубения брат, заради разочарованието и шока от тайната, която им разкриха. Всичко това малко надхвърляше възможностите им, но разбраха думите на майка си.

— Мислиш ли, че татко ще промени мнението си? — Гласът на Вал беше приглушен.

Ан се измъкна тихо навън, но никой не забеляза.

— Не знам. Ще говоря с него. Предполагам, че с времето ще се успокои, но точно сега той не може да разбере.

— Нито пък аз. — Грег удари с юмрук по масата и се изправи. — Мисля, че това е най-отвратителното нещо, което съм чувал.

— Какво мислиш ти, Грег, си е твоя работа. На мен въобще не ми пука какво правят. Щом като не нараняват никого и щом са се родили такива, аз ги приемам.

Тя погледна сина си в очите и видя огромното разстояние помежду им. Прекалено много приличаше на Уорд. И умът, и сърцето му бяха затворени. Той се втурна по стълбите и хлопна вратата на стаята си. В този миг Фей забеляза, че и Ан я няма. Знаеше какъв удар е това за нея и реши да се качи при нея и да поговорят, но когато го направи, намери вратата заключена, а Ан не пожела да ѝ отвори. Близначките също се прибраха по стаята си.

Цялото семейство се държеше така, сякаш някой е умрял.

Фей се обади на Лайънъл малко по-късно. И двамата с Джон вече знаеха, че Уорд е ходил при семейство Уелс. Всички бяха в истерия. Боб и Мери Уелс се обаждаха, проляха се реки от сълзи.

След телефонния разговор Джон отиде в банята и повърна. Но въпреки всички викове, крясъци и обиди, които отправиха към двете момчета, те не се отказваха от Джон, все още го обичаха, приемаха и Лайънъл.

Фей щеше да се разплаче, когато чу това. Скрито се зарадва, когато Лайънъл ѝ каза, че Боб Уелс е изхвърлил Уорд от дома им.

Този следобед Фей отиде да види момчетата. Искаше Лайънъл да е сигурен в подкрепата ѝ. Майка и син дълго стояха прегърнати, след това тя се обърна и прегърна Джон. Не беше лесно да се примири човек, а и не това би избрала за сина си, но той просто беше такъв. Искаше той да знае, че е винаги добре дошъл в дома им, че все още е член от семейството, независимо какво казва баща му. Че отсега нататък тя ще го издържа, ще плаща и училището, и другите му разноси. Ако баща му не се интересува повече от него, това си е негова работа, но тя ще го подкрепя винаги.

Тя поемаше тази отговорност сега и Лайънъл се разплака, докато говореха. Обеща, че ще се хване на работа, за да помогне за издръжката си.

След малко и Джон се разплака. Родителите му бяха казали, че ще продължат да го издържат, докато е в училище, и нищо няма да се промени.

Но Уорд не промени решението си, когато се върна вечерта. Цял ден го нямаше, а по вида му Фей можеше да каже, че през цялото време е пил. На вечеря отново напомни на всички, че Лайънъл не е желан в този дом и за него той е мъртъв. Но когато каза тези думи, Ан скочи и го загледа с омраза в очите.

— Сядай! — За пръв път ѝ говореше грубо, но тя остана права за изненада на всички. Никога нямаше да забравят тези мигове.

— Няма. Повдига ми се от теб.

Той заобиколи масата и грабна рамото ѝ, като насила я накара да седне. Но тя не докосна храната си и накрая на вечерята стана и го изгледа с пламнали очи.

— Той е по-добър от теб.

— Тогава се махай от дома ми.

— Ще го направя.

Тя захвърли салфетката си в още пълната чиния и изчезна от стаята.

След малко чуха как Грег заминава с колата си. Не успяваше да се справи с всичко това.

Ванеса и Валери загрижено се изгледаха. И двете се страхуваха за Ан и за това, което можеше да се случи с нея.

Тази нощ тя се измъкна от къщи и отиде на автостоп до Лайънъл. Звъня, чука на вратата, но никой не ѝ отвори, въпреки че горе светеше. След това звъня от един уличен телефон, но никой не вдигна слушалката.

Чуха звъна, докато си седяха тихо в дневната. Но бяха прекарвали едно кошмарно денонощие и не можеха да понесат нищо повече. Джон искаше да отворят, но Лайънъл не се съгласи.

— Ако някой от момчетата се прибира по-рано, сам ще влезе. Всички си имат ключове. Най-вероятно е баща ми, отново пиян.

Бяха преживели достатъчно. По това нямаше две мнения. Дори не погледнаха през прозореца кой е.

Долу Ан извади молив от палтото си, откъсна парче вестник от кофата за боклук и надраска бележка за Лайънъл:

„Обичам те, Лай, и винаги ще е така.

А.“

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Искаше ѝ се отново да го види, преди да замине, но може би няма значение... Тя пхна парчето хартия в пощенската кутия. Сега той имаше нужда само от това. Не искаше да го оставя да си мисли, че и тя му е обърнала гръб. Трябваше да знае, че никога няма да го направи. Но повече не издържаше. Откакто се изнесе той, стана непоносимо, а сега щеше да бъде по-лошо. Няма да го види повече. Имаше само един избор. Тя с изненада усети колко е спокойна.

През нощта, когато всички заспаха, тя тихо събра някои неща в един спортен сак и се измъкна през прозореца на стаята си. По стената на къщата имаше издатини, които можеше да използва като стъпала. Много пъти преди това го беше правила. Сега слезе тихичко. Беше с гуменки и джинси, с приборана на дълга руса плитка коса и наметната с

якето си. Знаеше, че там ще е студено. Взе всичко, което харесваше, в една малка чанта. Дори не се обърна да погледне назад, след като напусна къщата. Не даваше и пет пари за никого от тях, а и те също. Крадешком се промъкна по пътеката и вървя по целия път до Лос Анжелис. На магистралата се качи на автостоп и потегли на север. Изненада се, че е толкова лесно. На първия шофьор каза, че отива в Бъркли и се връща от коледна ваканция. Той не попита нищо повече и я докара чак до Бейкърсфийлд, преди да я свали.

Дотогава Фей вече беше намерила бележката ѝ. Не беше заключила вратата на стаята си, а бележката лежеше на леглото ѝ.

„Така се отърваваш от двама от нас, татко. Сбогом!

Ан.“

Нито дума за някой друг. Нищо за Фей. Сърцето ѝ щеше да спре, когато откри парчето хартия, оставено на леглото ѝ. Веднага се обади в полицията. Обади се и Лайънъл, който вече беше открил парчето смачкан вестник. Това бяха най-тежките мигове в живота ѝ и Фей се чудеше дали ще ги преживее, докато чакаше полицаите да дойдат. Уорд седеше вцепенен на един стол в кабинета и стискаше бележката в ръка.

— Не може да е отишла далече. Сигурно е при приятели.

Но Валери се погрижи да му отнеме тази надежда.

— Тя няма приятели.

Това беше тъжно, но всички те знаеха, че е вярно. Единственият ѝ приятел беше Лайънъл, а баща ѝ го изхвърли. Фей седеше и го гледаше с безмълвна ярост, когато чуха звънеца. Полицаите пристигнаха. Тя се молеше само да я намерят, преди да ѝ се е случило нещо. Не споменаваеше къде отива, а беше изчезнала от часове.

ГЛАВА 22

След като първият шофьор я остави в Бейкърсфийлд, Ан трябваше да почака няколко часа, преди да я вземат в друга кола, но пък я закараха направо във Фриймънд, откъдето беше лесно да хване друга кола. Пътуването до Сан Франциско ѝ отне общо деветнайсет часа, но като цяло тя се учуди, че е толкова лесно и всички са толкова мили с нея. Мислеха я просто за някое хлапе от колеж, дете на цветята, както се пошегуваха двама. Никой не позна, че ѝ остават още няколко седмици, докато навърши четиринайсет години.

Когато стигна Сан Франциско, тя тръгна по Хейт стрийт с усещането, че улиците са павирани със злато. Навсякъде имаше млади хора в ярки, домашно изработени дрехи. Имаше поклонници на Кришна в оранжеви роби и с обръснати глави, момчета в джинси и с коси до кръста, момичета с цветя, вплетени в косите им. Всички изглеждаха щастливи и доволни от живота. Видя хора, които си поделяха храна направо на улицата, а някой ѝ предложи безплатно наркотик, но тя се усмихна срамежливо и отказа.

— Как се казваш? — попита някой и тя прошепна.

— Ан.

Точно за такова място си мечтаеше от години, освободена от семейството, където имаше само непознати. Донякъде се радваше, че нещата стигнаха дотук. Лайънъл си имаше сега Джон, а скоро и тя може би щеше да си има някого. Лайънъл щеше да знае, че го обича, въпреки всичко, а колкото до останалите... не я интересуваха. Надяваше се да не ги види никога повече.

По пътя тя сериозно се запитва дали да не промени името си, но веднъж стигнала улиците на Хейт-Ашбъри, разбра, че никой не се интересува. Имаше и много по-малки от нея, а и никой нямаше да се досети, че тя ще дойде тук. Не беше споменавала нищо на никого. Едно момиче на име Ан е достатъчно анонимно. Изглеждаше съвсем обикновена, косата ѝ нямаше бледозлатистия цвят на Ванеса или пък пламтящия на Вал. Близначките нямаше да стигнат далече, дори и да искаха. Но тя можеше. Успяваше да се претопи в тълпата. Точно това

правеше от години в дома си. Никой не знаеше там ли е, или я няма, кога пристига и кога заминава. Беше така свикнала с постоянния въпрос „Къде е Ан?“ и беше сигурна, че и тук може лесно да направи същото.

— Гладна ли си, сестро?

Тя вдигна очи и видя някакво момиче, облечено в нещо като бял чаршаф върху крехката си фигура и върху него — парцаливо яке. Момичето с усмивка ѝ подаде питка с моркови. Ан заподозря, че може да има някакъв наркотик вътре, но момичето я видя, че се колебае.

— Чиста е. Изглеждаш съвсем нова тук.

— Така е.

Момичето, което ѝ предложи питката, беше на шестнайсет и преди седем месеца, в края на май, беше дошла тук от Филадельфия. Родителите ѝ не бяха я открили, въпреки че тя беше видяла обявите им във вестника. Нямаше никакво намерение да им отговаря. Имаше един свещеник, който обикаляше улиците, предлагайки съвет или пък да ги свърже с родителите им, ако искат. Желаетелите не бяха много, а Дафни не беше сред тях.

— Името ми е Даф. Имаш ли къде да преспиш довечера?

Ан колебливо поклати глава.

— Все още не.

— Има едно място на Уолър. Можеш да останеш колкото си искаш. Всичко, което се иска, е да помагаш да го поддържаме чисто и да готвим в определени дни.

В последно време там имаше две епидемии от хепатит, но Дафни не ѝ го каза. Външно всичко тук беше красиво и изпълнено с любов. Плъховете, въшките, децата, които умираха от свръхдоза, не са сред нещата, които се обсъждат с новачка. Пък и нямаше значение, тези неща се случваха навсякъде, нали?

Беше настъпил особен момент в историята. Време за мир, любов и радост. Вълна от любов, като противодействие на безсмислената смърт във Виетнам. Времето беше спряло за всички тях и единственото, което имаше значение, беше сега и тук, любовта и мирът, и приятелите.

Дафни я целуна нежно по бузата и я хвана за ръка, като я поведе към къщата на Уолър стрийт. Около трийсет-четирийсет души живееха там. Бяха облечени най-вече в индийски дрехи с ярки цветове, но

имаше и такива, които носеха закърпени джинси или дрехи с нашити по тях перца и пайети. Ан се чувстваше като обикновена малка птичка с джинсите и старото кафяво поло, които облече за пътуването. Но едно от момичетата предложи да ѝ вземе една рокля и тя изведнъж се оказа в някаква дреха от бледорозова коприна, купена от един евтин магазин на Дивизадеро стрийт. Пъхна краката си в някакви гумени чехли, разпусна косата си и сложи две цветчета в нея. До вечерта вече се чувстваше и изглеждаше като една от тях. Ядоха индийски ястия, а някой беше изпекъл хляб. Тя дръпна няколко пъти от нечия цигара марихуана. Легна върху един спален чувал и огледа новите си приятели с усещането, че я приемат с топлота — нещо, което не беше изпитвала досега. Знаеше, че тук ще бъде щастлива. Това тук нямаше нищо общо с къщата в Бевърли Хилс, с гневните бащини нареждания за Лайънъл... с двуличието на хората, които познаваше... с глупостта на Грег... егоизма на близначките... жената, която се наричаше нейна майка и която не успя да разбере... Сега тя се бе установила тук. Тук, на Уолър стрийт, с новите си приятели.

Когато я посвещаваха, три дни след пристигането ѝ, всичко изглеждаше точно на място, подходящо и изпълнено с любов. Това беше върховният акт на любовта, в стая, изпълнена с аромат на тамян. В огнището пламтеше огън, а халюцинациите я отвеждаха от рая до ада и обратно. Знаеше, че ще се събуди нов човек. Казаха ѝ го, преди да изяде гъбите, последвани от мъничка таблетка ЛСД с бучка захар. Измина известно време, докато ѝ повлияят, но когато това стана, около нея се появили доброжелателни духове, а стаята се изпълни с хора, които познаваше. По-късно се появили паяци и прилепи и други ужасни неща, но те я държаха за ръце, докато тя викаше и пицеше. Когато почувства тялото си изтощено от болка, те ѝ пяха песни, прегръщаха я така, както майка ѝ не беше правила никога... дори и Лайънъл не беше правил нещо подобно за нея... на колене тя премина през цяла пустиня, но накрая достигна до омагьосаната гора, пълна с елфи. Почувства ръцете им върху себе си, а духовете запяха отново. А лицата, които бдяха над нея цяла нощ и чакаха освобождаването ѝ от злото на миналия живот, се приближиха към нея.

Вече се чувстваше пречистена, една от тях. Злите духове бяха умъртвени, напуснаха я и сега тя беше пречистена... Сега можеха да завършат ритуала с нея. Нежно свалиха дрехите ѝ и я обляха с масла, а

после всички нежно масажираха меката ѝ плът... далече беше стигнала тази вечер, някои места по нея бяха ударени, но жените я масажираха нежно, подготвяха я, проникваха бавно в нея и я разтягаха, докато започнеште да пици. В началото тя се бореше, но те така нежно ѝ шепнеха, някъде се чуваше музика. Дадоха ѝ да пие нещо топло и я заляха с още масла, а двамата ѝ пазачи масажираха нежно най-тайното ѝ място и тя се гърчеше под ръцете им, като викаше от болка и радост. Тогава дойдоха новите ѝ братя, духовете им щяха да ѝ принадлежат сега, всеки заменяше предишния, всички коленичиха до нея, сестрите припяваха и един по един братята проникваха в нея, музиката се усилваше и птици политаха над главата ѝ... понякога я пронизваше остра болка, заливаше я възторг, а те идваха отново и отново, задържаха се и я напускаха. После сестрите се върнаха и я целуваха, и отново проникваха в нея, докато тя престана да усеща и вече не чуваше нито звук.

Музиката спря. Стаята беше тъмна. Стариат ѝ живот си отиде. Тя потръпна, чудеше се сън ли е било всичко, но когато седна и се огледа, тя ги видя там, очакваха я. Дълго време беше далече от тях и сега се учуди колко са много. Позна всеки един и разплакана, тя протегна ръце към тях и те се приближаваха и я прегръщаха. Вече напълно се беше превърнала в жена и стана тяхна истинска сестра. Като награда ѝ дадоха още наркотик и тя се извиси заедно с тях, като една от групата, облечена в бяла роба, и когато братята и сестрите отново се приближиха, тя вече беше една от тях. Целуваше ги... докосваше сестрите така, както те я бяха докосвали. Обясниха ѝ, че това е нейно право сега, така изразяваше любовта си към тях, както и те към нея.

През следващите седмици тя често участваше в ритуала. Когато се появише ново лице на Уолър стрийт, посрещаше го Слънчогледа, с обвитите в цветя плитки и нежната усмивка... Слънчогледа, който някога беше Ан... живееше предимно от ЛСД и се чувстваше изключително щастлива.

Три месеца след пристигането ѝ единият от братята я взе за себе си. Казваше се Муун, беше висок, слаб и красив, със сребриста коса и нежен поглед. Лягаше си с него всяка вечер, прегръщаше я и донякъде ѝ напомняше за Лайънъл. Ходеше с него навсякъде, често той се обръщаше с тайнствена усмивка към нея.

— Слънчогледе... ела при мен.

Тя вече знаеше какво му доставя най-голямо удоволствие, най-добре сгряваше тревите, които пиеше, знаеше кога да му даде наркотик и кога да докосне плътта му.

Когато идваше някой нов и изпълняваха ритуала, Слънчогледа беше първата от сестрите, тя нежно изливаше маслото, посрещаше го в групата и го подготвяше със сръчните си пръсти за останалата част от тях.

Муун се гордееше с нея и ѝ даваше допълнително наркотик. Странно тук се промени животът ѝ. Беше ги забравила вече. Когато през пролетта Муун усети корема ѝ и ѝ каза, че е бременна и вече не може да участва в ритуала, тя се разплака.

— Не плачи, мъничката ми... трябва да се приготвиш за по-велик ритуал от този. Всички ние ще бъдем с теб, когато този малък лунен лъч се появи, но дотогава...

Той намали дозата ѝ, но ѝ позволяваше да пуши колкото си иска марихуана. Смееше се на големия ѝ апетит.

Бременността тъкмо започваше да ѝ личи, когато един ден, както си вървеше по Хейт стрийт, тя разпозна едно лице от миналото, но не беше съвсем сигурна кой точно е това. Върна се при Муун в къщата на Уолър стрийт потисната.

— Видях един познат.

Това не го притесни особено. Всички те виждаха понякога познати, в ума и сърцето си, а понякога и по-конкретно. Жена му и детето му бяха загинали при потъването на един кораб. Тогава той напусна къщата си в Бостън и дойде тук. Той ги виждаше в сънищата си през повечето време, особено при ритуала. Това, че Слънчогледа е видяла познат, съвсем не го изненада. Значи беше достигнала по-високо ниво. А детето, което беше и негово, щеше да я извиси още повече, преди да се появи.

— Кой беше?

— Не съм сигурна. Не помня името му.

Предната вечер той ѝ позволи една от вече редките дози. Името Исус се връщаше непрестанно в главата ѝ, но тя беше сигурна, че не е той.

Муун ѝ се усмихна. По-късно щеше да ѝ разреши отново наркотиците, но сега трябваше да остане чиста за идващото дете. Позволяваше ѝ само толкова, колкото да поддържат състоянието ѝ на

просветление. Но сега не можеше да достига онези висоти, това щеше да изплаши детето. А то принадлежеше на всички тях. Всички дадоха своя принос за него — и братята, и сестрите. Муун беше сигурен, че е заченато през първата нощ, когато тя беше център на ритуала. Детето щеше да бъде благословено и когато той ѝ напомни това, името Джон изплува в съзнанието ѝ съвсем ясно и внезапно тя си спомни.

ГЛАВА 23

— Сигурен ли си? — Лайънъл го гледаше с недоверие. Това се повтаряше за трети път. Двамата зарязаха жилището преди три месеца, за отчаяние на всички, и пристигнаха в Сан Франциско да търсят Ан. Уорд не пожела да чуе нищо по въпроса, а Боб Уелс се страхуваше, че са си намерили извинение да напуснат училище и да се присъединят към свободно живеещите в Сан Франциско хомосексуалисти.

Но Лайънъл беше сигурен, че тя ще се отпрати натам. Това беше раят на избягалите деца и въпреки че не спомена за това на родителите си, те можеха да останат там с години, без да ги открият и разпознаят. Там имаше хиляди бегълци. Наблъскани в миниатюрни апартаменти, те живееха като мравки из къщите на Хейт-Ашбъри, които бяха боядисани в пъстри цветове, а навсякъде имаше пръснати цветя, одеяла, тамян, наркотици и спални чували. Това време и място нямаше да се повторят никога, а Лайънъл инстинктивно усети, че Ан е част от него. Почувства го още с пристигането си. Сега въпросът беше да я открият, ако могат.

Месеци наред те обикаляха безуспешно улиците и не им оставаше време за самите тях. Бяха обещали да се върнат в училище до юни, за лятната сесия и да наваксат пропуснатото време.

„Ако не я откриете за три месеца — каза им Боб Уелс, — ще трябва да се откажете. Само толкова време може да си позволите да я търсите. Та тя може да е в Ню Йорк, на Хаваите или в Канада...“

Но Лайънъл знаеше, че той греши. Тя щеше да дойде тук, за да търси любовта, която не получи от тях. Джон се съгласи с него и ето сега беше сигурен, че я е видял да върви замаяна близо до Ашбъри, увита в лилав чаршаф, с корона от цветя в косите, а очите ѝ едва ли го бяха забелязали. Но за миг, само един миг, той беше сигурен, че тя го позна, а после отново потъна в себе си. Той я последва до една стара порутена къща, която приютяваше цяла колония наркомани и бегълци. Уханието на тамян се носеше по улицата, а поне двацет от тях седяха на стълбите и припяваха индийска мелодия. Държаха се за ръце, тананикаха си, смееха се и махаха на приятели. Когато тя наближи

стълбите, те се разделиха, за да ѝ направят път. Помагаха ѝ да се качи между тях, а един сивокос мъж я чакаше на вратата и после я отнесе вътре.

Това беше най-странната картина, която Джон беше виждал през живота си, и той се опита да обясни на Лайънъл, докато я описваше отново.

— Наистина прилича на нея. — Но същото се отнасяше и за другите, в които се беше припознал Джон.

Всеки ден те се разделяха и бродеха по улиците на Хейт Ашбъри. Чудно, че все още не бяха я открили, ако въобще беше там. Вечер се връщаха в хотелската стая, която наеха с парите, заети им от Фей. Обикновено хапваха на някое спокойно място хамбургери, но нито веднъж не отидоха в бар за хомосексуалисти. Стояха си сами.

На сутринта всичко се повтаряше отново. Фей не беше виждала друг така да упорства в любовта си към някого. На няколко пъти тя идва, за да търси заедно с тях, но само им пречеше. Направо изпъкваше сред тези деца на цветята. С колосаните си ризи, с бижутата си, въпреки че съвсем не бяха много, а и джинсите ѝ бяха прекалено чисти. Изглеждаше точно това, което си беше в действителност — майка от Бевърли Хилс, търсеца избягалото си дете. Бягаха като плъхове от нея. И накрая Лайънъл ѝ го каза направо:

— Отивай си, мамо, ще ти се обадим, ако открием нещо. Обещавам.

Тя се върна и започна работата си върху нов филм.

Беше накарала Уорд да вземе още един продуцент, защото пиеше страшно много и нещата се влошаваха с всеки ден. Той все още отказваше да разговаря с Лайънъл. Когато Лайънъл се обаждаше, за да ѝ каже какво е видял, и се случеше Уорд да вдигне слушалката, още докато то чуеше гласа му, затваряше телефона. Стана изключително трудно Лайънъл и Фей да се свързват и тя побесня. Най-накрая сложи отделен телефон, по който да ѝ звъни Лайънъл. Но тя забеляза, че децата също избягват брат си, страхуваха се от това, което щеше да направи баща им, ако разговарят с него. Близначките никога не вдигаха телефона, който използваше Лайънъл, сякаш Уорд можеше да научи, че са разговаряли с него. Те изпълняваха това, което им каза той, и Лайънъл беше изоставен от всички, освен от Фей.

Сега тя го обичаше повече отпреди — от съчувствие, както и заради собствената си самота и за всичко, което той правеше, за да открие Ан. Говореше често с Мери Уелс и ѝ благодари за помощта на Джон. Изглежда, вече бяха приели ситуацията. Обичаха сина си, приемаха и нейния. Такова нещо съвсем не можеше да се каже за Уорд, който не проговори на семейство Уелс след деня, в който им съобщи новината и Боб го изхвърли.

Промениха се и отношенията между Уорд и Фей. Той замина за Суперкупата с Грег въпреки изчезването на Ан. Твърдеше, че полицията в края на краищата ще я намери. А когато това стане, той няма да ѝ разрешава да мръдне от къщи през следващите десет години, ако това е единственият начин да ѝ се налее малко мозък в главата. Но вече сякаш не успяваше да се справи с каквото и да било и замина с Грег, където прекара страхотно. Като се върна, той се изненада, че полицията все още не я е открила. През последвалите седмици започна да се разхожда посред нощ из стаите и скачаше при всеки звън на телефона. Най-после разбра, че нещата са сериозни, а и от полицията им казаха, че е възможно да е мъртва или пък, дори и да е жива, може да не я открият никога.

Сякаш загубиха две деца наведнъж и Фей си знаеше, че няма да се възстановят от всичко това. Беше се погребала в работата си, за да облекчи болката, но напразно. А когато близначките бяха свободни, прекарваше колкото време може с тях. Но всичко това се отразяваше и на тях. Ванеса стана по-тиха и отпреди. Големият ѝ роман отшумя малко след започването си. Дори и Валери притихна. Рядко си слагаше вече грим, а и не излизаше. Късичките ѝ поли не бяха така целенасочено шокиращи, гардеробът ѝ не се увеличаваше. Сякаш всички чакаха нещо, което нямаше да се повтори. С всеки изминал ден нарастваше страхът на Фей, че най-малкото ѝ дете е мъртво.

Започна да ходи на църква, нещо, което не беше правила от години. Не казваше нищо на Уорд, когато той не се прибираще нощем. В началото се връщаше към един-два часа, когато затваряха баровете. А пък и не беше трудно да се разбере къде е бил. Но накрая започна въобще да не се прибира вкъщи. Първия път, когато това се случи, Фей беше сигурна, че е убит. Но когато се прибра на другата сутрин в шест, като стъпваше на пръсти, с вестник под мишница, в изражението му имаше нещо, което я изплаши. Не беше пиян или махмурлия, не ѝ

предложи никакво обяснение и изведнъж в ума ѝ се появи едно име, за което не се беше сещала от години... Мейзи Абърнети... Спомни си за петте дни преди четиринайсет години, когато Уорд замина с нея за Мексико. Въпреки че очевидно името беше друго, изражението му беше същото... по същия начин не смееше да я погледне в очите... Тогава напълно се отдръпна от него. Той се връщаше все по-рядко къщи, но болката така я беше замаяла, че не можеше да усеща нищо повече. Опитваше се да запази разума си. Дните ѝ бяха изпълнени с работа, нощите — с измъчващата я вина. Междувременно се опитваше да направи каквото може за близначките.

За съвсем кратко време цялото им семейство се беше разпаднало.

Най-накрая тя чу слуховете в МГМ. Той имаше връзка със звездата на едно дневно шоу и според слуха историята беше сериозна. Молеше се само това да не се появи из вестниците и да се наложи да обяснява на момичетата.

Беше претрупана с работа и точно когато си мислеше, че вече не издържа, Лайънъл ѝ се обади. Двамата с Джон бяха проследили момичето, за което Джон беше толкова сигурен, че е Ан. Сега и той беше убеден, че е така. Изглеждаше наблъскана с наркотици и абсолютно замаяна, а и беше по-пълна отпреди и увита в нещо подобно на лилаво сари, но вече и двамата знаеха, че това е Ан.

Сълзите се стичаха по лицето на Фей, докато слушаше.

— Сигурен ли си?

Лайънъл ѝ каза, че доколкото въобще може да е сигурен — да.

Тя изглеждаше толкова замаяна и така увита в странното си облекло... Беше заградена от членовете на необикновената малка секта и нямаха възможност да се приближат достатъчно. В случая не можеха да извикат Ан и тя да се обърне и да им махне. Лайънъл не искаше да събужда надеждите на майка си, а след това да я разочарова.

— Не сме съвсем сигурни, мамо. Но искаме да знаем какво ще кажеш да направим сега.

— Полицаите ни казаха да им се обадим.

— А какво ще стане, ако не е тя?

— Очевидно това се случва постоянно. Най-вероятно ще се окаже, че е друго момиче, което полицията търси. Казаха да не се колебаем да им се обадим, ако предположим къде може да е. А и отец Флин Браун познава всяко дете там. Постоянно им помага.

Момчетата го знаеха и се съгласиха да се свържат с него и с полицията.

— Мислиш ли, че трябва да дойда още тази вечер?

Вече нямаше какво да прави вечер, тъй като работата ѝ беше приключила. Уорд не се появяваше никакъв. Дори не си правеше труда да измисля оправдания за отсъствията си през нощта. Като че ли я чакаше да му направи скандал, но тя въобще нямаше сили за това. Чудеше се дали са верни слуховете, че е сериозно. Изглеждаше абсурдно да се развеждат след толкова години, но сякаш натам отиваха нещата... само да открият Ан... и Лайънъл да се върне на училище — тогава ще се оправя с историята на Уорд... и развода.

Телефонът, по който се обаждаше Лайънъл, иззвъня към полунощ. Само той можеше да е. Уорд вече не се обаждаше, че няма да се прибере, а и той би звъннал по старата линия. Тя взе слушалката и затаи дъх.

— Лай?

— И полицаите мислят, че е тя. Днес им я показахме. Имат половин дузина цивилни полицаи, които проучват истории за наркотици и търсят избягали. Говориха и с отец Браун. Името ѝ е Слънчоглед. Той я знае. Но той мисли, че тя е по-голяма от Ан.

Ан беше на четиринайсет и половина, но винаги изглеждаше по-голяма, особено напоследък. Той не спомена пред Фей другото, което им каза отец Браун, че тя живее в секта, която се занимава със странни сексуални и еротични практики, включително и групов секс. Няколко пъти се опитвали да ги подведат под отговорност, но било невъзможно да се докаже това, което ставаше там, както и че са малолетни. Всички твърдяха, че са над осемнайсет, и нямаше начин да се докаже обратното. Каза им още, че използват ЛСД и магически гъби, както наричаха пейота. Най-лошото беше, че момичето, което следваха, чакаше дете.

Но не смееше все още да каже това на Фей. Ако момичето не беше Ан, нямаше смисъл да я тревожи излишно.

— Мамо, искаш ли да я арестуват, или само да я разпитат?

Досега не бяха се приближавали толкова до намирането ѝ и Фей усети как сърцето ѝ подскочи при мисълта за нейното дете. От пет месеца не беше виждала Ан и само Бог знаеше какво е преживяла през

това време. Не смееше да си помисли дори и затова се опита да се концентрира върху думите на Лайънъл.

— Не могат ли просто да я отведат, за да можете да я огледате?

Лайънъл въздъхна. Цял ден бяха приказвали по това.

— Могат, ако се окаже, че е Ан. Но ако не е така и момичето не е от избягалите и е пълнолетно, тогава тя може да ги съди за погрешен арест. Повечето хипита не биха го направили, но те много внимават с тези неща. Предполагам, че са се парили вече.

Звучеше толкова уморено, че тя го съжали и въздъхна. Искаше Ан да се върне. На всяка цена.

— Кажи им да направят каквото трябва, скъпи. Трябва да знаем дали е тя.

Той кимна.

— Ще се срещна с цивилните момчета тази сутрин в десет часа. Набелязали са къщата и ще я проследят отново. Ако можем само да поговорим с нея, ще го направим. Ако не, ще я задържат за употреба на наркотици или нещо такова.

Фей беше шокирана.

— Взема ли наркотици?

Лайънъл се поколеба и погледна към Джон. Беше им дошло до гуша от Хейт-Ашбъри, мръсотията, наркотиците, измета, негодниците, хлапетата. Почти бяха готови да се откажат, но сега... ако все пак беше тя...

— Да, мамо. Така ми се струва. Ако това въобще е Ан. Не изглежда много добре.

— Наранена ли е? — Мъката в гласа ѝ направо разкъса сърцето му.

— Не. Просто е отнесена. Живее на доста странно място. Това е някаква източна секта.

— О, боже...

Сигурно си е обръснала главата. Фей дори не можеше да си го представи. Когато преди беше там да се види с Лайънъл и Джон, цялото това място надмина всичките ѝ очаквания. Почувства се облекчена, когато я изпратиха да си върви. Но сега искаше отново да отиде там. Предчувстваше, че този път ще е Ан, и искаше да бъде там. И сега си я представяше в деня, когато се роди. Не ѝ се вярваше, че това е било толкова отдавна.

— Ще ти се обадим утре, мамо. Веднага след като научим нещо.

— Цял ден ще съм в офиса. Да си направя ли резервация за следобедния полет за всеки случай?

Той се усмихна.

— Просто бъди там. Ще ти се обадя, когато научим дали е Ан, или не.

— Благодаря ти, скъпи.

По-добър син не можеше и да иска. Какво от това, че е обратен? Тя обичаше и двамата си сина, но Грег никога не е бил толкова добър, липсваше му чувствителността на Лайънъл. Никога не би пропуснал три месеца от училището, за да търси Ан. Всъщност, когато си дойде за Великден, той каза, че Лайънъл сигурно е полудял. Уорд веднага го изгледа ядосано заради изговарянето на забраненото име и тя трябваше да се сдържа, за да не му изкрещи пред Грег. Вече не можеше да понесе нищо повече и разводът щеше да ѝ дойде като облекчение. Но въобще не можеше и да помисли сега за това. Единственото, за което можеше да мисли, беше Ан.

Дълго след като говори с Лайънъл, тя лежа будна, замислена за Ан, когато беше малко момиченце, за нещата, които правеше, за смехориите, които беше казала, как постоянно се криеше и как се беше залепила за Лайънъл. Моментът, в който тя се роди, беше лош, прозря сега Фей, но това не беше ничия грешка. Нещастieto ги застигна само седмици след раждането ѝ и Фей имаше толкова много работа с продажбата на къщата, антиките и бижутата, с преместването на всички тях в ужасната малка къща на Монтерей парк. След това Уорд ги изостави и тя трябваше да издържа всички съвсем сама. Малко или много, Ан се изгуби в бъркотията. Другите вече бяха достатъчно пораснали, за да не се нуждаят толкова много от нея, а и по-рано им беше посвещавала цялото си време. Но не и на Ан... Никога на Ан... Оттогава все работеше и Ан някак все се губеше между другите.

Сега Фей си припомняше моментите, когато бавачката идваше при нея, месеци след раждането на Ан, с въпроса дали ще подържи детето или дали иска да я нахрани, а Фей ѝ отговаряше: „Не сега... нямам време“. Беше я отхвърляла, отново и отново, и Ан сега плащаше цената за това. Как да обясниш на такова дете, че наистина го обичаш и винаги си го обичала, но че просто не си имала време... какво право имаш над това дете, ако нямаш време за него? Но все пак, когато я

зачена, животът беше толкова хубав и тя имаше безкрайно много време.

Лош късмет... лоша майка, повтаряше си тя, докато лежеше в голямото празно легло. Мислеше за Ан и се чудеше дали вече е твърде късно, дали Ан ще я мрази през целия си живот. Беше възможно, това ѝ стана ясно сега. Някои неща са непоправими, като отношенията ѝ с Уорд... с това дете... и неговите с Лайънъл... тъканта на тяхното семейство се разнищи непоправимо през последните месеци и това ѝ тежеше като камък.

Стана в шест часа, без да е мигнала цяла нощ. Но не можеше да заспи сега, докато се чудеше дали момичето, което е видял Лайънъл, е Ан. Взе си един душ, облече се, изчака близначките да заминат на училище и се запъти към офиса си в МГМ. Учуди я, че Уорд въобще не се и преструва. Дори не ѝ се обаждаше, нито пък се опитваше да обяснява къде е прекарал нощта. Понякога се прибираше, но тя не го питаше нищо. А сега, когато се появише, той спеше в стаята на Грег и въобще не разговаряха.

Късно същата сутрин тя го мярна в коридора, но не го заговори. Не искаше да казва още нищо за Ан. Нямаше смисъл, преди да е сигурна, че е тя. Към обяд секретарката ѝ каза, че Лайънъл е на телефона и тя натисна забързана бутона на своя апарат.

— Лай?

— Всичко е наред, мамо, спокойно.

Той трепереше от главата до петите, но не искаше тя да знае. Страшна лудница беше, докато я измъкнат оттам, но полицаите се оправиха и никой не беше наранен, дори и Ан. Беше малко замаяна, но дори не се разтревожи, че я отвеждат, което не можеше да се каже и за възрастния мъж. Той размахваше ръце и им говореше, че боговете ще ги накажат за кражбата на детето. Но тя ги остави просто да я отведат, като се усмихваше на Лайънъл. Сега, изглежда, го позна, но беше много дрогирана и сигурно щеше да им се ядоса страшно, когато отmine въздействието на наркотиците. За това бяха подготвени. Полицаите имаха опит с тези неща, затова с тях дойде и лекар.

Фей спря да диша и след миг думите ѝ експлодираха по телефона:

— Ан ли е? — Тя притвори очи.

— Да, мамо, тя е. И всичко е наред. Малко или много...

Поне я бяха намерили.

Той отново погледна Джон. Изминалите месеци ги бяха свързали здраво, за цял живот. Сякаш вече бяха женени един за друг. Но Лайънъл отново върна мислите си към майка си, на другия край на линията.

— Тя е добре, мамо. Ние сме на Брайънт стрийт заедно с полицаия. Ако искаш, ще я оставят под мое попечителство. Ще я върна вкъщи след ден-два, за да свикне малко.

— Да свикне с какво!

Имаше да ѝ казва неща, които не бяха за телефона. Трябваше да я подготви.

— Доста време тя не беше с нас, мамо. Трябва ѝ малко време, за да свикне с действителността. Водила е съвсем различен живот през последните месеци.

Търсеше някакъв тактичен начин да ѝ го каже, но се надяваше, че тя никога няма да чуе историите, които му разказаха полицаите. Познаваха тази секта добре, както и ритуалите ѝ. Щеше да умре, ако узнаеше през какво е минала Ан, въпреки че външно Ан не изглеждаше по-зле. Всъщност Лайънъл смяташе, че тя изглежда по щастлива, отколкото вкъщи, но всичко това сигурно беше от наркотиците. Съвсем нямаше да ѝ е чак толкова добре, когато отmine въздействието им. Полицаите обсъдиха възможността да я приберат за употреба на наркотици, но тъй като беше само на четиринайсет и вероятно е била принуждавана, те се отказаха да повдигат никакви обвинения. Искаха да знаят дали семейството ѝ ще повдига обвинения към членовете на сектата за похищение и прелъстяване, но Лайънъл знаеше, че родителите му трябва да решат това. Фей все още се опитваше да разбере това, което ѝ казваше Лайънъл.

— Взема ли наркотици? Силни наркотици? Като хероин... — Фей пребледня на другия край на линията. Това щеше да е краят на живота ѝ. Хората никога не се отърват от хероина.

Но Лайънъл побърза да я успокои.

— Не, не. По-скоро марихуана, ЛСД и други халюциногени. — Започваше да става експерт по въпроса.

— В полицията ли е тя?

— Не. Реших да дойде с нас в хотела, да вземе една вана и да се поразсее.

— Ще взема следващия самолет.

Лайънъл стисна зъби. Искаше да я пооправи, преди Фей да пристигне, а следващият самолет не му оставяше много време. А имаше и още нещо, което Фей трябваше да знае и което вече не беше трудно да се забележи.

— Мамо, има още нещо, което трябва да знаеш... — Инстинктивно тя беше усетила, че не ѝ казва цялата истина. Ан е била наранена... или пък... — Мамо?

— Какво има, Лай?

— Бременна е, мамо.

— Господи — избухна тя в сълзи. — Та тя е само на четиринайсет.

— Знам. Съжалявам, мамо.

— Хванали ли са момчето?

Сърце не му даваше да ѝ каже, че детето е заченато не от момче, а от тринайсетина мъже в сектата. Мъгляво ѝ обясни нещо и ѝ каза, че това трябва да се остави на Ан.

След всичко това Фей с много труд успя да си възвърне самообладанието и да надраска набързо в бележника си: „Да се обадя на д-р Смит“. При него щеше да уреди аборта ѝ. Предната година се беше погрижил за една от звездите в нейния филм. А ако той не се съгласи да направи такова нещо с дете на нейните години, тогава ще я заведе в Лондон или в Токио. Не би трябвало да го оставя. Сигурно са я изнасилили. Това, че Ан е бременна, сякаш беше най-ужасното нещо в цялата тази трагична история. Но тя си напомни, че трябва да е благодарна, че въобще са я намерили.

Все още плачеше, когато затвори телефона. Но си пое дълбоко дъх, издуха носа си, стегна се и тръгна надолу по коридора, за да се види с Уорд. Трябва да му каже. Ан беше и негово дете. Въпреки проблемите между тях двамата.

Тя се чудеше как ще разделят бизнеса си. Всичко си вървеше постарому, но така не можеше да продължава вечно. И след като намери Ан, Лайънъл щеше да се върне вкъщи. Вече нямаше извинение, ако не се противопостави на Уорд. Тя спря пред офиса му и секретарката му скочи нервно.

— Мистър Тейър вътре ли е?

Знаеше, че е. Видя го преди малко.

Секретарката я погледна, изгърва молива си на пода и през цялото време избягваше погледа ѝ.

— Не... не е...

— Не е вярно. — Фей нямаше настроение да слуша глупости от когото и да било. — Случайно знам, че е вътре. — Налучкваше, но ѝ провървя.

— Не е... добре, вътре е... но каза да не го безпокоят.

— За да се чука на спокойствие ли?

Очите на Фей хвърляха искри. Много добре знаеше какво става в офиса. Той проявяваше дяволско нахалство.

— Не знаех, че толкова често използва кушетката от реквизита. — Фей тръгна към вратата и секретарката направо зяпна. — Не се притеснявайте. Ще му кажа, че съм ви изблъскала. — И с тези думи тя отвори вратата и влезе.

Сцената, която се разкри пред очите ѝ, беше относително спокойна. Той и Каръл Робинс, звездата от „Последвай ме в моя свят“, дневния сериал, напълно облечени разговаряха, но той държеше ръката ѝ и въобще всичко подсказваше, че връзката им е сериозна. Тя беше хубава блондинка, с дълги крака и огромни гърди. В сериала играеше медицинска сестра и мъжете обичаха да гледат как копчетата ѝ се опъват.

Фей гледаше право в Уорд и той остави ръката на момичето да се изплъзне. После погледна нервно жена си. Тя въобще не обърна внимание на момичето и не отклони поглед от него.

— Намерили са Ан. Мислех, че ще искаш да го узнаеш.

Очите му се отвориха широко, наистина беше много загрижен. За миг съвсем забрави момичето в стаята.

— Добре ли е?

— Да. — Не му каза за наркотиците и бременността. Не искаше и момичето да узнае. Иначе щеше да се разпространи из цял Холивуд до вечерта. — Всичко е наред.

— Кой я намери? Полицията?

Тя поклати глава.

— Лайънъл. — В очите ѝ се появи тържество, когато забеляза, че лицето му се стегна. — След два часа заминавам. Ако мога, ще я доведа у дома още тази вечер. Можеш да наминеш утре, след като се е наспала.

Той я изгледа с изненада.

— Има ли някаква причина да не мога да се върна вкъщи тази вечер?

Фей се усмихна горчиво и си позволи да погледне едрогърдото момиче, което седеше срещу него.

— Това си е твоя работа. Утре ми изглежда достатъчно далече.

Тя отново го погледна и той се изчерви под бялата си грива. Когато се вгледа, тя видя колко се беше състарил през последните шест месеца. Скоро щеше да навърши петдесет, но изглеждаше по-стар. Вече пет месеца се забавляваше с това момиче и пиеше много, а преди това беше преживял два жестоки шока. Всичко това си казваше думата, но тя въобще не го съжеляваше. И тя се беше състарила, а той не си помръдваше пръста за нея. Изостави я и потърси утеха при това момиче. Тя съжали, че не постъпи по същия начин, но беше прекалено притеснена за Лайънъл и Ан. Една връзка щеше да ѝ се отрази добре. Но сега щеше да има достатъчно време, а и не беше съвсем за изхвърляне, въпреки че беше на четирийсет и шест.

Погледна го с презрение.

— Ще кажа на Ан да ти се обади, когато се върнем, ако въобще поиска да говори с теб.

Той я изгледа, ужасен от тона и от погледа ѝ. Хвърли един притеснен поглед към красивата блондинка, когато Фей излезе от офиса и затвори вратата. Отвън секретарката му седеше в очакване той да я убие, но Фей ѝ се видя изключително спокойна, когато мина покрай нея, кимна ѝ и продължи по коридора. След час трябваше да е на летището.

Тъкмо хвърляше в чантата си една четка за зъби, когато Уорд влетя в стаята.

— Какво точно имаше предвид с всичките тези глупости? — Целият се беше зачервил.

Фей нямаше как да знае, че току-що е казал на Каръл да си отива вкъщи. Тя си тръгна обляна в сълзи, като го обвиняваше, че я е измамил, което го накара да се за мисли сериозно. Той все още беше женен за Фей, доколкото това зависеше от него, но тя сякаш го беше забравила. Цялата история започна на шега, но в последните няколко седмици той изтърва юздите.

Фей го погледна без капчица интерес. Отчасти играеше, но не съвсем.

— Нямам време да говоря с теб. Полетът ми е в три часа.

— Добре. Тогава ще говорим в самолета. Идвам с теб.

— Нямам нужда от помощта ти. — Очите ѝ бяха студени, а неговите — тъжни.

— Никога не си имала. Но тя е и мое дете.

Фей млъкна веднага щом чу това. Най-накрая го погледна, неспособна да устои на желанието отново да го нарани. Напоследък той я нараняваше прекалено често.

— Ще вземеш ли и приятелката си?

— За това ще трябва да поговорим някой ден.

И тя го знаеше, затова кимна, но двамата нямаха предвид едно и също нещо.

— Исках да се пооправят нещата с Ан и Лайънъл, преди да се захванем с това. Но след няколко седмици всичко ще бъде относително нормално. Тогава ще имам време да говоря с адвокат.

— Решила ли си вече?

Изглеждаше потиснат, въпреки че не се изненада. Не беше направил нищо, за да предотврати това ѝ решение, а сега сигурно беше много късно.

Почувства се победен от живота. Бракът му се провали, синът му беше педераст, а дъщеря му избяга и само Бог знаеше какво ѝ се е случило. Струваше му се мъчително да се справя с всичко, Фей изглеждаше незасегната от това. Беше забележителна. Никога не потъваше. Продължаваше да плува, докато достигне спасителния бряг и сякаш вече беше успяла да го направи. Радваше се за нея.

— Съжалявам, че се стигна дотук...

Вече беше готова за тръгване. Изправи се и му заговори спокойно:

— И аз. Но мисля, че по-скоро за теб може да се каже, че си решил. Вече дори не се и обаждаш. Просто не се прибираш вкъщи. Всяка вечер се връщам и очаквам да видя, че вещите ти са изчезнали.

— Нещата не са стигнали дотам, Фей.

— Не разбирам как можа да го кажеш. Просто си замина, без да си направиш труда да дадеш някакво обяснение.

Не беше редно да се карат сега, тъкмо след като намериха Ан. Би трябвало да крещят от облекчение, но между тях имаше прекалено много горчивина. Избягваха се един друг от дълго време.

— Не знаех какво да ти кажа, Фей.

— Очевидно. Чисто и просто излезе от живота ни.

Той знаеше, че е така, че вече за втори път прави това, но не притежаваше нейната сила. Каръл се изпречи на пътя му и това го накара отново да се почувства мъж. Това смекчи удара от откритието, че синът му е обратен... вече не обвиняваше себе си... оправи се... но междувременно беше прегазил Фей. Забеляза го сега. Но как можеше да ѝ го обясни? Нямахше начин.

Тя се запъти към вратата, минавайки покрай него.

— Ще ти се обадя, като се върнем.

Уорд я погледна объркано.

— Аз също си направих резервация за самолета в три часа. Предположих, че ще летиш с него.

— Няма смисъл и двамата да ходим.

Наистина не го искаше със себе си. Имаше да мисли за толкова неща, особено пък след като Лайънъл ѝ каза за наркотиците и бременността на Ан. Само Уорд ѝ трябваше, с неговите извинения за това какъв кучи син е бил. Не ѝ се слушаше сега. Не му беше времето. Тя го погледна раздражено, но прочете в очите му молба.

— От пет месеца не съм я виждал, Фей.

— Не можеш ли да почакаш още един ден? — Той не помръдна от мястото си и тя въздъхна. Изведнъж се примири. — Добре. Долу ме чака една от колите на студиото.

Тя се обърна и излезе, а той я последва. Не продума по пътя към летището, а очевидно и тя нямаше желание да разговаря. Местата им в самолета не бяха едно до друго, но когато мъжът на гишето се опита да им направи услуга и да размести други пътници, тя отказа. И докато се качваха поотделно в самолета, Уорд вече не се съмняваше, че с брака им е свършено. Но най-тъпото беше, че той не даваше и пет пари за другото момиче. Тя му послужи само като потвърждение на собствената му мъжественост и за да облекчи болката, но вече беше прекалено късно да се опитва да обяснява на Фей. Тя се съгласи да вземат заедно такси до хотела на Лайънъл, но му постави условието си, като го погледна в очите.

— Искам да ти е ясно, Уорд. Тези две момчета са посветили пет месеца от живота си на търсенето ѝ. Ако останеше на полицията, и досега нямаше да знаем къде е! Така че само да им кажеш и една лоша дума, никога повече няма да те погледна и ще се опитам да ти взема всичко, което имаш, само за да станем квит. Ако искаш да се разведем като приятели, дръж се добре със сина си и Джон. Ясно ли е?

Очите ѝ бяха твърди като скала, а неговите гледаха все така тъжно. Напоследък изглеждаше сразен, но грешката си беше негова.

— А ако не искам да се разведем като приятели!

— Тогава дори и не се опитвай да пътуваш с мен, Уорд. — Тя вдигна ръка, за да спре такси, но той я дръпна по-силно, отколкото смяташе да го направи. Вече беше се отчаял.

— Нямах предвид това. Защо си толкова сигурна, че искам развод? Не съм се съгласявал с това. Въобще не съм споменавал такова нещо.

Тя му се усмихна горчиво.

— Не ставай смешен! Почти не съм те виждала през последните четири месеца. Дори и нощем не се прибираш вкъщи. И очакваш да остана омъжена за теб? Сигурно ме вземаш за по-голяма глупачка, отколкото съм.

Освен това той беше разрушил неща, които най-вероятно никога нямаше да се оправят.

— Не си глупачка, Фей, аз съм.

— Напълно съм съгласна с теб. Но сега не му е нито мястото, нито времето да го обсъждаме. — Изгледа го с неописуемо раздражение. — Наистина не знам защо дойде.

— За да видя Ан... да поговорим... толкова дълго време мина, Фей...

— Не е моя грешката.

— Знаем. Моя е.

Изглеждаше готов да поеме вината. Сякаш беше поумнял най-после. Но беше твърде късно и за двамата. Изгледа го недоверчиво.

— Какво се е случило? Да не би твоята малка медицинска сестра да те е зарязала тази сутрин, когато ви заварих в офиса?

— Не. Всъщност аз я зарязах.

Можеше и така да се каже. Тя беше си тръгнала вбесена, че той заминава за Сан Франциско с Фей и той ѝ каза, че ще поговорят, когато

се върне. Но съвсем сериозно се канеше да ѝ каже, че нещата помежду им са приключили, независимо дали Фей ще остане омъжена за него или не. Тя беше само на двайсет и две и той започваше да се чувства глупаво с нея. Това беше краят. Историята беше абсолютна лудост, но точно от това се нуждаеше в онзи момент. Сега имаше нужда от Фей. Както винаги. Но тя беше потънала в собствената си болка и той не успяваше да достигне до нея. От известно време нямаха нищо общо, но сега той искаше още един шанс — стига тя да пожелае да го изслуша. Засега нямаше такива изгледи.

Спря едно такси, отвори си вратата и го изгледа.

— Идваш ли, Уорд?

— Чу ли какво ти казах? Всичко с това момиче приключи.

— Не ме интересува.

— Добре. Просто да знаеш какво е положението.

— Ти също. Всичко свърши. Край. Ясно ли ти е?

Тя даде адреса на шофьора и се облегна назад.

— Не съм съгласен.

Беше ужасно ядосана, но си наложи да се сдържи. Опита да сниши гласа си, за да не ги чува шофьорът.

— Имаш дяволско нахалство. Зарязваш ни за половин година, правиш ми един куп мизерии, ставаш за смях с момиче, което е почти трийсет години по-младо от теб, и сега величествено се завръщаш. Е, майната ти, Уорд Тейър! Искам развод. — Тя видя, че шофьорът им хвърля погледи в страничното огледало, но Уорд не забелязваше.

— Искам да съм ти съпруг.

— Ти си кучи син.

— Знам. Но съм женен за теб от двайсет и една години и не искам това да се променя.

— Защо не! Не се притесняваше да го направиш преди пет месеца.

Но и двамата знаеха защо се случи. Шокът с Лайънъл беше прекалено силен за него. Тя го знаеше отдавна и усети как съчувствието потрепва в нея.

— Знаеш причината.

— Това не е извинение, че ме изостави.

— Нямах друг начин да докажа отново, че съм мъж.

— Извинението ти е мизерно.

— Но е вярно. — Той се загледа навън, после отново се обърна към нея. — Никога няма да разбереш какво ми причини това.

— А сега? Смяташ ли да го наказваш отново?

— Благодарен съм му, че намери Ан. — Но гласът му говореше друго.

— Но никога няма да му простиш, нали?

— Не мога да забравя какъв е.

— Той ти е син, Уорд. И мой.

— За теб е различно.

— Може. Но аз го обичам и такъв. Той е изключителен млад човек.

Уорд въздъхна.

— Знам... не знам вече какво чувствам. Бях наранен и объркан толкова дълго, че сега не е лесно да си изясня нещата... а и Ан...

Фей се намръщи, замислена над това, което ѝ беше казал Лайънъл. Чудеше се дали да предупреди Уорд, дали шокът отново нямаше да е прекалено голям.

Когато отново му заговори, гласът ѝ беше нежен за пръв път от месеци.

— Лайънъл смята, че тя взема наркотици.

Той веднага я погледна притеснен.

— Какви?

— Не е много сигурен. Марихуана, ЛСД...

— Можеше да е и по-лошо, предполагам.

— По-лошо е. — Фей продължи. — Бременна е.

Уорд стисна очи. Отвори ги и я погледна.

— Какво се случи с нас през последните шест месеца? Целият ни живот се разпадна...

Тя му се усмихна нежно. Вярно беше. Но след време щяха да оправят нещата заедно, щяха да се измъкнат някак. И преди са го правили. Той я погледна и взе ръката ѝ.

— И двамата преминахме през ада.

Не му каза нищо, но и не отдръпна ръката си. Сега се нуждаеха един от друг, дори и да беше само за следващите няколко часа. Изведнъж тя се зарадва, че той е с нея. Няма значение, че може и да не го види никога след това.

Таксито се носеше из града, а те двамата седяха, потънали в мислите си за своето малко момиче.

ГЛАВА 24

Пристигнаха в хотел „Сан Марко“ малко след пет часа. Беше малък, непретенциозен хотел близо до Дивизадеро стрийт. Това беше домът на Джон и Лайънъл повече от четири месеца. Фей му хвърли един поглед, преди да влезе забързана, с Уорд след нея. От последното си идване тук знаеше, че стаята им е на третия етаж. Още преди администраторът да успее да ѝ каже нещо, тя хукна по стълбите. Сега не ѝ се говореше с никого. Просто искаше да види Ан. Дори беше забравила, че Уорд е с нея, докато чукаше тихо на вратата им.

След миг се появи Лайънъл. Погледна я, поколеба се и след това отвори широко вратата. От мястото си Фей можеше да види неподвижната фигура, която лежеше на леглото с гръб към нея. Беше облечена с хавлията за баня на Лайънъл, косата ѝ беше пораснала, на краката си нямаше нищо. За миг Фей си помисли, че е заспала. Но тя се обърна бавно, за да види кой е. По лицето ѝ се стичаха сълзи, около очите ѝ имаше тъмни кръгове. Изглеждаха огромни на отслабналото ѝ лице.

Фей се стъписа, но не трябваше да се отпуска. През петте месеца Ан се беше променила напълно. Беше отслабнала, изглеждаше пораснала, а в лицето ѝ имаше нещо толкова различно, че Фей не беше сигурна, че би я познала. Почти беше сигурна, че не би разпознала снимката ѝ, и се радваше, че Джон я е открил.

— Здравей, скъпа...

Фей се приближи бавно към леглото, притеснена, че може да я изплаши и тя да се отдръпне като ранена птичка. Ан простена лекичко, обърна се с гръб отново и се сви на топка.

Сега тя се изчистваше от халюциногените, които беше вземала толкова дълго. Лайънъл и Джон я хранеха с портокалов сок и бонбони, за да поддържат силите ѝ. А преди малко успяха да я накарат да изяде един хамбургер. След това тя повърна, но сега изглеждаше по-добре, поне за Лайънъл и Джон. Бяха я видели какво представлява веднага след като полицията я прибра.

Лайънъл направо се сгърчи при мисълта, че майка му можеше да я види такава. Той поглеждаше ту нея, ту родителите си. Видът на Фей го поразя. Не смееше да се обърне директно към Уорд. Виждаха се за първи път след онзи ужасен ден, когато ги завари двамата с Джон. Но поне беше тук, ако не заради тях, то заради Ан.

— Не може да се каже, че тя се чувства страхотно, мамо...

Говореше ѝ тихо и спокойно. Ан остана с гръб към тях, докато Джон подаваше в треперещата ѝ ръка още един бонбон. Чувстваше едновременно, че е гладна и че ѝ се повдига, а и не искаше да е тук. Искаше отново да се върне при тях... в Хейт... при Муун... ритуала... тя им принадлежеше. Сълзите ѝ пречеха да преглътне. Тя се отпусна и затвори очи.

— Зле ли ѝ е?

Говореха така, сякаш я нямаше в стаята. На Лайънъл му стана страшно неприятно, че трябва да им обяснява.

— Просто се изчиства от опиатите. Ще се оправи след няколко дни.

— Ще може ли да я заведем вкъщи тази вечер?

Фей нямаше търпение да я върне вкъщи и да отидат при лекаря, който от години се грижеше за нея. И да я заведе при Доктор Смит, за да се погрижи той за проблема ѝ, преди да е станало твърде късно. Все още не беше огледала Ан и не можеше да прецени колко напреднала е бременността, но се надяваше да не е прекалено късно. Нямаше причина да си мисли, че е. Но Лайънъл поклати глава в отговор на думите ѝ и Фей се намръщи.

— Мисля, че все още не е готова да пътува, мамо. Дай ѝ ден-два да посвикне.

— С какво? — Фей изглеждаше шокирана. — С нас?

Уорд се намеси за пръв път, като избягваше очите на сина си, докато му говореше.

— Преглеждал ли я е лекар? — Лайънъл поклати глава. — Мисля, че трябва. — Той заобиколи бавно леглото и погледна най-малкото си дете. Все още беше покрита с мръсотия, лицето ѝ беше обляно в сълзи, а очите ѝ изглеждаха огромни. Приседна до нея и нежно разроши косата ѝ. Усещаше, че сълзите напират и в неговите очи. Кое е довело това дете дотук? Как е могла да избяга от тях? — Радвам се да те видя отново, Ан.

Тя не се отдръпна от него, но го наблюдаваше като подплашено животно. Той плъзна погледа си по тялото ѝ, но спря по средата. Опита се да не показва колко е шокиран. Прекалено късно беше да се направи нещо за бременността. Обърна се отчаян към Фей и се изправи. После отново погледна Лайънъл.

— Знаеш ли някой лекар в града?

— От полицията ни дадоха едно име. Смятат, че трябва да я прегледа във всички случаи. Освен това искаха да говорят с теб и с мама.

Уорд кимна. Поне успяваше да разговаря с момчето, но не можеше да погледне към Джон. Единственото легло в стаята, върху което сега лежеше Ан, говореше от само себе си и той се опита да не мисли за това. Една драма беше достатъчна. Сега искаше да разговаря с полицаите. Извади писалката си и записа имената на мъжете, които бяха помогнали да я открият, особено на двамата, които я доведоха. Лайънъл му каза, че те ще знаят всички подробности. Уорд потръпна пред перспективата да ги чуе. Но в края на краищата трябваше да ги узнае.

Фей седна на леглото до Ан, също като Уорд, но този път момичето се отдръпна. Приличаше на посещение в болница при тежко болното ти дете. Фей я наблюдаваше и Ан се разплака.

— Махай се... Не искам да съм тук...

— Зная, скъпа... но всички ще си отидем у дома скоро... в твоя дом... и твоята стая...

— Искам да се върна при Муун и приятелите ми — изхлипа тя.

Беше едно четиринайсетгодишно момиче, а звучеше като петгодишна. Фей не попита кой е Муун. Предположи, че това е бащата на детето. Когато мисълта дойде в главата ѝ, тя хвърли един поглед към корема на Ан, като смяташе, че все още е плосък, но шокирана откри, че вече личи. От опит Фей знаеше, че е поне в четвърти или пети месец. Тя реши да попита направо, за огорчение на Уорд. Не му се искаше още отсега да я притесняват. Лайънъл беше прав, тя имаше нужда да свикне отново с тях. Беше се отдалечила, живя без тях много дълго време.

— В кой месец си, Ан?

Искаше гласът ѝ да прозвучи мило, но не успя. Звучеше изнервено, хрипливо и остро. Уорд ги изгледа отчаян.

— Не знам — отговори ѝ Ан със затворени очи.

Отказваше да я погледне. Мразеше я. Отдавна. А сега още повече. По нейна вина я отведоха, заради нея нямаше да я върнат обратно. Винаги е проваляла всичко, все ги насилваше да правят нещата така, както тя иска. Но този път нямаше да стане. Можеха да я отведат, но тя пак щеше да избяга. Знаеше колко лесно става.

— Не си ли ходила на лекар още?

Фей изглеждаше шокирана. Ан поклати глава със затворени очи. После изведнъж ги отвори.

— Приятелите ми се грижеха за мен.

— Откога не ти е идвало?

Сякаш отново разговаряше с полицаите, но беше още по-лошо, помисли си Ан. Там поне не ѝ задаваха такива въпроси. Знаеше, че не е длъжна да ѝ отговаря. Но винаги го правеше. Във Фей имаше нещо такова, сякаш тя очакваше от всички да правят точно това, което е казала.

— Откакто заминах от къщи. — Фей знаеше достатъчно добре, че това значи отпреди пет месеца. Мисълта я накара да потрепери. Случило се е почти веднага след като ги е напуснала.

— Знаеш ли кой е бащата?

Направо беше лудост да я питат толкова рано за това и Лайънъл погледна Уорд, като се молеше той да я накара да престане с тези въпроси. Ан не беше готова за това и той се страхуваше, че тя ще избяга още преди да са я завели вкъщи. И този път можеше и да не я открият. Лайънъл се страхуваше от това, но спомените извикаха усмивка на устните ѝ.

— Да.

— Муун ли е?

Ан повдигна рамене. Но последвалите думи завариха Фей съвсем неподготвена.

— Да. Всички те.

Дъхът на Фей секна. Това не можеше да бъде истина. Сигурно имаше някаква грешка.

— Всички те?

Гледаше неразбиращо детето, което вече съвсем не беше дете. Срещу нея седеше жена, смазана и объркана, но въпреки това беше

далече от малкото момиче. Сега тя чакаше свое собствено бебе. Внезапно Фей разбра и в очите ѝ се появи ужас.

— Искаш да кажеш, че цялата комуна е създала това дете?

— Да.

Ан я погледна мило и за пръв път се опита да се повдигне. Цялата стая изведнъж се завъртя и тя отправи умолително очи към Лайънъл. Той се приближи и я подкрепи, а Джон ѝ подаде чаша портокалов сок. И двамата заподозряха нещо такова от думите на полицаите, но Фей и Уорд не бяха подготвени. А и така, както беше седнала, бременността личеше още повече.

Уорд пое нещата в свои ръце, замислен над това, което се е случило с невинното дете. Той погледна твърдо Лайънъл, без да обръща внимание на Ан.

— Ще се обадя на полицаите.

Имаше намерение да прати тези копелета в затвора. Фей плачеше тихо, когато напуснаха стаята. Тя се облегна на Уорд, докато слизаха по стълбите. Въобще не я интересуваше дали ги гледа някой.

— Боже мой! Уорд, тя никога няма да е същата като преди.

И той се страхуваше, но не искаше да го признае пред нея. Сега щеше да ѝ помогне, така, както някога Фей му помогна. Даде му кариера, за която сам нямаше да се сети, научи го на всичко, докато той стана самостоятелен. Той щеше да направи всичко, което е по силите му, и ако тя все пак иска развод, ще ѝ го даде. Тя имаше право след това, което той направи.

Все още се чувстваше несигурен, щом погледнеше Лайънъл и Джон, но сега не можеше да си позволи да мисли за това. И двамата трябваше да престанат да се самообвиняват. Той — за хомосексуалността на Лайънъл, а Фей — за случилото се с Ан. Знаеше, че и двамата са погълнати от вината си, но какъв смисъл имаше това? Нямаше да донесе нищо хубаво на двете им деца.

— Тя ще се оправи, Фей. — Искаше му се да си вярва, но преди всичко искаше да убеди нея.

— Трябва да се отърве от това дете. Само Бог знае какво ще излезе след всичките наркотици. Може да роди някой зеленчук.

— Вероятно. Мислиш ли, че е прекалено късно за аборт? — Той се вгледа в жена си, изпълнен с надежда, и тя му се усмихна горчиво през сълзи.

— Не я ли видя, Уорд? Тя е поне в петия месец. — Изведнъж ѝ дойде наум, че може да е забременяла, преди да замине. Не ѝ се вярваше много, но знае ли човек с Ан.

Веднага отидоха в полицейското управление на Брайънт стрийт. Качиха се, за да поговорят с властите, занимаващи се с непълнолетни. Очевидно случаите като техния бяха стотици. Деца пристигаха от всички щати тук, в Хейт-Ашбъри. С някои от тях се случваха и по-лоши неща от загубването на девствеността им. Загубваха живота си. Имаше случаи на единайсетгодишни деца, които умираха от свръхдоза хероин или пък скачаха от прозорците под влиянието на ЛСД. Незаконни деца се раждаха от тринайсет-петнайсетгодишни момичета, като се появяваха на бял свят по коридорите, докато приятелите им пееха край тях. Само преди шест седмици едно момиче умряло от кръвоизлив, но никой така и не извикал линейка.

Докато слушаха всичко това, Фей усети благодарност, че въобще са я намерили. Трябваше да събере сили, за да чуе историята за сектата, в която е живяла Ан. Прииска ѝ се да ги убие, след като научи всичко. Уорд настояваше да арестуват цялата секта, но полицаите ги обезкуражиха. Трудно би било всички те да бъдат подведени под отговорност, а пък направо беше невъзможно да обвинят цяла тълпа в изнасилване само на едно момиче. А и това ли щеше да е най-доброто за Ан? Нямах ли да е по-лесно просто да я отведат у дома, да ѝ намерят добър психиатър и да я оставят да забрави цялата история, вместо да я подлагат на изпитание от един продължителен процес, който ще продължи може би повече от година-две, а и най-вероятно няма да го спечелят? Дотогава хлапетата ще са изчезнали, а собствените им семейства, много от които имаха пари и влияние, щяха да ги измъкнат от бъркотията. Просто нямаше смисъл. След година-две всичко топи ще им изглежда като далечен сън, казаха им полицаите. Кошмар, който тя скоро ще забрави.

— Ами бременността ѝ? Ами този Муун?

Фей искаше да знае. Но те ѝ казаха, че нищо конкретно не може да се докаже срещу него. Никого не е задържал против волята му, а и никой от членовете на сектата нямаше да свидетелства против него. Съмняваха се, че и самата Ан ще го направи и малко по-късно откриха, че от полицията са били прави. Изпитваше безпричинна любов към

този мъж и отказваше да разговаря за него, дори и с Лайънъл. Беше безнадеждно и най-накрая Феи и Уорд се отказаха.

Колкото и неправилно да изглеждаше, думите на полицаите се оказаха верни. Най-добре беше да я заведат вкъщи, да ѝ намерят лекар, да роди безопасно чудовищното дете и да я оставят да забрави всичко, ако въобще има желание за това. Лайънъл смяташе, че след време ще го поиска, но Джон не отрони нито дума. Все още се ужасяваше от мистър Тейър и се страхуваше той отново да не изгуби контрол и да го удари. Въпреки че Лайънъл се кълнеше, че не би позволил това да се случи отново. Но нямаше признаци Уорд да губи контрол, освен когато говореше за Муун или някой от сектата. За облекчение на Джон гневът му беше насочен към тях.

Тази нощ се редуваха да стоят край леглото на Ан и на следващата сутрин обсъдиха връщането вкъщи, а Джон седеше при нея. Феи нямаше търпение да се приберат и да я заведат в болница, въпреки че Лайънъл смяташе, че трябва да изчакат няколко дни. Вече беше относително изчистена от наркотиците, но беше абсолютно замаяна. Според него ѝ трябваша още няколко дни да се оправи.

Уорд беше съгласен с Феи, но не можеше да си я представи на обикновен пътнически самолет в това раздърпано и объркано състояние. Най-накрая постигнаха компромис. Уорд се обади в МГМ, за да използват самолета на студиото. Щеше да ги вземе от Сан Франциско в шест вечерта и да ги откара до Лос Анжелис. Искаше още веднъж да поговори с полицаите, а след това и с адвокатата си, който в общи линии беше съгласен с тях. Не бяха предявили никакви обвинения и в четири и половина следобед увиха Ан в една хавлия за баня, която Феи ѝ купи на Юниън стрийт, и взеха такси до летището. През целия път тя хлипаше. И четиримата се чувстваха като че ли отвличаха дете, а младичкият шофьор ги оглеждаше ядосано. Почти не си говореха. Тя нямаше сили да върви и Уорд я занесе до самолета. За пръв път от два дни той пи, след като се качиха на самолета. Феи и момчетата също изпиха по чаша вино.

Пътуването беше трудно за всички, а Лайънъл и Джон усещаха и напрежението от присъствието на Уорд. Той никога не говореше директно с тях. Когато беше възможно, се обръщаше към Феи и оставяше на нея да им предаде съобщението. Сякаш се страхуваше, че ще се зарази, ако говори направо с някого от тях. Когато лимузината на

МГМ ги остави пред тяхната квартира, Джон въздъхна с огромно облекчение.

— Просто не знам какво да му кажа. — Той пое дълбоко въздух и погледна извинително Лайънъл, който го разбираше прекрасно.

— Не се притеснявай. И с мен е така. Но и на него му е неудобно с нас.

Това беше едно неловко примирие, но Лайънъл знаеше със сигурност, че той не е променил мнението си и няма намерение да развява фамилния флаг в тяхна чест. Лайънъл беше убеден, че не би бил по-добре приет у дома, отколкото преди три или четири месеца и беше прав.

— Държи се сякаш да си обратен е заразна болест и той се страхува да не я прихване от нас.

Лайънъл се ухили. Чудесно беше да са си у дома. Поне той така си мислеше. Фей продължаваше да плаща стаите им в къщата до UCLA през всичките тези месеци. Не бяха се виждали със съквартирантите си, откакто заминаха през януари. Но не можеха да отидат в къщата на родителите на Лайънъл или семейство Уелс. Те щяха да се притеснят от приказките за Ан. Така че сега се изкачиха по стълбите, у дома си, за пръв път от месеци, нетърпеливи да разопаковат вещите си и да се успокоят.

Говореха за започването на лятната сесия след няколко седмици. И двамата можеха вече да се върнат към истинския живот, какъвто и да беше той. Но бяха забравили какво означава да се преструваш и криеш. Когато влязоха в стаята, пълна с второкурсници и абсолвенти, пиесици бира, те си припомниха вече забравената агония. След тези пет месеца, прекарани в хотела, докато търсеха Ан, трябваше отново да започнат да се крият и това ги потискаше. Лайънъл се мотаеше из стаята на Джон и двамата размениха погледи. Изведнъж се замислиха, дали всички знаят за тях. Имаха чувството, че не е трудно да се види, но Лайънъл дори не беше сигурен, че това все още го засяга.

Да, беше обратен. Да, беше влюбен в Джон.

Имаше доста войнствен вид, когато отиде в кухнята, за да си вземе една бира, но никой нищо не каза. Тези, които знаеха за Ан, се радваха, че я е намерил. Едното от другите момчета също имаше избягала сестра, дванайсетгодишна, но все още не бяха я намерили. Родителите ѝ се страхуваха, че е мъртва, но брат ѝ беше убеден, че тя

също е в Сан Франциско. Поговориха още малко. На Лайънъл му се стори, че момчето го гледа странно, сякаш иска да го пита нещо, но не смее.

В дома на семейство Тейър всички бяха потиснати. Близначките шокирани гледаха как Уорд внася Ан. Не бяха предполагали, че Ан е толкова зле. Когато тя стъпи на треперещите си крака и изпъкналият ѝ корем се видя, Ванеса направо зяпна, а Валери не повярва на очите си.

— Какво ще прави? — попитаха те Фей, която се чувстваше поморена откогато и да било. Но и тя нямаше отговор на този въпрос.

На следващия ден я заведоха на лекар и с облекчение научиха, че няма признаци за насилие. Каквото и да е правила, било е по нейно желание, така че нямаше следи или белези. Той пресметна, че бебето трябва да се роди на 12 октомври; предположи, че ще трябва шест седмици, за да се възстанови след това. При положение че бебето дойде навреме, тя можеше да се върне на училище след коледната ваканция. Беше загубила точно една година. След раждането можеше да завърши осми клас и през следващата да продължи в гимназия.

Всичко звучеше толкова просто и Фей в присъствието на лекаря повдигна въпроса, който бяха обсъждали по-рано. Разбира се, вече беше прекалено късно за аборт, което щеше да е най-доброто решение за нея, ако можеха да я убедят да се съгласи, но Фей би се погрижила за това. Невъзможно беше да се разбере колко наркотици е взела след забременяването и какъв ще бъде ефектът им. Но дори и да имаше някои незначителни дефекти, намираха се много бездетни двойки, които щяха да са щастливи да осиновят детето. Културата на Хейт-Ашбъри беше истинска благодат за тях. Много бебета бяха оставени за осиновяване. Бебета, родени от момичета, които в друго време не биха забременели толкова рано. Това бяха предимно момичета от средната класа, които спяха с момчета от тяхната среда в разпространените се комуни. Когато дойдеха децата, те не се интересуваха от тях. Това не се отнасяше за всички, но за повечето беше вярно. Искаха да са свободни, да се радват на дните си, изпълнени със слънце, мир и любов, без да се товарят с бремето на отговорността.

Лекарят им каза, че ще се радва да им помогне. Само в Лос Анжелис той знаеше четири двойки, които чакаха такова дете. И всички те биха дали на бебето добър дом, а това щеше да е

благословия за Ан. Тя можеше да се върне отново към живота на четиринайсетгодишните и да забрави случилото се.

Фей и лекарят се усмихваха и Ан ги наблюдаваше ужасена, като се опитваше да не закрепши.

— Искате да ми вземете бебето? — Тя се разплака и Фей се опита да я прегърне, но Ан я отблъсна. — Никога няма да го направя. Никога. Чувате ли!

Но Фей не се колебаеше по въпроса. Щяха да я принудят да се откаже от детето. Тя не се нуждаеше от някой малък монголоид, който да се мотае около нея през целия ѝ живот и да ѝ напомня за кошмара, който всички те искаха да забравят. Не, въобще не! Тя и лекарят си размениха многозначителни погледи. Имаха на разположение четири месеца и половина, за да я убедят кое е най-добре за нея.

— По-късно ще промениш мнението си, Ан. Ще си доволна, че си го дала. А и може да не е нормално. — Фей се опитваше да говори неангажиращо, но вътре в нея паниката я завладяваше.

Ами ако отново избяга? Ако настоява да задържи детето? Кошмарът продължаваше. През целия път към дома Ан остана свита в ъгъла, загледана през прозореца, а сълзите се стичаха по бузите ѝ. Когато спря колата пред къщи, Фей се опита да хване ръката ѝ, но Ан се отдръпна, без въобще да я погледне.

— Скъпа, не можеш да задържиш детето. Това ще съсипе живота ти. — Фей беше сигурна в това, а и Уорд бе съгласен с нея, знаеше го.

— Твоя или на татко? — Тя изгледа с пламнал поглед майка си. — Просто си раздразнена, че са ме изнасилили. И искаш да разрушиш доказателството. Е, какво ще правите с мен през следващите четири месеца? Ще ме криете в гаража? Можете да правите каквото си искате, но не и да ми вземете бебето.

Тя избяга от колата и Фей загуби контрол. Викна след нея:

— Можем. Можем да направим каквото си поискаме. Та ти нямаш дори петнайсет.

Мразеше се за тези думи. Следобед Ан отново изчезна. Но този път отиде само до квартирата на Лайънъл и подсмърчайки, разказа на него и на Джон цялата история.

— Няма да им позволя да ми го вземат... Няма... Няма!

Самата тя имаше бебешки вид, трудно беше да си я представи човек с дете. И въпреки че беше пораснала в Хейт, беше толкова млада.

Лайънъл не знаеше как да ѝ го каже, но и той беше съгласен с майка им. Както и Джон. Бяха говорили за това в леглото, като си шепнеха, за да не чуят другите момчета. Толкова по-добре беше в хотела, но сега трябваше да се изправят пред истинския живот, както и Ан.

— Бебчо. — Лайънъл я погледна със съчувствие и нежно взе ръката ѝ. В този миг изглеждаше точно като майка им, но Ан отказваше да види приликата между тях. Ако го направеше, сигурно щеше да го обича по-малко. Фактът, че приличаше толкова много на Фей, беше единственото нещо, което го сближаваше с Уорд, въпреки че сега това нямаше значение. — Може и да са прави. Би било огромна отговорност, знаеш ли. А и не е правилно да стоварваш това на гърба на мама и татко.

— Ами ще се хвана някъде на работа и сама ще се грижа за себе си.

— А кой ще се грижи за детето, докато си на работа? Разбираш ли какво имам предвид, малката ми, та ти нямаш дори петнайсет.

Тя се разплака.

— Говориш също като тях... — Преди това не се беше случвало. Не би могла да го понесе и от него. Тя го изгледа със съкрушен поглед. — Лай, това си е моето бебе... не мога да се откажа от него.

— Един ден ще имаш други.

— И какво от това? — Тя го изгледа ужасена. — Значи трябвало да те изоставят, защото аз един ден съм щяла да се родя?

Той се разсмя на примера и я погледна нежно.

— Мисля, че трябва да го обмислиш. Няма защо да вземаш решение точно сега.

Поне на това се съгласи. Но когато се прибра вкъщи, се скара ужасно с Вал, която искаше тя да си стои вътре, когато идват приятелите на Вал.

— Всички в училище ще ми се подиграват, ако се разбере, че са те изнасилили. А и ти ще ходиш там следващата година. Не вярвам да искаш всички да знаят.

Фей ѝ направи забележка, че е ненужно жестока. Но твърде късно. След вечеря Ан се прибра в стаята си, събра си багажа и в десет часа стоеше в дневната на Лайънъл.

— Не мога да живея с тях.

Каза му защо и той въздъхна. Знаеше колко ѝ е трудно, но не можеше да направи много за нея. Тази вечер ѝ отстъпи леглото си и ѝ каза, че ще трябва да помислят на другия ден. Обади се, за да каже на Фей, че тя е при него. Тя вече беше говорила с Уорд и Лайънъл остана с впечатлението, че той ще прекара вечерта вкъщи, но нищо не я попита.

На другите момчета каза, че ще спи на пода, но, разбира се, спа при Джон. Напомни на Ан да внимава какво говори, защото съквартирантите им не знаеха за тях.

Когато на следващия ден тримата излязоха на разходка, тя го притесни с въпросите си, но той се опита да ѝ отговори честно.

— Наистина ли спите всяка вечер с Джон?

Той започна да увърта нещо, но се отказа и отговори:

— Да. Наистина.

— Като съпруг и съпруга?

С крайчеца на окото си Лайънъл видя, че Джон се изчервява.

— Може и така да се каже.

— Ама това е много шантаво.

Това не беше казано със злоба и Лайънъл се засмя.

— Предполагам. Но точно така стоят нещата.

— Не знам защо хората се притесняват чак толкова от това, искам да кажа, като татко. Ако хората се обичат, какво значение има какви са — мъж и жена, две момичета или двама мъже?

Той се зачуди какво ли точно е видяла в сектата и си припомни думите на полицаите. Сигурно и тя е имала хомосексуални контакти, но той не я попита за това. Тя е била под влияние на наркотиците, и то като част от голяма група най-вероятно, като се имат предвид практиките в сектата.

Все пак Лайънъл не искаше да пита. Можеше и да не помни какво е правила. Това, което споделяха с Джон, беше съвсем различно, една любовна история. Той я погледна. Чудно, как тя изглеждаше ту жена, ту дете.

— Не всички виждат нещата по този начин, Ан. Някои хора се плашат.

— Защо?

— Защото се различава от нормите.

Тя въздъхна.

— Както и това, че съм бременна на четиринайсет.

— Може би.

Не беше лесно. Сети се, че трябва да решат какво ще правят с нея. Дватамата с Джон обсъждаха въпроса половината нощ и накрая им дойде една идея. Лайънъл разговаря за това с Фей. Така щеше да е по-лесно и за Фей и Уорд.

Разбира се, Лайънъл се оказа прав. Винаги е имал интуиция и този път отново не сгреси. Уорд беше прекарал нощта вкъщи. Баща му вдигна телефона, но не продума. Той отново не съществуваше в живота на семейството. Сега, когато откри Ан, вече можеха да го отблъснат отново, поне Уорд можеше. Той подаде телефона на Фей. Когато затвори телефона, тя му изложи идеята.

— Лайънъл иска да знае какво мислиш по въпроса те да наемат апартамент до училище и Ан да остане с тях, докато роди. След това може да се премести. Ще се върне при нас, а те ще намерят някой да наеме нейната стая. Какво мислиш?

Тя го наблюдаваше внимателно над кафето си. Хубаво беше той да си е вкъщи, дори и само за ден-два. Даваше ѝ подкрепа в тези трудни времена. Той се намръщи, замислен над идеята на Лайънъл.

— Имаш ли представа на какво ще бъде изложена с тези двамата?

Само от мисълта му ставаше лошо и това я накара да се наежи моментално.

— Имаш ли представа какво е правила самата тя в онази отвратителна комуна, Уорд? Нека бъдем честни.

— Добре, добре. Няма нужда да го обсъждаме.

Не искаше да свързва малкото си момиче с такива неща.

Не искаше и да я оставя с Джон и Лайънъл, в тяхното педерастко гнезденце. Но очевидно тя нямаше да се върне при тях и така може би щеше да се понамали напрежението върху тях двамата с Фей. Единствено близначките бяха останали в дома им и те все не си бяха вкъщи. Постоянно излизаха с приятели, особено Вал.

Той погледна Фей.

— Остави ме да помисля.

Все още не беше сигурен, че идеята му харесва, но колкото повече я обмисляше, толкова повече се убеждаваше, че не е чак толкова лоша.

Момчетата си отдъхнаха, когато Фей им го каза. И двамата започнаха да осъзнават, че им е невъзможно да живеят с момчетата в старата им квартира. Никой от двамата не искаше да се преструва повече. На двайсет години Лайънъл вече беше готов да признае, че е обратен. Същото се отнасяше и за Джон.

Фей им помогна да си намерят малък, но приятен апартамент в Уестууд, недалече от старата им квартира и предложи да им го обзаведе, но Джон отново се справи само за няколко дни. Използва това, което имаше подръка. Фей направо не можеше да повярва, че е толкова хубаво. Беше купил светлосиво трико и розова коприна и преобрази мястото, като сложи тъкани по стените, тапицира двете кушетки, които купиха от една гаражна разпродажба, откри гравюри из затънтени улички и съживи растения, за които сякаш нямаше надежда. Апартаментът изглеждаше като обзаведен от професионален декоратор. Джон беше поласкан от похвалите ѝ. Собствената му майка беше още по-горда с него и им донесе красиво огледало за над камината. Съжаляваше горката малка Ан и беше благодарна, че не се е случило с една от дъщерите ѝ.

Ан никога не беше се чувствала така щастлива, както с тях. Тя почистваше апартамента. Беше по-хубаво дори и от комуната, им каза тя една вечер, когато Джон я учеше как се прави печена патица. Той беше страхотен готвач и им готвеше всяка вечер.

Лайънъл се върна отново в училище за лятната сесия по кинематография, като се опитваше да навакса пропуснатото време. През есента щеше да бъде със своя курс. Но Джон направи една важна крачка. Вече знаеше, че не иска да учи в UCLA. Той напусна и започна работа с известен декоратор от Бевърли Хилс. Падаше си по него и беше наистина приятно да го отблъсква всеки ден, но опитът, който придоби, наистина си заслужаваше. Не получаваше нищо даром, вършеше цялата работа. Обичаше домовете, в които работеше, и разказваше всяка вечер за работата си.

В края на август другият мъж най-после схвана какво е положението и го остави на мира. Джон му каза, че връзката им с Лайънъл е сериозна, и по-възрастният мъж се разсмя, защото знаеше,

че всичко е въпрос на време. Деца, беше казал той през смях. Но харесваше работата му и го остави на спокойствие.

Фей ги посещаваше от време на време. Уорд се върна при нея и двамата се опитваха да съберат парчетата отново. Тя разказа за това на Лайънъл, когато останаха сами, не искаше да го прави пред Ан. Разпита го дали е успял да я накара да изостави бебето, когато то се роди. Оставаха още два месеца и горкото дете изглеждаше огромно. Чувстваше се зле от горещината, а в апартамента нямаше климатична инсталация. Но Джон им беше купил ветрила. Той настояваше да плаща половината наем, тъй като ходи на работа, а Лайънъл все още учи. Фей се възхити на упоритата му работа и от това, че така добре се грижеше за всички тях.

Един ден, когато разговаряха, тя погледна нежно сина си.

— Щастлив си, нали, Лай? — Искаше да е сигурна в това. Той означаваше толкова много за нея. А и Джон ѝ харесваше. Винаги ѝ е допадал и още повече сега, когато помогна да открият Ан.

— Да, така е, мамо. — Беше се разхубавил, въпреки че не беше оправдал очакванията на Уорд. Може би това все пак нямаше значение. Понякога тя си задаваше куп въпроси за тези неща, но засега не можеше да ги сподели с Уорд.

— Радвам се. А Ан? Ще даде ли детето?

Лекарят намери една двойка, която определено се интересуваше. Тя беше на трийсет и шест, а той на четирийсет и две, и двамата бяха стерилни, а от агенцията им казваха, че са прекалено възрастни, за да им дадат дете за осиновяване. Тя беше еврейка, а той католик, така че нямаха никаква друга надежда, освен тази. Дори нямаха нищо против риска от възможните дефекти, причинени от наркотиците. Бяха отчаяни и настояваха, че във всички случаи биха обичали него или нея. През септември Фей поиска Ан поне да се срещне с тях, да им даде шанс.

Бяха много изнервени и много мили и почти се молеха на детето да им даде бебето си. Обещаваха ѝ, че ще може да идва и да го вижда понякога, но лекарят и адвокатите им ги обезкуражиха. Това водеше до ужасни инциденти понякога, дори и до отвличане на бебето след подписването на документите. Беше най-добре всичко да приключи изведнъж, но биха се съгласили на всичко. Жената имаше блестяща черна коса, красиви кафяви очи, хубава фигура и остър ум. Тя беше

адвокат и идваше от Ню Йорк. Съпругът ѝ приличаше малко на Ан. Беше очен лекар. Ако въобще имаше някаква прилика с Ан, детето щеше да прилича на тях, помисли си Фей.

Бяха приятни хора и Ан ги съжали.

— Как така нямат деца? — попита тя, когато майка ѝ я върна обратно в квартирата на Лайънъл.

— Не съм питала. Само знам, че не могат да имат.

Фей се молеше тя да бъде разумна. Тя искаше и Уорд да поговори с нея, но него го нямаше. Той се опитваше да я убеди да тръгне с него, защото и двамата имат нужда от меден месец сега, когато отново се събраха заедно. Тя се развълнува, но не искаше да оставя Ан, преди да се е родило бебето. Ако ѝ се случеше нещо, ако роди по-рано, което според лекарите често се случваше с тийнейджърите... бяха я предупредили, че за момичетата на нейната възраст раждането е най-трудно, дори по-трудно отколкото за жени на нейната възраст, което я изненада. Сега беше на четирийсет и шест и бебетата бяха далече от мислите ѝ. Но се страхуваше, че на Ан ще ѝ бъде много трудно и отказа да замине с Уорд. Имаха малко свободно време между филмите и тя се опитваше да бъде колкото се може повече с Ан.

А Уорд замина с Грег в Европа. Фей се надяваше, че ще им се отрази добре, ако се махнат за малко.

До момента, в който очакваха бебето, Ан все още не беше се съгласила на нищо. Беше толкова огромна, сякаш чакаше близнаци и Лайънъл отчаяно я съжеляваше. Сякаш постоянно имаше болки и той предположи, че е изплашена. Не я обвиняваше. Само се молеше да си бъде вкъщи, когато родилните болки започнат. Ако не, Джон беше обещал да дойде с такси от работа и да я заведе в болницата. Много по-лесно беше той да бъде открит, отколкото Лайънъл. Тя имаше някаква луда идея да си го роди у дома, както правели в комуната, но те отхвърлиха това. Фей ги накара да ѝ обещаят, че ще ѝ се обадят веднага. Лайънъл обеща, но Ан го молеше да не го прави.

— Тя ще ми открадне бебето, Лай. — Огромните ѝ сини очи го молеха и стапяха сърцето му. Сега тя се страхуваше от всичко през цялото време.

— Няма да направи нищо такова. Просто иска да бъде с теб. И никой няма да ти открадне бебето. Сама трябва да решиш.

Все още се опитваше да ѝ повлияе. Смяташе, че майка му е права. На четиринайсет и половина не ѝ трябваше бремето на едно дете. Самата тя беше още бебе.

В нощта, когато започнаха родилните болки, той се убеди напълно в това. Обхвана я паника и се заключи в стаята си, като хлипаше истерично, и те двамата с Джон трябваше да я заплашат, че ще разбият вратата. Най-накрая, докато Лайънъл ѝ говореше успокоително, Джон се качи на покрива, промуши се през прозореца и отключи вратата, за да влезе брат ѝ.

Тя хълцаше истерично, сгърчена от болка на леглото. Навсякъде по пода имаше вода. Преди час водите ѝ бяха изтекли и болките бяха станали жестоки. Тя се хвърли разплакана на врата на Лайънъл, като при всяка болка го стискаше здраво.

— О, Лай... толкова ме е страх... толкова ме е страх...

Никой не ѝ беше казал, че ще боли толкова много. В таксито, на път за болницата, тя стенеше и впиваше нокти в ръката му. Отказа да тръгне със сестрата. Залепи се за него и го молеше да остане с нея. Но дойде лекарят и ѝ каза да бъде добро момиче, а две сестри я отнесоха, докато тя пицеше. Лайънъл беше потресен, а Джон пребледня.

— Не може ли да ѝ дадете нещо за болките?

— Страхувам се, че не. Това може да забави раждането. Млада е, ще забрави всичко по-късно. — Беше им трудно да го повярват и той се усмихна със съчувствие.

— Трудно е за момичета на нейната възраст. Те не са готови да преминат през раждането нито физически, нито психически. Но ние ще ѝ помогнем да се справи и тя ще се оправи. — Лайънъл не беше чак толкова сигурен. Все още се чуваха виковете ѝ и той се чудеше дали не трябва да е с нея. — Обадохте ли се на майка си вече?

Лай поклати нервно глава. Беше единайсет вечерта и той не беше сигурен дали не са заспали. Но знаеше, че тя ще се ядоса, ако не я извикат, така че набра с трепереща ръка стария си телефонен номер.

Уорд вдигна и Лайънъл заговори направо:

— В болницата съм с Ан.

Уорд не губи време да дава слушалката на Фей. За първи път проговори на Лайънъл.

— Веднага идваме.

И изпълни думите си. След десет минути бяха в Медицинския център на UCLA. Изглеждаха малко посмачкани, но напълно будни. Лекарят направи изключение и позволи на Фей да остане с Ан, поне докато започне раждането. Никой нямаше представа колко дълго ще продължи. Дори и лекарят не знаеше, въпреки че обикновено успяваше да предскаже точно. Но с тийнейджърите нищо не беше сигурно, можеше да свърши набързо или да продължи три дни.

Засега всичко вървеше добре, но на всеки етап спираше за дълги часове, като молеше за облекчение, за наркотици, за каквото и да е. Беше се вкопчила в ръката на майка си, като се опитваше да стане и да си тръгне, но припадна от болки. Дращеше с нокти по стените и молеше сестрите да я пуснат да си върви. Фей не беше виждала нещо толкова ужасно, а и не беше се чувствала толкова безпомощна. Не можеше да помогне с нищо на детето си.

Напусна я само веднъж, за да излезе и да каже нещо на Уорд. Искаше той да се обади на другата сутрин на адвоката, в случай че Ан се съгласи да се откаже от бебето веднага след като се роди. Трябваше да я накарат да подпише веднага документите. След шест месеца трябваше да ги подновят, за да станат постоянни, но дотогава бебето ще е изчезнало и тя ще е започнала нормален живот. Уорд се съгласи да го направи и тя му предложи да се прибере вкъщи, защото можело да отнеме много часове. Тримата мъже се съгласиха.

Уорд закара Лайънъл и Джон до тях, без да разговарят много, и те се качиха горе. С изненада видяха, че вече е четири сутринта. Лайънъл въобще не си легна тази нощ. Измъкваше се предпазливо от леглото и на няколко пъти се обажда в болницата, но нямаше новини за Ан. Бебето още не беше се родило.

Когато на следващия следобед Джон се върна от работа, нещата си бяха все такива, а Лайънъл седеше до телефона. Той беше удивен. Вече беше шест часът.

— Господи, още ли не е родила! — Дори не си и представяше, че ще отнеме толкова време. Родилните болки започнаха около осем предната вечер. Още тогава болката беше непоносима. — Добре ли е?

Лайънъл му се виждаше преbledнял. Беше се обаждал в болницата, както му се струваше, поне хиляда пъти, дори отиде там за няколко часа, но майка му дори не дойде да говори с него. Не искаше да оставя Ан. Той забеляза нервно чакащата двойка, която седеше в

чакалнята заедно с адвоката на семейство Тейър. Съвсем правилно се досети кои са те. Очакваха бебето по-нетърпеливо и от семейство Тейър. Лекарят казваше, че остават само още няколко часа. Цял следобед се виждаше главичката, но щеше да отнеме още малко. Ако до осем-девет часа няма никакъв прогрес, той се канеше да ѝ направи цезарово сечение.

— Благодаря на Бога...

Но и двамата не можеха дори да хапнат. Прекалено много се притесняваха за нея. В седем Лайънъл извика такси. Отиваше отново в болницата.

— Искам да съм там.

— И аз ще дойда — кимна Джон.

Бяха прекарали пет месеца в търсене и още пет живяха с нея. Джон я чувстваше като по-малка сестра. Къщата не изглеждаше същата без разхвърляните ѝ навсякъде дрехи, книги и плочи. Той я заплашваше, че ще я накаже, ако не си прибира дрехите, а тя му се смееше и го дразнеше, че ще разкаже на цялата махала, че е педи. Страшно я съжаляваше. Това му се струваше ужасно изпитание, а когато видя лицето на Фей Тейър малко след девет, той си представи през какво преминава това дете.

— Просто не могат да го извадят — каза Фей на Уорд, който също беше там. — А той не иска да прави цезарово сечение на дете на нейната възраст, ако не е абсолютно наложително.

Това, което преживяваше Ан, беше най-ужасното нещо, което Фей беше виждала. Тя пицеше и се молеше, полуприпаднала от болка. Не можеха да направят нищо за нея и кошмарът продължи още два часа, а Ан ги молеше да убият нея... бебето... каквото и да е... и най-накрая главичката се показа, после се появи цялото бебе, бавно, разкъсвайки лошо майка си, като ѝ причиняваше колкото е възможно повече страдание, до самия край. Тогава всички разбраха защо е причинило агонията на Ан. Детето беше огромно, тежеше пет килограма. Фей смяташе, че не би могло да има по-голямо наказание при нейната конструкция. Сякаш всеки от мъжете беше дал своя принос за детето и то се появи пораснало, сътворено от всички тях.

Фей стоеше и го наблюдаваше с насълзени очи. Заради болката, причинена на Ан, и заради този живот, който никога нямаше да се докосне до техния.

Преди няколко часа Ан се съгласи да го остави. Тогава би се съгласила на всичко. А сега лекарите я успокоиха. Тя не видя детето, не разбра колко голямо е било, не усети, когато я зашиваха.

Фей напусна тихо родилната зала. Съжаляваше детето си заради болката, която трябваше да понесе, за опита, който вероятно никога нямаше да забрави, за детето, което няма да познава. За разлика от нейните, които ѝ бяха причинили радост и болка през годините, но тя не съжаляваше, че ги е родила. А сега първият ѝ внук трябваше да бъде изоставен и тя няма да го види отново. Сложиха го в полиетиленово кошче и го отнесоха в стаята, където щяха да го измият и дадат на някой друг.

След половин час, когато тя и Уорд напуснаха болницата, тя видя жената с тъмната коса да го носи със сълзи, стичащи се по лицето ѝ, и поглед, изпълнен с любов. Четиринайсет години го бяха чакали и го приеха такъв, какъвто е. Без да знаят кой е баща му или какви са вредите от наркотиците. Приеха го с безусловна любов.

Фей стисна здраво ръката на Уорд и вдиша дълбоко нощния въздух. Лекарят каза, че Ан ще спи няколко часа. За тази нощ ѝ дадоха доста успокоителни. Тази нощ Фей се разплака в прегръдката на Уорд.

— Беше ужасяващо... тя пищеше така болезнено... — Вече не контролираше хлипането си. Почти непосилно беше да я наблюдава, но вече всичко свърши. За всички. Освен за двойката с детето на Ан.

За тях всичко едва сега започваше.

ГЛАВА 25

Ан остана в болницата около седмица, за да се оправи от уврежданията — както физически, така и психически. Лекарят каза на Фей, че времето ще я излекува. За болките ѝ даваха валиум и демерол. Бебето беше много едро и главичката му беше причинила лоши разкъсвания. Но по-страшни бяха емоционалните белези, които щяха да ѝ останат от всичко това. Всеки ден идваше психиатър, но тя не разговаряше с него. Просто си лежеше в леглото, взряна в тавана или стената. И така всеки ден той си тръгваше след определения час.

Не говореше с Фей и Уорд, нито с близначките, дори и с Лайънъл, когато той дойде заедно с Джон, като внимателно подбираща момент, в който Уорд и Фей не бяха там. Лайънъл ѝ донесе огромно надуваемо мече, като се надяваше, че то няма да ѝ напомня за изгубеното дете.

Бебето напусна болницата три дни след раждането си. Новите му родители го отнесоха в натруфено комплектче в бяло и синьо от Диор и в две одеялца, направени от новата му баба. Бяха изпратили огромен букет цветя на Ан, но тя го даде на друг. Не искаше да ѝ се напомня за тях. Мразеше се за това, което беше направила, но през първите часове се чувстваше ужасно и не искаше да го види повече. Но сега, когато го нямаше, ѝ се искаше да беше видяла лицето му, поне веднъж... за да го помни...

Очите ѝ се изпълниха със сълзи при тази мисъл. Всички ѝ казваха, че е направила каквото трябва, но тя ги мразеше, всички тях и себе си най-вече.

Джон преглъщаше сълзите си, когато тя говореше тези неща на Лайънъл. Ако беше някоя от неговите сестри, би умрял от мъка за нея. Опита се да ободри Ан. Шегуваше се от сърце, въпреки че шегите не бяха много добри. Чувстваше се ужасно заради нея.

— Винаги можем да ти направим стаята в черно. В магазина има чудесно черно рипсено кадифе... Ще сложим черен тюл край прозорците и тук-там няколко малки черни паячета. — Той примижа артистично и за пръв път от седмица тя се засмя.

Но когато дойде време да се прибира у дома, Уорд и Фей дойдоха да я вземат. Разговаряха с Лайънъл за това. Всъщност Фей разговаря и обясниха, че си вземат Ан вкъщи. Той и Джон можеха да дадат стаята ѝ под наем на някой приятел или да правят каквото си искат. Беше послужила за необходимата цел и сега Ан трябваше да се върне у дома и да продължи да живее с тях.

Ан стана още по-потисната, когато научи това, но нямаше сили да спори с родителите си. През следващите седмици тя стоеше в стаята си, като в повечето случаи отказваше да яде. Казваше на близнаците да се разкарат, когато идваха да я поздравят. Не го правеха често, но Ванеса наистина опита неведнъж. Искаше да се приближи до Ан чрез плочи, книги, даже един-два пъти и с цветя. Но Ан отказа да бъде спечелена с подаръци. Сърцето ѝ беше затворено за всички тях. Чак в Деня на благодарността тя се присъедини към тях за вечеря.

Отсъствието на Лайънъл беше очебиен. Грег също го нямаше, играеше в някакъв голям мач. Ан се върна в стаята си възможно най-бързо. Нямаше какво да им каже, дори и на Ванеса, която толкова се стараеше, или пък на Фей, чиято болка все още личеше в очите ѝ.

Ан ги мразеше. Мислеше единствено за бебето, което изостави. Сега беше точно на пет седмици. Чудеше се дали през целия си живот ще знае абсолютно точната му възраст. Поне вече можеше да сяде, което все пак беше нещо, както каза Лайънъл.

Той се отби, когато беше сигурен, че баща му го няма. Уорд знаеше, че той идва да види Ан, но си мълчеше, стига да не се налага сам да се среща с него или Джон. Уорд не промени мнението си за всичко това и когато преди Коледа Фей го помоли да поканят Лайънъл на коледната вечеря, той остана непреклонен.

— Няма да променя позицията, която съм избрал. Не одобрявам начина му на живот и искам цялото семейство да го знае, Фей.

Беше абсолютно неговорчив, но тя спореше с него денонощно. И той не е бил светец. Предавал я е неведнъж. Но Уорд побесня, че тя е посмяла да сравни хетеросексуалните му провинения с хомосексуалните на Лайънъл.

— Просто се опитвам да ти покажа, че и ти си човек.

— Той е педераст, по дяволите! — Все още му се искаше да закреши само при мисълта за това.

— Просто е сбъркан.

— Шантав е и не го искам в къщата си. Ясно ли е, веднъж и завинаги!

Нямаше смисъл. Не можеше да го помръдне и на сантиметър. Понякога съжаляваше, че се е върнал. Бракът им съвсем не беше същият като преди, а темата за Лайънъл въобще не помагаше. Беше непрекъснат източник на търкания и огорчение между тях. Но за щастие тя беше почти постоянно навън, тъй като бяха започнали нов филм. И беше благодарна, че Лайънъл се отбива. Някой трябваше да разговаря с Ан. Беше преминала през такова изпитание, а Лайънъл имаше подход към нея. Изглеждаше ѝ толкова грешно да му се захлопва вратата и мразеше Уорд, че го прави.

Тя го изгледа ядосано. Но винаги, дори и под яда ѝ, оставаше любовта ѝ към него. Уорд Тейър беше нейният свят и нейният живот толкова дълго, че независимо дали е грешник или светец, тя не можеше да си представи да живее без него.

На Коледа Лайънъл не беше с тях. Още щом станаха от масата Ан излезе и отиде при него. Семейство Уелс се бяха извинили, че не канят Лайънъл, въпреки че биха се зарадвали на сина си. Но да поканят и любовника му би било прекален сблъсък с реалността, дори и за тях. Така че Джон и Лайънъл предпочетоха да отпразнуват Коледа сами. След вечеря дойде не само Ан, а и някои приятели на Джон от работа и на Лайънъл от училище.

Ан се намери заобиколена от дузина млади хомосексуалисти, но това съвсем не я притесняваше. С тях ѝ беше много по-приятно, отколкото с другите от семейството ѝ. Сега тя се поотпусна. Беше отслабнала, очите ѝ проблясваха. Изглеждаше по-голяма и по-зряла. След няколко седмици щеше да стане на петнайсет и да се върне в старото си училище, за да завърши осми клас. Това я ужасяваше. Щеше да е с година и половина по-голяма от останалите, но Лайънъл ѝ каза да стисне зъби и да върви напред. А тя правеше това донякъде заради него.

Позволиха ѝ да изпие половин чаша шампанско и тя остана с тях до девет часа. Беше спестявала и купи на Лайънъл кашмирен шал, а на Джон — красива сребърна писалка от Тифани.

Те бяха най-добрите ѝ приятели и единственото ѝ семейство, което я интересуваше. Джон я закара до тях с малкия фолксваген, купен на старо, а Лайънъл остана с приятелите им. Тя знаеше, че

празненството ще продължи още няколко часа, но Лайънъл искаше тя да си тръгне. Не смяташе, че е част от такива вечери. Понякога разговаряха доста открито и не бяха така дискретни като Лай и Джон.

Тя прегърна брат си на тръгване, а после целуна Джон по бузата, преди да излезе от колата.

— Весела Коледа, скъпа — усмихна ѝ се той.

— И на теб...

Прегърна го, изскочи навън и хукна по стълбите, за да си види подаръците. Имаше хубав мек пуловер от розова ангора и подходящ шал от Лай и малки перлени обици от Джон. Нямаше търпение да си ги сложи, а след това се завъртя пред огледалото с щастлива усмивка. Толкова се радваше на подаръците, че дори не усети сестра си, която влезе.

Вал я наблюдаваше как се възхищава от себе си. А тя беше раздразнена и в лошо настроение. Грег беше обещал да я вземе със себе си, когато излезе с приятелите си, но в последния момент се отметна. Ванеса имаше среща със сериозно гадже, а Вал си стоеше вкъщи и се чудеше какво да прави. Даже Уорд и Фей бяха отишли на гости и Валери и Ан останаха сами. Вал се втренчи в нея.

— Откъде имаш пуловера и шала?

Би ги пробвала, но знаеше, че Ан никога няма да ѝ го предложи. Валери използваше повечето дрехи на Ванеса, но Ан държеше вратата си заключена и никога не им предлагаше нищо, нито пък искаше от тях. Стоеше си сама, както винаги, даже повече и отпреди.

— Лай ми ги даде.

— Играем си на предпочитания, както обикновено.

Забележката я нарани, но не го показа. Никога не го правеше. Беше гений в прикриване на чувствата.

— Не може да се каже, че някога сте били особено близки.

Това беше забележка на зрял човек и честността ѝ изненада Валери.

— Какво значение има това? Той ми е брат, нали?

— Тогава направи нещо за него някой път.

— Той не се интересува от мен. Мисли само за неговите педита.

— Махай се от стаята ми!

Ан започна да се приближава войнствено и тя отстъпи. Имаше моменти, когато пламъкът в очите на Ан я плашеше.

— Добре, добре, не се шашкай...

— Махай се от стаята ми, мръснице!

Но сбърка. Вал замръзна и изгледа злобно Ан.

— Ако бях на твое място, щях да се позамисля. Не аз съм тази, която минаха и ѝ се наложи да продаде детето си.

Ан не можа да го понесе. Замахна към Вал, но пропусна, и Валери сграбчи ръката ѝ и я блъсна към вратата. Чу се остро изпращяване и двете момичета се изгледаха шокирани. Ан освободи ръката си и отново замахна. Този път не пропусна. Тя удари Вал през лицето и я изгледа, като държеше ръката си.

— Следващия път, когато говориш с мен, ще те убия, кучко. Ясно ли ти е?

Вал беше бръкнала в жива рана и може би Ан щеше да удържи на думата си, ако не бяха влезли Фей и Уорд. Видяха лицето на Вал и Ан, която притискаше ръката си, и лесно се досетиха, че са се карали. Смъмриха ги и Уорд даде лед и на двете момичета. Фей настоя да закарат Ан до болницата и да ѝ направят рентгенова снимка.

Оказа се, че ръката е лошо изкълчена, но все пак не е счупена. Превързаха я и до полунощ си бяха отново вкъщи. Но едва отворили вратата и телефонът звънна.

Обаждаше се Мери Уелс, изпаднала в истерия. В началото Фей не разбра за какво става дума... нещо за пожар... коледно дърво... и изведнъж я прониза студена тръпка... дали това е било у дома им или при Джон? Започна да вика по телефона, за да разбере какво им се е случило и най-накрая Боб взе телефона. Той плачеше открито. Уорд взе допълнителната слушалка и двамата едновременно чуха думите му.

— Запалила се коледната елха на момчетата. Не я изгасили, преди да си легнат, Джон е... — Той едва успя да продължи. Те чуваха как плаче жена му, а някъде далече, далече и коледни песни. Когато научиха новината, у тях имаше гости, но никой не се сети да спре музиката.

— Джон е мъртъв.

— О, боже... не... а Лай?! — Фей прошепна думите в слушалката и Уорд затвори очи.

— Доста изгорен, но е жив. Мислехме, че трябва да ви се обадим... Тъкмо ни позвъниха... полицията каза... — Фей не

успяваше да следи думите им. Тя рухна в едно кресло, докато Ан я наблюдаваше ужасена. Бяха забравили, че е при тях.

— Какво е станало?

— Нещастен случай. Лай е обгорен. — Още не можеше да го възприеме, дишаше на пресекулки, такова нещо не беше ѝ се случвало преди, но за миг тя си помисли, че ще ѝ кажат, че Лайънъл е мъртъв... но беше Джон... Джон... горкото дете...

— Какво е станало?

Ан плачеше, а близначките се появиха на стълбите. Фей ги изглежда невярваща. Невъзможно. Само преди няколко часа разговаря с него.

— Не знам... подпалила се е коледната елха на Лай и Джон... Джон е мъртъв... Лайънъл е в болница...

Тя скочи, когато момичетата се разплакаха. Ванеса инстинктивно прегърна Ан и по-малкото момиче остана в ръцете ѝ. Фей се обърна и видя, че и Уорд плаче, но той грабна отново ключовете за колата. След миг потеглиха. Ан се просна разплакана на кушетката, а Ванеса милваше косата ѝ с една ръка, а с другата държеше ръката на Вал.

В болницата Фей и Уорд разбраха, че ще лекуват Лайънъл от тежки изгаряния по ръцете и краката. Той плачеше, загубил контрол, и се опитваше да обясни на Фей.

— Опитвах се... мамо, аз се опитвах... но димът беше толкова гъст... не можех да дишам... — И двамата плачеха и той ѝ разказа за пушеците, как се е опитвал да прави изкуствено дишане на Джон, когато го е измъкнал навън. Но вече било много късно, а и самият той едва дишал. Пожарникарите пристигнали, след като припаднал. Събудил се в болницата, където сестрата направо му каза, че Джон е мъртъв от токсичните изпарения. — Никога няма да си го простя, мамо... моя е грешката... аз забравих да изгася лампичките върху коледната елха.

Загубата отново го погълна и Фей седя и плака с него, ободряваше го, прегръщаше го, доколкото можеше от бинтовете и системите, но той въобще не я чуваше. Толкова страдаше за Джон, че не усещаше болката от собствените си изгаряния.

Уорд стоеше безпомощен и гледаше Фей и момчето как плачеха. За пръв път от месеци той почувства нещо към сина си. Погледна го нежно и изведнъж си спомни какъв е бил преди много време... затичан

по тревата... как играе с понито и с каручката пред старата им къща, преди всичко да се промени... Това беше същото момче, което гледаше сега, само че вече беше мъж и те не можеха да се разбират. Но беше трудно да мисли за това, докато той лежеше и плачеше, като размахваше бинтованите си ръце и най-после Уорд го прегърна и го притисна до себе си, а сълзите рiekнаха по бузите му.

Фей ги наблюдаваше с разбито сърце заради това, което се е случило с Джон... Чувстваше се виновна за това, но беше и толкова благодарна, че нейният син е жив.

ГЛАВА 26

Погребението беше мъчително. Толкова тъжно нещо Фей не беше виждала. Мери Уелс изпадна в истерия, а Боб плачеше повече и от нея. Четирите сестри на Джон сякаш бяха в шок. Когато спускаха ковчег, Мери се опита да се хвърли след него и трябваше да я задържат. Лайънъл стоеше, висок и слаб в тъмния костюм, който Фей не беше виждала. Изглеждаше така пребледнял, че Фей си помисли дали няма да припадне на мястото си. Шокирана, тя забеляза за пръв път, че на ръката му, която не беше бинтована, той носеше тънка златна брачна халка. Не знаеше дали Уорд я е забелязал, но разбираше какво означава тя.

В този миг тя разбра какво е означавал Джон за сина ѝ. Погледна лицето му. Това беше най-голямата загуба в живота му, а може би и най-тежката, която щеше да преживее.

Ан стоеше възможно най-близо до него, като плачеше тихо в кърпичката си. От време на време вдигаше очи към него, за да се убеди, че е добре. Нямахте съмнение какво ще стане сега. Уорд и Фей го обсъждаха предната вечер. Лайънъл се връщаше вкъщи, при тях, поне за малко.

След погребението двамата с Уорд тръгнаха да се разхождат. Грег изчезна в момента, в който се прибраха вкъщи. Джон беше негов приятел през по-голямата част от живота му, но той сякаш не преживяваше толкова тежко загубата.

— Какво мога да кажа! — Той повдигна рамене срещу Вал след погребението. — Та той беше педераст...

Но беше и негов приятел. А Валери си спомни как тичаше след него, но безрезултатно. Вече всички знаеха защо.

Фей хвърляше по едно око на Ан. Тя преживя много неща през последните месеци, но сега изглеждаше добре... за разлика от Лайънъл, който крачеше вдървено до баща си, неспособен да мисли за друго, освен за битката си с пламъците и за неспособността си да спаси Джон. Премисляше го отново и отново през изминалите три дни. Нямахте да си позволи да го забрави... никога... всичко беше по негова

вина... той забрави да изгаси лампичките, когато си легнаха... пиха повечко вино... и тези проклети малки мигащи лампички... защо не се сети за тях... негова беше грешката... все едно, че го бе убил със собствените си ръце.

И точно това каза на баща си. Вече нямаха нищо общо с Уорд, но трябваше да поговори с някого. Чудеше се дали го обвиняват родителите на Джон.

— Би трябвало да е така.

Той погледна баща си съкрушен и Уорд усети как се разтапя сърцето му за момчето, което се опитваше да мрази през последната година. Но сега единият от тях беше мъртъв и това трябваше да свърши. Фей беше права. Имаха късмет, че не е Лай. Тези мигове, прекарани с него, бяха като дар.

— Ние обвинявахме вас двамата в много неща през изминалата година. И сгрешихме. — Уорд въздъхна и се огледа наоколо. Беше полесно, отколкото да гледа сина си в очите. Не беше го правил почти от една година, дори и след като Лай и Джон спасиха Ан. — Не разбирах каква е причината да бъдете такива, каквито сте. Мислех, че е моя вината и си го изкарах на вас... и сгреших... — Той погледна Лайънъл и видя сълзите, които се стичаха бавно по лицето му. — Не бях прав да обвинявам себе си. Както и ти сега. Не си можел да сториш нищо, Лай... — Те спряха и той взе ръцете на момчето в своите. — Знам, че наистина си направил всичко по силите си. Знам колко много обичаше Джон. — Гласът му се прекърши. Не искаше, но го знаеше. И той притисна Лайънъл до себе си, лицата им се допираха, сърцата им биеха едно до друго, а сълзите им се смесваха. Лайънъл вдигна очи към него с вид на малко момче.

— Опитах, татко... наистина... но не успях да го измъкна достатъчно бързо... — Той се разхълца и Уорд го прегърна здраво, сякаш да го запази от злини.

— Знам, синко... знам.

Нямаше смисъл да му казва, че всичко ще се оправи. За Джон нямаше да се оправи никога. А Лайънъл чувстваше, че няма да преживее това. Беше загуба, която никога няма да забравят, един урок — скъпо заплатен.

Когато се върнаха вкъщи, останалите ги чакаха. Вечеряха тихо и всеки отиде в стаята си.

Почти всичко, което притежаваше Лайънъл, изчезна в огъня, с изключение на нещата, които беше забравил в дома на родителите си, и някои бижута, потъмнели от дима, и колата му, паркирана сега отвън.

Спеше в старата си стая.

Фей тайно обиколи магазините и му купи някои неща, от които той се нуждаеше, и това го трогна. Уорд му зае необходимото и двамата мъже прекарваха заедно повече време от когато и да било.

Грег се върна на училище, а на рождения си ден Ан направи същото, за пръв път от година. Беше болезнено и трудно, но това трябваше да се направи. Пък и донякъде отвличаше мислите й.

След няколко седмици махнаха превръзките от ръцете на Лайънъл. Белезите бяха там и всички можеха да ги видят, за разлика от тези, които си оставаха дълбоко скрити. Никой не спомена факта, че той не тръгна на училище. Още не беше готов.

Изненада всички, когато един ден покани Уорд на обяд.

Уорд го наблюдаваше през масата в Поло Лаундж. Изглеждаше много по-зрял от годините си. Не разбираше начина му на живот по-добре отпреди и съжаляваше, че предпочитанията му са такива, но вече го уважаваше, допадаха му неговите ценности, мнения и доводи. Разочарован научи, че Лайънъл няма да се връща в училище.

— Дяволски много мислих за това, татко. Исках ти пръв да научиш.

— Но защо? Остава ти само година и половина. Не е чак толкова лошо. Просто сега си много разстроен. — Поне се надяваше това да е причината.

Но Лайънъл поклати глава.

— Не мога да се върна, татко. Вече не принадлежа на училището. Имам предложение за работа над един филм и искам да се махна оттам и сега да се захвана с това.

— И после какво? След три месеца го завършваш и отново ще си без работа. — Познаваше достатъчно добре този бизнес.

— Точно като теб, а, татко? — подразни го той. Уорд се усмихна, но не се зарадва на новината, въпреки че го уважаваше за това, че разговаря открито с него. — Просто приключих с училището. Трябва да опитам какво мога сам.

— Ти си само на двацет години. За къде бързаш?

Но и двамата знаеха, че е преживял много за годините си, отчасти и заради Джон. Беше страдал, беше загубил някого, когото истински е обичал. Не можеше отново да се превърне в дете, колкото и да го искаше Уорд. Но въпреки че не искаше да го признае, и Уорд знаеше, че е прав. Смъртта на Джон промени всички тях, позволи му отново да контактува със сина си. Но Лайънъл никога нямаше да е така млад и безгрижен, както преди.

Сигурно имаше право да напусне училище, но все пак Уорд съжеляваше.

— Боли ме за това, което правиш, сине...

— Знаем, татко...

— От кого е предложението за работа?

— Фокс — ухили се Лайънъл. — Състезание, разбира се.

И Уорд се разсмя и постави ръка на сърцето си, като че е бил пронизан.

— Какъв удар! Щеше ми се да стоиш далече от този проклет бизнес. — Той имаше предвид точно това, което казваше, но Лайънъл повдигна рамене.

— Ти и мама сякаш доста го харесвате.

— Понякога ни изморява и ни писва от него. — От известно време се чувстваше така и му се искаше да убеди Фей да попътуват. Беше свършила един филм и за известно време щеше да е свободна. Така че сега нямаше извинение.

Той погледна Лайънъл и в главата му се роди идея.

— Няма да се изнесеш веднага, нали?

— Мислех тези дни да започна да си търся квартира. Не искам да ви се пречкам.

— Съвсем не. — Уорд му се усмихна извинително, като си спомни колко груб е бил. — Ще имаш ли нещо против да останеш още месец и да наглеждаш момичетата?

— Разбира се — изненада се Лайънъл. — Какво има?

— Искам да отведа майка ти отгук. Има нужда от почивка, както и аз.

Не бяха оставали сами дори и за пет минути, след като той приключи връзката си и се върна вкъщи преди девет месеца. Крайно време беше да отидат някъде заедно.

Лайънъл се усмихна при тази мисъл.

— Ще ми е приятно да го направя. И на двама ви ще се отрази добре.

Уорд му се усмихна, когато напуснаха ресторанта. Отново бяха приятели. Така, както никога преди. Като мъж с мъж... колкото и странно да изглеждаше.

Тази вечер Уорд разказа на Фей за плановете си.

— И не искам никакви спорове. Никакви извинения. Нищо за работата, децата или актьорите, с които трябва да разговаряш по сценария. След две седмици тръгваме.

Беше резервирал билети този следобед. Заминаваха за Париж, Рим и Швейцария. Но, вместо да спори, тя го погледна със светнали очи.

— Сериозно ли говориш? — Изглежда го развеселена и го прегърна.

— Да. Ако не дойдеш доброволно, ще те отвлека. Ще отсъстваме три седмици, а може и четири.

Беше прегледал програмата ѝ тайно този следобед и знаеше, че тя може да си го позволи.

Тази вечер тя го последва по стълбите с лека стъпка и се завъртя, както беше по нощница, а той се шегуваше за Париж и Рим.

— Толкова отдавна не сме правили нещо такова, Фей.

— Знам.

Тя приседна тихо на леглото и го загледа. На два пъти почти се бяха изгубили един друг, щяха да загубят две от децата си... дъщеря... и син... изоставиха внука си, а любовникът на сина им беше починал. Не им беше лесно. Ако някой я беше попитал преди година дали бракът ѝ може да се спаси, тя би казала не. Но сега, като го наблюдаваше, знаеше, че все още обича този мъж. С всичките му недостатъци, с любовните истории, с миговете, когато я е подвеждал, дори и със страданието, което причини на сина им. Обичаше Уорд Тейър. Както преди години, както винаги. Много малко илюзии ѝ останаха след двайсет и две години, но тя го обичаше такъв, какъвто беше.

Тази вечер, когато си легнаха, те се любиха отново, както преди.

ГЛАВА 27

Тази пролет Париж беше страхотен. Те се разхождаха край Сена, ядоха лучена супа в Les Hailes, преминаха по Шанз-Елизе, ходиха в Диор. Обядваха във Фуке, а вечерята им беше в Максим и Brasserie Lipp. Пийнаха по нещо в Кафе Флор и Дю-Маго. Смяха се, прегръщаха се и се целуваха, докато се занимаваха със сиренето и виното. Точно за това си мечтаеше Уорд — втори меден месец, място, където да забравят мъката от изминалите година-две, децата, филмите, отговорността. Когато стигнаха Лозана, Фей му се усмихна, загледана в Las Leman.

— Знаеш ли, радвам се, че се омъжих за теб. — Каза го простичко, докато пиеше от кафето си и хапваше кифличката.

— Страшно съм доволен, че го чувам. Как разбра? — засмя се той.

— Ами — подразни го тя, отправила поглед към езерото, — добър човек си. Понякога объркваш нещата, но си достатъчно умен и честен, за да се върнеш и да ги оправиш.

Мислеше за Лайънъл. Чувстваше облекчение, че той и момчето отново са приятели. Мислеше също и за връзката му.

— Старая се. Но не съм толкова умен, колкото си ти понякога, Фей.

— Глупости.

— Звучиш като Вал. — Той я изгледа с неодобрение и тя се разсмя.

— Е, не съм по-умна от теб, просто имам повече инат понякога.

— Невинаги имам куража да се държа така, както ти го правиш. Понякога искам да избягам. — Вече го беше правил два пъти, но тя си го върна обратно и беше благодарна за това. Изненада го със следващите думи.

— Знаеш ли, понякога и на мен ми се иска да избягам. Но започвам да се притеснявам какво ще стане, ако го направя... кой ще наглежда Вал... дали Ан е добре... Ванеса... Грег... Лай... — Тя му се усмихна. — Ти. Вероятно съм така дяволски егоцентрична, че си

въобразявам, че нищо няма да е наред, ако изчезна. Това не е вярно, но ме кара да се държа.

— Радвам се. — Хвана ръката ѝ с усмивка. Все още се обичаха, след толкова години. — Защото си права. Нищо няма да е наред, ако изчезнеш, и съм доволен, че никога не го направи.

— Някой ден може и това да стане. Ще избягам и ще се забъркам в бурна връзка с някой сценичен работник. — Мисълта извика усмивката ѝ, но Уорд не се забавляваше.

— Притеснявах се за това понякога. Има някои актьори, с които не умирам от желание да работиш.

За пръв път ѝ го признаваше и това я развълнува.

— Винаги съм се държала добре.

— Знам. Нали те контролирах толкова добре.

— А, така ли?

Тя дръпна ухото му и той я целуна, а след малко се прибраха и забравиха за Алпите, децата и кариерата си. През следващите им дни мислеха само един за друг. Когато се качваха на самолета към къщи, и двамата съжаляваха, че трябва да се връщат.

— Беше чудесна ваканция, нали, любими?

— Да. — Той ѝ се усмихна и тя го хвана подръка и облегна глава на рамото му.

— Искан ми се някой ден да правя само това.

— Не вярвам — разсмя се той. — Сигурно ще откачиш. До следващата седмица ще си затънала до колене в новия филм и ще ми казваш колко непоносими са всички, че костюмите не са подходящи, сценарият смърди, местата на снимките не са подбрани добре и никой не си знае репликите. Ще скубеш хубавата си руса коса. Без всичко това ще си толкова отегчена, че няма да можеш да издържиш... ще можеш ли?

Стана ѝ смешно от неговото точно описание на професионалния ѝ живот.

— Е, може би не съм готова все още да спра, но някой ден...

— Само ми кажи кога...

— Добре. — Видът ѝ говореше, че може и да го направи.

Но той беше прав. След две седмици животът стана точно такъв, какъвто го беше описал. Тя съвсем подлудя. Голямата звезда ѝ създаваше проблеми, две от другите вземаха наркотици, а един пиеше

на снимачната площадка и всеки следобед се появяваше пиан. Цялата снимачна площадка изгоря до основи, профсъюзите заплашваха с напускане. Животът си вървеше нормално.

И двамата се бяха съживили след пътешествието. Лайънъл се справяше добре с момичетата, когато се върнаха. Ан сякаш се беше установила в училище, близначките се държаха добре горе-долу, новините от Грег ги радваха.

След месец Лайънъл отново се изнесе. Беше си намерил квартира. Въпреки че щеше да е самотен без Джон, Фей смяташе, че ще му се отрази добре. Занимаваше се с филма на Фокс и нещата вървяха добре, им казваше той, когато се обаждаше.

Единственият проблем беше Ан. Поиска да тръгне с Лайънъл, но той я разочарова. Каза ѝ, че вече не е правилно тя да е с него. Той си има своя живот, както и тя. В онзи момент това беше необходимо, но вече не е. Сега тя сама трябва да си изгради своя живот с училището и нови приятели или да съживи стари познанства, ако пожелае. Тя принадлежи на семейството на Уорд и Фей, ѝ каза той.

Един съботен следобед, обляна в сълзи, Ан го наблюдаваше как изнася вещите си. Останалата част от деня прекара в стаята си. Но на следващия ден отиде на кино с една приятелка и Фей реши, че има надежда за нея. От дълго време не беше споменавала бременността, а за изоставеното бебе въобще не говореше. Фей се молеше тя да успее да забрави всичко това.

Самата Фей се опита да го забрави, като се потопи в новия си филм. И спря само за наградите на Академията, които тази година се провеждаха в Санта Моника сивик аудиториум. Тя убеди Лайънъл и близначките да дойдат. Но смяташе, че Ан е прекалено малка за това, така че тя остана сам-самичка, както обикновено, като се отказа да гледа наградите дори по телевизията.

Фей не мислеше, че има вероятност да спечели, и постоянно повтаряше на Уорд, че е лудост да се шашкат чак толкова, та те вече не означават кой знае какво... не е като по времето, когато тя беше млада... актриса... когато беше първият път.

— И в края на краищата — тя го погледна, докато наместваше перлите на врата си, — вече съм спечелила два.

— Фукла — подравни я той и тя се изчерви.

— Не исках да кажа това.

Изглеждаше страхотно в черната рокля от кадифе, която подчертаваше стегнатите ѝ, идеално оформени гърди и той плъзна ръка под роклята ѝ, но тя го изгони оттам. Искаше тази вечер да изглежда идеално. Всички щяха да са толкова красиви и млади, а тя беше на четирийсет и седем... четирийсет и седем... всичко се случи толкова бързо. Сякаш едва миналата година беше на двайсет и две... на двайсет и пет... лудо влюбена в Уорд Тейър... танцуваха всяка вечер в Мокабо.

Погледна мечтателно Уорд, припомняйки си далечното минало, и той я целуна нежно.

— Изглеждаш много красива тази вечер, скъпа! И смятам, че ще спечелиш.

— Не говори такива неща...

Дори и не ѝ се мислеше за това. След като се завърнаха от пътешествието си, всичко между тях вървеше чудесно. Около тях витаеше нещо, което изключваше всички останали, но тя нямаше нищо против. Обичаше да е сама с него, въпреки че обичаше децата толкова много. От време на време имаха нужда само един от друг.

Когато напуснаха къщата, всички бяха издокарани в дълги рокли и перли, които тя даде и на близначките. Фей видя, че Ан е в стаята си и отиде да я целуне за лека нощ. Изглеждаше като самотно изгубено дете и Фей съжали, че не я покани, но тя беше толкова малка, само на петнайсет... а беше и понеделник вечер. Ан трябваше да е на училище на другия ден. И все пак се осъждаше, че не я взе и нея.

— Лека нощ, скъпа.

Фей целуна нервно Ан по бузата, а тя отправи към нея онзи объркан поглед, който сякаш постоянно я питаше коя е. Надяваше се, че след като я е подкрепяла по време на раждането, ще станат приятелки, но не стана така. Ан тайно я обвиняваше, че е била причина да изостави детето си и затова, когато се върна от болницата, вратата ѝ отново се захлопна. Нямаше начин човек да се сближи с нея. Освен за Лайънъл, разбира се. Той ѝ беше и майка, и баща.

— Успех, мамо — каза тя безгрижно, когато тръгнаха, и отиде да си направи нещо за ядене.

По пътя взеха Лайънъл от квартирата му. Изглеждаше много хубав в стария смокинг на Уорд. Докато седяха на задната седалка на ягуара, той и близначките бърбеха непрекъснато. През целия път Уорд

се оплакваше, че ягуарът отново не върви добре, не можел да разбере какво му прави Фей.

Беше един от онези притеснени моменти, когато човек се преструва, че не мисли за това, за което в действителност си мисли.

Всички бяха там. Ричард Бъртън и Лиз — и двамата номинирани за „Кой се страхува от Вирджиния Уулф?“. Тя носеше диамант с размерите на юмрук. Там бяха и сестрите Редгрийв, също номинирани... Одри Хепбърн, Лесли Кейрън, Мел Фере. Фей се състезаваше с Антон Лебауч, Майк Никълс и още някои за най-добър режисьор. Анук Ейме, Ида Каминска, сестрите Редгрийв и Лиз Тейлър се конкурираха за най-добра актриса. Скофийлд, Аркин, Бъртън, Кейн и Маккуин — за най-добър актьор.

По време на церемонията Боб Хоуп забавляваше всички и изведнъж сякаш се чу името на Фей... тя отново беше спечелила наградата за най-добър режисьор.

Полетя към сцената със сълзи в очите, запазила усещането за целувката на Уорд. И изведнъж тя се оказа там, вперила поглед във всички тях, със златната статуетка в ръка, както толкова отдавна. За пръв път през 1942 — за най-добра актриса... цяла вечност оттогава, а изглеждаше едва вчера... двадесет и пет години...

Тръпката все още си беше в нея.

— Благодаря... на всички вас... моя съпруг, моето семейство, сътрудниците и приятелите ми... благодаря ви.

Сияеща, тя напусна сцената. Въобще не си спомняше какво се е случило през останалата част от вечерта.

Прибраха се в два през нощта. Тя знаеше, че за близначките е прекалено късно, но все пак тази нощ беше специална. Опитаха се да се обадят на Ан от Мулен Руж, но тя не вдигна телефона. Вал предположи, че е заспала, но Лайънъл знаеше по-добре. Така тя ги отблъскваше, за да си върне за това, че не са я взели със себе си. И той, както и майка им, знаеше, че са сгрешили.

По пътя оставиха Лайънъл пред квартирата му и той отново целуна майка си по бузата. Близначките странно се умълчаха през останалия път. Ванеса беше полузаспала, а Валери не продума на Фей през цялата вечер. Щеше да се стопи от яд заради наградата на майка си. Лайънъл и Ванеса бяха съвсем наясно, но Фей въобще не забелязваше ревността на Вал.

— Добре ли прекарахте, момичета?

Фей се обърна да ги погледне, все още замислена за Оскара, който спечели. Бяха го взели, за да го гравират, но тя чувстваше присъствието му, все едно го държеше в ръцете си. Невероятно беше, че ѝ се случи отново. Вече имаше три.

Тя погледна сияеща Вал и изумена видя студа в очите ѝ, нещо, което не беше забелязвала така ясно досега. Не само беше ядосана, ревнуваше я.

— Не беше лошо. Сигурно си много доволна от себе си.

Думите бяха груби, насочени право към сърцето ѝ и достигнаха целта си.

— Много е вълнуващо. Всеки път.

Вал повдигна рамене.

— Чувала съм, че понякога ги дават от съжаление. Коментарът ѝ беше толкова безобразен, че Фей се разсмя.

— Не мисля, че съм за изхвърляне, въпреки че никога не се знае.

Но беше истина, че понякога подминаваха някого, а на следващата година компенсираха. Отричаха, че е така, но всички знаеха как стоят нещата.

— Наистина ли мислиш, че е това, Вал? — Майка ѝ я гледаше преценяващо. — Съжаление?

— Кой знае...

Повдигна рамене и се загледа през прозореца. Дразнеше се, че Фей спечели отново и не го криеше. Тя първа напусна колата, качи се в стаята си, затвори вратата и повече не спомена Оскара, дори и пред Ан, на следващия ден или пък когато приятелите ѝ я поздравяваха в училище. Изглеждаше ѝ странно, все пак тя нямаше нищо общо с него, а и съвсем не я интересуваше. Така че тя повдигаше рамене и казваше:

— Да. — И какво от това? Голяма работа! — И променяше темата на разговора към нещо, което я интересуваше, като Сюзприймс.

Беше ѝ писнало да слуша за Фей Тейър. Не беше чак толкова страхотна. Един ден щеше да им покаже на тях! Ще стане актриса и Фей Прайс ще бледнее пред нея. Оставаха ѝ само още няколко месеца, докато се появи и им покаже какво може. Нямаше търпение. Ще им покаже тя! По дяволите майка ѝ... три Оскара?

Глупости! И какво от това?

ГЛАВА 28

Близначките завършиха гимназия два месеца след като Фей спечели наградата на Академията. Грег се върна вкъщи тъкмо навреме, за да присъства на церемонията в старото му училище.

Тази година очите им останаха сухи. Насред церемонията Уорд се наведе към Фей и ѝ каза:

— Имам чувството, че досега би трябвало на нас да дадат диплома.

Фей се разсмя тихо и завъртя очи. Той беше прав. А след четири години отново щяха да са тук, заради Ан. Сякаш нямаше край. След две години Грег завършваше университета в Алабама. Половината им живот преминаваше в гледане на млади хора, строени в редици, с тоги и шапки. Но беше вълнуващо, когато близначките взеха дипломите си, независимо колко пъти ги бяха виждали преди.

Те носеха обикновени бели рокли под тогите. На Ванеса беше абсолютно опростена, с висока яка и бродирана по края. На Вал — от официален муселин, с чифт много секси обувки с висок ток, които подчертаваха краката ѝ.

Но не за обувките се караха най-много с Фей. Валери твърдо отказа да кандидатства в колеж, източен или западен. Щеше да работи като модел или актриса, а в свободното време щеше да посещава актьорското училище. Не драматичния факултет на UCLA, там, където истинските актьори ходеха между ангажиментите си, за да се усъвършенстват. Вярваше, че ще се окаже на урок с Дъстин Хофман или Робърт Редфорд. Не по-малко сигурна беше и че ще взриви целия свят, независимо от това, което казваха Уорд и Фей.

През последните няколко месеца се разгаряха горещи спорове, но тя имаше повече инат от тях двамата. В отчаянието си Уорд ѝ каза, че няма да я издържа, ако не ходи на училище, но това сякаш я устройваше. Някой ѝ каза за някакво място в Западен Холивуд, където живееха млади актриси. Само за сто и осемнайсет долара на месец можеше да има легло в обща стая. Две от актрисите участваха в дневни представления, една в порно, въпреки че Вал не го каза на родителите

си, друга беше звезда във филм на ужасите през миналата година. Имаше още четири, които бяха модели.

На Фей това ѝ звучеше като вертеп и го каза на Вал, но все пак близначките бяха почти на осемнайсет и Валери ѝ го напомняше постоянно. Не успяха да спечелят спора с нея. След седмица тя се изнасяше от тях.

Ванеса направи точно това, което беше планирала. Кандидатира се за няколко училища на Изток, приеха я във всички и тя заминаваше за Кълъмбия през есента. Оставаше вкъщи до края на юни, след това заминаваше за Ню Йорк, за да поработи два месеца преди училище. Намери си работа като секретарка в едно издателство и много се вълнуваше.

Междувременно Грег отиваше в Европа с приятели. Само Ан щеше да остане вкъщи. Опитаха се да я убедят да отиде на лагер, но тя настояваше, че е прекалено голяма. Искаше ѝ се да отиде на къмпинг с Лайънъл, но той работеше върху нов филм на Фокс и нямаше време.

Уорд и Фей също започваха един голям филм. След получаването на наградата предложенията валяха по-често и отпреди. Фей имаше три проекта един след друг за следващата година и никакво свободно време. Уорд я подсети колко хубаво е било, когато пътешестваха из Европа, и тя се съгласи.

Тържеството на близначките беше най-лудешкото от всичките и когато и последният гост си тръгна в четири часа, Фей погледна Уорд изтощена.

— Може би сме остарели за тези неща.

— Говори за себе си. Лично аз мисля, че седемнайсет — годишните момичета са станали по-привлекателни отпреди.

— Прави си сметката — размаха пръст тя.

Легна за малко, преди да стане за работа в пет. Имаше да се справя с една от големите сцени. Уорд щеше да прекара деня с Лайънъл и Ан. Вал имаше среща, Ванеса си правеше собствени планове. Само Бог знаеше къде и с кого е Грег, но нямаше съмнение, че там са намесени спорт, бира или момичета. Изглежда, че беше относително способен да се грижи за себе си, така че Фей тръгна на работа спокойна, в мига, когато Уорд заспиваше.

Лятото се изниза. Валери се нанесе в апартамента, който така харесваше. Когато тя пристигна, там живееха девет момичета. Къщата

беше огромна, половината легла въобще нямаха чаршафи. В кухнята имаше шест бутилки водка, два лимона, три соди и абсолютно никаква храна в хладилника. Тя почти не се виждаше с другите момичета. Имаха си свой живот, приятели, някои си имаха дори и собствени телефони. Вал никога не беше се чувствала толкова щастлива и разказа за това на Ванеса.

— Точно това съм искала. Винаги.

— Как е актьорското училище? — попита я Ванеса, като се чудеше как е възможно да са споделяли една утроба, един живот, една къща. Не биха могли да бъдат по-различни една от друга.

Вал повдигна рамене.

— Все още не съм намерила време да се запиша. Бях заета с ходене по проби.

Но през август започна да се притеснява.

Ванеса отдавна беше заминала. В Ню Йорк отседна в Барбизон. Започна да си търси апартамент с една приятелка от работата. Това, което трябваше да прави в Паркър публишинг, се оказа доста скучно. Просто отговаряше на телефоните. Но с нетърпение очакваше Кълъмбия.

Валери ѝ се обади една нощ да ѝ каже, че има роля във филм на ужасите.

— Не е ли страхотно?

Часът беше три и Ванеса се прозина. Не ѝ се искаше да разочарова Вал. Приятно ѝ беше, че ѝ се обажда.

— Какво ще правиш там?

— Минавам през сцената, а от очите, носа и ушите ми тече кръв. Ванеса потисна едно стенание.

— Чудесно. Кога започваш?

— Другата седмица.

— Това е страхотно. Каза ли на мама?

— Нямах време. Ще ѝ се обадя по някое време през седмицата.

Но и двете подозираха, че Фей няма да е особено поласкана, въпреки че никоя не го каза. Тя сякаш никога не разбираше това, което Вал прави, поне така се чувстваше Вал. Никога не беше доволна от нея, може би и за това щеше да е същото. Но и тя започна от малко. По дяволите, та тя е правила реклами за сапун в Ню Йорк, цяла година, преди да я открият. А тя започваше направо с филм. Ван не ѝ

припомни, че на майка им никога не ѝ се е налагало да ходи по сцената с кървящи очи, нос и уши.

— Как върви твоята работа, Ван? Сигурно се чувстваше страхотно.

Обикновено не се интересуваше от никой друг, освен от себе си и Ванеса го знаеше много добре.

— Добре. — Ванеса отново се прозина. — Всъщност е много скучна. Но срещнах едно симпатично момиче от Кънектикът. Решихме да си вземем квартира някъде около Кълъмбия. И тя ще учи там.

— О! — Вал вече звучеше отегчена, беше решила да затваря телефона. — Ще ти се обадя, за да знаеш как вървят нещата.

— Благодаря. И внимавай...

Бяха странно близки и в същото време не бяха. Някак странно свързани, без да имат нещо общо. Ванеса винаги беше усещала тази връзка, но не можеше да я разбере. И завиждаше на сестри, които ѝ изглеждаха много близки една с друга. Тя не споделяше с никоя от нейните, а винаги си е мечтала за сестра, с която да може да разговаря и да ѝ се доверява. Точно това ѝ харесваше в момичето от Кънектикът.

В Калифорния Ан също правеше своето откритие. Един ден тя видя по Родео драйв момиче, което ядеше сладолед на клечка, а на рамото му се полюшваше яркорозова чантичка. Изглеждаше като от реклама в списание. Усмихна се на Ан и тя си помисли, че момичето е красиво. След един час спря в Дейзи, за да хапне хамбургер, и я забеляза. Обядваше самичка.

Фей беше дала на Ан пари за два чифта нови обувки и сега тя се разхождаше по Родео драйв и наблюдаваше хората, забързани под яркото слънце. Денят беше горещ, но подухваше приятен бриз. В един миг откри, че седи до момичето с розовата чантичка. Те се усмихнаха една на друга и разговорът започна лесно. Ан прецени, че момичето е на около осемнайсет, имаше мека кестенява коса, която падаше до кръста ѝ, и големи кафяви очи. Изненадана, Ан научи, че са връстници.

— Здравсти. Аз съм Гейл.

— Аз съм Ан.

Ако зависеше от Ан, разговорът щеше да завърши дотам, но Гейл сякаш имаше доста за разказване. Беше видяла една изискана пола в Джиорджио от бяла кожа, естествена и мека, а и ботушите им бяха страхотни. Ан се впечатли от местата, където тя пазаруваше, и ѝ каза

за обувките, които видя малко по-нагоре по улицата. Обсъждаха Бийтълс, Елвис, джаза и най-накрая стигнаха до училището.

— Догодина тръгвам в Уестлейк.

Очите на Ан се разшириха от учудване.

— Сериозно? И аз!

Още едно приятно съвпадение, освен възрастта им. Гейл откровено ѝ разказа, че е имала възпаление на лимфните жлези на шията и след това пристъп на анорексия. В крайна сметка пропуснала една година от училище. Беше на петнайсет, но в училище изостава с една година, каза тя и повдигна рамене. Ан имаше чувството, че за пръв път в живота ѝ съдбата ще бъде добра с нея.

И тя беше честна, донякъде. Имаше някои неща, за които не смяташе да разговаря с когото и да било, например за изоставеното си дете, но другите неща можеше да разкаже.

— И аз изчезнах за една година и съм изостанала.

— Страхотно!

Гейл изглеждаше развълнувана и Ан се засмя. Никой по-рано не беше реагирал по този начин, затова още на мига разбра, че харесва това момиче. Беше готова за приятелство. А и скучаеше всеки ден сама край басейна у дома. Сигурно на Гейл ще ѝ е приятно да дойде някой път.

— И какво направи, като изчезна?

— Ходих за малко към Хейт-Ашбъри.

— Наистина? Хей! Вземала ли си наркотици?

Ан се поколеба за част от секундата и поклати глава.

— Тези неща не са чак толкова страхотни.

Не беше точно така, но тя знаеше от опит цената, която трябваше да се плати за това. Веднага разбра, че това момиче не знае нищо за живота. Изглеждаше чиста, изрядна, симпатична, добре облечена и малко поразглезена. Тя беше това, което някои хора наричаха юдейската американска принцеса, и заинтригува Ан. Всички момичета в старото ѝ училище бяха толкова скучни, а и никоя не разговаряше с нея, след като се завърна от Хейт. Но това момиче нямаше нищо общо с тях. Имаше стил и външност, а очевидно и характер, така че двете се почувстваха привлечени една от друга. Към края на обедата те се кискаха и се чувстваха чудесно, а келнерът им хвърляше гневни погледи,

защото заемаха цели две маси отвън. Най-накрая Гейл предложи да се поразходят пак по Родео драйв.

— Ако искаш, ще ти покажа ботушите в Джиорджио.

Ан съвсем се впечатли, когато разбра, че Гейл има открита сметка там и всички с готовност ѝ помагала да си избере нещо. Обикновено когато влизаха деца в такива магазини, продавачите гледаха да се отърват от тях, но не и от Гейл. Всички я познаваха, дори от бара предложиха кола на Ан. Прекараха чудесно, въпреки че Гейл реши, че в края на краищата не ѝ харесват чак толкова много. Когато си тръгнаха, те отново се кискаха.

— Ще ти покажа обувките, които аз видях. — Толкова добре не беше се чувствала от години, а може би и никога. Двете си подхождаха идеално и прекараха чудесен следобед. — Майка ти сигурно пазарува често в Джиорджио, за да са така мили.

Гейл помълча за минутка, загледана в нищото, и после погледна Ан.

— Майка ми умря от рак преди две години. Беше на трийсет и осем години.

Ан я зяпна, така я шокираха думите на Гейл. По-лошо нещо не беше чувала, донякъде беше по-лошо дори и от това, което се случи с нея. Въпреки че не бяха близки с Фей, а понякога дори я мразеше, все пак би било ужасно да умре по този начин. Все още болката личеше в очите на Гейл.

— Имаш ли братя или сестри?

— Не. Само татко. — После погледна Ан открито. — Може би затова ме е поразглезил. Аз съм всичко, което му е останало. Опитвам се да не се възползвам, но понякога е трудно. — Тя се усмихна и Ан забеляза луничките, които обсипваха лицето ѝ. — Обичам да става каквото аз кажа, а той се притеснява, когато се разплача.

— Горкият човек — разсмя се Ан.

— А твоите родители какви са?

Ан мразеше дори да говори за тях, но след откровеността на Гейл не беше честно да не сподели нещо с нея.

— Ами нормално.

— Разбираш ли се с тях?

Ан повдигна рамене. Истината беше, че никога не се е разбирала.

— Понякога. Не им беше много приятно, когато избягах.

— Сега вярват ли ти?

— Така мисля.

— Би ли го направила отново? — Гейл с любопитство изучаваше новата си приятелка.

— Не, не бих — поклати глава Ан.

— Имаш ли братя или сестри?

Бяха стигнали магазина за обувки и се мотаеха вътре, когато Ан поклати глава.

— По две от всеки вид.

— О! Късметлийка! — усмихна се Гейл с прекрасната си усмивка. От нея можеше да излезе дете-актриса, стига да го искаше.

— Така си мислиш. — Ан завъртя очи, защото знаеше по-добре от нея.

— Какви са те?

— По-големият ми брат, Лайънъл, е симпатяга. Ще стане на двайсет и една. — Не каза на Гейл, че е обратен. — И той напусна училище. Прави филми за Фокс. — Каза го като предимство и Гейл отново остана впечатлена. — Другият ми брат е спортист и има футболна стипендия за университета в Алабама. Сега ще бъде втора година. Сестрите ми са близначки. Едната наскоро замина на Изток, за да учи в Кълъмбия. Другата се опитва да стане актриса тук.

— Хей! Това е чудесно!

— Лайънъл е... винаги сме били близки... другите са... ами... — Тя повдигна рамене и ги отхвърли с един удар. — Понякога са малко странни. — И те казваха същото за нея, но сега не я интересуваше какво говорят. Сега си имаше своя приятелка.

Гейл си купи два еднакви чифта обувки, които се различаваха само по цвета. След няколко минути тя погледна часовника си.

— Татко ще ме вземе в четири пред Бевърли уилшър. Искаш ли да те закара донякъде?

Ан се поколеба. Беше дошла с такси, но щеше да е весело да пътува с Гейл.

— Сигурна ли си, че няма да има нищо против?

— Съвсем не. Обича да прави такива неща.

„Да вози непознати?“, засмя се Ан вътрешно. Гейл беше наивна понякога, но това ѝ отиваше. Прекосиха Уилшър булевард, застанаха пред луксозния хотел и зачакаха пристигането на колата.

Ан се впечатли, когато я забеляза. Беше сив ролс в два нюанса. Гейл замаха лудешки, докато той спря. В началото си помисли, че тя се майтапи, заради луксозната кола, но набитият мъж с широки рамене се наведе и отвори вратата. Гейл скокна вътре и викна на Ан. Моментално обясни на мъжа на волана коя е тя.

— Здравсти, татко, имам си нова приятелка. Ще ходим в едно и също училище догодина.

Той топло стисна ръката ѝ и въобще не се притесни, че ще я кара някъде. Не беше красив, но имаше добродушно лице, реши Ан. Името му беше Бил Стийн. Ан разбра, че е адвокат на хората от увеселителния бизнес. Тя беше сигурна, че той познава родителите ѝ, но не му спомена имената им. Беше си просто Ан.

Той ги заведе в Уил Райт на Сънсет булевард за по един сладолед. Каза, че тази вечер имал изненада за Гейл. Щяха да вечерят в Трейдър вик, а после да отидат на филмова прожекция с приятели. Най-смешното беше, че филмът се оказа на Уорд и Фей, но Ан каза само, че го е гледала и ѝ харесва много. После заговориха за други неща.

През цялото време тя усещаше, че я наблюдава. Сякаш се опитваше да разбере коя е тя и преди всичко да я развесели. Странното беше, че с него тя се чувстваше в безопасност, уютно — нещо, което рядко ѝ се случваше. Когато я оставиха, не ѝ се искаше да ги гледа как се отдалечават, как изчезва сивият ролс. Нямахше търпение отново да се види с Гейл. Беше ѝ дала телефонния си номер и Гейл обеща да ѝ се обади на следващия ден и да дойде да поплуват в басейна. Едва щеше да дочака обаждането ѝ. Чудеше се дали мистър Стийн ще я докара.

Изненада се, като видя собствения си баща вкъщи, но когато погледна часовника си, разбра, че е шест часът.

— Здравей, скъпа!

Той я погледна, докато си наливаше чаша вино. Фей още я нямаше и вечерята щеше да е готова поне след два часа. Искеше да се отпусне, да погледа новините, може би да поплува и да се порадва на чашата вино. Вече не пиеше много. Само вино. Той забеляза изненадан колко доволна е Ан. Не можеше да си представи каква е причината. Все още се криеше в стаята си през повечето време.

— Какво прави днес?

Тя го изгледа продължително, после повдигна рамене.

— Нищо особено.

След това изчезна както обикновено и затвори вратата си. Но този път с усмивка, замислена за новите си приятели.

ГЛАВА 29

Женското общежитие Барбизон осигуряваше удобен дом на Ванеса след пристигането ѝ в Ню Йорк. Намираше се в приятен квартал до Шестдесет и трета и Лексингтън, имаше плувен басейн и кафене на партера. Задоволяваше всичките ѝ нужди, а и без това рядко стоеше в него. И Луиз Матисън живееше там. През почивните дни ходеха на Лонг Айленд, при познати на Луиз. Най-накрая те си намериха апартамент. Беше на Сто и петнадесета улица в Уест Сайд. Знаеше, че родителите ѝ ще припаднат, ако видят квартала. Но беше близо до Кълъмбия и всички учещи живееха там. Не ѝ харесваше толкова, колкото Барбизон, но все пак имаше повече свобода. Нанесоха се месец преди започването на училище и се редуваха да купуват продукти и да поддържат домакинството.

Един ден, когато Ванеса беше на ред да пазарува, тя се катереше натоварена по стълбите. Имаше прастар асансьор, който никога не работеше, а и се страхуваше да не заседне. По-лесно беше просто да се изкачи по стълбите до третия етаж. Но когато се качваше през този августовски следобед, след работа, тя забеляза, че я наблюдават.

Той беше висок и риж, с приятно лице, облечен с тениска и шорти. Носеше в ръка папка с някакви листи.

— Имаш ли нужда от помощ?

Погледна го, като се канеше да му откаже, но той ѝ хареса. Имаше някакво земно и интелигентно излъчване, което веднага ѝ допадна. Точно такъв мъж се надяваше да срещне, когато започна работа в Паркър. Но там никой не ѝ изглеждаше вълнуващ, а този млад мъж притежаваше нещо, което ѝ допадаше. Не беше съвсем сигурна какво е то, може да идваше просто от папката, която държеше. Приличаше ѝ на ръкопис и не беше далеч от истината.

Точно това си беше, обясни ѝ той, докато оставяше покупките пред вратата.

— Скоро ли се нанесе тук?

Не беше я виждал по-рано, а живееше тук от години. Дойде, когато влезе в университета, преди година завърши, но беше прекалено

мързелив да се мести — прекалено много книжа лежах разхвърляни. Занимаваше се с проучване на дипломната си работа по философия и мислеше да напише пиеса, но сега забрави тези неща, докато гледаше слабичкото момиче с дълга руса коса.

Тя кимна в отговор на въпроса му и затърси ключа си в чантата.

— Нанесохме се заедно с една приятелка преди две седмици.

— И другия месец започвате последната година в университета?

Много добре познаваше този тип момичета. Ходеше на срещи с тях от години. От 1962 беше в Кълъмбия, а пет, всъщност почти шест години бяха много време.

Но тя му се усмихна развеселена. Напоследък хората я мислеха за по-голяма. Това беше една освежителна промяна след годините, когато я смятаха за по-малко изтънчена и по-млада от близначката ѝ.

— Не. Все още не. Но благодаря за комплимента.

Той се усмихна открито. Имаше хубави зъби и привлекателна усмивка.

— Няма защо. Е, ще се видим някой път...

— Отново благодаря за помощта...

Той слезе по стълбите с ръкописа си в ръка. Ванеса чу, че се захлопва врата на втория етаж. Спомена за него пред Луиз същата вечер, докато тя засмяна навиваше косата си на ролки.

— Звучи добре. На колко години мислиш, че е.

— Не знам. Старичък, предполагам. Каза, че работи над дипломната си работа, а носеше и ръкопис.

— Може би се е майтапил?

— Не мисля. Изглеждаше на около двацет и пет.

Луиз веднага изгуби интерес. Тя тъкмо навършваше осемнайсет и смяташе, че деветнайсет е по-подходящата възраст. С двацет и петгодишните дори не беше интересно. Само чакаха да скочат в леглото още от първата среща, а тя не беше готова за това.

Оказа се, че Ванеса е била близо до истината. Той беше на двацет и четири. Срещнаха се една неделна вечер, когато момичетата се връщаха от Куоуг. Мъкнеха куфари и ракети за тенис, огромната шапка на Луиз и камерата на Ван. Тъкмо бяха слезли от таксито, което ги докара чак от Пен стейшън.

Той беше паркирал очуканото си MG през улицата и ги наблюдаваше. Смяташе, че Ванеса има страхотни крака в тези шорти и

сандали. Приличаше на Ивет Маймьо, чак до чипия нос. Имаше прекрасни зелени очи. Беше го забелязал още в деня, когато я срещна на стълбите.

Той прекоси бавно улицата, отново в шорти и тениска, с мокасини на бос крак.

— Здравсти, момичета. — Не бяха се запознавали и той не знаеше името ѝ. Но изяви желание да им помогне за багажа. Помъкна две тенис ракети, по един куфар във всяка ръка и собственото си куфарче, което съвсем не беше малък подвиг. Ванеса несръчно се опитваше да му помогне, докато му благодареше, и най-накрая всичко се срути на куп пред вратата ѝ. — Ама вие доста багаж влачите със себе си. — А когато Луиз изчезна някъде за миг, той прошепна тихичко:

— Ще дойдеш ли долу да прием по чаша вино?

Ванеса се изкушаваше да го направи, но имаше чувството, че той действа прекалено бързо. Тя нямаше навика да ходи по апартаментите на мъже, а и всъщност не знаеше нищо за него. Можеше да се окаже и Бостънският удушвач.

Но той сякаш прочете мислите ѝ.

— Няма да те изнася, кълна се! Поне не, докато не се съгласиш.

Изглежда я преценяващо и тя се изчерви. Опитваше се да познае колко годишна е. Изглеждаше на двайсет и една, но му беше казала, че тъкмо започва в университета. Може би е на двайсет, дори деветнайсет. Изглеждаше уравновесена и спокойна, притежаваше жизнена руса красота и това му допаднаше. Умираще да си прекара малко повече време с нея.

Вместо да слезе в неговия апартамент, тя го покани да изпие една бира с нея и приятелката ѝ. Не точно това предпочиташе той, но, изглежда, нямаше избор, така че прие с удоволствие, внесе останалия багаж, затвори вратата и се огледа да види как са обзавели апартамента. Бяха го боядисали в светложълто. Имаше много растения, списания, индийски рисунки и една снимка на голямо семейство. Немалка групичка, която стоеше до плувен басейн. Изглеждаха му много калифорнийски. Заинтересува се кои са, но изведнъж позна Ван, изправена до Валери, а до нея Лайънъл.

— Това е семейството ми.

Каза го простичко и той не я попита с какво се занимават. Но Луиз се разсмя, като се приближи с кутийка бира в ръка.

— Няма ли да я попиташ коя е майка ѝ?

Ванеса се изчерви до корените на косата си и ѝ се прииска да убие приятелката си. Мразеше да говори за това, но Луиз беше наистина впечатлена от мига, когато научи, че майка ѝ е Фей Тейър. Беше гледала всичките ѝ филми, включително и тези, в които беше участвала като актриса, още преди години.

— Добре. — Високият младеж с рижата коса я погледна с послушна усмивка. — Коя е майка ти?

— Дракула, а твоята?

— Хитро.

— Искаш ли още една бира?

— Аха. — Харесваше му проблясването на очите ѝ, когато се усмихваше. Стана му любопитно и погледна снимката отново. Имаше нещо познато във всички тях, но не можеше да се сети нищо по-специално, затова отново се вгледа във Ванеса. — Ще ми кажеш ли, или трябва да отгатвам?

— Добре де. Голяма работа. Майка ми е Фей Тейър. — По-лесно беше да каже направо, отколкото да се прави на скромна. За нея нямаше кой знае какво значение и беше престанала да се хвали с това още след трети клас. Всъщност, научи се да държи устата си затворена през повечето време. Не беше лесно да си дете на знаменитост, да не говорим пък, ако е спечелила три награди на Академията. Това караше хората да очакват от теб повече и да бързат да те критикуват. А Ванеса обичаше да живее спокойно.

Младежът я наблюдаваше с присвити очи и кимна с глава.

— Това е интересно. Харесвам филмите ѝ. Някои от тях.

— И аз. — Тя се усмихна. Той поне не се слиса така, както се случваше с други хора. — Как каза, че ти е името?

Той всъщност не беше го казвал, просто ѝ отнесе куфарите по стълбите нагоре.

— Джейсън Стюърт — отвърна с усмивка. Тя не се надуваше заради родителите си. Приятелката ѝ изглеждаше много по-впечатлена от тях. Той отново погледна снимката. — Кои са всичките тези хлапета?

— Братята и сестрите ми.

— Големичка гълпа.

Това вече го впечатли. Той беше единствено дете и големите семейства не му допадаха. Харесваше живота си такъв, какъвто е. Родителите му бяха възрастни и след пенсионирането си отидоха в Ню Хампшър. Един ден всичко щеше да остане за него, не че имаше кой знае какво. Баща му беше адвокат, практикуваше в провинцията. Но вече не се интересуваше много-много от кариерата и правеше колкото е възможно по-малко неща.

Джейсън си беше мислил да се занимава с право, но когато го обмисли наистина сериозно, реши, че писането му допада повече. След дипломната си работа щеше да напише пиеса, каза той на Ванеса на третата бира. Не че обичаше да пие, но жегата го измъчваше. Цялата сграда беше като печка след този горещ ден.

Когато Луиз си легна, те излязоха да глътнат малко въздух. Повървяха по Ривърсайд драйв. Той ѝ разказа за Ню Ингленд, а тя — за Бевърли Хилс.

— Бих казал, че това са два различни свята, нали?

Отново ѝ се усмихна. Изглеждаше зряла за възрастта си, спокойна и сдържана. Малко по-късно му разказа за близначката си.

— И ние сме от два различни свята. Единственото, което иска тя, е да стане голяма звезда. Тъкмо е получила роля във филм на ужасите. От ушите ѝ ще се лее кръв.

Той направи физиономия и двамата се разсмяха.

— Иска ми се да напиша сценарий някой ден, но за нищо на света не бих искал да съм актьор.

Тогава тя, без да има някаква причина, се сети за Лайънъл. Имаше чувството, че той би харесал този мъж и че Джейсън ще го хареса. И двамата бяха честни, непретенциозни и умни.

— И брат ми прави филми.

— Ама групичката ви си я бива. Абсолютно поразителни.

— Предполагам, че е така. Свикнала съм със семейството си. Вече всеки е тръгнал по своя път. Само една от нас остана вкъщи.

Горката малка Ан, с нейното бягство в Хейт и бебето, което трябваше да изостави! Ванеса я съжаляваше понякога, но продължаваше да не я разбира. Всички ѝ изглеждаха толкова далечни, като част от друг свят. Замисли се дали щяха отново да се съберат всички заедно и кога. Сега ѝ се струваше малко вероятно, въпреки че

беше обещала да се върне за Коледа. Но кой знае какво ще се случи междуременно и къде ще са Лайънъл, Вал или Грег.

— Харесваш ли семейството си?

— Някои от тях. — Без да има някаква причина, тя беше откровена с него, въпреки че нямаше защо да не е. Стига да не му каже прекалено много — за Лайънъл и Ан. Но засега нямаше такова намерение. — С някои съм по-близка, отколкото с други. По-големият ми брат наистина си го бива.

Все повече го уважаваше за това, че издържаше на съдбата си. Знаеше колко трудно му е било.

— Колко годишен е?

— На двайсет и една, казва се Лайънъл. Брат ми Грег е на двайсет, следва Вал, близначката ми. Ясно, че и тя е на осемнайсет, а Ан е на петнайсет.

— Вашите въобще не са губили време.

Усмехнати, те продължиха да вървят бавно, а реката течеше покрай тях.

— Искаш ли да обядваме утре заедно?

— Не мога. На работа съм.

— Мога да слеза в центъра. — Идеята не му харесваше много. Искаше да си стои вкъщи и да пише, но тя наистина го привличаше.

— Няма ли да ти създаде неприятности?

— Да. — Погледна я открито. — Но ми харесваш. Мога да отделя час-два.

— Благодаря — каза тя и се прибра.

На следващия ден той я взе от Паркър, дълго се разхождаха и се спряха в един ресторант за здравословна храна, за да хапнат сандвичи с авокадо. Интересно беше да се говори с него. За някои неща се вземаше много насериозно и смяташе, че същото би трябвало да се отнася и за Ванеса. Смяташе писането на сценарии за глупости и ѝ предложи да помисли за някоя сериозна пиеса.

— Защо? Защото ти искаш да се занимаваш с това? Не е задължително всички филми да са боклук.

Харесваше му, че отстоява мнението си. Покани я същата вечер да излязат, но тя му отказа.

— Обещах на Луиз да излезем с едни приятели.

Страшно му се искаше да я придружи, но тя не го покани. Чудеше се дали няма някой друг мъж замесен и точно така си беше. Но момчето беше гадже на Луиз. Ванеса просто не искаше да изглежда прекалено нетърпелива. Но го харесваше не по-малко, отколкото той нея. През цялата вечер мисли за него, докато ядяха спагети и миди на Хюстън стрийт. Струваше ѝ се, че изминаха часове, преди да се приберат.

Видя, че лампата му още свети. Чудеше се дали пише или просто не си е легнал. Вдигаше възможно най-голям шум, докато се качваше по стълбите и затръшна вратата, с надеждата, че ще се обади.

Но той не го направи цели два дни. Беше решил да се преструва, че не му пука. И когато се обади, тя вече беше заминала някъде през почивните дни. Не се срещнаха до средата на следващата седмица.

Видя я, когато се връщаше от работа. Изглеждаше изморена от горещината и безкрайното пътуване с автобус.

— Как си?

Усмихна се и на нея ѝ стана приятно. Мислеше си, че вече я е забравил.

— Добре. Как върви пиесата ти?

— Нищичко не съм написал. Работих по тази дяволска дипломна работа.

Каза ѝ, че ще преподава в едно училище от есента, за да свързва двата края. Работата не му харесваше много, но щеше да му остава много свободно време за писане, а това имаше най-голямо значение за него. Ванеса се изненада колко е сериозен. Но той си беше такъв за много неща, а вече започваше и сериозно да се интересува от нея.

Този път, когато я покани да излязат, тя беше свободна. Отидоха в един близък ресторант с италианска кухня. Пиха много червено вино, разговаряха до един часа и накрая си тръгнаха бавно. Ванеса поглеждаше от време на време през рамо, като се надяваше, че няма да ги нападнат. Все още не беше свикнала с Ню Йорк, а и кварталът съвсем не беше от най-безопасните. Джейсън усети страха ѝ и обгърна с ръка раменете ѝ. Тя се почувства наистина защитена. Изпрати я по стълбите, като се поколеба на втория етаж, но тя тръгна нагоре и той нежно докосна ръката ѝ.

— Ще влезеш ли да пийнем по нещо?

Беше пила достатъчно, а и подозираше какво има предвид той. Беше почти два часа и направо си го просеше сама, ако се съгласи да отиде в квартирата му. Още не беше готова за такава връзка с когото и да било. Но много го харесваше.

— Не тази вечер, Джейсън. Благодаря.

Той изглеждаше разочарован, когато я изпрати до вратата ѝ, а и тя беше не по-малко разочарована, когато се прибра. За пръв път в живота си тя наистина желаше мъж. Преди ѝ беше забавно с момчетата, но тя не приличаше на Вал. Не се нуждаеше от завоевания, не умираше от желание по никого. Имаше момчета, които ѝ харесваха, но никога толкова много. Досега. Изведнъж, по непознатия трепет на тялото си, тя разбра, че иска да спи с него.

Опита да се разсее през следващите няколко дни. Излизаше с Луиз и приятелите ѝ. Дори обядва с шефа си в Паркър. Виждаше, че той си пада по нея, но тя едва понасяше дори докосването му до ръката ѝ. Когато вечер се прибереше у дома, можеше да мисли само за високото рижо момче от втория етаж. Почувства облекчение, когато върхлетя върху него през почивните дни.

Отиваше до обществената пералня с нещата си. Луиз отново беше в Куоуг, а в замяна на това тя беше самичка. Но не го каза на Джейсън. Не искаше да го окуражава.

— Как си, малката? — Искаше да я накара да се почувства като млада и засрамена от това, че не е легнала с него.

Но тя не се остави.

— Добре. Как е пиесата?

— Добре. Беше доста горещо за работа.

Тя забеляза, че е почернял. Сигурно прекарваше доста време на покрива. Родителите му искаха той да отскочи до Ню Хампшър за няколко дни, но на него Ню Йорк му харесваше повече. Там беше толкова скучно, а сега градът имаше и допълнителен блясък. Самото ѝ присъствие в същата сграда ускоряваше пулса му. От дълго време никой не беше го привличал така. Опитваше се да се съпротивлява и това го правеше груб с нея.

— Довиждане, малката.

Очевидно беше къде отива тя. Той пресметна колко време ще ѝ трябва и когато след час чу стъпки в коридора, отвори рязко вратата.

Не беше сгрешил. Носеше торба с чисто пране по стълбите. Обърна се, когато чу вратата му да се отваря.

— Здравсти. Искаш ли обяд?

Тя усещаше ударите на сърцето си, когато срещна погледа му. Чудеше се дали има предвид само това или и още нещо.

— Аз... добре... да...

Страхуваше се отново да му откаже, защото можеше да не я покани вече. Не беше лесно да си млад и за първи път в Ню Йорк. Още по-лошо беше, ако си девствен, а той е по-голям мъж, на двайсет и четири. Тя го последва в апартамента му и остави торбата с прането близо до вратата, доволна, че личните ѝ вещи са на дъното и не могат да паднат.

Той направи сандвичи с риба за двамата и студена лимонада, която тя харесваше. Тя се изненада, че е толкова спокойна, докато си седяха, разговаряха и хапваха пържени картофи от пликчето.

— Харесва ли ти Ню Йорк?

Тя усещаше очите му, пронизващи нейните, и се опита да се концентрира върху думите му. Между тях имаше някакво напрежение, но необяснимо защо, то не я плашеше. Чувстваше се понесена от вълната на мислите му, въздухът между тях беше изпълнен с нежност, топлина и чувственост, а около тях нищо не помръдваше. Сякаш назряваше буря този следобед. Но единственото, което съществуваше за тях, беше това, което ставаше с тях в тази стая.

— Ню Йорк ми харесва много.

— Защо? — Очите му проникнаха в душата ѝ, сякаш той търсеше някого или нещо, което тя носи със себе си.

Тя срещна погледа му.

— Още не знам. Просто се радвам, че съм тук.

— И аз.

Гласът му беше мек и чувствен. Тя се почувства физически привлечена към него, без да разбира, че това са ръцете му, които я приближаваха до него, търсеха бедрата ѝ, докосваха ги, галеха, мачкаха плътта ѝ. Изведнъж усети устните му върху своите, а ръцете му намериха гърдите ѝ. Желанието ѝ избухна под пръстите му и тя остана без дъх, легнала на кушетката.

Изведнъж започна да го моли да спре. Той изглеждаше изненадан, но седна, като я гледаше, както беше легнала.

— Недей, моля те...

Не беше изнасилвал никого и нямаше намерение сега да започва. Изглеждаше наранен и неразбиращ какво става, когато в очите ѝ се появиха сълзи.

— Аз не съм... Аз никога...

Но го желяеше и изведнъж той разбра и я притисна до себе си. Тя усещаше топлината му, сладкия аромат на плътта му. Миришеше на лимон и тя не знаеше дали е от сапуна или от одеколона му. Харесваше и аромата, и мъжа. Той я гледаше нежно, разбрал всичко, но това го караше да я желяе още по-силно.

— Не бях разбрал... — Отдръпна се от нея, за да има тя пространство да диша и мисли. Не искаше да използва силата си. Не сега, не първия път.

— Искаш ли да изчакаш? — Тя се притесни от откровеността си, но бавно поклати глава.

Въобщо не искаше да чака и след миг той я понесе към леглото си като малка парцалена кукла. Пусна я нежно и свали дрехите ѝ — шортите, потничето, бикините, сутиена. Тя се чувстваше като малко момиче в ръцете му. Той се обърна с гръб, когато сваляше дрехите си, за да не я изплаши.

И после се плъзна в леглото до нея. Мислеше за всичко, докосваше я навсякъде, а тя лежеше, изпълнена с екстаз, когато гърмът и светкавиците започнаха. Не беше съвсем сигурна дали са истински, или са част от това, което той правеше с нея.

После изтощени лежаха един до друг, дъждът плющеше по перваза на прозореца, а тя му се усмихваше. По чаршафите му имаше кръв, но това не го притесняваше, само повтаряше отново и отново името ѝ, докосваше лицето ѝ, тялото ѝ.

После пак се любиха и този път бурята беше не в небето, а само в нея, екстазът я изпълваше и тя почувства как се понася с него, в силната му прегръдка.

ГЛАВА 30

— Действие! — изкрещя режисьорът за единайсети път.

Валери трябваше отново да се втурне през сцената, с червена боя, стичаща се от ушите ѝ, от носа ѝ и по бузите ѝ. И всеки път трябваше да се измива, за да ѝ направят грима отново. Това беше най-скучното нещо в живота ѝ, само че след това щеше да стане голяма звезда... знаеше си го... някой щеше да я открие... и тя щеше да се окаже в някой филм заедно с Ричард Бъртън, Грегъри Пек или Робърт Редфорд... дори с Дъстин Хофман нямаше да е лошо...

Режисьорът изкрещя „Действие!“ за деветнайсети път и тя го направи отново. Боята продължаваше да се стича в косата ѝ и той викна на гримьора, че съставът ѝ е обратен. И когато след това отново извика „Остави!“, Фей се измъкна тихо от студиото. Валери никога не разбра, че тя е била там. Фей се чувстваше притеснена за нея. Бяха ѝ дали трогателно малка роля, каза тя на Уорд същия следобед. Всъщност беше по-лошо, беше потискаща.

— Искане ми се да направи нещо полезно със себе си. Например да тръгне на училище.

— Може и да се справи, Фей. Ти си успяла.

— Боже мой, та това беше преди почти трийсет години! Времената се менят. Тя дори не може да играе.

— Как успя да разбереш от такава роля? — Опитваше се да е честен и смяташе, че Фей е неоправдано остра.

— Добре, нека го кажа така. Тя дори не може да ходи на сцената.

— А ти би ли могла с торбички боя, тикнати в носа и ушите ти? Лично аз мисля, че дяволски добре се справя.

— Мисля, че е дяволски глупава.

Но дъщеря им получи още една подобна роля веднага след като завърши този филм и се развълнува, въпреки че това притесняваше Фей. Фей се опита тактично да я попита дали е щастлива, като играе в такива филми. Валери го прие като обида и когато ѝ отговаряше, в очите ѝ се четеше омраза.

— Ти си започнала със сапуни и тестени храни, а аз започвам с кръв, но в общи черти е едно и също. А един ден, ако поискам, мога да стигна дотам, където си ти.

Поставяше си доста амбициозна цел и Уорд съжали Вал, докато наблюдаваше караницата им с Фей. Толкова отчаяно искаше да се състезава с Фей, че понякога забавяше да бъде самата себе си.

За разлика от Ан, която най-после сякаш беше намерила мястото си. Изглеждаше по-спокойна, по-зряла и като че ли харесваше новото си училище. Имаше си нова приятелка, с която прекарваше почти цялото си време, някакво момиче, чиято майка починала преди няколко години. Двете момичета ходеха навсякъде заедно. Бащата угаждаше на детето си и нямаше нищо против да ги разкарва с колата, да ги води на всяко възможно шоу или игра, да ги оставя някъде и да ги прибира след това. Това беше като благословия за Уорд и Фей. След последните награди на Академията те няха абсолютно никакво свободно време. Бяха благодарни, че Бил Стийн се грижи така добре и за Ан. Уорд го познаваше бегло, пътищата им се бяха пресичали и то само при приятни поводи. Изглеждаше добър човек. Дори и да поразглезваше детето си, това беше разбираемо. То му беше единствено, а нямаше и съпруга. Нямаше кого друг да глези, освен Гейл, а сега вече и Ан.

— Винаги си толкова мил с мен, Бил.

Той искаше тя да го нарича така и ѝ го повтори няколко пъти, докато най-накрая тя се съгласи, въпреки че все още се чувстваше малко неудобно с него.

— А защо да не бъда? Ти си приятно момиче. Ние се радваме на компанията ти.

— И аз ви обичам.

Думите се изляха от измъчената ѝ душа и сърцето му потръпна за нея. Той подозираше, че има някаква мъка, която никой друг не знае. И той не знаеше, но тя винаги оставаше в очите ѝ, с колкото и обич да я обсипваха. Знаеше, че е бягала в Хейт преди около две години и се чудеше дали е нещо, което се е случило там. Беше питал Гейл, но тя, изглежда, не знаеше.

— Тя никога не говори за това, татко. Не знам... Мисля, че родителите ѝ не са много мили с нея.

— И аз подозирах, че има нещо такова.

Винаги беше честен с Гейл.

— Не че са лоши с нея, но просто никога ги няма. Никой не си е вкъщи. Братята и сестрите ѝ са вече пораснали и не са у тях и тя е винаги сама с прислужницата.

Доста често вечеряше самичка, но и с това беше свикнала.

— Е, вече не се налага да е сама.

Семейство Стийн я взеха под крилото си и Ан се грееше на огъня от тяхната обич. Приличаше на цъфнало малко цвете и Бил обичаше да я гледа как играе с Гейл. Понякога си пишеха домашните, друг път седяха и си говореха или пък се гмуркаха в басейна, а после се кискаха на някаква тяхна шега. Обичаше да им купува хубави неща, с които да предизвиква усмивките им. Животът беше кратък, научи го, когато почина жена му.

Един ден си мислеше за нея, докато седеше край басейна с Ан. Беше топъл есенен ден. Гейл тъкмо беше влязла вътре, за да приготви нещо за ядене.

— Ан, понякога изглеждаш толкова сериозна...

Вече не се смущаваше от него, не изглеждаше изплашена от думите му — нещо, което се случваше в началото. Страхуваше се, че той може да я попита за нещо, което тя не искаше да каже на никого.

— За какво мислиш тогава?

— Различни неща... — За приятеля на брат ми, който умря... за бебето, което изоставих... На петнайсет години вече имаше призраци, които живееха в нея, но тя не сподели нищо от това.

— За дните ти в Хейт?

Той се беше чудил дали е това, а сега тя не му се изплъзна. Очите ѝ срещнаха неговите и там той видя нещо, което съкруши сърцето му. В нея имаше някаква болка, до която никой не можеше да се докосне. Надяваше се да успее някой ден. Беше му като втора дъщеря и той изненадан разбра колко много е започнала да означава тя за тях само за няколко месеца. Всички те бяха дълбоко привързани един към друг. Те бяха първите, освен Лайънъл и Джон, които пожелаха да се грижат за нея и на които въобще им пукаше за нея, поне тя така си мислеше.

— Донякъде... — И тя изненада дори себе си, като му откри повече, отколкото смяташе. — Преди време се отказах от нещо, което

значеше много за мен... понякога мисля за това, въпреки че то няма да промени нищо.

В очите ѝ се появиха сълзи и той се пресегна, за да докосне ръката ѝ.

— Аз не съм се отказвал от нищо, но загубих някого, когото много обичах. И то донякъде е същото. Загуба. Може би е още по-лошо, ако си се отказал доброволно.

Той си мислеше, че тя говори за някого, когото е обичала и се чудеше как толкова млад човек може да обича така силно. Дори не му минаваше през ума, че тя е изоставила дете. Двете с Гейл му изглеждаха толкова невинни, а той ценеше това. Но очите ѝ срещнаха неговите, а в тях прозираше мъдрост, която съвсем не отговаряше на годините ѝ.

— Трябва да си се чувствал ужасно, когато е починала.

— Чувствах се. — Изненада се, че така лесно може да сподели това с нея. Но тя наистина го разбираше. Те седяха край басейна и се държаха за ръце като стари приятели. — Това беше най-лошото нещо, което някога ми се е случвало.

— Прилича на това, което ми се случи.

Изведнъж ѝ се прииска да му разкаже за изоставеното си дете, но се уплаши, че той повече няма да пусне Гейл дори да се приближи до нея. Имаше нещо, които беше по-добре да останат премълчани и затова тя се спря.

— Беше ли ужасно, мила?

— Дори по-лошо.

Всеки ден се чудеше къде ли е той и дали е направила това, което трябва. Можеше да е болен, да е умрял или пък наркотиците, които тя беше вземала, да са му навредили, въпреки че нямаше такива признаци при раждането...

Очите ѝ срещнаха очите на Бил, който я гледаше натъжен.

— Съжалявам, Ан.

Държеше здраво ръката ѝ и тя се чувстваше защитена, сгрявана от топлотата му. След малко дойде Гейл, с обяд за всички. Стори ѝ се, че Ан се е поумълчала, но тя си беше такава понякога. Просто характерът ѝ беше такъв. Не забеляза никаква промяна в баща си, но като че ли той вече наблюдаваше Ан по-продължително. От време на време и Ан го забелязваше.

Отново имаха възможност да си поговорят един ден, когато чакаха Гейл да се върне от някаква приятелка. Тя беше пристигнала малко по-рано от уговореното с Гейл. Бил тъкмо се бе изкъпал и се разхождаше по халат. Каза ѝ да се разположи удобно и тя се опъна в кабинета и взе едно списание. Но след малко видя, че той я наблюдава. Тя остави списанието и усети как всичко, което се беше опитвала да скрие, я завладя. Без да каже дума, тя стана и се приближи до него. Той я взе в прегръдките си и я целуна, изпълнен с желание, но се принуди да се отдръпне от нея.

— О, боже! Ан, съжалявам... Не знам какво...

Но тя го накара да замълчи, като го целуна отново, и това го зашемети. Инстинктивно усети, че тя не е новачка в тези неща, а когато ръката ѝ се плъзна по халата му, той вече знаеше, че Ан има още много тайни. Тялото му се напрегна от желание, а ръцете ѝ го подлудяваха, но не можеше да позволи тя да бъде наранена или да направи нещо безумно. В неговите очи тя беше дете. Знаеше, че не е правилно. Тя беше петнайсетгодишно момиче, почти шестнайсет, но все пак.

— Трябва да поговорим за това. — Той седна на кушетката, обърна се към нея, стегна здраво колана на халата и я погледна в очите. — Не знам какво ми стана.

— Аз знам. — Каза го толкова тихо, че на него му се стори, че е сънувал. — Влюбена съм в теб, Бил.

Това беше истината, бяха влюбени един в друг. Чиста лудост! Той беше на четирийсет и девет години, а тя на петнайсет. Не беше редно... нали?

Трябваше да си го напомни, когато отново я погледна, но не издържа. Целуна я пак. Вълните на страстта му го измъчваха и той взе ръката ѝ в своята.

— Аз също те обичам, но няма да позволя това да се случи между нас!

Гласът му беше измъчен. В очите на Ан имаше сълзи. Ужаси се, че той ще я отпрати. Може би завинаги. А тя нямаше да го преживее.

— Защо не? Какво лошо има? И с други хора се случва.

— Но не на твоята и моята възраст.

Разликата им беше трийсет и три години, а тя дори не беше пълнолетна. Може би щеше да е друго, ако тя беше на двайсет и две, а

той на петдесет и четири и не беше баща на най-добрата ѝ приятелка.

Ан поклати глава отчаяно. Нямаше да го изгуби сега. Не беше съгласна. През краткия си живот загуби твърде много, но каквото и да казваше той, тя нямаше да го загуби.

— Не е вярно. И с други се е случвало.

Той ѝ се усмихна. Беше толкова настойчива и сладка и така я обичаше. Сега наистина го разбра.

— Не ме интересува дори и да беше на сто години. Обичам те. Това е. Няма да се откажа от теб.

Мелодраматичността на ситуацията го разсмя отново и той целуна устните ѝ, за да я накара да замълчи. Бяха така сладки, а под ръцете му кожата ѝ наподобяваше кадифе. Но беше грешно. Според закона това си беше изнасилване, даже и с нейно съгласие. Знаеше го и затова се вгледа в нея.

— Правила ли си го и друг път, Ан? Честно. Няма да се сърдя. — Имаше подход към нея. Винаги ѝ беше лесно да е откровена с него.

Знаеше какво има предвид. Малко или много. И двамата бяха благодарни, че Гейл закъснява.

— Не като сега. Когато бях... в Хейт... — Щеше да е трудно да му го обясни, но трябваше да го направи. Аз... — Тя въздъхна тежко и той съжали, че е попитал.

— Не си длъжна да ми казваш, ако не искаш, Ан.

— Искам да знаеш. — Опита се да обясни кратко и ясно, но пак ѝ звучеше ужасно. — Живях в комуната и вземах ЛСД. Вземах и други неща, но главно това и пейот... опиати, но главно ЛСД. А групата, с която живеех, правеше странни неща...

— Изнасилиха ли те? — Изглежда я ужасен.

Тя поклати бавно глава, очите ѝ не изпускаха неговите. Трябваше да е честна с него, на всяка цена.

— Направих го, защото исках... Мисля, че го правих с всички тях. Вече не си спомням много. Сякаш съм била в транс. Вече не помня кое е спомен и кое сън... но когато родителите ми ме прибраха, бях бременна в петия месец. Родих преди тринайсет месеца. — Вече знаеше, че през целия си живот ще помни датата. Можеше да каже и колко дни след тринайсет месеца. Пет, точно пет. — Родителите ми ме накараха да го изоставя. Беше момче, но аз не го видях. Никога не съм преживявала нещо по-лошо. — Нямаше начин да му опише това, което

преживя. — Изоставянето му е най-голямата грешка в живота ми. Няма да си простя никога. Всеки ден се питам къде ли е, дали всичко е наред.

— Щеше да съсипе живота ти, мила! — Той погали нежно лицето ѝ. Толкова я съжаляваше за болката, която е преживяла. Беше съвсем различна от Гейл. Видяла е много в живота. Прекалено много за възрастта си.

— И моите родители ми казаха същото — въздъхна тя. — Не мисля, че бяха прави.

— Какво щеше да правиш с бебето сега?

— Да се грижа за него... като сегашната му майка... — Очите ѝ се изпълниха със сълзи и той я притисна до себе си. — Не трябваше да го изоставям.

Искаше да ѝ каже, че един ден той ще ѝ даде друго бебе, но това му изглеждаше абсолютна лудост. След малко чука ключа на Гейл в ключалката. Бил тихо се отдръпна от нея, с последен поглед, последно докосване, изпълнен с желание. Но се загърна добре в халата си и двамата се усмигнаха на Гейл.

През следващите два месеца Ан се срещаше с него, когато може. Просто да си поговорят, да се разходят, да споделят мислите си. Гейл не знаеше нищо за това и Ан се надяваше тя да не научи никога. Това беше забранен плод за тях, но не можеха да се спрат. Вече се нуждаеха прекалено много един от друг. И той споделяше много неща с нея. Връзката им беше съвсем непорочна, но нямаше да издържат още дълго.

И когато Гейл получи покана от баба си за коледната ваканция, те измислиха план. Ан щеше да каже на родителите си, че ще им бъде на гости. Така от Коледа до завръщането на Гейл Ан ще прекара с него. Обмислиха и планираха всичко предварително.

Беше почти като меден месец.

ГЛАВА 31

Луиз отдавна беше разбрала какво става със съквартирантката ѝ и с мъжа на втория етаж. Не я осъждаше, но мислеше, че той е прекалено стар за Ван. На двайсет и четири си беше вече мъж. А и съжаляваше, че не се вижда по-често с Ванеса. Но си имаше и свои приятели, а Кълъмбия ги ангажираше повече от достатъчно с домашни работи, проекти и изпити.

Месеците отлитаха незабелязано и беше трудно за вярване, че коледната ваканция вече е наближила. Времето беше мразовито, а точно след Деня на благодарността заваля и първият сняг.

Ванеса остана омагьосана от него, когато отидоха с Джейсън в Ривърсайд парк и се замеряха със снежни топки. Винаги имаше толкова много неща да се правят — Клойстърс, Метрополитън, Гагенхайм, Музеят на модерното изкуство, опера, балет, концерти в Карнегихол. И както винаги — модернистичният театър, който го привличаше изключително. Джейсън водеше пълнокръвен културен живот, а сега вземаше и Ванеса със себе си. С него не беше ходила нито веднъж на кино, като се изключат прожекциите на стари филми на фестивала в Музея на модерното изкуство. Той продължаваше да не одобрява киното. Работеше върху дипломната си работа, докато тя учеше за изпити.

Тя харесваше неговата сериозност и стремежа му към чистота на философията. Това го правеше още по-желан.

— Много ще ми липсваш през ваканцията.

Лежеше на неговата кушетка с книга в скута. Когато го погледна, ѝ се стори ужасно сериозен с очилата на носа си. Той ѝ изпрати една усмивка.

— Сигурно ще е облекчение да се завърнеш в Земята на пластмасата — така той наричаше Лос Анжелис. — Ще можеш всеки ден да ходиш на кино с приятелите си, да ядеш пържени картофи по улицата — ужасяваше се от тези неща, — преди да се завърнеш.

Тя се разсмя на представите му за Лос Анжелис. Според него хората търчаха навсякъде с хамбургери и пици в ръце, с ролки в

косите, танцуваха рок и ходеха на идиотски филми. Когато се сети какво ли ще си помисли той за Вал, тя се разсмя още по-силно.

Вал отново участваше във филм на ужасите и този път беше покрита със зеленикава кал, което съвсем не отговаряше на представата му за добър филм. Но щеше да е хубаво да види всички отново.

Понякога си мислеше, че Джейсън се приема прекалено насериозно, но иначе връзката им ѝ доставяше удоволствие и той наистина щеше да ѝ липсва през ваканцията.

— Какво ще правиш?

Последния път, когато говориха за това, той още не беше решил. Тя смяташе, че би трябвало да си отиде у дома, но той не изглеждаше въодушевен от тази идея. Тя забеляза, че родителите му никога не се обаждат, а и той ги споменаваше рядко. Тя също не се обаждаше много често вкъщи, но все още се чувстваше част от всички тях.

Ванеса вдигна очи и видя усмивката на Джейсън. В него имаше нежност, която тя истински харесваше и която прозираше сега. Тя протегна ръка към него, а той я целуна и се усмихна.

— И на мен ще ми липсваш, знаеш ли... А после сигурно ще ми отнеме седмици, за да те вкарам в правия път.

— Някой ден ще трябва да те взема с мен в Калифорния.

Но и двамата не бяха готови за това. Нейното семейство го ужасяваше, а перспективата да го заведе вкъщи плашеше и нея. Това ще означава, че всичко е сериозно, поне така щяха да си мислят родителите ѝ, а всъщност не беше. Беше просто приятна първа връзка. Тя не очакваше нищо повече от това, опитваше се да убеди себе си тя.

— Ще ти се обадя, Джейс.

Тя повтори съвсем същите думи, когато на 23 декември стояха на летището. Той реши да не си ходи у дома, а да работи върху дипломната си работа. Това ѝ се струваше доста самотен начин за прекарване на ваканцията. Но той каза, че всичко е наред, а тя обеща, че ще му се обажда всеки ден.

Той я целуна дълго и страстно, преди тя да се качи на борда на самолета. После отлетя с огромната сребриста птица, а той тикна юмруци в джобовете си, уви шала около врата си и пое обратно навън, в студения ден.

Отново валеше. Страхуваше се да си признае колко е влюбен в нея. В началото смяташе, че ще си остане една обикновена връзка, допаднаше му дори удобството, че живеят в една и съща сграда. Но сега нещата съвсем не бяха такива. Харесваше всичко в нея. Беше сериозна, интелигентна, красива, мила и чудесна в леглото. Апартаментът му се стори като гробища, когато отключи вратата.

Седна зад бюрото си и се загледа. Може би трябваше да си отиде у дома все пак. Но беше толкова потискащо! Животът в техния малък град беше ограничен, а родителите му го задушаваша, не можеше вече да издържа. Колкото и да ги обичаше, той искаше да е свободен. Баща му пиеше прекалено. Майка му се състари много. Знаеше, че това ще го смаже. Беше по-щастлив сам, в Ню Йорк. Не можа да го обясни на Ванеса, преди тя да замине, семейството ѝ толкова се различаваше от неговото. Тя се радваше да се върне при тях.

Когато вечерта му се обади, се усещаше и по гласа ѝ. Обади му се почти веднага щом слезе от самолета.

— Е, как са Земите на пластмасата? — Опита се да не звучи толкова мрачно и тя се засмя.

— Все същото. Само че ти не си тук и точно това им липсва. — Обичаше Лос Анжелис, но сега вече обичаше и Ню Йорк. Заради него. — Следващия път ще трябва да дойдеш.

Той потрепери при тази мисъл. Не можеше да се срещне с такова семейство — с влияние, бляскаво, напълно погълнато от света на филмите. Можеше да си представи как Фей готви закуска, обува обувки от златисто ламе. Само като си го представи, и почти се разсмя, докато говореше на Ван.

— Как е близначката ти?

— Още не съм я видяла. Мислех да се отбия тази вечер. Тук е едва осем часът.

— Защото не знаят как да отчитат времето — подразни я той, а лицето му в този миг изглеждаше много младо и тъжно. Толкова му липсваше. Следващите две седмици щяха да бъдат непоносими. — Поздрави я от мен.

Бяха говорили няколко пъти по телефона и тя му се стори симпатяга, но беше съвсем различна от Ван.

— Непременно.

— Провери да не е станала зелена.

Дразнеше я безжалостно за този филм, като ѝ казваше, че това е типичен филм за Холивуд, а най-вероятно и най-доброто, което могат да направят. Но Ванеса се засегна. Майка ѝ беше създала хубави филми и един ден те сигурно щяха да останат в архивите на Музея на модерното изкуство. Все още беше само на осемнайсет, а те бяха нейното семейство. Следващия път той беше по-внимателен. Но щеше да е ужасен, ако видеше мястото, където Вал живее.

Взе колата на баща си и отиде до къщата, която Вал делеше с поне дузина други момичета. Ванеса си помисли, че никога през живота си не е виждала такъв хаос и мръсотия. Имаше остатъци от храна в чинии, зарязани в дневната Бог знае откога, неоправени легла във всички стаи, някои дори и без чаршафи, на пода лежеше празна бутилка от текила, в банята висяха чорапи от всякакви размери и цветове, а навсякъде се носеше тежкият мирис на прекалено много парфюми. В центъра на всичко това седеше Вал, която доволна правеше ноктите си и разказваше на Ванеса за ролята си във филма.

— И след това излизам от блатото... държа ръцете си така — тя показва и едва не счупи една лампа — и започвам да крещя... — Тя показва и това и се наложи Ванеса да запуши ушите си.

Сякаш продължи часове. Вал наистина успя да я впечатли и тя се ухили на близначката си. Радваше се да я види, дори тук.

— Добре си се научила да го правиш.

— Всеки ден трупам опит — разсмя се Вал.

Ванеса отново се огледа.

— Как издържаш тук?

Ванеса си знаеше, че би полудяла между миризмите, мръсотията, безредието и момичетата, но Валери изглеждаше безразлична към всичко това. Всъщност тук тя изглеждаше по-щастлива отколкото у дома и точно това каза на близначката си.

— Тук мога да правя каквото си искам.

— И какво включва то?

Ванеса беше любопитна какво ли е преживяла през последните три месеца. Вал знаеше за Джейсън, въпреки че Ванеса не навлезе в детайли, а и нямаше намерение да го прави.

— Има ли някоя сърдечна тръпка, откакто съм заминала?

Вал вдигна рамене. В живота ѝ имаше няколко мъже. Един, когото харесваше, и трима, с които спеше. Но знаеше, че би шокирала

сестра си, така че си премълча. Тези неща нямаха голямо значение. Малко опиум, малко пиене, страхотно чукане в нечий апартамент или в наета стая. Това беше обикновено за Холивуд и не изглеждаше ужасно да си част от него. Всички в къщата гълтаха противозачатъчни хапчета като ментови бонбони. Винаги имаше отворена опаковка някъде из стаите. Някой ѝ каза да не смесва различните видове, но въпреки всичко те вършеха работа. А ако станеше издънка, винаги можеше да се отърве. Не беше глупава като по-малката си сестра.

— Какво става при теб? — Валери ѝ прехвърли топката и започна ноктите на другата ръка. — Какъв е този младеж, с когото си постоянно.

— Джейсън? — Ванеса се направи на наивна и Вал се разсмя.

— Не. Кинг Конг. Бива ли го?

— Според моите критерии — да, но вероятно не според твоите.

— Това значи, че има заешка устна и накуцва, но е умен и ти мислиш, че е сериозен.

— Горещо-долу. Работи над тема за научна степен по философия.

Ванеса говореше с гордост за него и Валери се вгледа в нея. Той ѝ се струваше ужасен. Тя мразеше интелектуалците, а обичаше холивудския тип, особено дългата коса, разкопчаните ризи, вида на калифорнийски спасител.

— На колко години е? — изгледа тя подозрително Ванеса.

— На двацет и четири.

— Мислиш ли, че иска да се ожени за теб?

Това я ужасяваше, но Ванеса побърза да поклати глава.

— Той не е този тип, а и аз не съм. Искам да завърша училище и да се върна тук, за да пиша сценарии. — Дватамата с Джейсън непрекъснато спореха за това. Той смяташе, че тя има прекалено голям талант, за да пише „боклук“, но тя настояваше, че има и много хубави филми. — Просто ни е приятно засега.

— Хубаво. Гледай да не забременееш. Вземаш ли хапчета?

Ванеса се смути от прямотата на близначката си и поклати глава. Тя дори не беше си признала, че спи с него, но Вал я познаваше по-добре от всеки друг.

— Не? — Валери се изненада от наивността ѝ.

— Джейсън се грижи за това. — Тя се изчерви и Валери се засмя, а през стаята мина едно от момичетата по червени бикини. Тя отново

хвърли поглед на Вал. — Мама идвала ли е тук? — Не вярваше да е така, тя би измъкнала Валери от това място само за два часа, даже и по-малко.

— Само веднъж. И то бяхме почистили доста добре, преди тя да дойде. Него ден тук нямаше никого.

— Благодаря на Бога! Тя би ти отнесла главата за това.

Но това се отнасяше за всичко, с което се занимаваше Вал напоследък. От малките дози кокаин до лулите с хашиш, мъжете, с които експериментираше, и ролите ѝ във филмите. Тя сподели горчиво с Ван:

— Тя не ми дава да се повеселя.

Някой беше ѝ предложил роля в порнофилм, но тя отказа. Ужасяваше се, че майка ѝ ще чуе за това.

На връщане оттам Ванеса имаше чувството, че Валери не върви към добро. Нямаше кой да я контролира, а беше едва на осемнайсет. Но я познаваше достатъчно добре, за да знае, че никой не може да я спре. Търкаляше се все по-надолу и това все някъде щеше да свърши. Ванеса се надяваше, че няма да я наранят.

— Как е Вал? — хвърли ѝ един поглед баща ѝ и прочете в очите ѝ нещо, което тя не би му казала.

— Добре.

— И точно колко лошо е това място?

Не можеха да знаят наистина колко е лошо. Но тя се чудеше дали не са чули други неща. Холивуд беше малък град, и ако тя спеше с прекалено много мъже, нямаше начин да не чуят.

— Не е чак толкова зле. Просто много момичета, които правят бъркотия и оставят мръсни чинии по пода. — Това беше най-малкото, но единствено то можеше да им се каже. Заради Валери се опита да го представи в по-добра светлина. — Просто уголемена версия на нашите стаи.

— Чак толкова лошо ли е? — разсмя се той и ѝ каза, че Грег се прибира на другия ден.

Малко по-късно влезе Ан. В очите ѝ имаше някакъв блясък, който Ванеса не беше виждала досега.

— Здравсти, мъник!

Тя се изправи и я целуна по бузата и би се заклела, че в косата ѝ се усеща аромат на мъжки одеколон. Малката Ан растеше. Щеше да

навърши шестнайсет след ваканцията. Ванеса забеляза, че тя се превръща в красавица. Роклята ѝ беше къса, краката ѝ дълги и слаби. Носеше хубави червени обувки и панделка в косите си. Ванеса се усмихна на промяната през кратките три месеца. Изглеждаше почти на годините на Ванеса.

— Кога успя да пораснеш толкова?

И Уорд се вгледа в нея с възхищение. Беше се разхубавила и си намери приятели в новото училище. Особено Гейл Стийн. Тя изглеждаше ужасно мило момиче, въпреки че беше малко разглезена. Какво от това, че носеше чанти от Вуитон или обувки от Джоурдан. Беше мило, честно, изпълнено с живот момиче, а баща ѝ се грижеше добре за нея. Това беше една приятна промяна след агонията от преживяното в Хейт и Уорд и Фей бяха благодарни за това.

Ан не си губи дълго времето с тях и бързо изчезна и стаята си. Тя направи същото и на Коледа, след обяда, но вече бяха свикнали с това. От години Ан се криеше в стаята си, но тази вечер тя си събираше багажа.

На другия ден отиваше при Бил за през ваканцията.

ГЛАВА 32

Още преди седмица Ан обясни на майка си, че Гейл я е поканила да прекара десет дни у тях, докато отново тръгнат на училище. В началото Фей се запъна, но Ан хитро се възползва от майчинското ѝ съчувствие, като ѝ напомни, че Гейл е единствено дете, което си няма дори майка, с която да прекарва дните си. От смъртта на майка ѝ ваканциите били тежки за нея. И номерът мина в края на краищата.

— Та тя живее само на няколко мили отук, Ан! Защо да не стоите и двете у нас! Защо трябва да спиш у тях?

— Тук не е чак толкова удобно. А и ти и татко и без това сте винаги навън. Какво значение има тогава?

В очите ѝ се появи паника и Уорд го забеляза. Не му се искаше тя отново да ги намрази. Преди две години всички те преживяха достатъчно. Може би щеше да е по-лесно, ако ѝ отстъпваха за такива малки неща.

— Остави я да върви, скъпа. Няма нищо лошо. Бащата на Гейл я гледа като писано яйце. Ще се оправят. А тя винаги може да се върне къщи, ако реши.

— Ще има ли някой друг там? — Фей не се доверяваше на никого там, където бяха намесени децата ѝ. Този път беше права.

— Само чистачката и готвачката.

Имаха и градинар, но той не се броеше. А и другите нямаше защо да се броят. Двете жени щяха да излязат в отпуска веднага след като Гейл се качи на самолета, който щеше да я отведе при баба ѝ в Ню Йорк.

Но Фей нямаше как да знае това.

Ан напусна къщата, като носеше малка чанта, пълна с най-хубавите ѝ дрехи и най-фините ѝ нощници, беше си купила и две нови, специално за този случай. Когато всички излязоха от къщи, тя остави бележка: „Ще се видим на трети. Ще бъда у Гейл“. И замина.

След десет минути таксито спря на Чейринг крос в Бел Еър и Ан усети как сърцето ѝ заби учестено.

Той я очакваше в дневната. Гейл замина преди няколко часа, нямаше ги и прислужниците. Най-после бяха сами. От месеци го планираха, но сега изведнъж и двамата се ужасиха. Цяла сутрин той се пита дали не е полудял. Практически той изнасилва едно петнайсетгодишно момиче. Затова реши, че ще я върне вкъщи още в мига, когато тя пристигне.

Опита се да ѝ го обясни, докато седяха в уютния кабинет. На пода имаше тигрова кожа, а по стените висяха снимки на Гейл от изминалите години. Гейл в първи клас... Гейл със смешна шапка... Гейл яде сладолед на четири години... но сега очите му бяха обърнати към Ан. И не забелязваше нищо друго в стаята. И тя виждаше само него, мъжа, когото толкова обичаше и който искаше да я отпрати.

— Защо трябва да си тръгвам?... Защо? От седмици сме го планирали.

— Защото не е правилно, Ан! Аз съм стар мъж. А ти си петнайсетгодишно момиче. — Беше го обмислял цяла нощ, докато се въртеше в леглото, и най-накрая му дойде умът в главата. Нямаше да ѝ позволи да го разубеди сега.

— Почти на шестнайсет съм.

В очите ѝ имаше сълзи и това леко докосване го наелектризира. Този забранен плод беше изключително сладък, затова не трябваше да ѝ позволява да остане и за час, иначе не можеше да отговаря за действията си. Познаваше се достатъчно добре. Досега с никого не беше се чувствал така. Това, че тя е само на петнайсет, беше просто една от жестоките шеги на живота.

— Та аз дори не съм девствена, Бил — каза го тъжно, със съкрушен поглед. Обичаше го толкова много, той беше единственото, което искаше от живота. Той беше наградата за самотата и болката, които изпита.

— Това няма нищо общо, мила! Каквото и да си правила преди, то не се брои. Била си под влиянието на наркотици. Не би трябвало да мислиш повече за това. То е зад теб. Не е равносилно на решението да се обвържеш с мъж. Никой от нас няма да успее да се справи със ситуацията. И какво ще стане тогава? Някой ще бъде наранен, а аз не искам това да си ти.

Не ѝ каза, че ако родителите ѝ научат, може да свърши в затвора за това, че е спал с нея.

Колкото и внимателно да планираха всичко, пак имаше вероятност да научат. Ан каза на Гейл да не ѝ се обажда вкъщи, защото няма да могат да разговарят, с всичките братя и сестри наоколо. Тя щеше да ѝ звъни всеки ден, така че нямаше смисъл и Гейл да го прави. Бяха помислили за всичко. А сега той разбиваше сърцето ѝ. Не я интересуваше дали ще се нарани, все едно ѝ беше дори и да умре, стига да е с него.

— Ако ме накараш да си отида, ще избягам отново. Ти си единственото, за което си струва да живея, Бил — каза му тя и вдигна към него тъжните си очи.

Сърцето му се късаше от думите ѝ, ужасно беше да говори така. Преживяла е толкова много, а е толкова млада! И донякъде беше права. Наистина беше по-зряла от повечето момичета на нейната възраст, особено от Гейл, но е била изложена на много удари. Хейт-Ашбъри, комуната, бебето, което е родила, трудностите с родителите ѝ. Не беше честно отново да я наранява, но това беше за нейно добро, си мислеше той и нежно държеше ръката ѝ. Канеше се сам да я закара вкъщи, но тя не се помръдна. Само стоеше и го гледаше с тези очи, които пронизваха сърцето му.

— Скъпа, моля те... не можеш да останеш...

— Защо?

Той седна тежко до нея. Нямаше да издържи още дълго и да ѝ се съпротивлява и ако не си тръгне скоро... не беше честно спрямо него... той беше просто човек.

— Защото те обичам прекалено много. — Той я взе нежно в ръцете си и я целуна, с твърдото намерение да я отведе у тях след това. Но стоманената му броня се разтопи, когато усети горещата лава на езика ѝ и инстинктивно ръката му посегна към бедрата ѝ. От седмици всеки път, когато бяха сами, те ставаха все по-смели един с друг.

— Толкова те желая, малката ми... — прошепна хрипливо той, — но не бива... моля те...

— Не е вярно — отвърна му тя. Разтапяше се върху кушетката, придърпвайки го към себе си, и всичките му аргументи отлитаха... Може би само сега... само веднъж... няма да го направят никога повече...

Но изведнъж той се осъзна и се отдръпна от нея. Краката му трепереха, но той поклати глава и се спря.

— Не, няма да ти причиня това, Ан!

— Обичам те с цялото си сърце. — Гледаше го като напляскано дете.

— И аз. Ще чакам още две години, ако се наложи, и след това ще се ожена за теб. Но няма да съсипя живота ти.

Изведнъж тя се разсмя със смеха на много младо момиче и го целуна по бузата.

— Толкова те обичам! Наистина ли смяташ да се ожениш за мен?

— Тя се чувстваше зашеметена, зарадвана, щастлива.

— Ще го направя. — Той ѝ се усмихна нежно.

Това беше един труден час за него, а и за двамата, но повече за него, защото цяла нощ не беше спал. Наистина държеше на думата си. И преди си го беше мислил. Представяше си дори, че един ден Гейл ще одобри всичко това. И други мъже са се женили за момичета на половината от техните години. Не беше най-лошото нещо, което би могъл да стори.

— Ако си достатъчно луда да се омъжиш за мен. След две години ти ще си на осемнайсет, а аз на петдесет и една.

— Звучи ми страхотно — ухили се тя.

— А какво ще кажеш, когато си на трийсет, аз ще съм на шестдесет и три?

Изпитваше я и не изпускаше от погледа си изражението ѝ. Предложението му беше сериозно. Нищо в живота си не искаше повече от това и нямаше причина да не са щастливи и двамата. Искаше да се грижи за нея, да я пази от мъката през останалата част от живота ѝ. Усецаше, че родителите ѝ са направили достатъчно малко за нея, след деня на раждането ѝ. Със сигурност по-малко, отколкото той е правил за Гейл. Но Гейл беше единствено дете, а Ан беше последното от пет деца. И от това, което беше чул, тя се е родила в трудно за тях време. Все пак това не беше извинение. Щеше да прекара остатъка от живота си, като наваксва пропуснатото от нея. Всичко. Дори и изоставеното бебе.

— Звучи ми чудесно — отговаряше на втория му въпрос за разликата във възрастта им и изглеждаше, че съвсем не е впечатлена. — И аз мога да броя, да знаеш. Когато съм на шестдесет, ти ще си на деветдесет и три. На теб как ти звучи това? Сигурен ли си, че тогава няма да ти се прииска някоя по-млада?

Тя вече се шегуваше и двамата се засмяха. Започнаха да се поотпускат. Беше изминало едно кошмарно утро, изпълнено с угризения и страх, но сега отново се чувстваха леко един с друг, както преди. Но тогава все още не беше ѝ направил предложение.

— Решено ли е вече? Сгодени ли сме? — Те се усмихнаха един на друг и тя се наклони към него и го целуна.

— Сгодени сме, а аз те обичам с цялото си сърце.

В отговор на нейните думи той я целуна толкова нежно, че телата им сякаш се сляха и той отново трябваше да си напомня да се отдръпне, въпреки че вече не го искаше... а и щом като щеше да се ожени за нея някой ден... вече не беше грешно... само този път... за да укрепят клетвата си. Той се облегна назад, загледан в очите ѝ. Знаеше, че повече не би могъл да мисли разумно.

— Подлудяваш ме, знаеш ли?

— Радвам се. — Имаше вид на жена, когато го казваше, а очите ѝ пронизваха неговите. — Мога ли да остана за малко?

Нямаше нищо лошо в това. И преди го бяха правили, когато Гейл си имаше други планове, а прислужниците почиваха. Единствената разлика беше, че тогава очакваха всеки момент да се завърне някой, а сега бяха абсолютно сами. Той предложи да загрее басейна, за да поплуват, и тя се съгласи, че идеята му е добра.

Тя въобще не си направи труда да облича бански костюм. Направи един красив скок, а той наблюдаваше финото кадифе на кожата ѝ и дългите ѝ красиво оформени крака. Беше красиво момиче, но сякаш никой от семейството ѝ все още не беше го забелязал. Тя си оставаше малката Ан, тихото дете, което постоянно се крие в стаята си. Но сега не се криеше.

Той свали дрехите си и скочи след нея. Плуваха като змиорки под повърхността на водата, но след това се приближиха един към друг и се прегърнаха. Той я притисна към себе си бавно. Не можеше да издържи. Желаше я прекалено много. Телата им се срещнаха, а той я целуваше и галеше гърба ѝ, шията ѝ. Изведе я от басейна, уви я в една хавлия и я отнесе вътре в къщата. Не бяха нужни повече думи. Вече не можеше да се спре. Тя изглеждаше като принцеса, когато я постави върху леглото. Усмихна ѝ се. Тялото му още беше стегнато, мускулите — твърди, а краката — силни. Един ден можеха да имат хубави деца, въпреки че сега не мислеше точно за това, а само за нея. Докосваше

всеки милиметър от нея, галеше я и я целуваше и тя усети любовта, която никога преди не беше изпитвала.

Те се сляха в едно. Тялото ѝ се огъна от удоволствие под неговото и сякаш с часове танцуваха високо в небето и достигнаха слънцето.

ГЛАВА 33

Толкова идилични дни никой от двамата не беше прекарвал досега. Този път нямаше наркотици, халюциногени, ритуали и илюзии. Само Бил с нежността и красотата, които той внесе в живота ѝ, и радостта, която тя му донесе.

През тези десет дни си позволиха да забравят колко ще е трудно през следващите две години. Оставаха в границите на къщата и имението, но там бягаха, играеха, слушаха музика. Той ѝ даде чаша шампанско, само една, на годеща им, както те го наричаха. Къпеха се дълго във ваната, той ѝ четеше, а вечер, пред огъня, решише косите ѝ и я даряваше с любов, каквато тя не беше получавала от никого. Приличаше на бащинската обич, която изпитваше към Гейл, но обогатена с любовта, с която обсипваше съпругата си преди и от няколко години нямаше с кого да сподели. Изля душата си пред Ан, а тя му отдаде своята.

Беше по-щастлива от когато и да било. Разплака се, когато настъпи последната им вечер заедно. Беше се обаждала всеки ден на Гейл и тя ѝ разказваше за приключенията си в Ню Йорк. Но не си направи труда да звънне вкъщи. Знаеха къде е и че всичко е наред. Нямаха никаква представа какво става с нея, но това си беше нейната тайна и щеше да ѝ се наложи да живее с нея през следващите две години.

— Какво ще стане, ако Гейл разбере? — попита го тя, докато лежаха в леглото. През тези десет дни тя почти не беше обличала дрехи. Любеха се през цялото време, но той все не можеше да ѝ се насити. През десетте дни сякаш наваксваше — за изминалите десет години.

Но мисълта за това, което попита тя, го накара да въздъхне.

— Не знам. Мисля, че ще е шокирана в началото, но с времето ще свикне. По-добре е, ако не разбере поне още година. След това ще бъде по-голяма, по-зряла и по-способна да приеме чувствата ни. — Ан кимна в съгласие. Почти за всичко мислеха еднакво. — Най-важното е да знае, че любовта ни може да бъде споделена и с нея, че няма да я

изолираме. Обичам я, както и преди. Но сега обичам и теб. Все пак аз имам право да се оженя отново някой ден... просто може да я изненада, че това е една от приятелките ѝ.

Ан изведнъж си представи как стои с бялото було, а до нея е Гейл и се усмихна на себе си. Хубав сън, но имаше още много време. За две години можеха да се случат толкова неща. Знаеше го по-добре от когото и да било.

Разказа му за Лайънъл и Джон, за това, че са хомосексуалисти, че са я взели при себе си, докато роди бебето, че са били толкова мили с нея... после Джон загина в пожара, а Лайънъл остана съкрушен.

Вече година оттогава, а Лайънъл продължаваше да страда. Живееше сам и освен за работа не излизаше никъде. От време на време я водеше на обяд, но беше така притихнал, че я плашеше.

Бил разбираше състоянието му, което тя описваше. Чувстваше се по същия начин, когато жена му почина, но поне си имаше Гейл, за да облекчи болката му. Той усещаше, че вече знае всичко за Ан — всичките ѝ тайни, страховете ѝ, това, което изпитваше към Фей. Беше убедена, че родителите ѝ никога не са я обичали, и това го натъжаваше.

— Ще трябва да внимаваме, малката ми. Не само е Гейл. Но и с всички други.

— Знам. И преди съм пазила тайни. — Тя изглеждаше толкова мистериозно, че той се разсмя и целуна връхчетата на гърдите ѝ, а те веднага се втвърдиха.

— Не точно така, предполагам.

— Не — усмихна се тя и след няколко минути те отново се любиха.

Вече дори не се чувстваше виновен. Нещата просто си бяха такива, тя беше негова и той нямаше да я изгуби вече. Нямаше да се откаже от нея. Ще я подкрепя през целия им съвместен живот.

Обеща ѝ го, когато на другия ден я отвеждаше вкъщи. И двамата изглеждаха уморени, цялата нощ не бяха мигнали. След два часа той трябваше да вземе Гейл от летището, а вечерта се връщаха прислужниците.

Приказният меден месец беше свършил. Трябваше, ръка за ръка, внимателно да продължават да живеят през следващите две години. Но отново щяха да се появят и такива моменти. Ваканции, откраднати дни, нощи, прекарани тук или там.

Обеща ѝ го.

В очите ѝ все още се отразяваше блясъкът на неговата любов, когато пристъпи прага на дома си с куфар в ръка. Тя спря и се послуша, за да чуе звука на заминаващия ролс-ройс.

— Изглеждаш уморена — забеляза майка ѝ, когато тя влезе. Беше неделя следобед и не работеха. Фей се вгледа в очите ѝ. Въпреки всичко изглеждаше доволна. — Добре ли прекарахте, скъпа?

— Мм... хмм...

— Вероятно цели десет дни не си слагала дрехите си — засмя се Уорд. — Не зная какво им става на момичетата на твоята възраст, но все не искате да се обличате.

Тя изчезна в стаята си с усмивка, без да каже нито дума. Но когато Ванеса я погледна, тя забеляза нещо повече от това, което видяха родителите ѝ. Не беше съвсем сигурна какво точно е. То я караше обаче да се притеснява за момичето и тя реши да поговори с нея, преди да си тръгне.

Но така и не намери време. На другия ден Ан тръгна на училище. Ванеса имаше някои приятели, с които искаше да се види, а на следващата вечер трябваше да опакова нещата си.

След това замина, без да е разбрала какво е това, което озарява така очите на Ан.

ГЛАВА 34

Всеки се върна към своя собствен живот.

Вал — към нейните филми на ужасите и бъркотията от наркотици и нови мъже в леглото.

Ванеса отново се захвана с училището си в Ню Йорк.

Грег имаше проблеми с оценките си, но обеща, че ще се постарее да ги оправи.

Ан, изглежда, не създаваше притеснения на никого.

Тя прекарваше повечето си свободно време в дома на приятелката си, но вече всички свикнаха с това. По цял ден почти не я виждаха. Тя навърши шестнайсет години и едва успя да намери време, за да отпразнува рождения ден със семейството си. Гейл и баща ѝ я заведоха в Бистро на следващия ден, за да го отбележат, и Фей не намери нищо лошо в това. Бяха ужасно мили с Ан и тя ѝ напомни, че е хубаво да подарява от време на време по нещо на Гейл, за да ѝ покаже, че оценява всичко.

През февруари Лайънъл покани Уорд и Фей на обяд. Това беше нещо необичайно и тя се надяваше то да означава, че има хубави новини в живота му. Може би някой вълнуващ филм или някаква промяна в работата, може би дори щеше да им каже, че се връща в училище.

Оказаха се съвсем неподготвени за това, което им съобщи.

Изглежда, се колебаеше, сякаш се страхуваше, че ще им причини болка. Изведнъж Уорд се почувства неудобно. Може би щеше да им каже, че е влюбен в някой мъж, а той не искаше да слуша такива неща. Но Лайънъл им каза новината направо, без да се бави. Нямахме никакъв лесен начин да се изрекат тези думи.

— Получих повиквателна.

И двамата се втренчиха в него. Войната във Виетнам беше в разгара си и не напускаше умовете.

Уорд изглеждаше ужасен. Колкото и да обичаше страната си, той не би искал да жертва никой от синовете си във война, която вонеше, заради някакво си място, за което не му пукаше.

Фей направо зяпна, когато чу първите думи на Уорд.

— Кажи им, че си хомосексуалист.

За първи път той не използваше някоя от обидните думи.

Лайънъл се засмя и поклати глава.

— Не мога, татко.

— Не бъди срамежлив, за бога! Това може да спаси живота ти. — Точно затова каза на Грег да оправи оценките си. Само това му трябваше, да го изритат от училище и да го изпратят във Виетнам. Но Лайънъл си имаше идеално извинение. Той въобще не беше се притеснявал за него. — Бъди разумен, момче! Или това, или върви в Канада.

— Не искам да бягам, татко. Просто няма да е правилно.

— Защо не, за бога! — удари той по масата, но никой не им обърна внимание. В столовата имаше толкова движение и шум, че никой не обръщаше внимание на никого, независимо как е облечен или какво казва. Човек можеше да влезе гол и да крещи до изнемога и всички щяха да си мислят, че репетира ролята си. Но сега Уорд говореше съвсем сериозно. — Трябва да се измъкнеш, Лай. Не искам да заминаваш.

— И аз, скъпи — каза Фей, просълзена от думите на мъжете.

— Знам, мамо. — Той докосна нежно ръката ѝ. — Аз също не се радвам особено, но нямам избор. Говорих вчера с тях и мисля, че знаят какъв съм, знаят също, че се занимавам с филми. Така че искат да направя някакъв филм.

Уорд и Фей изглеждаха облекчени.

— Знаеш ли къде?

Той си пое дъх.

— Вероятно във Виетнам първата година и може би в Европа още една година.

— О, боже...

Уорд пребледня, а Фей се заплака.

Следващите две седмици бяха ужасно потискащи. Лайънъл трябваше да организира заминаването си, да напусне квартирата и работата си. Премести се при Фей и Уорд за няколко дни, преди да тръгне за военния лагер. И двамата бяха благодарни за малкото време, което можеха да прекарат с него, затова всеки ден се връщаха от работа

по-рано. Но последната вечер беше наистина тежка. Всички плакаха и му пожелаха късмет.

На следващия ден в шест сутринта го изпратиха и той замина с едно такси. Фей се отпусна в ръцете на Уорд и се разхълца. Страхуваше се, че никога повече няма да го види. Уорд я държеше в прегръдките си с просълзени очи. Моментът беше мъчителен за всички.

Ан и Бил излязоха на разходка и тя му каза това, което родителите ѝ се страхуваха да изрекат. Може би отиваше във Виетнам, за да го убият, защото така и не успя да преживее смъртта на Джон. Тази мисъл не ѝ даваше покой.

— Сигурен съм, че не си права, скъпа! Той просто прави това, което смята, че е негов дълг. И аз съм ходил на война. Не всички биват убити. А той все пак ще снима филм, така че ще е в по-голяма безопасност.

Не беше точно така. Знаеше, че тези момчета доста често са ранявани, докато прелитат ниско с хеликоптерите, за да заснемат най-добри кадри. Молеше се само брат ѝ да е разумен и преценката ѝ за психологическото му състояние да се окаже грешна. Но и родителите му тайно се страхуваха точно от това.

Само Вал беше сигурна, че всичко с него ще е наред. Тя така беше погълната от собствения си живот, че ѝ беше трудно да мисли за нещо друго. Тъкмо сега беше попаднала на роля от филм за чудовища, който щеше да се снима край Рим. Всичко се дублираше, защото продукцията беше международна, но тя така или иначе нямаше никакви реплики. В него участваха много стари звезди, провалили се преди време и останали за дълго без работа.

— Не е ли страхотно!...

Обади се на Ванеса, за да ѝ каже, че ще мине през Ню Йорк. Само за една нощ, но все пак щеше да е весело. Ванеса я покани да се срещне с нейния приятел.

Валери изхвърча от самолета, облечена в червена кожена пола, лилави чорапогачи, лилава кожа около врата и боти от чортова кожа. Изглеждаше като неонова реклама. Пуловерът ѝ беше отрязан до кръста, а косата ѝ все така се развяваше като грива около нея. Ванеса погледна Джейсън, с неговите дрехи в горско зелено и тъмносиво и изведнъж се замисли как ли ще му се отрази това. Покашля се леко.

— Господи, тя истинска ли е? — прошепна той на Ван. Но красотата ѝ не можеше да се отрече, колкото и странни да бяха дрехите ѝ.

Ванеса му се ухили.

— Земите на пластмасата в най-добрия си вид.

Вал се хвърли в ръцете на Ванеса. Разцелува Джейсън, малко прекалено любвеобилно за първа среща. Парфюмът ѝ беше тежък, а когато я целуна, Ванеса усети мирис на марихуана в косите ѝ.

Вечерта отидоха в Грийнуич Вилидж, слушаха малко джаз, а после се прибраха и разговаряха в апартамента на Джейсън до четири сутринта. Той наливаше текила, а Валери измъкна кутия с цигари марихуана.

— Моля, обслужвайте се. — Тя запали една с вид на експерт, Джейсън я последва, но Ванеса се колебаеше. Беше опитвала веднъж, но не ѝ хареса особено. — Хайде, сестричке, не бъди глупава.

Ванеса я послуша и им прави компания, но настояваше, че няма никакъв ефект. Най-накрая се заровиха в жълтите страници, за да търсят денонощно заведение за пици, но взеха решение да изпразнят хладилника на Луиз и Ван и не преставаха да приказват и да се кискат.

Джейсън се зазяпа във Вал. Не можеше да преодолее огромната разлика между двете. Не престана да ѝ се чуди и на следващия ден, когато я изпрацаха на самолета. Този път тя беше в яркозелен кожен костюм, който родителите ѝ никога не бяха виждали. Голяма част от гардероба ѝ беше зает от другите момичета и никоя от тях нямаше нищо против. Вече никоя не знаеше кое точно на кого принадлежи, а тя така или иначе заминаваше само за няколко седмици, стига да не си намери друга работа когато отиде там.

— Чао, чао, деца! Пазете се. — После намигна на Ван.

— Бива го.

— Благодаря.

Двете момичета се разцелуваха, а Джейсън ѝ махаше за довиждане, докато се качи на самолета. През двата дни сякаш ураган премина покрай тях.

— Как е възможно да сте толкова различни! — Въобще не успяваше да го разбере и Ван се разсмя на шокирания му вид.

— Не знам. Но въпреки че сме семейство, всички съвсем не сме еднакви.

— Очевидно.

— Искаш ли да ме замениш за Вал?

Все се страхуваше от това. Валери беше толкова позабележителна и страхотна с цигарите марихуана, разпуснатия си морал и буйната червена коса. Имаше чувството, че тя би спала с Джейсън, стига Ванеса да изчезнеше някъде. Но тя познаваше сестра си прекалено добре и внимаваше. Беше ѝ отнела достатъчно много приятели през годините, за да ѝ се довери, макар че не ѝ се сърдеше. Вал просто си беше такава, тези неща не означаваха нищо за нея.

— Още не. — Джейсън изглеждаше изключително облекчен, че е попаднал на по-скромната близначка.

Но спокойствието му беше прекратено след няколко месеца от предложението на Ванеса. Връзката им продължаваше безпроблемно. Всъщност тя се премести в неговия апартамент, а Луиз си намери нова съквартирантка. Разбраха се, че ако се обадят родителите ѝ, ще я прикриват. Ще им кажат да изчакат, после ще я извикат, за да може тя да изтича до горе и да разговаря с тях. Но те се обаждаха рядко. Ако дойдеха в града, Ванеса щеше да се върне за няколко дни в апартамента, но досега не бяха идвали.

Бяха прекалено заети с новия си филм. Лайънъл все още беше във Виетнам, но като по чудо досега всичко вървеше добре. Валери не беше се върнала от Рим. Там си намери друга малка роля, този път в каубойски филм, което беше съвсем ново за нея. Когато се обади на Фей, и каза, че се е снимала няколко пъти за списания, но пропусна да спомене, че е била без дрехи.

Сега бяха разпилени по всички краища на света и единствено Ан остана в Лос Анжелис. Уорд искаше да наеме за две седмици къща на Лейк Таху и се интересуваха дали Ван може да дойде. Лайънъл щеше да е в отпуск, лятната работа на Грег щеше да е приключила, Вал беше казала, че ще се върне от Рим дотогава, а Ан се съгласи да дойде, ако може да вземе Гейл със себе си. Искаше се само съгласието на Ванеса, а тя предложи на Джейсън да я придружи. И естествено дори мисълта за това го ужаси.

— Хайде, дотогава ще си приключил дипломната си работа, а и Лейк Таху е нещо реално. Освен това искам да се срещнеш със семейството ми.

Точно това го плашеше. Той си представяше, че са съвсем същите като Вал и че врагът ще го погълне. Идваше от малко градче и нямаше изградена защита срещу тях.

— Вече познаваш Вал, така че няма всички да са ти непознати.

— О, боже!

През следващите седмици направи всичко възможно, за да я разубеди, но тя отказа да го слуша. За лятото си беше намерила работа в една книжарница и всеки ден, щом се върнеше вкъщи, тя му повтаряше едно и също.

— Няма ли за какво друго да си говорим? Убиха Робърт Кенеди. Политиката на тази страна смърди, брат ти е във Виетнам. Точно сега ли трябва да говорим за празници?

— Да. — Знаеше, че е изплашен, но нямаше представа от какво. Бяха съвсем безвредна група, поне според нея.

— Ще си говорим само за това, докато се съгласиш.

— По дяволите! — Крещеше й, защото наистина я обичаше много. — Добре де! Ще дойда!

— Исусе, какво толкова има!

Обади се на родителите си и ги шокира. Ванеса беше първата, която молеше да доведе някого със себе си, освен Ан с малката й приятелка.

— Кой е той, скъпа? — Фей се опита да прозвучи съвсем небрежно, докато седеше, леко смръщила вежди на бюрото си в МГМ. Изведнъж се уплаши, че той не е достатъчно добър или не мисли достатъчно за Ванеса. Как можеше тя да знае дали момчето е свястно? Все още беше толкова наивна.

Миналата седмица Фей се натъкна на Вал, която беше с някакъв тип с вид на гримьор. Той беше толкова пиян, че на нея почти й се налагаше да го носи. Налагаше се да поговори с това момиче. Откакто ходи в Рим, съвсем полудя. До Фей започнаха да стигат различни слухове, които съвсем не й се нравеха, особено за хората, с които се движеше. Но си знаеше, че е почти невъзможно Вал да бъде контролирана. Затова се замисли отново за Ванеса и мистериозния й приятел, като беше съвсем наясно, че вкусът й е много по-умерен от този на Вал. Нямаше представа какво би казал Уорд, въпреки че мястото, което наемаха, беше достатъчно просторно. Имаше дванайсет

спални и беше точно до езерото. Идеята наистина беше много добра и щеше да е чудесно всички да са заедно отново.

— И кое е това момче? С теб ли учи в Кълъмбия? — Не й се искаше да досажда, но вероятно точно така звучеше на детето си.

— Вече не. Сега завършва темата си за философска степен.

— На колко години е? — Сега вече Фей се притесни наистина.

— На шестдесет и пет. — Не се сдържа и подразни майка си, но тя не се разсмя с нея. — Хайде, мамо, отпусни се! Само на двайсет и шест е. Защо?

— Не е ли малко старичък за теб? — Опитваше се гласът й да остане спокоен, но безуспешно.

— Не съм забелязала. Все още върви доста добре. Може да танцува, да кара велосипед...

— Престани да се правиш на интересна. Сериозно ли е? Защо искаш да го доведеш вкъщи? Каква е връзката ти с този мъж?

Въпросите идваха по-бързо, отколкото Ванеса можеше да им отговори. Радваше се, че Джейсън не е с нея в този момент.

— Не, не е сериозно. Той е просто добър приятел. — Живея с него, мамо... Това никак нямаше да й хареса. — Защо не задаваш такива въпроси на Вал, а мен да оставиш на спокойствие?

Защо все тя трябваше да бъде на топа на устата! Все така правеха. Оставяха момчетата да правят каквото си искат, не можеха да контролират Вал, а Ан въобще не разговаряше с тях. А най-вероятно те имаха много повече за криене от нея.

Грег тичаше след всичко, което носеше пола, от три години насам. Само Бог знаеше в какво се е забъркала Вал сега, а Ан изглеждаше толкова потайна... Но никой не тормозеше тях, а нея, защото винаги се е опитвала да се държи добре с тях. Не беше честно! Но когато майка й зададе следващия въпрос, нежността в гласа й я трогна.

— Влюбена ли си в него, скъпа?

Ванеса се поколеба.

— Не знам. Просто много го харесвам и смятам, че ще се разбира с останалите.

— Гадже ли ти е?

Ванеса се усмихна на думата, която майка й употреби. Отново бяха приятелки.

— Предполагам, че да.

— Добре, ще поговоря с баща ти за това и ще видя какво ще каже той.

Но, разбира се, след като зададе много по-малко въпроси от Фей, той каза да и я посъветва да се отпусне. Лесно му беше да го каже. Тя имаше да мисли за пет деца.

Те все си оставаха деца за нея.

ГЛАВА 35

Всички пристигнаха на Лейк Таху поотделно.

Уорд и Фей прекараха няколко дни сами в наетата къща, която се оказа по-хубава, отколкото очакваха. Във всеки край имаше по една малка куличка, на долния етаж имаше огромна дневна и облицована трапезария с маса за единайсет души и голяма камина. На горния етаж бяха дванайсетте спални, които стигаха за всички. Обстановката имаше някакъв селски уют — с рогозки, еленови рога и оловни съдове навсякъде. Имаше индиански кошчета и мечи кожи по пода. Оказа се точно това, което си беше представял Уорд.

Двамата заеха основния апартамент, с огромна старомодна баня и тоалетна стая. На следващия ден те седяха загледани към езерото и си припомняха ваканцията си в Швейцария през миналата година. Фей се обърна към Уорд, изпълнена с някакъв копнеж.

— Искан ми се някой ден да се оттегля на такова място.

— Господи, ти ли? — усмихна ѝ се той. Не можеше да си представи нищо по-абсурдно от красивата си, светска и елегантна съпруга, спечелила три награди на Академията, най-известната жена режисьор в света, определяща новите тенденции, да се откаже от всичко това и да седи загледана в езерото през следващите четирийсет години. Сега тя беше само на четирийсет и осем и той въобще не успяваше да си го представи. — Ти ще полудееш за три дни, ако не и за два.

— Не е вярно, скъпи. В близките дни ще те изненадам, като се откажа от всичко това.

Много малко бяха нещата, които не беше направила и които ѝ се искаше да направи. Все по-често напоследък се замисляше дали да не се оттегли. Режисираше филми от петнайсет години и като че ли вече ѝ стигаше. Изненада се, че е толкова сериозна.

— Прекалено млада си да се оттеглиш. Какво ще правиш?

Тя му се усмихна и го целуна.

— По цял ден ще стоя с теб в леглото.

— Звучи ми много добре. Може би наистина трябва да се оттеглиш, ако точно това имаш предвид. — С усмивка, той се замисли за идните две седмици. — Ще успееш ли да издържиш две седмици с цялата тази тълпа?

Той ги очакваше с нетърпение, особено времето, което щеше да прекара с Грег и Лайънъл. От години синовете му бяха напуснали дома и той се радваше, че Лайънъл преживя Виетнам.

В очите му се появиха сълзи, когато след два дни Лайънъл изскочи от една наета кола. Той беше първият пристигнал и го прегърна крепко.

— Хей, момче, отслабнал си и си загорял.

Изглеждаше чудесно и сякаш беше пораснал. На двасет и две, той изглеждаше с пет-шест години по-възрастен и въобще нямаше вид на педи. Чудеше се дали не е променил предпочитанията си, но не смееше да попита. Лайънъл се разсмя, когато вечерта Уорд се опита да намекне нещо. За пръв път от години те разговаряха като приятели. Но Уорд уважаваше филмите му за Виетнам и непрестанната опасност, на която беше изложен.

— Не, татко. Не съм променил предпочитанията си. — Уорд изглеждаше притеснен и Лайънъл се усмихна. — Нещата не стават така. Но не е имало никой друг след Джон, ако това искаш да попиташ.

С тъга си спомни за изгубената си любов. Вече измина година и половина, а той все още му липсваше ужасно. Донякъде беше полесно, когато беше във Виетнам. Не трябваше да вижда местата, където някога са били заедно. Животът беше съвсем различен. Уорд видя, че и сега споменът му причинява болка.

Прекараха приятно, преди да дойдат останалите.

Първо Джейсън и Ванеса от Ню Йорк. Пристигнаха в Рено със самолет, след това наеха кола и късно следобед бяха в къщата.

Ванеса изскочи и се протегна, а Джейсън се огледа наоколо, изненадан от красотата. С учудване забеляза Лайънъл, който се приближаваше към тях. Веднага разбра какъв е и се зачуди защо Ван не му го е споменала.

— Здравей. — Имаше топли очи и малко приличаше на Ван. — Аз съм Лайънъл Тейър.

— Джейсън Стюърт.

Двамата си стиснаха ръце и се заговориха за красотата на мястото. Гледката към езерото беше прекрасна. След малко от плажа дойдоха Уорд и Фей, все още с бански костюми. Той носеше въдица, но никакви видими резултати от дейността си и Фей го дразни през цялото време. Беше облечена в цял бански, който подчертаваше запазената ѝ фигура. Сега вече се видя къде е истинската прилика. Лайънъл изглеждаше абсолютно като Фей.

Въпреки че не искаше да си го признае пред Ван, но наистина се впечатли от срещата с нея. Беше красива и интелигентна, а очите ѝ блестяха от милион идеи. Разсмиваше всички и имаше дълбок, прелъстителен глас. След като разговаряха дълго тази вечер, той реши, че това е една от най-интересните жени, които някога е срещал. Тя го разпита за темата му, идеите и плановете му и изведнъж той разбра колко трудно е било да израстваш при нея. Беше така дяволски красива и умна, че изглеждаше невъзможно човек да се състезава с нея. Сега си обясни защо Ванеса е така тиха, а близначката ѝ толкова луда.

Ван очевидно е избрала въобще да не се състезава, да води свой собствен, спокоен живот. А Вал си пробиваше пътя с бой, но беше избрала начин, по който никога нямаше да спечели. Стараеше се да бъде по-забележителна, по-красива. Опитваше се да я победи на неин терен, и така само щеше да загуби.

Лайънъл също се занимаваше с кино, но в съвсем различно направление. Стана му любопитно да се срещне и с другите двама.

Следващият пристигнал беше Грег, който не преставаше да говори за футбол, бира и момичета. Направо беше изтощително да си в една стая с него. Но Джейсън забеляза как светнаха очите на Уорд, докато разговаряше с Грег. Това беше обожаваният син, героят, спортистът. Започваше да си представя болката, която е изпитвал Лайънъл през по-голямата част от живота си. Няколко пъти се опита да разговаря с Грег, но той нямаше какво да каже, а и все имаше нещо друго наум.

Най-накрая пристигнаха Вал и Ан. Вал беше останала в града възможно най-дълго, но се съгласи да докара сестра си, въпреки че точно сега никак не ѝ се заминаваше. Започваха снимките на нов филм на ужасите и не искаше да я пропуснат. Но все пак не можеше да участва във всичко, а знаеше, че след две седмици ще има и друг филм. Вече се беше специализирала и въобще не се притесняваше от

закачките на приятелите си, защото работеше почти без прекъсване и си изкарваше стабилен доход.

— Хайде — подразниха я веднъж, когато се бяха събрали всички заедно, — нека го чуем, Вал. Прочутият вик на Валери Тейър.

Лайънъл угаси лампите, а Вал се смееше, докато всички я молеха, защото досега го беше правила поне дузина пъти. Най-накрая се изправи в тъмната стая, до огъня, намръщи се страховито и нададе дълъг пронизителен вик. Беше толкова убедителна, че те я гледаха ужасени, като си мислеха, че се задушават. Изминаха сякаш часове и най-накрая тя се срути на пода. Изнесе представлението за всички тях и те бурно я аплодираха, а най-гръмко от всички ръкопляскаше Джейсън.

Този следобед той и близначките бяха се разхождали с лодка по реката и Вал беше дяволски забавна. Изключително бързо се превръщаше в един от най-пламенните ѝ поклонници. За да му покаже, че чувствата им са взаимни, на път към къщи тя спокойно му подаде една жаба. Той подскочи, Ван изпищя, а Вал ги обвини, че са смешни.

— По дяволите, аз работих наведнъж с двеста от тях във филма в Рим.

Изведнъж и тримата се разсмяха и се подгониха един друг. Сякаш отново бяха деца.

Лайънъл, Уорд и Грег отидоха някъде за риба и се върнаха с някакъв улов, като се опитваха да убедят Фей да го сготви, но тя им каза сами да се оправят. На Лайънъл му се стори, че Грег е доста утихнал, и се позачуди дали няма нещо, което да му тежи. Но в крайна сметка всички прекарваха весело.

Фей прекара един спокоен следобед на плажа с Ан. Тя отказа да отиде с Джейсън и близначките или пък за риба с момчетата. Фей дори не беше сигурна, че тя иска да лежи на плажа с нея. Но нямаше какво друго да прави, така че остана там да почете.

В края на краищата нейната приятелка Гейл реши да не идва. Не искаше да се натрапва на семейството им и замина с баща си в Сан Франциско, а Ан остана, наново завладяна от самотата. Тя писа някакво писмо, после влезе в къщата и Фей я мярна да говори по телефона. Подозираше, че сега е в тази възраст, когато не ѝ се иска да се разделя с приятелките си и не е въодушевена от това, че е с тях.

До края на втората седмица всички бяха почернели и отпочинали. Ваканцията им се отрази добре. Уорд и Джейсън станаха големи приятели, близначките не бяха прекарвали толкова време заедно отдавна, а Грег най-после се отпусна. Дори Ан се поразвесели.

Един ден, когато Джейсън беше откарал Фей в града, двете с Ванеса отидоха на разходка. Ванеса отново я огледа, учудена, че вече изглежда толкова пораснала. На шестнайсет и половина, тя беше прекалено зряла за годините си след всичко преживяно.

— Харесва ми приятелят ти. — Каза го много тихо и напомни на Ван колко дръпната е била винаги.

— Джейсън? И на мен ми харесва. Добро момче е.

— Струва ми се, че и той много те харесва.

И двете кимнаха. Това беше очевидно, а беше започнал да харесва и семейството ѝ. А толкова се страхуваше от тях. Най-накрая си призна, че си е въобразявал, че всички ще се съюзят и ще го разпитват, а вместо това и те си имаха своите странности и слаби места. Харесваха му, дори срамежливата малка Ан, която сега наблюдаваше с любопитство по-голямата си сестра.

— Мислиш ли да се омъжиш за него?

Ванеса знаеше, че всички това се питаха, но сега тя беше само на деветнайсет и не ѝ се мислеше за тези неща. Поне още няколко години.

— Да не говорим за това.

— Защо не! — Ан изглеждаше изненадана.

— Все още имам много неща пред мен. Искам да завърша училище... да започна нещо свое... да се опитам да пиша...

— Това може да отнеме години.

— Не бързам никъде.

— Сигурно не ти е лесно. Доста по-голям е от теб. Притеснява ли те това, Ван? — Чудеше се какво би си помислила сестра ѝ за трийсет и трите години разлика между нея и Бил. Тяхната разлика изглеждаше нищожна в сравнение с тази.

— Понякога. Защо?

— Просто любопитство.

Седнаха на една скала и потопиха крака в поточето, което минаваше покрай нея. Ан се взираше със замечтан поглед във водата и Ван се зачуди какви ли мисли минават през главата на младото момиче. Имаха само три години разлика, но понякога те ѝ се струваха

десет, и то сякаш Ан беше по-голяма. Като че ли беше срещнала и надживяла прекалено много болка. Тя се обърна, сякаш усетила мислите на Ванеса.

— Ако бях на твое място, Ван, щях да се омъжа за него.

Изглеждаше стара и мъдра и Ванеса се разсмя:

— Защо?

— Защото може и да не намериш друг толкова свестен. Няма нищо по-важно от добрия мъж.

— Така ли мислиш? — Ванеса се вгледа в нея, забелязала в очите ѝ нещо, което беше невъзможно да се достигне. Изведнъж усети, че в живота ѝ има мъж, и то не маловажен. Но с Ан човек никога не можеше да е сигурен. Лицето ѝ издаваше толкова малко, но в него се забелязваше някакво познание, неприсъщо за възрастта ѝ. Тя се извърна настрана, сякаш да не позволи на Ванеса да проникне зад маската ѝ.

— А ти? Имаш ли си някого? — Опита се да говори небрежно и леко, но Ан повдигна рамене, някак прекалено бързо.

— Не, нищо особено.

— Съвсем никой ли?

— Никой.

Ван знаеше, че тя лъже, но не можеше да ѝ каже нищо. Най-накрая обуха гуменките си и тръгнаха обратно. Същата вечер сподели мисълта си с Лайънъл, той я познаваше толкова добре.

— Мисля, че Ан има връзка с някого.

— Кое те кара да мислиш така?

Той вече нямаше представа как вървят нещата при нея. От шест месеца беше във Виетнам, а и тя сега не споделяше с него.

— Просто имам такова чувство... не знам защо... но тя се е променила... — Не можеше да го определи точно и брат ѝ се засмя, а после я погледна в очите.

— А ти, сестричке? Доколко сериозна е връзката ти с това момче?

Сигурно всички щяха да се изредят да я питат за това, преди да си тръгне.

— Спокойно. И Ан ме попита същото днес. Просто сме заедно засега. — Съвсем искрена беше. Откъде можеше да знае какво ще донесе бъдещето?

— Лошо. Мисля, че си го бива.

Тя го погледна, усмихна се и за пръв път от години го подразни:

— Мой си е, не ти го давам.

Той щракна с пръсти и ѝ се ухили.

— О, по дяволите!

Точно в този миг при тях дойде Грег и изгледа Лайънъл и Ван.

— За какво става дума?

Но Ванеса не му каза нищо. Само промърмори нещо и тръгна да търси своя очевидно много популярен приятел. Откри го с Вал, която безмилостно го дразнеше, че е прекалено безгрешен. Уорд и Фей седяха на верандата и пиеха вино, а Ан вероятно беше някъде вътре и отново се обаждаше по телефона.

— Отново Гейл — усмихна се майка ѝ на Уорд и той повдигна рамене. Всичко беше наред. Нямаше нужда да ѝ се бъркат.

Успяха да се порадват на всичките си деца и Уорд можеше да каже, че е доволен от тях. Не всички станаха такива, каквито му се искаше. Имаше други планове за Лайънъл, разбира се, а и Вал би искал да ходи на училище, вместо да се учи да крещи. Но Ан отново се върна в правия път, Ванеса се справяше добре, а Грег беше звездата в семейството. Но не чак толкова голяма, колкото Уорд си мислеше.

Грег и Лайънъл бяха отишли на плажа, седяха на един дънер и наблюдаваха залеза. Най-после Лайънъл разбра защо, откакто е пристигнал, Грег изглежда все притеснен. Вече не можеше да крие истината.

— Просто не знам какво да кажа на татко, Лай... ако ме изхвърлят от отбора...

Той затвори очи, не можеше да продължи, но Лайънъл го изгледа мрачно. Разочарованието на Уорд щеше да е ужасно, но имаше и нещо по-лошо и той го знаеше от опит. Всеки ден пред камерата си виждаше момчета като Грег, проснати мъртви на земята с изсипани вътрешности.

— За какъв дявол ти трябваше да правиш такова тъпо нещо?

Бяха го хванали да пуши опиум през пролетта и го изпратиха на резервната скамейка, а Уорд си мислеше, че Грег има травма. Но оценките му бяха толкова лоши, че имаше вероятност въобще да не го върнат в отбора.

— Господи, ако решат, могат да ме изхвърлят и от училище. — В очите му се появиха сълзи, но се почувства по-добре, след като намери с кого да поговори. От седмици се чувстваше смазан от мислите си.

Без да се замисля, Лайънъл сграбчи рамото му и го загледа напрегнато.

— Не трябва да позволяваш да се случи. Като се върнеш, трябва да се скъсаш от работа и да повишиш оценките си. Ако се налага, вземи си учител, направи всичко възможно... — Знаеше какво говори. Грег нямаше никаква представа какво е там, но и така беше достатъчно изплашен. Изглежда го с пълно отчаяние.

— Може да ми се наложи да преписвам.

— В никакъв случай...

Сякаш отново бяха деца и им беше приятно да се доверяват един на друг. От години не бяха споделяли помежду си, откакто пораснаха и Лайънъл усети, че е различен, а още по-малко, след като Грег разбра истината за него. Странно, но сега реши да поговори точно с него. Не познаваше достатъчно добре Джейсън, не можеше да каже на баща си, а трябваше да говори с някого за това, което му се случи.

Лайънъл го изглежда ядосано.

— Ако преписваш, със сигурност ще те изхвърлят. Трябва да седнеш и да учиш. Ако не го направиш и те изхвърлят, така бързо ще те грабнат за Виетнам, че ще ти се завърти главата. Точно такива като тебе търсят. Млади, здрави, силни и... тъпи.

— Благодаря!

— Слушай ме, като ти говоря! Като казвам тъп, имам предвид куп неща. Искам да кажа, че не си достатъчно възрастен, за да имаш жена и деца, за които да се притесняваш там, в джунглата. Просто ще гледаш как умират приятелите ти и ще ти се иска да изскочиш и да избиеш всичките дребосъци с дръпнати очи. — Очите на Лайънъл се напълниха със сълзи. — Всеки ден гледам как убиват деца като теб.

Не искаше да се връща обратно, но след няколко седмици щеше да му се наложи да го направи. Грег започна да гледа на него с повече уважение. Някак беше успял да оцелее, беше възмъжал, ако можеше да се каже така. Все още не разбираше защо Лайънъл е такъв, какъвто е, но сега вече се вслушваше в думите му. Знаеше, че е прав, и се изплаши до смърт.

— Трябва да се върна в отбора.

— Просто си оправи оценките, за да не те изхвърлят от училище.

— Ще се опитам, Лай. Кълна се...

— Добре. — Той разроши косата му както когато бяха деца и двамата се разсмяха, а слънцето бавно залезе.

Грег сложи ръка на раменете на Лайънъл и това им припомни дните, прекарани в лагерите.

— Мразех те тогава — каза Грег и двамата се разсмяха на спомена. — И ненавиждах Вал и Ван. Мразех всички. Ревнувах от вас. Исках да съм единствено дете.

— Донякъде беше точно така. Винаги си бил най-близък с татко.

Грег кимна. Не можеше да се отрече.

— Само че тогава не го разбирах.

Грег беше впечатлен от философския начин, по който Лайънъл приемаше нещата. През последните години близостта с Уорд понякога го потискаше и той бързо промени темата на разговора.

— Но Ан поне никога не съм мразил.

— Никой от нас не е. Беше прекалено малка, за да я мрази някой. Но сега съвсем не беше малка. Вече беше пораснала, почти.

В момента Ан тъкмо затваряше телефона след разговор с Бил. Тя чувстваше болезнено липсата му и затова му се обаждаше поне три-четири пъти на ден. Всички го забелязаха, но мислеха, че разговаря с Гейл. Само Ванеса беше убедена, че тя е обвързана с мъж, но нямаше как да разбере. Ан не казваше на никого нищо.

Всъщност всички прекарваха добре. Последната вечер Валери седна до вратата на стаята си и се заслуша за Джейсън и Ван. Всяка вечер тя чуваше как Ванеса се промъква при него, но сега, след като чу преминаващите стъпки, тя изчака няколко минути, после хукна към вратата на Джейсън и почука. Успя да чуе смях, после въздишка и накрая баритона на Джейсън.

— Влез.

Тя влезе и се приближи към него с прелъстителска усмивка. Докато той я зяпаше изненадан, тя се хвърли на леглото и без малко да убие близначката си, която изпищя. Изведнъж те се усетиха, че тя се майтапи с тях, и се разсмяха. До късно бърбиха заедно, после отидоха да извикат Грег и Лайънъл и всички слязоха долу, претършуваха хладилника и пиха бира. Това беше съвършен завършек на съвършена

ваканция и когато на другия ден всички тръгнаха по своя път, отнесоха спомена за хубавите мигове.

ГЛАВА 36

За голяма изненада Ванеса успя да убеди Джейсън да прекарат няколко дни в Лос Анжелис. След като се беше срещнал със семейството ѝ и беше ги опознал, вече нямаше от какво да се страхува. А беше и любопитен да посети мястото, което презираше от толкова отдавна. Съгласи се да останат само за два дни и Валери се погрижи той да прекара чудесно. Вземаше ги навсякъде. Във всяко студио, на всяко събиране, в ресторантите, където ходеха само вътрешни хора, по снимачните площадки. През целия си живот Ванеса не беше ходила на толкова места в Холивуд, колкото през тези два дни.

Уорд и Фей веднага се захванаха с подготовката на новия си филм, а Ан се потопи в собствения си живот. Лайънъл се върна във Виетнам през Хаваите и Гуам.

Когато изминаха двата дни, Джейсън и Ванеса се върнаха в Ню Йорк и всеки се впусна в собствения си живот.

Ванеса започваше втората си година в Кълъмбия, а Грег — годината, която трябваше да бъде последна. Но още с пристигането си разбра, че вече не е в отбора и след като прекара една седмица в пиене, за да се възстанови от удара, той пропусна два поправителни изпита, които му бяха останали от предния семестър. И на 15 октомври го извикаха на среща с ректора, който го покани да напусне. Съжалявали, че това се случва с толкова добро момче. Предложиха му да се върне у дома и да размисли през останалата част на учебната година. И ако след това е готов да учи, те ще са доволни да го приемат отново. Но след шест седмици, когато вече се беше прибрал вкъщи със свито сърце и беше причинил огромна болка на Уорд, той разбра, че армията има по-различна покана за него. Получи повиквателна.

Той седна вкъщи, зашеметен, без да помръдне целия следобед. Така го завари Ан, когато пристигна. Тя се прибираше все по-късно, винаги ходеха след училище у Гейл, за да си пишат домашните, а когато се прибереше от работа, Бил я връщаше вкъщи. Това им даваше възможност да прекарат няколко минутки сами и тя разчиташе на тези

мигове. И без това вкъщи почти винаги намираше само прислужницата. Но откакто Грег се върна, нещата се промениха.

Тя си отключи и го видя как седи там, изглеждаше така, сякаш някой е умрял. Спря се и го изгледа. Беше висока, красива, пораснала, но той не го забеляза. Гледаше я с невиждащ поглед.

— Какво ти става?

Тя не беше особено близка с него, но съжеляваше, че са го изхвърлили от училище. Знаеше колко много означава футболният отбор за него. Откакто се върна у дома, беше потиснат, но днес изглеждаше още по-зле. Нещо наистина лошо трябва да му се е случило.

Той повдигна изплашен поглед към нея.

— Днес получих повиквателна.

— О, не...

Тя приседна до него, като веднага осъзна какво означава това. Достатъчно беше, че Лайънъл е там.

Все още седяха и разговаряха, когато влязоха Уорд и Фей. Прибираха се рано, в добро настроение. Нещата вървяха както трябва и продукцията се оформяше.

Още на вратата Уорд се спря и ги изгледа. Веднага разбра по лицето на Грег, че нещо не е наред, и се уплаши, че става дума за Лайънъл.

— Лоши вести? — Каза го бързо, за да може да получи също толкова бърз отговор.

— Да — кимна Грег.

Безмълвно му подаде повиквателната и докато я четеше, Уорд се отпусна на един стол. След миг я подаде на Фей. Единственото, което искаха, беше най-после Лайънъл да се върне, а сега щяха да се притесняват и за Грег. Струваше им се нечестно и двамата им сина да са там.

— Няма ли някакъв закон против това?

Уорд поклати глава и отново се вгледа в Грег. Пишеше, че трябва да се яви след три дни. Не си губеха времето. Беше 1 декември. Той отново се замисли за Канада. Но изглеждаше някак нередно, щом като Лайънъл е там. Сякаш той можеше да рискува във Виетнам живота си, а Грег — не. Ясно беше, че трябва да отиде.

На 4 декември Грег се яви във Форт Орд, точно както пишеше в документа. Изпратиха го във Форт Бенинг, Джорджия, на обучение за шест седмици. Не му разрешиха да си дойде у дома дори и за Коледа.

Празникът тази година беше доста скучен. Вал замина за Мексико с приятели, Ванеса и Джейсън най-после отидоха в Ню Хампшир, Ан само чакаше да изхвърчи навън. Тази година имаха същата уговорка с Бил. След няколко седмици тя щеше да навърши седемнайсет и непрестанно си повтаряха един на друг, че им остава да чакат още само година.

На 28 януари Грег замина с кораб направо за Сайгон, а оттам се отправи към въздушната база в Биен Хуа, на север от Сайгон. Нямахше шанса да попадне в една и съща база с Лайънъл, на когото оставаха още само три седмици служба там.

След това го изпращаха в Германия. Нямахше търпение да дойде този миг. Цял живот щеше да помни тази смрадлива война, ако въобще оцелее. Дяволски много мъже познаваше, убити в деня, преди да заминат. Нямахше да се успокои, докато самолетът му не кацнеше в Лос Анжелис. Знаеше, че и Грег е във Виетнам, и на няколко пъти се опита да се свърже с него, но без резултат. Неговият командващ офицер въобще не губеше време. Беше изпратил всички свежи попълнения на бойното поле още в деня, когато пристигнаха в Биен Хуа. Страхотно посрещане във Виетнам.

Грег стоя там точно две седмици. На 13 февруари корпусът на първа армия проведе атака и ракетни нападения срещу Виент Конг, разрушавайки две села, като взе пленници за няколко нощи. Грег усети за пръв път вкуса на кръвта, смъртта и победата. Един куршум улучи в корема момчето, с което се бяха сприятелили в базовия лагер, но лекарите казаха, че ще се оправи. Единственото хубаво нещо в това беше, че го изпращаха у дома. Дузина други момчета умряха, седем изчезнаха, което изплаши всички, а Грег имаше възможността да убие две стари жени и едно куче. Това му се стори едновременно плашещо и възбуждащо, както когато пресичаш голлинията с топка в ръце.

След това, в пет следобед, изпратиха Грег и още неколцина напред. Джунглата беше изпълнена със звуци, птиците цвърчаха и пееха. Той стъпи на мина и от него не остана дори тяло, което да изпратят обратно. Изчезна в облак от кръв и другите не можеха да

направят нищо друго, освен да гледат. Върнаха се в лагера шокирани, а двама от тях бяха зле ранени.

Новините достигнаха Лайънъл късно същия ден. Седна и дълго гледа замаян думите във вестника, който някой му подаде.

„Скръбни вести.

Грегъри Уорд Тейър беше убит от мина днес. Убит при акция.“

Следваше само името на командващия офицер.

По гърба му полази тръпка. Така се чувстваше, когато гледаше лицето на Джон пред изгорелия им апартамент, преди да дойдат пожарникарите. Никога не беше обичал Грег толкова, колкото Джон. Никога повече нямаше да обича така. Но с Грег бяха братя, а сега изведнъж него го нямаше. Помисли и за болката на баща си, когато той научи новината, и изведнъж мъката го прониза.

— Копеле — изкрещя той пред хотела си, облегна се на стената и се разплака.

След малко дойде някой и го отведе. Въпреки че знаеха какъв е, смятаха, че е добро момче. Не притесняваше никого. А сега го съжالياваха. Всеки знаеше всичко, което се случваше. Две момчета останаха цяла нощ с Лайънъл, докато той пиеше и плачеше. На другата сутрин го качиха на самолета. Преживя цяла година във Виетнам, направи повече от четиристотин късометражни филма. Повечето от тях се показваха в новините по цял свят. Не беше честно. Но в това място нямаше нищо честно. Особено пък плъховете, болестите, ранените деца, които пицяха навсякъде.

В Лос Анжелис Лайънъл слезе от самолета абсолютно замаян. Нямаше никога повече да види брат си. Имаше триседмична отпуска, преди да тръгне за Германия. По-късно си спомни, че някой го закара до дома. Чувстваше се по същия начин, както при смъртта на Джон, а това беше само преди две години... двайсет и шест месеца всъщност... и сега изпитваше същото усещане за пустота.

Позвъни на вратата, защото вече нямаше ключ. Излезе баща му. Бяха научили новината предната вечер и всички бяха там, освен Ванеса, която щеше да дойде следобед.

Нямаше да има погребение, защото нямаше какво да изпратят, освен идиотската си телеграма. Дватама стояха и се гледаха. По-възрастният мъж изхлипа и те се прегърнаха, отчасти от облекчение, че Лайънъл е все още жив, отчасти от мъка, че Грег вече го няма. Най-накрая влязоха вътре и плакаха дълго. Лайънъл го държеше като малко дете, докато Уорд копнееше за момчето, което обичаше толкова много, за момчето, на което беше възложил всичките си надежди, тяхната футболна звезда.

Сега него го нямаше, не остана нищо, което да им изпратят у дома. Съвсем нищо.

Оставаха им само спомените.

През следващите няколко дни те се движеха като кукли. Лайънъл като в просъница усещаше, че Ван е там, Вал е дошла, Ан... но не и Грег... вече нямаше Грег. Сега бяха само четирима.

В Първа презвитерианска църква в Холивуд отслужиха панихида за него. Дойдоха всичките му преподаватели от университета.

Уорд седеше, потънал в мислите си, че ако тези копелета от Алабама го бяха оставили в отбора или поне в училище, той все още щеше да е жив. Но омразата към тях не можеше да промени нищо. Грег сам си беше виновен, че го изхвърлиха.

Но чия беше грешката, че го убиха? Трябваше да има някой виновен, нали?

Гласът на свещеника се носеше монотонно, изрече името му, но всичко това изглеждаше някак нереално. После всички излязоха навън, хората им стискаха ръцете, но беше толкова трудно да повярват, че Грег го няма, че никога повече няма да го видят.

Уорд постоянно поглеждаше към Лайънъл, сякаш да се увери, че той все още е тук. И момичетата бяха тук. Но никога нямаше да е същото.

Един от тях си отиде. Завинаги.

ГЛАВА 37

Няколко дни след панихидата Ванеса се върна в Ню Йорк, а Вал — в квартирата си. Лайънъл прекарваше повечето време сам в къщата. Родителите му и Ан все ги нямаше. Бяха на работа, тя на училище. Той усещаше някакво магнетично привличане към стаята на Грег. Припомни си дните, когато с Джон бяха приятели, а сега и двамата ги нямаше... отново заедно, там някъде.

Всичко изглеждаше толкова несправедливо, че му се искаше да крещи, без да спре.

Старият му мустанг си беше все още тук. Остави го, когато замина за Виетнам. И колата на Грег беше тук, но не искаше да я кара сега. Беше свещена, дори само като я гледаше, душата му скърбеше.

Един следобед седмица преди заминаването му за Германия, той се качи на червения мустанг и пое да хапне някъде хамбургер. За пръв път от седмици се почувства гладен. Докато паркираше, забеляза един сив ролс-ройс и си помисли, че го е виждал някъде, но не се сещаше къде, а и не го интересуваше чак толкова много.

Седна, поръча си хамбургер и кока-кола и се загледа в огледалото пред него, но това, което видя, наистина го изненада. Зад него сестра му седеше с един много по-възрастен мъж. Държаха се за ръце и току-що се бяха целунали. Тя пиеше млечен шейк, а той сякаш нещо я дразнеше на шегата. Засмяха се и после отново се целунаха.

Той се ужаси. Мъжът изглеждаше на годините на Уорд. Искаше му се да ги огледа по-добре, но се страхуваше да се обърне. Внезапно се сети кой е мъжът. Бащата на приятелката й... как й беше името?... Сали?... Джейн?... Гейл!... Точно така!

Когато си тръгнаха, той сложи ръка на раменете й и навън отново се целунаха, без въобще да го забележат. Двойката седя дълго в колата, Лайънъл можеше да види как устните им отново се срещат и най-накрая, как потеглят. Той гледаше замислен, забравил за хамбургера и глада си. Остави пари и се отправи бързо към къщи.

Когато влезе, тя беше вече в стаята си, а Уорд и Фей тъкмо се прибираха. Лайънъл изглеждаше сякаш е видял призрак, но никой от

тях не изглеждаше особено добре през тези дни. Все още жалееха за Грег. Изведнъж Уорд се беше почувствал стар. На петдесет и две години една от най-светлите му надежди беше отлетяла. Фей имаше изморен вид. Но Лайънъл им се стори по-зле и от двамата.

Фей го забеляза още с влизането му. Той се питаше дали да им каже или не. Имаха си достатъчно грижи, но не му се искаше тя да си навлича нови неприятности. Веднъж вече ги преживяха, особено пък Ан. Нямаше нужда да се повтаря всичко отново.

— Нещо не е наред ли, скъпи? — попита тя тихо.

Нищо не беше наред през тези дни. Уорд го изгледа отчаян и Лайънъл реши да премълчи. Първо ще поговори с нея... но какво ще стане, ако тя избяга отново? Този път той не можеше да остане и да им помогне. Не можеше да прекара пет месеца заедно с Джон в търсене. Нямаше време за губене. Той въздъхна, облегна се назад и ги погледна. После стана и затвори вратата. Когато отново се обърна към тях, и двамата видяха, че нещо наистина не е наред.

— Какво има, Лай?

Фей го изгледа уплашена. Сигурно някой се е наранил. Ванеса в Ню Йорк?... Вал на снимачната площадка?... Ан?

Той реши да пристъпи направо към въпроса.

— Касае се за Ан. Видях я следобед... с приятел... — Сърцето му се преобърна само като си го помисли. Той беше по-стар и от Уорд. Можеше да си представи какво прави с нея.

— С Гейл?

Фей изглеждаше още по-нервна. Не бяха контролирали много-много това познанство. Всичко изглеждащо наред, баща ѝ изглеждаше много добър, а и момичетата посещаваха едно и също училище. Но следващите думи на Лайънъл я зашеметиха.

— Не с Гейл, с баща ѝ, мамо. Бяха в едно заведение за хамбургери, където отидох и аз. Държаха се за ръце и се целуваха.

Уорд изглеждаше така, сякаш някой току-що го беше ударил. Не можеше повече да понесе.

А Фей го гледеше невярваща.

— Но това е невъзможно! Сигурен ли си, че това е била Ан?

Той кимна бавно. Нямаше съмнение в това.

— Но как може?...

— Нея трябва да питаш за това.

Сърцето на Фей щеше да спре, като си помисли колко пъти тя е оставала там и те не са я питали нищо. Ами ако Гейл въобще не е била там? Или още по-лошо, ако е била... ако този мъж нещо не е наред... Фей се разплака. Вече не издържаха, още повече пък с нея. Само Бог знаеше каква е връзката ѝ с този мъж.

Фей скочи веднага.

— Ще я извикам да дойде тук.

Но Уорд се пресегна и докосна ръката ѝ.

— Може би е по-добре първо да се поуспокоим. Всичко може да е някаква голяма грешка. Може би Лайънъл е разбрал погрешно това, което е видял.

Той погледна извинително сина си, но никак не му се искаше това да е вярно. Не можеше да се справи с още една трагедия, а само Бог знаеше в какво се е заплело хлапето сега. Вече беше на седемнайсет. Щеше да е по-трудно да я контролират сега, отколкото на четиринайсет, а и тогава не беше лесно.

Фей отправи към съпруга си решителен поглед.

— Мисля, че трябва да поговорим с нея.

— Хубаво. Говори, но не я обвинявай.

Фей имаше възможно най-добрите намерения, когато почука на вратата ѝ. Но когато Ан видя лицето ѝ, разбра, че нещастieto е дошло. Когато последва майка си в кабинета, с изненада видя, че и брат ѝ е там.

— Здравей, Лай.

Но не бяха приятелски настроени, дори и Лайънъл. Той ѝ кимна, а Уорд побърза да вземе думата.

— Ан, ще говоря направо. Никой не те обвинява, но искаме да знаем какво става. За твое добро, разбира се.

Предчувствието ѝ за нещастие я завладя, но тя се държеше твърдо и очите ѝ не издадоха нищо. Просто изучаваше лицата им. Не можеше да повярва, че дори и да е видял нещо, Лайънъл ще я предаде, но грешеше. Според нея това си беше предателство. Никога нямаше да му прости.

— Брат ти смята, че те е видял някъде днес. Може би дори не си била там, скъпа.

В сърцето си той я молеше наистина да не е била там. Не искаше да му се налага да се оправя с това, да се среща с мъж на неговите

години и да го обвинява в изнасилване, както си беше, щом е със седемнайсетгодишно момиче.

— Става дума за заведение за хамбургери. — Обърна се към Лайънъл. — Къде каза, че било, сине?

Лайънъл каза адреса и Ан усети как сърцето ѝ спира да бие.

— Важното е, че той смята, че те е видял с мъж.

— И какво? Бащата на Гейл ми купи млечен шейк на път за дома.

Извърна се ядосана към Лайънъл. Изглеждаше наистина красива. Вече не беше дете, беше жена. Лайънъл сам се убеди този следобед. Това обясняваше всичко от изминалата година. Защо тя така добре се приспособи към новото училище, защо постоянно я нямаше у дома.

— Имаш мръсно подсъзнание — изплю тя думите към него.

— Целувахте се.

Тя изгледа ядосано момчето, което някога спаси живота ѝ.

— Поне не съм сбъркана.

Забележката ѝ беше злобна, но на него не му пукаше. Без да продума, той сграбчи ръката ѝ, а родителите им наблюдаваха ужасени.

— Той е с трийсет години по-стар от теб, Ан!...

— Да сме точни, трийсет и три.

Очите ѝ пламтяха. Да вървят по дяволите всички! Вече нищо не можеха да ѝ направят. Беше прекалено късно. Тя принадлежеше на Бил. Завинаги.

Сега се обърна към всички тях.

— Пет пари не давам какво си мислите. Никой от вас не е проявявал добрина към мен през всичките тези години. — Тя се поколеба за миг, като погледна Лай. — ... Освен теб, но това беше много отдавна. — Тя изгледа родителите си с омраза. — Вас все ви нямаше. През последните две години той се грижеше за мен по-добре, отколкото вие когато и да било, с вашите филми и сделки, с отношенията помежду ви и с вашите приятели. Вие никога не сте знаели коя съм аз... нито пък аз знаех. Но откакто срещнах Бил и Гейл, вече знам.

— Мила семейна тройка? — Лайънъл беше готов да прояви също толкова злоба към нея, а родителите им само стояха и ги наблюдаваха.

— Не, не е така, ако искаш да знаеш. Гейл дори не знае.

— Благодаря на Бога за това. Ти си глупачка, Ан. Ти си проститутка на един стар мъж. Няма разлика от това, което е било в

Хейт, с изключение на халюцинациите.

Там също имаше възрастен мъж, Муун. Тя още го помнеше. Но това нямаше нищо общо. Тя освободи ръката си и замахна към брат си, но той я възпря.

Изведнъж Уорд и Фей скочиха като един и Фей им извика:

— Спрете! Това е отвратително. За бога, престанете и двамата!

— Какво смяташ да правиш с нея, мамо?

Лайънъл беше бесен. Тя отново оплеска живота си.

Защо го правеше непрестанно?

Но тя беше непреклонна.

— Всички можете да вървите по дяволите! След десет месеца ще стана на осемнайсет и тогава няма да можете да ми направите нищо. Сега може да ме измъчвате колкото си искате, може дори да не ми позволявате да го виждам. Но след десет месеца, помнете ми думите, аз ще съм омъжена за него.

— Полудяла си, ако си мислиш, че той ще се ожени за теб. Ти си само едно младичко парче за него!

Странно, но се чувстваше по-добре, като ѝ крещеше, сякаш можеше да викне срещу съдбата, която му отне Грег и Джон. Това беше някакъв отдушник на чувствата му, а и наистина ѝ беше ядосан.

— Ти не познаваш Бил Стийн...

Ан изрече думите тихо и спокойно. Фей наблюдаваше лицето ѝ и изведнъж се изплаши. Тя говореше сериозно за този мъж и Фей не се съдържа да я попита:

— Не си бременна отново, нали?

Ан я изгледа с омраза.

— Не, не съм. Този урок го научих. На собствения си гръб го изпитах.

Нямаше кой да ѝ противоречи. Но сега Уорд се приближи намръщен, с решително изражение.

— Искам само да знаеш, че нито след десет месеца, нито след десет години ще се омъжиш за него. Ще се обадя на адвоката си и на полицията и тази вечер ще предявя обвинение срещу него.

— За какво? Че ме обича?

Тя гледаше баща си подигравателно. Вече не уважаваше никого от тях. Не бяха направили нищо за нея, а знаеше и това, че нищо не

означава за тях. Може би те просто се ядосваха, че някой я обича, си каза тя. Но баща ѝ продължи с обясненията какво смята да прави.

— По закон се смята за изнасилване, ако има полово сношение с момиче на твоята възраст — каза баща ѝ студено. — Може да отиде в затвора за това.

— Аз ще свидетелствам против всички вас. — Паниката започна да я обхваща.

— Това няма да промени нищо.

Тя се изплаши за него. Ами ако са прави? Защо Бил никога не ѝ го е казал? Сега трябваше да го защити. Изгледа отчаяна баща си.

— Правете каквото искате с мен, но него не наранявайте.

Думите ѝ зашеметиха Фей. Значи тя държеше достатъчно на този мъж, за да жертва себе си. Това, че тя го обичаше толкова много, я изплаши. Ами ако грешаха? Не може да е така. Очевидно той се беше възползвал от нея.

Фей хвърли един поглед към Уорд.

— Защо не поговорим с него първо. Да видим той какво ще каже. Ако обещае никога повече да не се среща с нея, ще бъде по-просто да не предприемаме нищо срещу него.

Трудно беше да се убеди Уорд, но Фей успя. Накараха Ан да му се обади и да му каже, че трябва веднага да пристигне. Тя му каза защо и той я чу как плаче.

Той влезе в дома на семейство Тейър, за да намери там инсценираното съдебно заседание, което го очакваше. Уорд го пусна да влезе, като едва се въздържаше да не го удари. Наблизо стоеше Лайънъл. Бил разпозна всички участници в пиесата, особено Фей. Беше дошъл сам. Видя в другия край на стаята Ан, която плачеше истерично. Веднага отиде при нея, оправи косата ѝ, изтри сълзите от лицето ѝ и изведнъж осъзна, че всички ги наблюдават.

Той не се оправда. Не отрече нищо. Напълно съчувстваше на Уорд, защото също имаше дъщеря на тази възраст. Но се опита да им каже и някои неща за Ан, колко самотна е била, колко зле ѝ се е отразило изоставянето на детето и колко виновна се е чувствала за това, което ѝ се е случило в Хейт Ашбъри. Обясни им, че още от съвсем мъничка се е чувствала засегната от привидното им безразличие, че през целия си живот се е смятала за отхвърлена от семейството.

Той не се опита да оправдава себе си, но им обясни коя е Ан Тейър, а родителите ѝ седяха, разбрали колко малко са я познавали. Това странно дете, което най-накрая също ги отблъсна, беше открило Бил Стийн; беше потърсило всичко, от което е имало нужда, от него и, в собствената си самота, той се беше погрижил за нея.

Може и да е грешно, призна той с овлажнели очи, но е искрено. Той повтори съвсем същото, което им беше казала Ан, но с по-спокоен тон. След по-малко от година той смяташе да се ожени за нея със или без тяхното и на Гейл съгласие. Би предпочел те да им пожелаят всичко хубаво. Нещата бяха продължили достатъчно дълго и ако можеше, би се оженил още по-скоро за нея.

Може да продължи училище, да прави каквото реши, но когато дойде осемнайсетият ѝ рожден ден, той ще я чака, независимо дали ще им позволят да се виждат или не.

Докато той говореше тихо, тя само седеше и сияеше срещу него. Не беше я разочаровал, беше готов да рискува всичко за нея. Той беше точно такъв, какъвто тя вярваше, че е. Останалите трима стояха шокирани, особено Уорд, който гледеше този съвсем посредствено изглеждащ мъж и не разбираше какво толкова е видяла дъщеря му в него. Не беше красив или млад, чаровен или елегантен. Всъщност беше по-скоро доста банален, а външността му — съвсем обикновена. Но беше предложил на детето им нещо, което те не успяха да ѝ дадат никога. Дали искаха да го видят или не, но тя беше щастлива с него. Тя си седеше там, разцъфваща под лъчите на любовта му. Тях наистина не ги интересуваше какво ще стане през оставащата година. И двамата бяха готови да чакат, а след това плановете им бяха ясни.

Изведнъж Уорд и Фей им повярваха, че ще го направят. Не можеха да им се противопоставят, независимо колко грешно им изглеждаше, колко голяма беше разликата във възрастта им или пък каква глупачка им се струваше Ан.

След като той си замина и те четеха една лекция на Ан, Уорд и Фей дълго си шепнеха в тяхната стая. Не знаеха какво да правят. Бяха ѝ казали, че още не са решили дали ще има обвинение или не.

Бил се прибра, за да признае всичко на Гейл. По всяко време можеше да разговаря с тях. Всъщност той не им се извини. След като я обичаше от две години насам, той чувстваше, че има много малко неща, за които да се извинява. Не беше я наранил или изоставил, нито

пък я използваше. Не беше направил нищо чак толкова ужасно. Тя вече беше почти на осемнайсет и не изглеждаше толкова шокиращо, че са любовници.

Той подозираше, че новината ще зашемети Гейл в началото, но и тя ще го преживее. Щяха да изградят своя живот, Ан и Бил. Бяха го казали на всички съвсем ясно.

— Какво мислиш? — седна Фей на един стол и погледна Уорд.

Той все още не разбираше какво е видяла тя в този мъж. Та тя беше едва на седемнайсет! Всичко това измъчваше мислите му.

— Мисля, че е дяволски голяма глупачка.

Фей въздъхна. Това беше по-лошо и от историите във филмите, които беше правила.

— И аз, но това е нашето мнение, а не нейното.

— Очевидно.

Той седна срещу жена си и взе ръката ѝ.

— Как успяват да се забъркат в тези неща? Лайънъл с неговите наклонности към нещо, което не разбирам. Вал с нейната шантава кариера. Ванеса живее с това момче в Ню Йорк и си въобразява, че ние нищо не знаем.

Фей се усмихна, бяха говорили за това и преди. Тя си мислеше, че прави нещо много екзотично и необичайно, но всичко беше толкова прозрачно и всички знаеха какво става, но всъщност нямаха нищо против. Тя беше вече двадесетгодишна, а и той беше симпатично момче.

— А сега и Ан с този мъж... мили боже, Фей, та той е с трийсет и три години по-възрастен от нея.

Все още не можеше да го възприеме.

— Знам. И дори не е хубав — усмихна се Фей. — Ако беше някой, който изглежда като теб, поне щях да я разбера.

На петдесет и две той си беше все така хубав, както и преди двадесет години, но по някакъв особен начин. Все още беше висок, слаб и елегантен, също като нея. А в този мъж нямаше нищо такова. Трудно им беше да забележат притегателната му сила, освен в добрите му очи и в това, че обичаше детето им наистина много.

— Трябва ли да се съгласим с това, Уорд? — погледна Фей съпруга си. Нямаше предвид открито, но да си премълчават през следващите десет месеца.

— Не виждам защо да се съгласяваме.

— Може би ще е по-умно, ако го направим. Не можеш да разбиеш стена с главата си. — На това се учеха непрестанно. С Лайънъл, с Вал... Ванеса... сега и Ан... Правеха каквото си искат, освен горкия Грег.

— Имаш предвид да се съгласим с една открита връзка? — Той изглеждаше шокиран. — Тя е само на седемнайсет.

Но и двамата знаеха, че в душата си тя е преживяла много и затова е по-зряла.

— И без това го е правила през последната година.

— Какво те накара да станеш изведнъж толкова либерална? — присви очи Уорд.

— Може би просто остарявам — усмихна му се уморено тя.

— И помъдряваш. — Той я целуна. — Обичам те, скъпа...

— И аз те обичам.

Решиха да помислят няколко дни.

Тази вечер се храниха само тримата с Лайънъл и никой не накара Ан да слезе при тях. И така напрежението беше достатъчно голямо.

Накрая решиха да отстъпят. Предупредиха я да бъде дискретна и да не влиза в устата на целия град. Бил Стийн беше сравнително известен в развлекателната индустрия. Беше уважаван адвокат и имаше няколко прочути клиенти. Така че бяха сигурни, че и той няма желание да се разчува. Въпросът беше всичко да е колкото се може тихо, а после да се оженят след 1 януари, както бяха планирали.

Той ѝ подари огромен годежен пръстен, който тя носеше само когато излизаше с него. Крушовиден брилянт, който тя наричаше великденско яйце. Беше десет и половина карата и когато го показа на Гейл, тя наистина се смути.

Гейл се държа с тях много добре. В началото беше шокирана, но обичаше много и двамата, така че им пожела всичко най-хубаво. Двете решиха да посещават лятно училище, за да се дипломират преди коледната ваканция. Така на Ан нямаше да ѝ се налага да ходи на училище, след като се омъжи за Бил. А Гейл реши, че ще е добре те да останат сами, поне за малко. Все пак щеше да ѝ е неудобно да живее с тях в началото. Освен това искаше да учи в Ню Йорк, в училището по дизайн Парсънс.

Когато тръгваше за Германия, Лайънъл все още беше ядосан на Ан. Не одобряваше този мъж, каквото и да казваха другите.

— Отърва се лесно, ако питаш мен — каза ѝ той, когато тръгваше, а тя го изгледа студено. Каза му, че никога няма да му прости, че я е издал.

— Точно ти трябва да съдиш другите.

— Това, че съм обратен, не вреди на ума ми, Ан.

— Да. Но може би е увредило сърцето ти.

Когато тръгваше, той се почуди дали тя не е права. Вече не се чувстваше същият, не и след Виетнам. Беше видял прекалено много умиращи, беше загубил прекалено много хора, които харесваше... и двама, които наистина обичаше... Джон и Грег. Трудно му беше да си представи, че някога пак ще обича. Всъщност нямаше такова желание и тайно се чудеше дали пък точно това не е причината да ѝ е толкова ядосан. Не можеше да разбере щастието ѝ, защото неговото с Джон, отдавна беше отминало и никога нямаше да се върне отново. А нейният живот се простираше напред, обещаващ, вълнуващ, блестящ, като огромния годежен пръстен.

ГЛАВА 38

На 18 януари 1970 година Ан Тейър и Бил Стийн стояха в Еврейския храм на Холивуд булевард, а семействата им и няколко приятели ги наблюдаваха. Ан не искаше дори и тях, но Бил я убеди.

— Така ще бъде по-лесно за родителите ти, скъпа. Позволи им да подготвят нещо.

Но Ан не се интересуваше. Почти две години се беше чувствала като негова съпруга и сега нямаше нужда от фанфари. Гейл смяташе, че това е глупаво от нейна страна. Тя въобще не приличаше на момичетата на нейната възраст. Не искаше булчинска рокля, нито воал.

Изглежда толкова просто, помисли си Фей, като си припомни блясъка на собствения си сватбен ден. Ан носеше обикновена бяла вълнена рокля с висока яка и дълги ръкави и обикновени обувки, русата ѝ коса беше сплетена, а в ръцете ѝ нямаше букет. Тя идваше при него такава, каквато е. Не носеше никакви бижута, с изключение на големия диамант, получен от него. Брачната ѝ халка също беше с диаманти.

Тя беше така невинна и млада, че пръстенът изглеждаше някак неуместен на ръката ѝ. Но тя не забелязваше тези неща. Виждаше само Бил. От деня, в който се срещнаха, това беше единственото ѝ желание. Сега тихо идваше към него, хванала подръка баща си. После Уорд отстъпи назад и отново усети колко малко са я познавали през изминалите осемнайсет години. Сякаш се беше плъзнала през живота им прекалено бързо, прекалено тихо. Живееше зад затворената си врата, постоянно изчезваща...

Изведнъж му се стори, че всичките му спомени за нейното детство се изчерпват с думите „Къде е Ан?“.

Единственото, на което Ан се съгласи, беше малък обяд у тях. Навсякъде имаше цветя, а шампанското беше чудесно. Фей изглеждаше притихнала и напрегната, в зелен копринен костюм, който подходеше на очите ѝ. Но някак не се чувстваше като майка на булката. Сякаш всичко беше просто шарада, някаква игра, и накрая Гейл щеше да си тръгне заедно с баща си.

Но когато вечерта потеглиха с ролса, Ан отиде с тях, като преди това се обърна и целуна Уорд и Фей за довиждане.

Фей усети как я завладява желанието да я попита дали е сигурна, но когато видя очите ѝ, там нямаше съмнение. Беше се отдала на мъжа, когото обича, и вече беше жена.

Гейл беше по-вгълбена от обикновено, но се радваше за Бил и Ан. Тя и Ан бяха завършили училище преди няколко седмици. Тримата щяха да отлетят заедно за Ню Йорк. Тя отиваше в училището по дизайн Парсънс и щеше да отседне в Барбизон, както беше направила Ванеса преди. След като я оставеха там, Бил и Ан щяха да заминат за Сан Хуан, после Сейнт Томас и Сейнт Мартин и накрая Сейнт Кроа. Нямаше да ги има няколко седмици.

Те съвсем не бързаха да се прибират вкъщи. Бил искаше да поскитат и по магазините в Ню Йорк. Имаше няколко бижутери, чиито стоки му се искаше тя да види: Хари Уинстън, Дейвид Уеб и някои други, които му допадаха, а имаше и други неща за пазаруване.

— Бергдорф, Бендълс, Блумингдейл — крещяха в хор двете момичета.

— Глезиш ме прекалено много.

Тя му се усмихна и го целуна. Не искаше нищо друго, освен любовта му. Той имаше намерение да купи някои хубави неща и за Гейл.

— Е, мисис Стийн, как се чувствате? — запита той с усмивка, докато лежаха тази нощ в голямото легло, вече съвсем законно, за пръв път от две години.

— Чудесно.

Тя се ухили като малко момиченце, косата ѝ все още беше сплетена на плитка. Беше облечена в дантелена нощница, подарък от Вал, която съвсем очевидно не одобряваше брака им.

Никой не го одобряваше, още повече — те не разбираха. Но те никога не са я разбирали, освен Лай... едно време.

Него го нямаше на сватбата. Все още беше в Германия, в очакване да се върне след няколко седмици. Ван беше в Ню Йорк, потънала в учение за последната година. Но това нямаше голямо значение за Ан. Единствения, когото искаше до себе си, беше Бил, и тя го загледа щастлива, докато премисляше миналото си. Сякаш там нямаше нищо истинско. Само това, което беше в настоящето.

— Имам чувството, че съм била омъжена за теб през целия си живот.

— Аз също.

Приятелите му коментираха, разбира се. Но в края на краищата те се престориха, че ги разбират. Имаше много потупвания по рамото или по гърба и потайно намигане.

— Кражба от люлката, а, старче?

Всички те му завиждаха, някои говореха зад гърба му грозни неща, но на него не му пукаше. Щеше да се грижи за малката си скъпоценност през целия си живот. Когато вдигна към него доверчиви очи, тя усети, че той наистина ще го направи.

Тази нощ те заспаха прегърнати, благодарни, че вече могат да правят каквото си искат. Закусиха мързеливо с Гейл, а следобеда си събраха багажа и вечерта отлетяха за Ню Йорк, както беше планирано.

Ан се замисли дали да не се обади на Уорд и Фей да им каже довиждане, но някак все не му идваше времето. Нямахше какво да им каже, както сподели с Бил, когато самолетът излиташе.

— Прекалено строго ги съдиш, любима. Те правят каквото могат. Просто никога не са те разбирали.

Според нея това беше прекалено меко казано. Те откраднаха детето ѝ, заплашиха, че ще обвинят Бил, не ѝ обръщаха внимание, все я подминаваха. И биха провалили целия ѝ живот, ако не се беше появил той. Тя отново го изгледа с благодарност, докато седяха в първа класа, той и двете му момичета, както ги наричаше. Ан седеше в средата и докато Бил си подремваше по време на полета, тя бърбеше с Гейл. Нямаха търпение да прекарат двата дни в Ню Йорк, преди Гейл да се е нанесла в Барбизон, а Ан и Бил да са отлетели за медения си месец. Междувременно щяха да споделят един апартамент в Пиер.

През следващите два дни те не правиха нищо друго, само пазаруваха. Ан никога не беше виждала толкова много хубави неща — освен във филмите на майка си. Купиха на Гейл хубаво спортно палтенце от норка и подходяща шапка. Баща ѝ каза, че ще има нужда от тях, за да ѝ е топло. Купи ѝ планини от дрехи за ски, чифт ски, половин дузина рокли от Бензел, шест чифта обувки от Гучи, златна гривна от Картие, по която тя подлудя, както и мъничка отвертка, с която да си я поставя и която много се хареса на момичетата. Ан направо се влюби в гривната и той изненада и нея с една.

За младата му съпруга имаше още повече подаръци: дълго вечерно палто от норка, късо — за през деня, рокли, костюми, блузи и поли, множество кутии с обувки, италиански ботуши, пръстен със смарагд, красива диамантена карфица, огромни перлени обици от Ван Клийф, които тя си хареса, и още две гривни, които я възхитиха. През последния ден от екскурзията им той ѝ подари едно чудесно бижу от Дейвид Уеб. Представляваше лъв, прегърнал агне и всичко това от масивна плочка злато. Беше толкова красиво, че човек можеше само да гледа възхитен, докато то се поклащаше на рамото ѝ.

— И какво ще правя с всичко това?

Тя крачеше из хотелската им стая по бельо, показвайки красивите кожи и дрехи, разхвърляни наоколо, кутиите с обувки, чантите, кожените шапки, а в куфара ѝ имаше половин дузина кутии с бижута. Притесняваше се, но всички неща ѝ харесваха страхотно.

Той купи някои неща и за себе си — обточен с кожи шлифер, нов златен часовник, но му беше много по-приятно да пазарува за нея. Дори и Гейл се забавляваше. Тя беше получила прекалено много хубави неща от него през годините, така че не завиждаше за нищо на Ан. И без това бяха почти като сестри. Баща ѝ пак би ѝ купил всичко, което си поиска, сега повече отвсякога. Той беше прекалено щедър и момичетата му го казваха през последната вечер, но те се бяха наслаждавали на всяка минутка.

Очите на Ванеса направо щяха да изскочат, когато тя и Джейсън се срещнаха с тях за по едно питие в Оук руум. Ан грациозно премина през помещението в красиви червени панталони, кремава копринена риза, с подходяща червена чанта от алигатор от Hermes и палто от норка, което дори и в Ню Йорк караше хората да се спират и да я заглеждат. Когато приближи, диамантите по ръцете ѝ проблеснаха, бижутото от Уеб висеше в целия си блясък на рамото ѝ, а на ушите ѝ имаше два мънички рубина. Тя изглеждаше толкова красива и стилна, че Ванеса едва разпозна предишното момиче.

— Ан?

Направо беше я зяпнала. Отново носеше косата си на обикновена плетка, с малки руси кичурчета, обграждащи лицето ѝ. Гримът ѝ беше съвсем лек, поставен с много добър вкус. Всичко, което тя носеше — от бижутата до ботушите ѝ — изглеждаше сякаш взето от Воуг. Ванеса никога не беше си я представяла такава.

Тя се засмя и седна. Ванеса забеляза, че Джейсън също е впечатлен.

— Пазарувахме ужасно много. — Гласът на Ан си беше все така мек. Тя погледна Бил срамежливо и той се разсмя. — Той ме глези прекалено.

— Вижда се.

Тя си поръча дюбоне, единственото питие, което харесваше. Ванеса и Джейсън вече си бяха поръчали уиски. Бил си взе мартини с лед, а Гейл — бяло вино. Всички си побъбриха приятелски за дребни неща. Младежите си припомниха Лейк Таху отпреди почти две години, а Ан попита Джейсън за работата му.

Той беше разпределил всичко идеално. Получи философската си степен няколко седмици след като навърши двайсет и шест. Успешно беше избягвал повиквателната цели осем години и сега преподаваше литература в NYU. Не го вълнуваше особено, но през последната година това беше неговата работа. Все още работеше върху пиесата си, но не успяваше да стигне доникъде.

— Продължавам опитите си да накарам Ванеса да ми сътрудничи в писането, но тя не иска.

— Аз едва успявам да се справя с училището — обясни тя на Бил, който ѝ се стори мил и добродушен.

Имаше още една година в Кълъмбия и това беше единственото, за което можеше да мисли. Искаше да завърши и да си намери работа. Изглежда се канеше да остане в Ню Йорк и Ан подозираше, че това е заради Джейсън. Бяха заедно от две години и половина и тя се замисли дали въобще някога ще се оженят. Гейл запита същото нещо след вечеря и Ан повдигна рамене безразлично. Тя не можеше да разбере връзката им. Имаше чувството, че те просто се движат по успоредни траектории и всеки преследва своите цели. Нямаха желание за постоянна връзка. И по-важното — нямаха нужда. Никой от тях не споменаваха деца. Все говореха за работата си, за службите си, за писане и за неговата пиеса.

— Звучи ми доста скучно — предположи Гейл, — но той поне е симпатяга.

Такъв беше, но не по начин, който допаднаше на Ан. Тя смяташе, че Бил е най-хубавият мъж на света.

Вечерта, като се прибираха, Ванеса разговаряше за това с Джейсън.

— Въобще не разбирам това хлапе. Тя си е все още дете, но ето я омъжена за този стар мъж и разхождаща се обсипана с диаманти и кожи.

— Може би тези неща са важни за нея. — Джейсън също не я разбираше, но винаги беше смятал, че е добро момиче. Не така интелигентна и интересна като Ван, но все пак беше трудно да се прецени. Беше толкова млада и така затворена, че човек не можеше да каже какво точно представлява.

Но Ванеса поклати глава.

— Не мисля, че имат някакво значение за нея. Мисля, че въобще не я интересуват. Просто той иска да ѝ даде всичко това и тя го носи, за да го зарадва.

За това беше права, за тези неща познаваше достатъчно добре сестра си. Единствената в семейството, която обичаше блясъка и кожата, беше Вал. Вероятно и Грег би обичал охолния живот, ако беше жив. Останалите имаха по-прости вкусове, както и родителите им, въпреки предишния им живот. Но това вече от години нямаше значение за тях, както знаеше Ван.

— Просто не разбирам какво намира в мъж на неговите години.

— Той е страшно добър с нея, Ван, и то не само материално. Той просто не спира да се грижи за нея. Ако е жадна, тя получава чаша вода, преди да е успяла да продума, ако е уморена, той я отвежда вкъщи, ако е отегчена, той я води на танци, в Европа, при приятели... това не можеш да го отречеш. — Той се усмихна на момичето, което обичаше, внезапно пожелал да направи нещо повече за нея. — Мъж на неговата възраст мисли за всички тези неща, той си няма друга работа — подразни я той и тя се разсмя.

— Това не е извинение. Да не искаш да кажеш, че аз няма да получа пръстен с диамант, колкото яйце?

Той я погледна тъжно, докато влизаха вкъщи.

— Това ли искаш някой ден, Ван?

— Глупости!

Звучеше сигурна в думите си и наистина беше. Искаше други неща от живота. Например него. Някой ден деца, може би след осем или десет години. Такива неща...

— Какво искаш?

Тя вдигна небрежно рамене и хвърли палтото си на стола.

— Да публикувам книга някой ден... добри отзиви...

Не можеше да се сети за нищо друго, а не искаше да му каже, че би желала него и едно-две бебета. Беше прекалено рано да се мисли за това, какво остава пък да се говори.

— Това ли е всичко? — Изглеждаше разочарован.

— Може би и теб. — Усмихна му се тя омекнала.

— Това и сега го имаш.

Тя седна на кушетката, а той запали огъня. Тук се чувстваха удобно. Навсякъде около тях бяха разхвърляни книги и записки, неделният Таймс лежеше на пода, смачкан от гуменките му и нейните обувки, очилата му бяха върху бюрото.

— Наистина мисля, че това е всичко, което искам, Джейс.

Той я изгледа удовлетворен.

— Имаш изключително прстичък вкус, приятелче. — Той я притисна до себе си. — Сериозно ли говориш за книгата?

— Надявам се. След като завърша училище и започна работа.

— Дяволски трудно се пишат — въздъхна той. Знаеше го от собствен опит. — Все още смятам, че трябва да се обединим за пиесата.

Той я погледна с надежда и тя се усмихна. Винаги е смятал, че стиловете им си подхождат.

— Някой ден, може би...

Те се целунаха, той я постави на кушетката и плъзна ръка в блузата ѝ.

Сцената беше далечно подобие на тази между Бил и Ан в Пиер. Тя лежеше на атлазената покривка в пенъоара, украсен с пух от марабу, а той целуваше бедрото ѝ. Диамантите на ръката ѝ проблясваха на приглушената светлина. Докосването му беше прекрасно и тя простена, докато той смъкваше пенъоара от нея. Той бавно се плъзна на пода.

Чувствата бяха същите, както и между Джейсън и Ванеса. Любовта, желанието, отдаването на другия, въпреки всичко.

Всичко си беше същото, в гуменка или в пух от марабу.

ГЛАВА 39

През май Бил и Ан се върнаха в Ню Йорк за няколко дни. Отново отседнаха в Пиер. Той я отведе при любимите си бижутери и настоя да ѝ купи нещо ново. Времето беше чудесно, а тя тъкмо си беше купила красива бяла рокля и сако от Бендълс, които облече за обяда им в Кот Баск.

Той се почувства изключително горд с нея, когато тя влезе в залата. Тя все още не осъзнаваше цената си. Движеше се като кошута, докато се приближаваше към него през помещението, без да забеляза другите погледи, а само неговите очи, които ѝ се усмихваха. Но той видя и още нещо. Онзи празен, нервен поглед, появил се преди месеци. Надяваше се да се случи скоро. Знаеше защо това има такова значение за нея. И той искаше бебе, но не така отчаяно като нея.

— Как беше Бендълс днес?

— Биваше го.

Понякога говореше като дете, но вече не изглеждаше такава. Носеше косата си пусната, а той беше накарал една своя позната от Лос Анжелис да я научи как да се гримира. Изведнъж тя придоби вид на двайсет и пет, а не на осемнайсетгодишна.

Гейл също го забеляза и очевидно го одобри. Тя си имаше вече приятел и започваше да харесва Ню Йорк. Бил настояваше да остане в Барбизон, но тя заплашваше, че ще се премести през есента и ще си намери самостоятелна квартира. Възложи на Ан да му въздейства.

— Това си го купих днес.

Тя посочи роклята и сакоето със съвършено поддържаната си ръка. Той забеляза, че си е сложила новите перли, които ѝ бе купил в Хонконг. Бяха толкова огромни, че изглеждаха нереални.

— Харесва ли ти?

— Страхотно.

Той я целуна нежно. Келнерът взе поръчката им. Той искаше вино, тя Перие^[1], и двамата си взеха лек обяд.

Тя харесваше кюфтенцата в Кот Баск, а той яде пържола със салата от спанак. Не отдаваха заслуженото на изтънчената кухня; но

той имаше да ходи и на друга среща, а тя отиваше в Блумингдейл и после щеше да се срещне с Гейл след училище.

Понякога Бил се чудеше дали не е по-добре и тя да ходи на училище. Имаше нужда и от други занимания, освен да прави ноктите си, да ходи по магазините и да го чака вечер да се прибере вкъщи. Или пък всеки ден да следи температурата си. Би трябвало да се замисля и за други неща, но се страхуваше да ѝ го каже. Просто продължаваше да я убеждава, че скоро и това ще стане. Всеки от тях имаше вече по едно дете, значи можеха да имат деца и всичко беше само въпрос на време. Лекарят ѝ беше казал същото.

— Обади ли се на сестра си, скъпа?

Тя поклати замислено глава, като си играеше с една бисквитка, която беше взела от подноса.

— Защо не?

Тя все още избягваше семейството си, дори и Лайънъл, когото преди беше обичала толкова много. Сякаш искаше да захлопне пред тях вратата на своя живот. Притежаваше него и не искаше нищо повече, но той смяташе, че не е права. Ако Гейл му причини нещо такова, това би разбило сърцето му, въпреки че между нея и семейството ѝ не съществуваше същата близост, както между него и Гейл.

— Мама каза, че тя има изпити, когато ѝ се обадох миналата седмица — повдигна тя рамене. Очевидно обаждането на Ван въобще не я интересуваше. В Лос Анжелис тя никога не звънеше на Вал, не беше разговаряла с нея от месеци.

— Все пак можеш да ѝ звънеш. Може би ще има време да пийнем нещо набързо.

— Ще ѝ се обадя довечера...

Но той знаеше, че няма да го направи. Ще се излежава, ще мисли и брои изминалите и оставащите дни... четиринайсет дни от... а на следващата сутрин ще се събуди още с пукването на зората и отново ще мери температурата си. Искаше му се да престане и просто да се отпусне. Толкова много се притесняваше, че започна да отслабва. Смяташе през юли да я заведе в Европа, за да я поразсее. Предложи на Гейл да ги придружи, но тя щеше да работи през лятото с Полин Трижер и отказа да ходи където и да било.

— За какво мислиш, мила?

Разхождаха се бавно по Медисън авеню към мястото на неговата среща и той се опитваше да я заинтригува с пътешествието в Европа. Трябваше да намери нещо, с което да ангажира вниманието ѝ. Какво ще стане, ако бебето въобще не дойде или пък отнеме години? Не може да прекарва живота си в очакването му. Това започваше да намалява удоволствието, което споделяха.

Тя можеше да мисли единствено за това и понякога говореше само за него, сякаш би заместила изоставеното бебе. Не смееше да ѝ каже, че това няма никога да стане. Както и той не можеше да замести съпругата си. Той обичаше Ан също толкова много, но сега всичко беше различно и понякога в него все още се появяваше празнотата и болката от липсата на първата. Така и Ан винаги щеше да скърби за това дете. В нея щеше да остане една самотна частица, която никой нямаше да промени — нито съпруг, нито дете.

Той я погледна нежно.

— Ще бъде забавно в Сен Тропе. Можем да си наемем лодка.

Тя му се усмихна. Той правеше толкова много за нея и тя го осъзнаваше.

— Чудесно. Съжалявам, че се отпуснах така, но мисля, че и двамата знаем защо.

— Да, така е. — Той спря наскрел Медисън авеню и я прегърна. — Но трябва да оставим Майката Природа да реши кога ще стане. Освен това, докато опитваме, е доста приятно, нали?

— Да — усмихна се тя.

Но той още си спомняше как тя плака, когато ѝ дойде последния път. После му каза, че за всичко е виновна Фей. Че ако не се беше намесила, тя би имала син на три години и половина.

Бил изглеждаше така наранен...

— Това ли искаш? — попита я той и тя му изкрещя:

— Да, това.

Съжаляваше я, дори ѝ предложи да си осиновят тригодишно момченце, но тя искаше тяхно собствено. Искеше отново да си има свое собствено бебе. Нямахме смисъл да се опитва да ѝ каже, че никога няма да замени това, което е изоставила. Беше решена да има бебе от Бил, и то веднага, ако е възможно.

Майка ѝ също го усети, когато един ден обядваха заедно. Помръкналият ѝ поглед обвиняваше Фей, както и през изминалите

години. Не ѝ прости и вероятно никога нямаше да го направи.

Сега, на Медисън авеню, тя погледна тъжно Бил.

— Мислиш ли, че някога ще стане?

От януари насам му беше задавала този въпрос милион пъти. А от сватбата им бяха изминали само четири месеца. Преди това се бяха пазили, и то не благодарение на нея, подсети я той. Но разбираше желанието ѝ да е непредпазлива. Беше все същото. Отчайващото желание да има дете, да запълни празнотата, да съживи миналото по един нов начин. Никога не прости на себе си, че изостави това дете, нито пък на Фей, че я накара да го направи...

— Да. Мисля, че ще стане, мъничката ми! След шест месеца ще се разхождаш наоколо като кит и ще ми се оплакваш колко отвратително се чувстваш. И ще ме мразиш, че съм ти причинил това.

Отново се засмяха, целунаха се и той се отправи към срещата си, а тя към Блумингдейл. Сърцето я заболя, когато премина покрай щанда за детски дрехи. Спря за миг, докосна ги с копнеж и си пожела да купи нещо, просто за късмет, но се уплаши, че това може да ѝ донесе нещастие. Спомни си, че беше купила мънички розови обувчици, когато беше бременна първия път. Сигурността ѝ, че ще бъде момиче, забавляваше Лайънъл и Джон.

Спомените все още ѝ причиняваха болка. Тя отмина с мъката от мисълта за Джон. Зачуди се как ли е Лайънъл. Вече рядко си говореха. Нещата вече не бяха същите, след като той каза на родителите им за Бил. А и сякаш вече нямаше какво да му каже. Последното, което чу за него, беше, че си търси работа в едно студио и е нетърпелив да се захване отново с някой филм.

Тя въздъхна и стъпи на ескалатора за слизане. Навсякъде се виждаше буря от цветове, копринени цветя, стилни кожени чанти, ярки колани с багрите на дъгата.

Не издържа и се върна вкъщи с множество покупки. Знаеше, че повечето неща никога няма да носи. Но не и диамантената гривна, която Бил ѝ подари тази вечер, за да облекчи болката ѝ. Знаеше колко е нещастна, че все още не е бременна. Но вярваше, че и това ще стане. Беше здрава и млада, просто се стараяше прекалено.

Лекарят ѝ каза същото и ѝ го повтори само седмица преди да тръгнат за Сен Тропе.

— Просто се отпусни и не мисли за това — каза ѝ той, но на него му беше лесно да говори така. Беше на петдесет и осем години и се беше научил да гледа философски на живота.

Някъде дълбоко в себе си тя все още се притесняваше, но през тези три седмици, докато играеха по плажа на Сен Тропе, тя изглеждаше по-щастлива откогато и да било. Носеше дънки и еспадрили, бикини и ярки памучни ризи. Остави косата си да расте на воля, а русият ѝ цвят избледня още повече от слънцето. Беше красиво момиче и се разхубавяваше от ден на ден. Той забеляза зарадван, че е понапълняла, а когато отидоха да пазаруват в Кан, обичайният ѝ номер не ѝ стана и трябваше да вземе по-голям. Той я подразни, когато видя, че се затруднява да вдигне ципа на дънките си.

Каза ѝ, че ще стане дебела, но в него се зароди един въпрос, който не посмя да сподели с нея.

В Париж вече беше сигурен, защото тя се чувстваше прекалено уморена за разходка покрай Сена, заспа на път за обяд в Соq Hardi и презеленя, когато той ѝ предложи дубоне. Не ѝ каза нито дума, но я пазеше, както квачка пиленцето си.

Когато се върнаха в Лос Анжелис, той я подсети, че не ѝ е идвало, откакто тръгнаха преди месец. За пръв път от шест месеца тя не беше мислила за това и сега го зяпна, докато направи набързо изчисленията си. Изпрати му една нервна усмивка.

— Мислиш ли?

Не смееше дори да го каже и той я погледна нежно. Все пак не им отне чак толкова дълго време. Шест месеца не бяха никак много, освен за нея, така нетърпелива да зачене.

— Да, малката ми. Още преди известно време си го помислих, но не ми се искаше да се надяваш напразно, затова си премълчах.

Тя изпищя и се хвърли на врата му, а той се опита да я успокои.

— Нека почакаме, за да сме сигурни, и тогава ще празнуваме.

На следващия ден отиде да си направи тест и когато се обади по телефона, за да провери резултатите, почти не смееше да диша. Бяха положителни. Заше метена, тя стоеше, без да помръдне, и се взираше в телефона.

Когато Бил се прибра, тя все още изглеждаше замаяна, а той подсвирна от възторг. Тялото ѝ беше започнало леко да се променя, забеляза той, докато тя се разхождаше наоколо по бански. Не беше

така ъгловато, както обикновено, изглеждаше някак омекотено и закръглено.

— Аз съм... аз съм... аз съм...

Тя беше толкова възбудена, че танцуваше от радост и той я изведе да го отпразнуват в Бевърли Хилс хотел.

Веднага щом се прибраха, тя заспа, а той усети, че се е размечтал за очакваното бебе. И той беше завладян от трепета. Започна да размишлява как ще преобразуват гостната в детска стая. Можеха да нагласят още една стая над гаража и да преместят една от прислужниците там... а бавачката ще сложат в освободената стая... Мислите се въртяха в главата му, докато заспи.

На следващия ден той се прибра за обяд вкъщи, за да я види как е и отново да празнуват.

Това с нищо не промени сексуалния им живот и тя изглеждаше по-щастлива отвсякога. Постоянно говореше за тяхното малко момченце, сякаш непременно трябваше да е момче, за да замести това, което ѝ отнеха... Бил знаеше, че то сега щеше да е почти на четири години.

Деня на труда прекараха тихо, с приятели. Хората започваха вече да свикват с нея и въпреки че завиждаха на Бил, не подмятаха забележки както преди. Тя изглеждаше по-голяма отпреди девет месеца. Особено сега — бременността ѝ придаваше зрялост.

Канеха се да отидат в Ню Йорк през следващите няколко седмици, за да видят Гейл. Лекарят каза, че няма проблем Ан да пътува, но в деня, преди да тръгнат тя започна да кърви и той я прати в леглото, за да си почива. Тя беше ужасена, но лекарят ѝ каза, че това се случва често. Повечето жени кървят през първите месеци, но това не означава нищо, ѝ обясни той.

Но след три дни не беше престанало и Бил също се притесни. Обади се на друг познат лекар, който му каза същото. Но Ан беше странно бледа под тена си, преди всичко от страх. Тя почти не се помръдна от леглото през целия ден, освен да отиде до банята.

Бил се прибираще всеки ден на обяд, за да провери как е тя, и си тръгваше от работа по-рано от обикновено. Просто трябваше да чакат и да видят какво ще стане. Така казаха и двамата лекари, но не изглеждаха особено загрижени.

След седмица непрестанно кървене късно една вечер тя получи ужасни спазми. Събуди се внезапно и сграбчи ръката на Бил. Едва говореше от болка. Имаше чувството, че я пронизва горещ ръжен, който измъква всичко от нея.

Бил се обади на лекаря, трескаво я зави с едно одеяло и я отведе в болницата. Очите ѝ станаха огромни от страх и тя стискаше ръката му, докато лежеше в стаята за спешна помощ. Молеше го да не я напуска и лекарят се съгласи той да остане, но гледката съвсем не беше приятна. Тя изпитваше ужасна болка, кървеше обилно и след два часа изгуби бебето, което желаше така отчаяно. Разхълца се в прегръдката на Бил и после я отведоха за бързи изследвания.

Когато се събуди, Бил беше отново с нея, стиснал ръката ѝ, а очите му бяха изпълнени с болка и съчувствие. Лекарят каза, че няма никакво обяснение за това. Просто в някои от ембрионите имало нещо погрешно и тялото ги отхвърляло. В този случай това беше най-доброто.

Но Ан лежа неутешима в леглото седмици наред. Казаха ѝ, че може да става, но тя нямаше абсолютно никакво желание. Отслабна почти седем килограма. Изглеждаше ужасно и отказваше да разговаря с когото и да било или пък да ходи някъде.

Най-накрая Фей разбра за всичко това по заобиколен път. Лайънъл беше звъннал на Ан и Бил му спомена.

Той се обади на Фей, която от своя страна се обади на Ан, за да разбере как е, но тя не искаше да разговаря с никого. И твърдо отказваше да види Фей. Изпадна в истерия веднага щом Бил го спомена. Развика се, че това е по нейна вина, че ако не била я накарала да изостави другото бебе, щяла да си има него сега. Мразеше всички, дори понякога и Бил.

Едва през ноември той успя да я убеди да пътува с него и въобще да излиза.

Когато най-после отидоха в Ню Йорк, Гейл се изплаши от измъчения ѝ вид.

— Тя изглежда ужасно...

— Знам. — Той се притесняваше постоянно за нея, но не можеше да направи нищо друго, освен тя да забременее отново, но това щеше да отнеме време. — Приема го много тежко.

Бяха изминали вече два месеца, но тя не продумваше за това. Абортът я беше опустошил и дори бижутата, които ѝ купуваше, не я вълнуваха особено. Всъщност нищо не я вълнуваше. Дори и пътешествието до Сейнт Мориц по Коледа.

Най-после, през януари, тя започна да се посъживява. Беше преминала през един труден период и шестседмичната депресия, която предсказа лекарят, се проточи три месеца. Но поне я преодоля, донякъде. Отново заживя постарому, в пазаруване и срещи с малкото си приятели. Започна да се обажда по-често на Гейл в Ню Йорк.

И пак се захвана с меренето на температурата си. Този път отне само два кратки месеца. Откри, че е бременна в деня на Свети Валентин.

Бременността ѝ трая само шест седмици. Загуби бебето на 1 март — две седмици след като разбра за него.

Бил се опита да се подготви за това, което го очакваше, но този път тя беше някак по-притихнала. Мълчалива и отдръпната, тя рядко споменаваше нещо, дори и пред него, и това го притесняваше още повече. Би предпочел да я вижда непрестанно обляна в сълзи, така поне щеше да изплаче натрупаното в нея. Но вместо това в погледа ѝ се появи нещо затворено и мъртво. Тя заряза меренето на температурата завинаги, изхвърли термометъра и заговори за пребоядисване на гостната в зелено или синьо. Това късаше сърцето му повече и отпреди, но нищо не можеше да направи.

Една нощ в тъмното тя му призна, че е възможно наркотиците, които е вземала преди години, да са причина за това. Но това е било преди пет години, така че не може да има нещо общо. Обаче тя се беше вкопчила във вината и самообвиненията си и в спомена за изоставеното дете. Очевидно вече не вярваше, че ще си има друго, а той не смееше да спори с нея. Когато се любеха, усещаше едно ужасно, безмълвно напрежение, но поне тя не си мереше температурата постоянно. Дори и това беше някакво облекчение.

Тя продължаваше да се пази от родителите си като от чума, особено от Фей. От време на време Бил ѝ носеше вести от тях. Беше чул, че подготвят великолепен филм и търсят изпълнителка на главната роля.

— Може би ще дадат ролята на Вал — каза той, опитвайки се да я поразвлече, докато обядваха край басейна.

Въпреки че не беше я дарил с дете, напомняше си тя постоянно, той ѝ даде хубав живот и щастие. Грижеше се за нея както никоой досега. Всъщност тя подвеждаше него, щом не е способна да му роди дете. Но това, изглежда, нямаше за него толкова голямо значение, както за нея. Като чу предположението му за участие на Вал във филм на родителите си, тя се разсмя.

— Само при условие, че правят филм на ужасите и имат нужда от звезда, която да пици фантастично.

Тя му описа прочутия писък на Вал и това го развесели. Чувстваше се по-спокоен, защото този път тя надмогваше нещата по-бързо.

Но предположението, което той тъкмо беше направил пред жена си, съвсем не беше чак толкова невероятно, колкото изглеждаше. В офисите си Фей и Уорд бяха разхвърляли поне сто резюмета, а на пода имаше един куп вече отхвърлени. Бяха обсъдили всички, но никоя не беше подходяща за ролята. Искаха нещо ново, свежо, красиво. Нещо истинско. Уорд предложи на Фей същата идея, която имаше и Бил, само че той говореше сериозно.

— Вал? — Фей въздъхна и погледна замислено Уорд. — Идеята не ми се струва добра.

Никога не беше вземала децата си в своите филми. Две десетилетия тя беше разделяла двата свята, а сега стената помежду им заплашваше да се срути. Освен това Вал имаше труден характер и двете с Фей рядко се разбираха. А и нямаше опит с качествени филми. И все пак това щеше да е страхотен подарък за нея.

— Не знам, Уорд...

— Е, вече обмислихме всички останали кандидатури в този град. И ако не смяташ да започнеш търсене из Европа или Ню Йорк, ще трябва да поогледаме и по-невероятни идеи. Защо не ѝ позволиш да опита?

— И какво ще стане, ако нищо не се получи?

— Ще я изхвърлиш.

— Собственото ми дете? — изгледа го шокирана.

— Не мисля, че ще се наложи. — Уорд не искаше да се откаже от идеята си. — Това може да промени целия ѝ живот, Фей. Тя се нуждае точно от един такъв шанс. Факт е, че тя има способности, просто не е имала възможност да ги покаже.

Фей му се усмихна тъжно.

— Звучиш като неин агент, скъпи. Не ми причинявай това, Уорд. Тя не е подходяща за ролята.

Не беше вярно, но щеше да е по-лесно.

— Кое те кара да говориш така? — Той взе една снимка в рамка от бюрото си и ѝ я подаде. — Тя има точно външността, която търсиш, нали?

— Добре. Предавам се.

От дълго време не беше изглеждала толкова доволна. Уорд ѝ се усмихна. Гордееше се с нея. И двамата знаеха, че няма да е лесно, но той беше убеден, че точно това трябва да направят, и щеше да им помага с всичко възможно.

Действително той беше прав. Вал наистина притежаваше външността, която тя търсеше, но щеше да е страхотно предизвикателство да работи със собствената си дъщеря. От друга страна, с този шанс можеше да промени живота ѝ.

Фей се изправи засмяна и Уорд се приближи към нея.

— Страхотна си, знаеш ли?

Фей го погледна унило.

— Не пропускай да го кажеш на дъщеря си.

---

[1] Минерална вода. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 40

— Искаш да направя какво? — викна по телефона Вал на своя агент.

Тя си седеше вкъщи, оправяше си маникюра и се чудеше дали да вечеря навън или не. Както обикновено, в хладилника нямаше нищо, но три от момичетата бяха споменали, че ще купят пиле на връщане от работа, а и на нея не ѝ се излизаше. Напоследък взе да ѝ писва от мъжете, с които се виждаше. Само за лягане мислеха. И се повтаряше едно и също. Не беше девствена отпреди шест години и вече дори не помнеше всички мъже, с които беше спала.

— Искам да направиш пробни снимки за Фей Тейър — повтори агентът ѝ.

Тя започна да се смее.

— Имаш ли представа на кого се обаждаш? — Очевидно грешеше. — Тук е Вал Тейър. — Искаше ѝ се да добави „смотаняко“, но се въздържа.

По-късно през седмицата щеше да се явява на пробни снимки за друга роля в един филм за наркотици. Не беше кой знае каква роля, но с нея щеше да си плати наема и да запълни времето си. Все още не беше готова да признае поражението си. От четири години участваше във филми и знаеше, че приближава мигът за нейния голям удар. Но не и като прави пробни снимки за майка си. Това беше най-смешното нещо, което е чувала от месеци.

— Говоря сериозно, Вал. — Обадиха се от офиса на майка ти.

— Ти си полудял. — Тя остави шишенцето с лака за нокти. — Това е шега, така ли? Добре, тогава ха, ха, ха. Кажи сега защо се обаждаш?

— Казах ти защо се обаждам. — Той започваше да се отчайва. Не всеки ден му се обаждаха от офиса на Фей Тейър, така че и той беше поизнервен. Беше дребен агент от Сънсет стрийт и доставяше актьори и модели за второкласни филми, филми на ужасите, по-леко порно и поразгопени представления. Фей беше побесняла, когато разбра, че

Вал е сключила договор с него. — Това е сериозно, Вал. Иска те там утре в девет часа.

— За какво? — Тя усети, че започва да се изпотява. Защо са се обадили на агента ѝ, а не на нея.

— Искат да те пробват, без да си се подготвяла.

Беше поискал да вземе копие от сценария, за да може Вал да го поразучи през нощта, но те отказаха твърдо, поне секретарката го направи. И каза, че не може да го свърже с мисис Тейър. Вал трябваше да се яви в девет часа на следващия ден и толкова. Интересуват ли се, или не? Беше приел, разбира се, но сега трябваше да убеди Вал.

— За каква роля става дума?

— Единственото, което знам, е, че е за новия ѝ филм.

По-странно нещо не беше чувала, но най-накрая се съгласи да се мерне там на следващия ден. Не се съдържа и звънна вечерта вкъщи, но се оказа, че родителите ѝ са излезли. Прислужницата сигурно имаше почивен ден, защото никой не вдигна слушалката.

Обаждането я натъжи, в къщата обикновено имаше толкова народ, а сега нямаше никого.

По същия начин се почувства и Фей, когато се прибраха у дома.

Единственото, за което Вал можеше да мисли тази вечер, беше тайнствената роля, за която щяха да я пробват на другия ден. Почти не спа през нощта, а на следващия ден стана в шест. Изми и изсуши косата си, гримира се и прегледа отново маникюра си. Реши да облече обикновена черна рокля, просто в случай че са сериозни. Беше малко прекалено официално за девет часа, деколтето ѝ беше доста изрязано, но пък гърдите ѝ изглеждаха закръглени и сочни, а краката ѝ — много дълги. Точно в такова облекло би отишла на всяка проба и реши да не променя нищо заради Фей Тейър.

Докато пътуваше към студиото, се опитваше да се убеди, че това е проба като всяка друга. Ръцете ѝ трепереха, когато отвори вратата.

Беше закъсняла половин час, за да прегледа отново грима си и да пооправи косата си. Секретарката я изгледа неодобрително, а Фей хвърли един поглед към часовника си, а след това към деколтето ѝ. Но се усмихна на дъщеря си. И двете изглеждаха доста нервни. Уорд и още двама мъже седяха на другия край на стаята и тихо разговаряха, а наоколо им имаше разпилени записки и снимките на другите актриси, които пробваха. Те вдигнаха поглед, а баща ѝ ѝ намигна.

Но сега тя трябваше да се концентрира върху майка си. Майка ѝ, жената, срещу която тя все негодуваше и която сега ѝ даваше големия шанс.

— Здравей, Валери.

Гласът ѝ беше спокоен, а маниерите ѝ — доста по-професионални от тези, на които Валери беше свикнала. Сякаш се опитваше да ѝ каже нещо без думи, да я окуражи, доколкото може.

Докато я наблюдаваше, Валери започна да се успокоява. Опита се да забрави трите проклети награди на Академията и да мисли само за сценария. Внезапно усети, че това означава много за нея. Досега не беше получавала възможност, но знаеше, че може да бъде добра актриса. Щеше да го направи, дори това да я убиеше. Фей Тейър я наблюдаваше, изучаваше всеки милиметър от нея, като ѝ пожелаваше успех и се молеше за нея.

— Искаме да те пробваме за една роля, Вал — каза тя и ѝ подаде сценария.

— Така ми каза и моят агент. Каква роля?

— Става дума за една млада жена, която... — Тя продължи с описанието на ролята и Вал се зачуди защо ли ѝ се е обадила. Искаше ѝ се да я попита, но реши да не казва нищо.

— Мога ли да го прегледам за няколко минути?

Очите ѝ гледаха напрегнато. Винаги е ревнувала Фей — заради външността ѝ, миналото ѝ, успеха ѝ и кариерата ѝ на актриса, от която се е отказала на младини. А ето я тук, на проби за неин филм. Това беше най-странното развитие на собствената ѝ кариера.

Майка ѝ кимна и Валери забеляза, че е започнала да остарява.

Беше на петдесет и една, но последните няколко години си бяха казали своето.

Изведнъж разбра, че иска ролята повече от всичко на света. Искаше да покаже на тази жена, че може да играе. Знаеше си, че Фей не вярва в нея, и се замисли чия ли е била идеята да ѝ дадат тази възможност. Сигурно на баща ѝ.

— Иди за десет минути в другата стая и после ела тук.

Гласът ѝ беше топъл, очите — загрижени. Ами ако не успее да се справи! Вал четеше ясно страховете на майка си. Тази страна от нея децата ѝ никога не бяха виждали. Изключителният професионалист,

режисьорът, който изстискваше душата, сърцето и тялото. Жената, която беше отдала целия си живот на своята работа.

И изведнъж Вал разбра всичко — коя е тя, какво прави и колко взискателна може да бъде. Но това не я изплаши. Знаеше, че задачата отговаря на възможностите ѝ. Почти изпадна в транс, докато четеше репликите си, като се вживяваше в ролята, усещаше я като част от себе си.

Когато се върна в стаята, тя вече изглеждаше съвсем различно момиче. Уорд и другите мъже вдигнаха погледи към нея и наблюдаваха изпълнението ѝ.

Тя не само играеше. Без да погледне записките нито веднъж, докато говореше, тя се развихри истински.

Уорд усети, че сърцето му се е свило заради нея. Знаеше колко много е работила и колко отчаяно желаше ролята.

Когато Вал свърши, по лицето на Фей се стичаха сълзи на радост и гордост. Двете жени си размениха един дълъг поглед и внезапно Вал също се разплака. Те се прегърнаха, като се смееха и плачеха едновременно, а Уорд ги наблюдаваше.

Накрая, като се засмя през сълзи, Вал ги попита:

— Е? Ставам ли?

— По дяволите! Да! — отговори Фей бързо и след миг Вал я зашемети, надавайки прочутия си писък.

ГЛАВА 41

През май Вал започна снимките за филма и заработи както никога досега. Майка ѝ съсипваше и себе си, и другите от работа, изискваше най-доброто от тях, докато работеха през дългите изморителни часове, а от Вал изстискваше и последната капчица сила. Но не искаше от нея нищо повече от това, което даваше самата тя и другите актьори. Така работеше и затова работата ѝ беше толкова добра. Тук се криеше причината за трите награди на Академията, които години наред ядосваха Вал.

Но вече не се дразнеше. Всичко страшно ѝ харесваше. Всяка вечер едва се довличаше вкъщи, а повечето дни на снимачната площадка завършваше обляна в сълзи. Беше на двайсет и две години и никога досега не беше работила толкова упорито. Не беше сигурна, че би го направила отново. Или, ако го направеше, то щеше да бъде, защото на нея така ѝ се иска. Никой вече нямаше да изисква толкова много от нея... Нито да я научи на толкова неща... знаеше си го. И беше щастлива, горда и благодарна.

След триседмична обща работа нейният партньор във филма, Джордж Уотърстън, ѝ предложи да я закара до тях. И преди го беше срещала из Холивуд.

Знаеше, че съвсем не е бил очарован, когато е разбрал, че ще играе редом с нея. Предпочиташе някоя по-известна актриса и Фей трябваше здравата да го убеждава да ѝ даде възможност да опита. Уговориха се, че ако не става, ще я махнат. Вал узна тези неща от клюките в студиото, но сега, щом видя погледа на Уотърстън, вече беше сигурна, че са верни. Позачуди се дали той е приятел или враг, но това не я интересуваше особено. Беше прекалено уморена, за да ѝ пука, а и наистина имаше нужда някой да я закара. Колата ѝ беше на ремонт и затова взе такси до работа. Погледна го с благодарност.

— Да... Благодаря...

Нямаше сили дори да разговаря по пътя, след като му каза адреса си. Ужаси се, когато той я събуди пред квартирата ѝ и тя осъзна, че е

заспала. Стресна се, когато той докосна ръката ѝ, и го погледна унижена.

— Заспала ли съм?

— Сигурно вече не съм толкова интересен, колкото бях преди.

Имаше кестенява коса, сини очи и силно, някак обрулено лице. Беше на трийсет и пет години и Вал му се възхищаваше отдавна. Да играе заедно с този мъж беше част от съня, в който се превърна животът ѝ. Хората вече говореха, че е получила ролята заради майка си, но тя пет пари не даваше. Щеше да им покаже, че грешат. Щеше да ги побърка в ролята на Джейн Деър.

Тя погледна партньора си с извинение.

— Съжалявам... Толкова съм уморена...

— И аз бях същият, когато работих за пръв път във филм на Фей. Веднъж дори заспах на волана и се събудих точно преди да се блъсна в едно дърво. До края не смеех да шофирам. Но тя успява да измъкне от теб нещо, което никой друг не може, част от душата ти... или от сърцето... А по-късно даже не ѝ се налага да го измъква. Ти сам искаш да ѝ го дадеш.

Думите му съвпадаха с това, което и Вал започваше да усеща заедно с палитрата от нови чувства като обич и уважение към майка си.

— Знам... Все още не ми се вярва, че ми е дала ролята. — Погледна го открито. — Преди никога не е харесвала нищо, което правя. А пък и аз не съм направила кой знае какво. Искам да кажа, че съм играла в доста филми, но никога в нещо толкова голямо.

Вече го знаеше и за пръв път от седмици той я съжали. В началото въобще не я хареса. Изглеждаше му като малка никаквица и реши, че просто е любимка на Фей. Но скоро разбра, че греша, а сега забеляза колко уплашено е горкото хлапе. Сигурно му е дяволски трудно да работи за Фей и да има него за партньор. Тя беше в света на знаменитости, а все още си беше дете, осъзна той сега с едно съвсем ново чувство към нея.

— Плашеше ме до смърт.

Той се разсмя вече по-спокоен с Вал. Вече не изглеждаше евтина, както в началото. Сега почти не слагаше грим и носеше джинси и ризи. Нямахме смисъл да се издокарва прекалено или да носи къси поли.

Махна тези неща още в началото, защото започна да се вживява в ролята на Джейн Деър, а тя беше много различна от Вал.

— Майка ти е нещо много особено, Вал.

Тя му се усмихна, когато за пръв път я нарече по име.

— Знаеш ли, когато съм на снимачната площадка, забравям, че ми е майка. Тя е просто жена, която ми крещи и така ме подлудява, че понякога ми се иска да я убия.

— Това е добре — съгласи се той. Познаваше Фей достатъчно добре, помнеше и как го е карала да се чувства. — Тя иска от теб точно това.

Вал въздъхна, отпуснала се удобно в голямата уютна кола. Беше бял кадилак, вътре с червена тапицерия. Едва намери сили да отвори вратата, за да си тръгне. После, малко притеснена, тя се обърна към него.

— Искаш ли да влезеш за едно питие или нещо такова? Не знам какво има за ядене. Най-вероятно нищо, но ако искаш, може да се обадим да ни донесат пица.

— Какво ще кажеш да отидем някъде да хапнем пица? — Той погледна часовника на ръката си. — Ще те върна след час. Тази вечер искам отново да прегледам утрешната сцена.

След миг му хрумна една идея.

— Искаш ли да поработим заедно над нея?

Тя му се усмихна невярващо. Това не може да е истина! Тя да разучава репликите си заедно с Джордж Уотърстън за филм, в който участват и двамата. Реши да му отговори бързо, преди сънят да се е стопил.

— Ще ми бъде много приятно, Джордж. Стига да не заспя отново.

Той се разсмя на думите ѝ и постъпи точно така, както каза. Хапнаха набързо по една пица, отидоха в дома му в Бевърли Хилс и репетираха ролите си в продължение на два часа. Опитваха различни интонации, променяха настроението, докато най-накрая постигнаха желаното. Всичко приличаше на драматичните курсове, които толкова допадаха, само че сега тя работеше в истински филм.

Точно в десет часа той я закара в квартирата ѝ. И двамата имаха нужда да си отспят за следващия ден. Махна ѝ дружелюбно и тя влезе в къщата, като все още се чувстваше в облаците. Беше удоволствие да

не се занимава с някое хлапе или с някой дървеняк. Чудеше се защо ли никога по-рано не е срещала някого като Джордж. После се разсмя самичка. Половината от жените по света искаха да срещнат мъж като него, а тя работеше с него всеки ден.

Филмът вървеше добре. Няколко пъти Вал репетира с него в дома му. Би го завела в квартирата си, но там хаосът беше прекалено голям. Той ѝ каза, че би трябвало да се махне оттам и да си намери прилично място. Превръщаше се в по-голям брат за нея. Представяше я на приятелите си, учеше я на поведението на елита в Холивуд.

— Ужасно е да живееш в такова място, Вал! — Сега можеше да ѝ говори открито. Работеха заедно по дванайсет часа на ден, а вечер репетираха по два-три часа. — Хората ще мислят, че си евтина.

Точно така ставаше преди.

— Никога не съм можела да си позволя нещо по-добро.

Това беше истина и той се изненада. Фей и Уорд Тейър бяха сред важните хора в Холивуд и изглеждаше странно, че не ѝ помагат с някакви средства. Каза ѝ какво мисли и тя поклати глава. Това не беше в стила ѝ.

— От години не съм вземала нищо от тях. Откакто се изнесох.

— Неотстъпчиво хлапе, а? — каза ѝ той с усмивка.

В последно време тя усещаше помежду им някаква топлина. Започваше да разчита на него. Прекалено много, предупреди тя себе си. Филмът, в който работеха, беше нещо различно от действителността и рано или късно щеше да свърши. Но с него ѝ беше толкова леко! Отнасяше се с нея приятелски и топло и знаеше толкова много... Имаше и четиринайсетгодишен син, който много ѝ допаднаше.

Оженил се на осемнайсет, развел се на двасет и една и жена му се омъжила за Том Грийвс, голямата бейзболна звезда. Той се виждаше със сина си в събота и неделя, а от време на време и в сряда вечер и беше канил няколко пъти Вал да се присъедини към тях.

Тя се разбираше добре с момчето. Името му беше Дан. Джордж беше споделил, че му се искало да има много деца, но така и не се оженил повторно, въпреки че тя знаеше от клюките, че той е живял с няколко от големите звезди.

В началото на юни за пръв път имената им се появиха заедно във вестниците. Фей видя това и го показа на Уорд, преди да тръгнат за работа.

— Надявам се да не се обвърже с него.

— Защо не?

Уорд предполагаше, че има нещо такова, а и Джордж винаги му бе допадал. Смяташе, че е един от най-свестните мъже в града.

Но Фей гледаше на нещата от друг ъгъл. Докато работеше над филм, тя имаше една-единствена мисъл в главата си.

— Това ще я отвлича от работата ѝ.

— Сигурно няма. Той може да я научи на някои неща.

Фей промърмори нещо неразбираемо и те тръгнаха за работа. Както винаги, тя се притесняваше за Вал. Разбира се, Уорд беше прав, че е страхотна в ролята си, въпреки че все още не искаха да ѝ го казват, за да не се отпусне. Почти съжаляваше, че след няколко седмици щяха да ходят на дипломирането на Ванеса. Не обичаше да общува извън филма с актьорите, с които работеше в момента. Но в този случай нищо не можеше да се направи. Щеше да се държи на разстояние от нея и се надяваше тя да я разбере. Започваше все повече да обича това дете, но точно сега беше и неин режисьор. И то беше по-важното за момента.

Когато Джордж разбра, че Вал ще ходи в Ню Йорк, той поиска да отиде с нея.

— От миналата година не съм бил там. По дяволите, мога да взема и Дан.

Връзката им беше наистина странна. Вече ходеха навсякъде заедно, но той въобще не я бе докосвал. Тя съжаляваше, че е така, но пък бяха станали приятели и на нея не ѝ се искаше да разваля това, което съществуваше между тях.

— Мога да взема и Дани. Обикновено отсядам в Карлайл.

— Мисля, че майка ми ще отседне в Пиер, заедно с брат ми, сестра ми и зет ми.

Бил беше им го предложил и Фей го остави той да резервира стаите. Малко по малко те се сприятеляваха, дори Уорд игра няколко пъти тенис с него.

Изведнъж на Джордж му хрумна нещо.

— Защо не дойдеш при нас в Карлайл? И без това Фей предпочита да не се мотаеш около нея.

Вал го знаеше, защото разговаря с баща си за това. Така че предложението на Джордж беше наистина идеално.

— Тя никога не разговаря със звездите си. Казва, че това я обърква, че може да контактува само с една самоличност. А точно сега за нея ти си Джейн Деър и въобще не ѝ е до Валери Тейър и Джордж Уотърстън.

Той играеше ролята на мъж на име Сам.

Вал кимна. Вече разбираше по-добре. А и идеята да отседне с тях в Карлайл ѝ допаднаше.

— Сигурен ли си, че Дани няма да има нищо против да съм с вас?

— По дяволите, не! Той е луд по теб.

И това си личеше ясно, докато пътуваха в първа класа на самолета за Ню Йорк. Джордж раздаде няколко автографа, а Вал и Дани го наблюдаваха и най-накрая започнаха на шега да го молят да даде и на тях. После Джордж спа, а тя игра на карти с Дани. Гледаха филм и не спираха да се бутат с лакти, защото това беше един от предишните филми на Джордж.

На летището на Ню Йорк ги чакаше лимузина и ги закара направо в Карлайл, където Джордж беше резервирал апартамент с три спални. Имаше и малка кухничка, пиано и просторна дневна с изглед към парка. Беше на трийсет и четвъртия етаж. Дани страшно се вълнуваше от всичко.

— Е, малката — каза ѝ Джордж тихо, докато седяха в бара покъсно вечерта. Дани беше се качил в стаята. — Всички ще заговорят, че имаш връзка с мен. Мислиш ли, че ще можеш да го изтърпиш?

— Да! — разсмя се тя.

Смешното беше, че те наистина бяха само приятели. Малко покъсно седяха и слушаха как Боби Шорт омагьосва пианото в Карлайл, а после се качиха по стайте си.

Тя знаеше, че и другите от семейството вече са в Ню Йорк. На следващата сутрин Ванеса ѝ се обади и предложи да обядват заедно. Вълнуваше се за филма на Вал и искаше да чуе нещо повече. Предната вечер излизаха с Уорд и Фей, но тя не искаше да каже нищичко.

— Така че ти ще трябва да ми разкажеш всичко.

— Добре. Мога ли да доведа и Джордж? — Струваше ѝ се, че не е правилно да изостави него и момчето, но Ванеса не я разбра.

— Кой Джордж?

— Джордж Уотърстън. — Тя го каза така спокойно, че Ванеса щеше да падне от стола.

— Будалкаш ли ме? Той с теб ли е?

— Аха. Дойдохме заедно, със сина му. Той реши, че ще му е забавно да постои няколко дни тук, докато аз те гледам как завършваш. И като заговорихме за това, честито! Поне една от нас е вече образована.

Точно сега Ванеса въобще не се интересуваше от образованието си.

— Джордж Уотърстън! Вал, не ти вярвам! — Тя закри телефона с ръка и каза новината на Джейсън, а след това тайнствено прошепна: — Имаш ли връзка с него?

— Не. Просто сме приятели.

Но Ванеса не вярваше и дума от това и след като затвори телефона, каза на Джейсън какво мисли. Щом като той е дошъл чак дотук с нея, би трябвало да са нещо повече от приятели.

— Човек никога не знае. Вие там, в Земите на пластмасата, сте странни хора. Винаги съм го твърдял.

Усмихна ѝ се. Следващата седмица щяха да се местят отгук. Бяха открили един таван в Сохо и нямаха търпение да се пренесат. Обещаха да го покажат на Уорд и Фей. Вече не криеха къде живее Ван. Живееше с него и смяташе да продължи да го прави. Фей я разпита предната вечер с надеждата да чуе нещо за женитба в близко време, но те, изглежда, нямаха такива намерения.

Когато старите си тръгнаха към Пиер и Джейсън и Ванеса останаха сами, той я обвини за това, че така измъчва майка си.

— Горката жена, няма търпение да придобиеш тежест. Знаеш ли, можем поне да се сгодим.

— Това ще развали всичко.

— Глупости!

— Не, не е така! Не искам да ни свързва парче хартия. И двамата имаме да правим доста неща преди това — напомни му тя.

Неговата пиеса, нейната книга, а и трябваше вече да си търси работа. Но той беше приключил с училището и мислеше да се установи. Обаче Ванеса не бързаше. Все още беше достатъчно млада, за да си въобразява, че това ще продължи завинаги.

Точно сега страшно ѝ се искаше да се срещне с приятеля на Валери. Уговориха си среща за обяд в Пи Джей Кларк.

Точно в един часа влязоха Валери, Джордж Уотърстън и неговият син. Джордж носеше джинси, тениска и обувки Гучи, без чорапи. Дани изглеждаше като всяко друго момче, облечен в синя риза и панталони в цвят каки. В последно време той доста се издокарваше, всъщност, откакто започна да се интересува от момичета. Беше направо влюбен във Вал. Тя носеше червена кожена рокля. Но Ванеса виждаше само Уотърстън и направо щеше да припадне. През половината обяд Валери се шегуваше с нея за това.

Джейсън и Уотърстън си допаднаха страхотно, а Джейсън води един безкрайно дълъг разговор с Дани за спорта и обеща да го заведе на мач, преди да си тръгнат. Всички се чувстваха прекрасно.

Ван не можеше да не забележи промяната в близначката си. Беше станала по-спокойна, по-уравновесена, видът ѝ не беше така крещящ както преди. Изглеждаше смирена, щастлива и доволна и човек трудно можеше да повярва, че тя не е влюбена в този мъж. Той обаче със сигурност беше влюбен в нея.

Поговориха за филма. Валери все още не можеше да повярва, че са ѝ дали ролята. Тя разказа на Ван за ужасяващата проба пред майка им и колко изплашена е била тогава.

— Тази жена винаги ме е плашила до смърт.

Признаваше го за пръв път в живота си и Ванеса я изгледа изненадана. Наистина се е променила. Сякаш най-последно беше пораснала и оформила характера си. Ван реши, че я харесва много повече отпреди.

— Винаги съм мислила, че я ревнуваш, а не, че се страхуваш от нея.

— Предполагам, че и двете. — Валери въздъхна и се усмихна на Уотърстън. — Тя все още ме плаши дяволски много, но сега не изпитвам същата неприязън към нея. Виждам колко много работи. Мисля, че е заслужила всичко, което притежава. Преди няха сили да си го призная.

— Направо ме впечатляваш — промълви Ванеса тихо и двамата мъже си размениха погледи.

Странно, че тези две жени бяха близначки. Ванеса беше така тиха, интелектуална и посветена на успеха си в съвсем друга област.

Вече дори не искаше да се връща в Лос Анжелис. Животът ѝ беше в Ню Йорк, с Джейсън и приятелите ѝ, с издателския свят, в който искаше да пробие. Вече дори не говореше за писане на сценарий за филм, само за книгата си.

И Валери, с пламтящо червената си коса и страхотната си външност. Тя вече беше част от филмовия свят, от каймака на Холивуд, а не от утайката. Без сама да го съзнава, целият ѝ външен вид се промени през последните два месеца. Времето на писъците и зелената кал беше отминало завинаги. Около нея вече се усещаше излъчването на голямата звезда.

И Фей го забеляза. Навремето и тя имаше същото излъчване или почти същото.

На тържеството по дипломирането на следващия ден тя огледа мълчаливо Ан, облечена в скъпите си дрехи, с малките диаманти, проблясващи на ушите ѝ, хванала подръка Бил. Ванеса, толкова хубава и сериозна. Валери, така невероятно красива, че човек се стряскаше, само че тя не го осъзнаваше, и това беше чудесно. И Лайънъл, който изглеждаше по-щастлив, отколкото през изминалите две години.

Фей се замисли дали няма нов мъж в живота му, но нито тя, нито Уорд искаха да питат. Това, което правеше, си беше негова работа. Все пак беше на двайсет и пет, а и вече го бяха приели.

Фей знаеше, че Ан все още се сърди заради изоставеното дете... Вал ревнува от успеха ѝ... Ванеса се беше отдалечила от нея... Лайънъл си имаше свой живот вече... а горкия Грег го нямаше.

Сега усети липсата му, както често ѝ се случваше. Страстта му към спорта, момичетата, които преследваше постоянно. Той беше поблизък с Уорд, отколкото с нея, но беше и неин син. Стисна ръката на Уорд, защото знаеше, че и той си мисли за него сега, а това беше болезнено и за двамата.

Този следобед всички много се веселиха, когато отидоха да отпразнуват случая в Плаза. Фей беше резервирала маса в Едуардиан руум, покрита с бели рози. Ванеса остана зашеметена, когато Уорд ѝ поднесе подаръка по случай дипломирането ѝ. Дълго бяха го обсъждали с Фей и накрая решиха да включат и Джейсън. Това беше начин да покажат съгласието си с начина ѝ на живот. Подариха ѝ два билета до Европа, както и солидна сума, която да покрие разходите им за забавления там. Бяха направили резервации за най-добрите хотели.

Щеше да бъде приказно пътешествие и Фей с облекчение разбра, че Джейсън ще е свободен, след като се преместят в Сохо през следващата седмица. Той беше зарязал работата си, за да се отдаде напълно на пиесата си.

— Е, това ще ви държи известно време далече от грижите — усмихна им се Уорд.

Все още му се искаше те да се оженят, но така било писано. Поне засега. Започваше да се замисля и за Джордж Уотърстън и Вал. След обяда Джордж излезе със сина си, но Уорд знаеше, че Вал е отседнала заедно с тях, и му беше любопитно докъде е стигнала връзката им, въпреки че през целия ден не попита нищо.

Тук бяха и Бил и Ан. Бил, изглежда, се разбираше много добре с останалите. Ванеса беше поканила Гейл и тя си бърбеше с Лайънъл. Беше подлудяла по дизайна и това лято щеше да работи при Бил Блас. Лайънъл разказваше с увлечение за филма, над който работеше.

Всички бяха млади и щастливи. На човек му се сгрява сърцето само като ги наблюдава, сподели той с Фей, докато бавно вървяха към Пиер. Той я хвана за ръка, дръпна я настрана и каза нещо на мъжа, който стоеше до един фойтон. В следващия миг тя се видя седнала във фойтона да обикаля из Сентръл парк, а Уорд седеше до нея, стиснал здраво ръката ѝ. От време на време той я целуваше нежно и тя му се усмихваше. След цял един живот тя все още беше луда по него.

— Трябва да призная, че са страхотна групичка.

Мисълта му отново се отправи към тях, докато се носеха из парка. Фей беше съгласна с него. Не беше разговаряла много с Вал, но се надяваше, че Джордж ще ѝ обясни всичко. Той добре познаваше методите ѝ на работа.

— Но все пак ти изглеждаш по-красива от всички тях, мила...

— Ох, скъпи — тя го целуна и му се усмихна, — сега вече знам, че наистина си толкова луд, колкото си и мислех.

— Просто съм луд по теб.

Той отново я целуна и дълго останаха хванати за ръце, щастливи един с друг, доволни от живота си. Бяха извървели наистина дълъг път рамо до рамо.

ГЛАВА 42

— Искаш ли да излезем някъде да вечеряме, скъпа?

Ан поклати глава, както си лежеше на леглото в Пиер.

В края на крайщата всичко мина добре, въпреки че на нея не ѝ се идваше. Но Бил смяташе, че трябва, а и можеха да се видят с Гейл. Точно това реши въпроса. Беше ѝ предложил дори пътешествие в Европа, като по пътя спрат в Ню Йорк, но тя нямаше настроение, отново беше изморена. От месеци беше такава, още от първия аборт. Не успя да се възстанови и на Бил му беше мъчно за нея.

— Защо да не си поръчаме нещо за хапване тук? Знаеше, че Гейл е излязла някъде с Лайънъл.

Той ѝ допаднаше, тя имаше още няколко приятели хомосексуалисти, но на Ан не ѝ се ходеше с тях. Мислеше си, че Бил би се отегчил, както и тя самата. Джейсън и Ванеса щяха да празнуват, Вал си имаше нейната филмова звезда, а родителите си нямаше желание да вижда. Веднъж на ден ѝ беше повече от достатъчно.

Но Бил смяташе, че е срамота да пропилят вечерта си в Ню Йорк.

— Сигурна ли си?

— Наистина нямам сили да изляза.

— Зле ли ти е?

Всичко започваше да му напомня за времето, когато майката на Гейл беше болна, затова искаше да я заведе на лекар. Но когато се върнаха вкъщи през следващата седмица, тя отказа.

— Нямам нужда от лекар. Добре съм.

Тя се беше заинатила, но този път той не искаше да отстъпи. Някои неща бяха прекалено важни за него, а тя — повече от всичко останало. Не искаше да я загуби. Никога.

— Не си добре. Чувстваш се отвратително. Даже не ти се излиза.

Тя поръча обслужване по стаите и после легна да спи. Това се повтаряше всяка вечер. Той имаше чувството, че тя спи и по цял ден.

— Ако сама не си вземеш час, аз ще го направя заради теб, Ан!

И в края на седмицата го направи. Взе ѝ час, престори се, че я извежда на обяд, и я заведе при лекаря си в Бевърли Хилс. Тя му се ядоса страхотно.

— Ти ме измами!

Това беше един от редките случаи, когато тя му крещеше, но той я вкара вътре като малко момиченце и тя изгледа свирепо и двамата мъже.

Лекарят не откри нищо нередно. Жлезите ѝ изглеждаха наред, дробовете ѝ бяха чисти, кръвната картина беше добра, но на него му хрумна нещо. Без да им каже, направи тест на кръвта от ръката ѝ. Когато вечерта резултатите бяха готови, се обади на Бил и го стъписа с новината.

Той остана замаян, развълнуван и уплашен. Тя беше бременна отново. Този път дори не се сети за това. Страхуваше се тя да не преживее отново същата катастрофа.

— Просто я остави да прави това, което прави сега. Тялото ѝ си знае какво иска. Тя се нуждае от много почивка, силна храна и колкото е възможно по-малко напрежение. Няколко месеца не трябва да се натоварва и всичко ще бъде наред.

Бил кимна и отиде в другата стая да поговори с нея. Тя гледаше телевизия и се канеше да се обади на Гейл. С тиха усмивка, той я окуражи:

— И без това трябва, скъпа.

— Защо?

— За да ѝ кажеш новината.

— Каква новина? — Ан не проумяваше.

Той се наведе и я целуна.

— Тази, че отново си бременна.

— Така ли? Кой ти каза? — изгледа го тя с широко отворени очи.

— Лекарят. Току-що се обади. Дори не спомена, че ще прави теста, но той се е оказал положителен.

— Наистина ли? — Изглеждаше замаяна, после изведнъж се хвърли на врата му, като се опитваше да не заплаче. — О, Бил...

Тя не смееше дори да произнесе думата този път. Не каза даже и на Гейл. Не каза нищо на никого, докато съдбовният тримесечен период не отмина.

Този път всичко беше наред. През септември лекарят вече не се притесняваше. Очакваха бебето през февруари, вероятно на деня на Свети Валентин. Другото ѝ дете щеше да стане на пет години и половина дотогава, но никой не споменаваше това. Говореха само за бебето, което толкова много желаше тя. Бил я гледеше като писано яйце. Не ходеха на пътешествия, почти не излизаха навън. Ан си почиваше постоянно, а Бил я глезеше повече и отпреди.

Фей се обади няколко пъти, за да се увери, че всичко е наред, но гласът на Ан си оставаше студен. Двете с майка си вече бяха преминали по този път и тя помнеше натиска, който упражниха върху нея. Мразеше разговорите с Фей. Напомняха ѝ за онова време. Не искаше да разговаря и с Лайънъл, защото си спомняше за живота с него и Джон, в очакване на първото бебе.

Гейл се обаждаше от Ню Йорк, когато можеше, и я питаше дали е надебеляла. Ан се смееше и твърдеше, че е станала огромна и когато Вал я срещна случайно на Родео драйв, със смях се съгласи с това.

Вече беше ноември, а филма приключиха преди месец. Работеха върху него ден и нощ, защото Фей искаше да го пуснат по време на коледните празници. Всички работеха като луди, искаха да е готов за следващите награди на Академията.

Когато Ан се натъкна на Вал, тя забеляза и Джордж Уотърстън, който я очакваше в кадилака си. Не можеше да не се позамисли дали те все още са просто приятели, както твърдеше Вал. Но едно беше сигурно, Вал беше още по-красива отпреди. Сега тя си избираше рокля в Джиорджио за едно празненство вечерта. Ан тъкмо си тръгваше, след като си взе няколко неща за празниците. Бил искаше тя да поизлезе, а никоя дреха вече не ѝ ставаше.

— Как се чувстваш? — попита я Вал, като изглеждаше истински загрижена.

Всички знаеха колко много означава бебето за нея и защо. Ан се разсмя. Бременността ѝ я радваше въпреки неудобствата, които носеше.

— Чувствам се дебела.

— Изглеждаш страхотно.

— Благодаря. При теб как вървят нещата?

Вече рядко се обаждаха една на друга. Не беше за вярване, че някога са расли в един и същ дом, но всъщност и не бяха. Вал порасна

едва напоследък, а Ан израсна в дома на Бил.

— Тъкмо получих предложение за друга роля.

— Вече не с мама, нали?

Вал побърза да поклати глава. Никога нямаше да забрави работата с майка си. Беше натрупала опит, за който щеше да ѝ бъде вечно благодарна, но съвсем не бързаше всичко това да се повтори. Повечето актьори, работили с нея, казваха същото, дори и Джордж. „Веднъж на три години ми стига“, беше се начумерил веднъж той и Вал разбра, че е прав.

— Не, с друг. — Каза името му и звездите, които щяха да участват, и Ан наистина остана впечатлена. — Не, още не съм решила. Има и още няколко, с които мога да се захвана.

След пет години писъци тя най-после започна да се издига в кариерата.

Вечерта разказа на Бил за това и сподели колко се радва за Вал.

— Един ден тя ще бъде най-страхотното нещо в Холивуд. Както и майка ти е била преди време.

Сега вече можеше да го повярва. Тя беше талантива, красива и около нея се усещаше ароматът на успеха. Още докато излезеше от колата и се забелязваше, че е някоя. Не като в старите дни на впитите черни рокли и натруфените високи обувки. Дяволски дълъг път беше изминала. А причината за щастието, което излъчваша очите ѝ, според Ан беше Джордж.

— Мисля, че са повече от приятели. Ти какво смяташ?

Тя се опитваше да се намести удобно в креслото, но не можеше, и той сложи няколко възглавнички, за да се облекне на тях. Тя му благодари с целувка.

— Същото. Но те са достатъчно умни да не го разгласяват. Той е голяма звезда и на тях съвсем не им е необходима шумотевица.

Всъщност, докато можеха, те криеха от всички, дори и от Дан. Но най-накрая трябваше да му кажат и сега Вал си живееше тихо с тях в Холивуд Хилс, в красивата къща, отвсякъде оградена от грамадни дървета. Това продължаваше вече три месеца, но дори и репортерите не бяха усетили. Вал беше по-щастлива от когато и да било.

Когато се върнаха от Ню Йорк и отново започнаха работата си върху филма, сякаш нещо ново се зароди между тях. Бяха станали

толкова близки, че усещаха всеки дъх, всяка пауза на другия. Като че ли имаше някаква магия на снимачната площадка.

Фей също го усети, но не се месеше, просто остави нещата да следват пътя си.

През август, когато Дани замина с майка си, Вал тихо се премести при Джордж. Щом Дани се върна, те му обясниха всичко. Джордж говореше и за брак, но никой от двамата не бързаше. Имаха нужда от време, за да са сигурни. Вал предполагаше, че скоро ще се разчуе, но вече бяха подготвени за това. Дори го очакваха.

— Мислиш ли, че ще издържиш цял живот да живееш тук със стар мъж и малко момче?

Това ставаше същия следобед, когато тя се натъкна на Ан. Той я целуваше, докато тя му разказваше колко грамадна е станала сестра ѝ.

— Такъв живот би ми харесвал... Е, разбира се — лицето ѝ доби замечтано изражение, което успя да заблуди дори него, — не е така хубаво, както в онова място, където живееш, преди да дойда тук.

Джордж нададе вик и сграби буйната червена коса.

— Имаш предвид онзи публичен дом, пълен с дърти кокошки? Чудо е, че не са те арестували дори само за това, че живееш там.

— Джордж, какви ги говориш!

— Вярно е!

Най-накрая беше казала и на родителите си, че живее с него, и с облекчение разбра, че те нямат нищо против. Вече беше достатъчно голяма, но това все още имаше значение за нея, особено сега, след като беше работила с Фей. Отношението ѝ към нея се промени напълно след това, което видя, и за пръв път в живота си усети, че майка ѝ я уважава. Фей дори ѝ помогна да си намери нов агент.

Двете си бяха поговорили доста един ден, след приключването на филма.

— Вал, ти си много, много добра. Знаеш ли, баща ти беше наясно още от самото начало. И ми го каза. Трябва да призная, че си имах моите съмнения, но ти си една от най-добрите и пътят е отворен пред теб.

Тези думи имаха огромно значение за нея и тя не можеше да повярва, че ги чува от устата на Фей Тейър.

— Преди те мразех, знаеш ли...

Това беше ужасно и когато Вал го призна, в очите ѝ се появиха сълзи.

— Толкова ревнувах теб и проклетите Оскари в кабинета.

— Те нямат никакво значение, Вал. — Фей говореше тихо и Вал поклати глава. — Моите Оскари сте вие петимата.

— Все казвах, че те нищо не значат, но не е така. Означават, че си работила много, че си наистина добра. Чудесна си, мамо... Няма по-добра от теб.

Тогава се разплакаха и се прегърнаха. Споменът за това все още сгръбваше Вал. Най-после се помириха. Отне много време, но успяха. Надяваше се един ден и Ан да го направи. Призраците няма да я напуснат, преди да го е сторила. Сподели всичко това с Джордж. Нищо не криеше от него, защото освен любовник той беше и най-добрият ѝ приятел.

— Знаеш ли, донякъде завиждам на зет ти — каза ѝ той вечерта, когато се изтягаха край камината, и Вал го изгледа изненадана.

— На Бил? Защо? Имаш всичко, което има той, дори повече. Освен това — ухили му се тя — ти имаш и мен! Какво повече може да искаш?

— Права си.

Той ѝ се усмихваше, но в очите му имаше някакъв копнеж, който тя не беше забелязала преди. Той беше спокоен мъж, допадаха ѝ ценностите му, уважаваше идеалите му. Водеше устойчив живот. Всичко това беше доста необичайно за идол на Холивуд, какъвто беше той.

— Завиждам му за това дете.

— Бебето?

Думите му я стреснаха. Рядко си мислеше за деца. Смяташе да роди някой ден, но след доста време. Кариерата ѝ беше важна за нея, беше работила много, а тъкмо започваше вълнуващото изкачване към върха. Още не беше готова да изостави всичко, за разлика от Фей, когато беше почти на нейната възраст. Когато се отказа от кариерата си, Фей беше на двайсет и пет, а Вал сега беше почти на двайсет и три.

— Наистина ли ти се иска бебе точно сега, Джордж?

Той беше на върха на кариерата си. И за двамата щеше да е трудно, въпреки че идеята ѝ допаднаше, но поне да е по-късно.

— Е, не точно сега, но някой от близките дни.

— Колко близки?

Тя се обърна по корем, допря глава на ръцете си и го загледа угрижено.

— Какво ще кажеш за другата седмица? — Той се шегуваше и затова се разсмя на притеснения ѝ поглед. — Не знам. След година-две. Но това е нещо, което искам да направя отново някой ден.

Дан беше мило момче и Вал също го харесваше.

— Не бих имала нищо против.

— Добре.

Изглеждаше удовлетворен и малко по-късно той свали бавно дрехите ѝ и ѝ прошепна, че трябва да тренират.

ГЛАВА 43

— Как се чувстваш, мила? — погледна я Бил загрижено и тя се разсмя.

— А ти как би се чувствал в такъв вид? Отвратително. Не мога да мърдам, не мога да дишам. Ако легна, детето ме задушава, ако седна, получавам спазми.

Вече беше 9 февруари и пет дни я делиха от определената дата. Нищо не ѝ ставаше, дори и обувките. Останаха ѝ само три грозни рокли, в които все още се побираше. Престана да ходи в Джиорджио да си купува дрехи за излизане, защото вече въобще не ѝ се излизаше. Както и сега. Чувстваше се прекалено зле, за да ходи където и да било. Издържаше единствено да се мотае из къщи боса, във възможно най-широката дреха, за предпочитане — нощница.

Същата вечер хапнаха супа и малко суфле, защото тя не намираще място за нищо повече, и излязоха да се поразходят из квартала, но и това ѝ дойде много. Тя охкаше и пъшкеше и се наложи да седне на един голям камък пред някаква къща. Той се чудеше дали да не отиде за колата, за да я закара до къщи, но тя настояваше, че може да се върне сама. Изглеждаше така уязвима и огромна, че той я съжали, но тя сякаш приемаше нещата такива, каквито са. На следващия ден дори стана и му направи закуска, преди той да тръгне за работа. Преливаше от енергия и му заговори за чистене на стаята за бебето отново, но на него му се струваше, че съвсем не е необходимо. Тя, изглежда, имаше твърдото намерение да го направи и той се опита да я разубеди, но когато замина, тя грабна прахосмукачката.

Бил беше толкова притеснен за нея, че реши да намине за обяд и когато влезе, я откри в леглото, стиснала хронометъра в ръка, да засича времето между контракциите. Този път се беше научила как да диша, за да потисне болката.

Тя го погледна отнесено и той забърза към нея.

— Дойде ли времето?

— Исках да съм сигурна, преди да те измъкна от работа или от обяд в Поло Лаундж — усмихна му се тя кротко.

Той я изгледа разтревожен и взе хронометъра от ръката ѝ.

— Не биваше да чистиш стаята.

Но тя се разсмя.

— Е, все в някой момент ще трябва да го родя това бебе.

Оставаха само четири дни до определената дата. Той отмени обяда си и се обади на лекаря, а след това на секретарката си, че няма да е в офиса през останалата част на деня. Но колкото и да се опитваше, не успя да я накара да тръгнат за болницата. Дори и лекарят каза, че могат още малко да изчакат, но Бил се страхуваше да не стане късно.

Тя помнеше много добре опита от предния път. Раждането беше отнело дни. Нямахше причина да се бърза сега, а и дишането ѝ помагаше да се справи с болката. Бил ѝ даде малко супа и седна до нея на леглото. От време на време тя ставаше и се разхождаше наоколо. Но към четири часа вече не издържаше на болките и го погледна отнесено, неспособна да продума. Знаеше, че вече е време да вървят, и той побърза към стаята ѝ, за да вземе чантата с вещите ѝ, а после хукна обратно при нея.

Докато се преобличаше в банята, водите ѝ изтекоха върху белия мраморен под и изведнъж болките станаха остри и чести, а дишането почти не помагаше. Паниката започваше да обхваща Бил и тя се опита да го поуспокои, докато той в същото време ѝ помагаше да се облече.

Но болките ставаха все по-силни и чести.

— Казах ти да не чакаме толкова дълго...

Беше ужасен. Ами ако го роди тук? Ако бебето умре...

— Всичко е наред...

Тя се опита да се усмихне и той я целуна по косата. Най-последно навлякоха роклята ѝ и той я грабна на ръце и я занесе боса до колата.

— Имам нужда от обувки... — Щеше да се разсмее, ако болките не бяха толкова остри.

Тя се вкопчи в него, но той се втурна обратно за единствените сандали, които тя можеше да носи сега. По пътя към Седарс Синай хоспитъл той натисна здраво педала на газта, като рядко спираше на светофарите. Ролсът не беше използван досега като линейка, но нещата бяха неотложни. При всяка болка тя надаваше кратък вик. Каза му, че вече усеща главичката. Той заряза колата с отворени врати и я понесе

бегом вътре в болницата. Сестрата излезе и заключи колата вместо него.

Ан дишаше на пресекулки и той се опитваше да ѝ помогне. Извикаха нейния лекар да слезе при тях, защото нямаше време да я водят в родилната зала. И сега тя лежеше полуразплакана в стаята за спешни случаи.

— Усецам главата... о, Господи... Бил.

Напрежението беше нетърпимо, сякаш топка за боулинг я разкъсваше на парчета. Тя го гледаше с отчаяние, а той потръпваше при всяка нова контракция. Не беше присъствал на раждането на първото си дете, в онези дни не се разрешаваше, а и сега не беше сигурен, че е подготвен за това. Не искаше да гледа как Ан се измъчва, но сестрата каза, че вече е прекалено късно да ѝ се дава нещо. Ан беше споделила колко ужасно е било първия път и той не искаше това да се повтаря.

Тя беше се повдигнала и почти седеше. Сестрата му каза да държи раменете ѝ, докато тя стенеше мъчително.

— Напъни се, Ан — помоли я сестрата, сякаш бяха стари приятелки. — Хайде... колкото можеш.

Лицето на Ан почервения и той усети как тя се напънга до последната капчица сила. Когато спря, вече плачеше.

— Толкова боли... Не мога... Не мога... О, боже... Бил! Боли...!

Но тя отново се напъгна и в този миг пристигна лекарят, в престилка и ръкавици. Той взе бързо някакъв инструмент и помогна на Ан, за да излезе главичката, която триумфално се подаде след малко.

Бебето се роди в стаята за спешни случаи, пред очите на двамата си родители. Имаше учуден вид и на Бил му се стори синкаво в началото, но след няколко секунди стана свежо и розово и се разпищя сърдито.

Ан плачеше и се смееше едновременно, а Бил целуваше лицето ѝ и ръцете ѝ и ѝ казваше колко е чудесна.

— Толкова е хубав!... Толкова е хубав!...

Само това успяваше да каже и го повтаряше отново и отново. Поглеждаше ту бебето, ту Бил и след миг държеше в ръцете си момченцето си, увито в едно одеяло, което беше прекалено голямо за него. Не беше видяла първото си дете и не можеше да се нагледа на това. Повтаряше, че прилича на Бил.

След малко я закараха в отделението.

— Ще съм ви благодарен, ако следващия път дойдете по-навреме, за да не се налага да ражда на входната врата...

Лекарят се правеше на много строг и те избухнаха в смях. Бил най-после си отдъхна. Всичко изглеждаше така мъчително за нея и той се беше изплашил ужасно. А ето я сега, усмихната, тя прегръща бебето си. Дори не искаше да го даде, за да го изкъпят, но сестрата я убеди, а малко по-късно измиха и нея.

После двамата с Бил се обадиха на Гейл, която изпищя, когато чу новината. За да дообърка нещата, Ан пожела тя да му стане кръстница.

На Бил му се искаше Ан да поспи малко, но тя беше прекалено възбудена. Най-после роди бебето, което толкова много искаше! В сърцето си усещаше топлина, за която беше копняла години наред. Нямаше търпение да ѝ върнат бебето. Позвъни на сестрата, която усмихната ѝ го донесе, розов и чистичък, и го постави на гърдите ѝ, като ѝ показва какво да прави.

Бил никога не беше виждал нещо толкова красиво. Знаеше, че ще го помни през целия си живот.

Същата вечер Ан се обади на Валери, на Джейсън и Ван, на Лайънъл и най-накрая на родителите си, въпреки че се поколеба за тях. Всички се радваха за нея. Кръстиха го Максимилиан и щяха да го наричат Макс Стийн.

Фей се чувстваше страшно щастлива за Ан. Знаеше колко отчаяно желаше тя това дете. Когато на другия ден отиде да я види, тя влезе колебливо, с огромно мече за Макс и нощница за Ан. Беше носила подобна, когато роди Лайънъл.

— Изглеждаш красива, скъпа!

— Благодаря, мамо!

Но между тях винаги оставаше пропастта, която нищо не можеше да запълни. Когато се върна от къщи, където провери дали всичко е така, както искаше Ан, Бил също усети непреодолимата празнина между тях.

Ан щеше да се прибере у дома на следващия ден. Когато видяха Макс, всички заохкаха и заохкаха, а Фей се съгласи, че той наистина прилича на Бил. Вал и Джордж се отбиха и сестрите поискаха автографи от двамата.

Филмът се беше превърнал в страхотен хит и фотоси на Вал бяха разлепени из целия град. Вече всички знаеха коя е тя.

Фей седеше в болничната стая и усмихната наблюдаваше как двете момичета бърбят. Вал се смееше на думите на Ан, която тъкмо ѝ разказваше какво е да си имаш бебе, а Бил и Джордж наблюдаваха удивени малкия Макс.

На следващия ден Бил гордо ги откара вкъщи. Настаниха Макс в детската стая. Бил изглеждаше доволен и щастлив. Занимаваше се често с бебето и само за да е с тях, си взе няколко свободни дни.

— Знаеш ли — каза Ан няколко дни след като се върна вкъщи, — бих го направила отново.

Бил я изгледа и простена. Не беше сигурен, че той би го повторил. Все още беше впечатлен от ужасните болки, през които тя премина, макар и за кратко време. На него то не му се беше сторило чак толкова кратко и не искаше да става причина тя да преживее това отново.

— Сериозно ли говориш? — изгледа я той шокиран.

— Съвсем. — Тя погледна бебето, удобно наместено на гърдите ѝ, и се усмихна на Бил. — Наистина го искам.

Той разбра, че тази е цената на двайсетгодишната съпруга, и се наведе да целуне Ан, а после и Макс.

— Ти си шефът.

Тя се засмя. Очите ѝ вече бяха променени. Не стана така, както тя си мислеше. Болката от миналото не я напусна напълно и тя вече знаеше, че това никога няма да стане. Но сега имаше още някой, когото можеше да обича. Никога нямаше да научи къде е другото бебе, как изглежда, какъв ще стане, като порасне, ако той не я открие по-късно. Беше загубен завинаги, невъзвратно изчезнал от живота ѝ. Но тя вече можеше да продължи напред. Болката вече беше приглушена, не така остра. Сега си имаше Макс... и Бил... дори и да нямаха друго дете, си мислеше тя, чудесно беше, че има тях двамата. Те ѝ стигаха.

ГЛАВА 44

Вечерта, когато Ан и Бил се приготвяха да отидат на раздаването на Оскарите, тя се обърна притеснена към него и го попита дали не му изглежда дебела. Беше облякла рокля от светлосиньо и златисто, със сапфири и диаманти по ръцете, ушите и шията. Той смяташе, че изглежда по-красива отвсякога. Вече не беше така мършава като преди, нямаше онзи измъчен вид. Изглеждаше уравновесена и изпълнена с достойнство, излъчваше сякаш някакво сияние.

— Изглеждаш по-добре от всяка филмова звезда.

Той ѝ помогна да си сложи наметката от норка и забързаха към колата. Не им се искаше да закъсняват. Бяха обещали да вземат Уорд и Фей и да закарат и тях. Валери отиваше отделно, с Джордж, а Лайънъл каза, че ще се видят направо там.

Представляваха наистина забележителна група, щом се събраха в Мюзик сентър, където ставаше раздаването на наградите. Мъжете — с черни вратовръзки, жените — в рокли, обсипани с бижута. Всички те си приличаха, не толкова в дрехите, колкото в излъчването.

Валери носеше страхотна смарагдовозелена рокля, косата ѝ беше вдигната, а на ушите ѝ блестяха смарагдите, заети от Ан. Фей изглеждаше прекрасно в блестяща сива рокля от Норел.

Групичката си я биваше.

А в Ню Йорк Ванеса, по джинси, гледаше всичко това по телевизията заедно с Джейсън и си мечтаеше да е там.

— Не можеш да си представиш колко е вълнуващо, Джейс...

Очите ѝ заблестяха, когато забележеше някой познат. Камерата се връщаше отново и отново на лицето на Вал. Тази година и той усети вълнението. Никога по-рано не беше се интересувал от наградите на Академията и въобще не си правеше труда да гледа по телевизията, преди Ванеса да навлезе в живота му. Но сега се бяха приготвили цяла нощ да седят да гледат. Изтърпяха дори скучните награди — за специални ефекти, за сценарий, хуманитарните награди, за звукови ефекти, за песен.

Водещ на тази сцена беше Клинт Ийстууд, тъй като Чарлтън Хестън беше забавен от спукана гума.

Наградата за най-добър режисьор тази година отиде при приятел на Фей. Джордж не спечели, въпреки че беше номиниран. Филмът им също не спечели. След това представиха Фей, за да даде следващата награда.

— Най-добра актриса — каза тя и изреди имената на номинираните от Академията.

Ван и Джейсън можеха да видят напрежението по всяко едно от лицата. Вал седеше вкаменена и стискаше ръката на Джордж. И двамата сякаш не смееха да дишат. Фей вдигна поглед към нея.

— Победителят е... Валери Тейър за „Чудо“.

Виковеите от таванската стая в Сохо можеха да се чуят чак в Лос Анжелис. Ванеса танцуваше наоколо, завладяна от новината. Тя пицеше и крещеше, а Джейсън подскачаше върху леглото, като разпиля една купа с пуканки по пода.

А в Холивуд Валери също изпищя и се впусна устремно към сцената, с един последен поглед през рамо към Джордж. Хиляда камери заснеха как тя поглежда към него, изпраща му целувка и след това се присъединява към майка си на сцената. Фей ѝ подаде Оскара, докато по лицето ѝ неприкрито се стичаха сълзи.

Тя се приближи към микрофона за миг и каза:

— Нямате представа колко много е заслужило това момиче наградата си. Тя имаше най-ужасния режисьор в града.

Всички се разсмяха, а тя се отдръпна от микрофона и прегърна Вал. Валери плачеше бурно, благодареше на всички, за всичко, което са направили за нея. Все още разплакана, тя се опита да благодари на Фей.

— Преди много време тя ми е дала живот, а сега ми даде дори нещо... — тя едва успя да продължи — ... повече от това. Научи ме как да работя упорито... да дам най-доброто... даде ми най-големия шанс в живота ми. Благодаря ти, мамо!

Цялата публика се усмихваше през сълзи, а тя стискаше така желанието Оскар.

— Благодаря и на теб, татко, за това, че повярва в мен... и на вас, Лайънъл, Ванеса и Ан, за това, че ме изтърпяхте през всичките тези

години... — Тя изхълца, но се стегна и продължи — ... и Грег... ние всички те обичаме...

След това тя триумфално напусна сцената и полетя в прегръдките на Джордж.

Това беше последната награда и всички се отправиха да отпразнуват случая.

Вал се обади веднага щом можа на Ванеса и Джейсън и всички поговориха с тях, въпреки че разговорът не беше много смислен. Всички я прегръщаха и крещяха, целуваха Джордж, стискаха Вал, прегръщаха Уорд и Фей. Дори Ан не беше на себе си от радост.

Когато след това отидоха в Чейзън, Лайънъл взе и новия си приятел.

Джордж беше играл заедно с него преди няколко години и го беше харесал. Той си допадна с цялата им група. Беше на възрастта на Джордж и двамата с Лайънъл се бяха опознали наистина добре.

Фей разбра, че това е мъжът, заради когото се завърна блясъкът в очите на Лайънъл. За пръв път след смъртта на Джон го виждаше такъв и се радваше за него. Радваше се за всички тях... за Вал, разбира се... за Ан и бебето й... за Лай... за Ван... всички бяха наред. Тази вечер тя зашемети Уорд с нещо, което той не беше чувал доста отдавна.

— Какво ще кажеш да се оттеглим някой ден?

— Пак ли започваш? — засмя се той. — Мисля, че разбрах. Всеки път, щом не ти дадат наградата на Академията, искаш да се оттегляш. Така ли е, скъпа?

Мисълта я разсмя и тя поклати глава. Беше толкова щастлива за Вал и съвсем не й завиждаше. Тя си беше заслужила наградата.

— Искане ми се да е толкова просто.

Тя седна на леглото и разкопча перлите си. Това беше първият подарък, който беше получила от Уорд. Единствено тях не продаде, когато загубиха богатството си преди години. Бяха й много скъпи, както и той, и съвместният им живот. Вече беше готова за промяната. Знаеше го отдавна.

— Просто смятам, че съм направила всичко, което съм искала. Поне професионално.

— Това е ужасно — промълви той потиснато. — Как може да кажеш такова нещо на твоята възраст?

Все още беше така дяволски красива, че той се чудеше как е възможно.

— Случайно съм на петдесет и две години и съм направила петдесет и шест филма, имам пет деца, един внук — отказваше да брои другия, той вече беше изчезнал от живота им преди повече от пет години. — Имам съпруг, когото обожавам, много приятели. Накратко, това е. Мисля, че сега искам да се позабавлявам. Всичките ни деца са наред, изглеждат щастливи, а ние направихме, каквото можахме. Точно на това място се появява *Край* на екрана.

За пръв път от години той усети, че тя говори сериозно за това.

— И какво ще ти се прави, като се оттеглиш?

— Не знам... Май че ми се иска да прекарам година в Южна Франция. Да се позабавлявам. Няма нищо, върху което да работим.

Напоследък не беше успяла да хареса нищо от това, което четеше. Може би точно този момент беше очаквала. Вал взе своя Оскар и тя можеше вече да се оттегли. Имаше нещо много мило в това, че приключваше с този филм. Филмът, с който започваше голямата кариера на Вал. Едно наследство за детето ѝ, един специален дар.

— Може да напишеш моите мемоари — подразни я Уорд.

— Сам си ги пиши. Нямам желание дори с моите да се занимавам.

— А трябва.

Наистина бяха живели пълноценно. Той се вгледа кротко в нея. Нощта беше дълга и вълнуваща. Тя може и да нямаше предвид точно това, което каза, въпреки че този път му се струваше сериозна.

— Защо не го пообмислим и да видим дали след месец-два ще се чувстваш по същия начин. Ще постъпя както кажеш.

Той беше почти на петдесет и шест и нямаше нищо против да се позабавляват в Южна Франция. Всъщност това му звучеше доста съблазнително, почти като едно време, въпреки че вече нямаха толкова много пари, както тогава.

— Нека да поразмислим.

Обсъдиха го отново и решиха да тръгнат през юни. Решиха първо да отидат за година, за да видят как ще се чувстват.

Наеха къща в Южна Франция за четири месеца, а след това — апартамент в Париж за шест месеца. Фей се уговори с всяко от децата да се видят, преди да тръгнат.

Подозренията ѝ за Лайънъл се оказаха верни. Този мъж, с когото беше сега, означаваше много за него. Като че ли си подхождаха. Живееха заедно в Бевърли Хилс. Ставаше дума за същия мъж, с когото Лайънъл дойде в нощта на наградите на Академията и който беше допаднал много на Фей.

Валери беше напълно завладяна от новата си роля. Двамата с Джордж смятаха да се оженят по някое време през годината, след като и Джордж завърши филма си. Фей я накара да обещае, че ще прекарат медения си месец във Франция, а може да вземат и Дани с тях.

Посещението при Ан беше по-трудно. Фей винаги се затрудняваше да разговаря с нея, но един ден отиде да я види и я завари, когато тя доволно се занимаваше с малкия Макс. На Фей ѝ се стори, че тя не изглежда съвсем добре, и се зачуди какво има, но Ан я стресна с признанието, че отново е бременна.

— Не е ли прекалено скоро?

Ан се усмихна. Как забравят хората!

— Лай и Грег имаха само година разлика.

Изведнъж Фей се засмя. Така беше. На човек му се иска децата му да са различни — по-щастливи, по-добри, по-защитени и умни, а вместо това те повтарят нещата, които той сам е правил и за които вече е забравил... кариерата на Вал... страстта на Ан за голямо семейство... другите поеха по различни пътища, но повтарят и някои неща от родителите си. Грег би бил същият като Уорд на младини, ако беше оживял... а ето я сега Ан, която повтаря нейната история.

— Права си.

Очите им се срещнаха, но в тях имаше нещо съвсем различно от това, което беше досега. Сякаш сега Ан се обръщаше към нея, за да направи това, което е необходимо, преди Фей да тръгне. Вероятно никога нямаше да имат този шанс. Човек никога не може да е сигурен.

— Ан... аз... — Не знаеше откъде да започне. Трябваше да се наваксат двайсет години... а може би само пет... цял един живот неразбиране на детето, което обичаше. Но сега нямаше да се разминат. — Много грешки съм направила спрямо теб. Мисля, че това не е тайна за никоя от нас, нали?

Ан я погледна открито, със собственото си дете на ръце и този път в очите ѝ нямаше гняв.

— Не мисля, че някога съм те улеснявала... Никога не съм разбирала що за човек си.

— Аз също. Най-голямата ми грешка беше, че все нямах време. Ако беше се родила година-две по-рано...

Но никой не можеше да промени това. То беше в миналото. Както и всичко останало, което преживя... Хейт... бременността... изоставеното дете.

Очите им отново се срещнаха и Фей реши да ѝ каже това, за което си мислеше. Тя се пресегна и хвана ръката на Ан, с която тя не придържаше Макс.

— Съжалявам за другото бебе, Ан... Сгреших... тогава наистина смятах, че това е правилно решение... — Очите и на двете жени бяха пълни със сълзи. — Сгреших.

Ан поклати глава, а сълзите течеха по лицето ѝ.

— Не е така... Не смятам, че тогава имах някакъв избор. Бях само на четиринайсет години.

— Но никога не успя да го надмогнеш. — Сега Фей го осъзна.

— Приех го. За онзи момент то беше правилно решение. Понякога това е най-доброто, което може да се направи.

С тези думи тя прегърна майка си и я задържа до Макс. Сякаш ѝ казваше прощавам ти за това, което направи, но по-важното беше, че прощаваше и сама на себе си. Сега можеше да продължи напред.

Когато малко по-късно я изпращаше до колата, тя отново хвана ръката ѝ.

— Ще ми липсваш, мамо...

— И ти на мен.

Всички те щяха да ѝ липсват, но тя се надяваше да дойдат по някое време във Франция. Сега вече не бяха част от нейния живот. Трябваше да ги остави да вървят всеки по своя път.

Най-после бяха се разбрали един друг.

Фей и Уорд спряха в Ню Йорк, за да се видят с Ван и Джейсън. Те бяха щастливи в таванската си стая. Той пишеше пиесата си, а тя работеше в едно издателство и вечер пишеше книгата си. Нямахте и намек за брак, но и никой не искаше да се разделя с другия.

Когато летяха към Франция, Фей се усмихна на Уорд.

— Страхотни са, нали?

— Ти също.

Както винаги, той беше горд с нея. Вече трийсет години... от деня, когато се срещнаха в Гуадалканал... само ако знаеше тогава всичко, което знаеше сега... Животът му с нея наистина беше пълноценен.

Когато ѝ каза това, тя му отговори, че краят още не е дошъл, и го целуна, а той държеше в ръка чашата шампанско, която стюардесата току-що му бе подала.

Една жена ги наблюдаваше и прошепна на мъжа до нея, че тя прилича на голямата филмова звезда, която толкова ѝ харесваше преди трийсет години, а мъжът ѝ се усмихна. Всички ѝ приличаха на някого.

Уорд и Фей продължаваха да си бърбят тихо, планирайки годината във Франция.

Но в крайна сметка прекараха там десет години. Така и не разбраха как отлетя времето.

Деца идваха при тях и си отиваха. Валери се омъжи за Джордж и по-късно роди момиченце, което кръстиха Фей, на нейното име. Ан роди още четири деца и всички се шегуваха, че е трябвало да бъде мързелива като майка си и да си роди близнаци. Ванеса издаде три книги, а Джейсън все още работеше върху пиесите си. Те се играеха във все по-известни театри и Фей се впечатли колко добри са продукциите му, когато гледа една от тях в Ню Йорк.

Валери отново спечели Оскар, а най-после и Джордж успя да го направи.

Всички се справяха добре.

След като живя единайсет години в чужбина, на шейсет и четири годишна възраст Фей почина тихо в съня си една нощ. Бяха в Кап Фера за есента, в красивата вила, която купиха там и която искаха да оставят на децата си някой ден. Това щеше да е чудесно място, където да идват от време на време.

Сега тя отново се завръщаше у дома. Уорд стоеше зашеметен. Беше на шейсет и седем години и целият му живот, след като навърши двайсет и пет, премини заедно с нея... четирийсет и две години... Той я върна в дома им, в Холивуд, мястото, което тя обичаше и което успя да завладее. Като актриса, като режисьор, като жена... негова съпруга...

Спомни си за отчайващите години, когато той изгуби всичко, а тя ги измъкна — цялото си семейство, и започна нова кариера, въпреки че

се грижеше и за всички тях. Помогна му да се изправи на крака... Припомняме си годините преди това... и след това, когато правеха филм след филм за МГМ... големия шанс, който даде на Вал... Единственото, което вече не си спомняше, бяха годините, прекарани без нея. Това беше невъзможно. Не можеше да е истина... Не беше вярно...

И все пак беше вярно. Той е сам, а нея я няма.

Ан и Бил го посрещнаха на летището, като милостиво оставиха децата вкъщи. Те видяха как ковчегът се спуска от самолета, докато вятърът рошеше косата на Ан. В здрача тя приличаше толкова много на Фей. Беше на трийсет и една, а майка ѝ си отиде...

Повдигна очи към Уорд и мълчаливо хвана ръката му.

Предната вечер двамата с Бил разговаряха и решиха, че могат да му предложат поне това. Имаха пристроена къща за гости зад къщата им в Бевърли Хилс и щеше да е хубаво, ако дойдеше да живее при тях. Много отдавна Уорд и Фей бяха продали къщата си в Бевърли Хилс. Не живееха в нея от години.

Ан отправи поглед към него, докато Бил ги наблюдаваше.

— Хайде, татко. Да си вървим у дома.

Изведнъж, за пръв път, той изглеждаше стар. Не можеше да повярва, че я няма. Ан искаше той да си почине, защото имаха още толкова работа.

Погребението беше след два дни в църквата, където се ожениха, а след това — Форест Лоун. И, разбира се, всички щяха да бъдат там... всички, които някога са били нещо... всички, освен Фей Тейър... но семейството ѝ щеше да е там. Всички те. И Уорд... Трудно му беше да си представи света без нея. Всъщност въобще не можеше да си го представи.

Сълзите бавно се стичаха по лицето му, докато се носеха в нощта, а Фей беше отзад... можеше да си представи всеки миг с нея, стига само да затвори очи... тя все беше там, с него. И с всички тях...

Завинаги.

Филмите ѝ щяха да продължават да живеят... спомените... любовта и най-вече семейството... всеки един от тях, докоснат от нея, част от нея, така, както и тя беше част от тях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.